

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI

PAPÆ XIV.

BULLARIUM.

TOMUS PRIMUS,

*IN QUO CONTINENTUR CONSTITUTIONES, EPISTOLÆ,
ALIAQUE EDITA AB INITIO PONTIFICATUS USQUE
AD ANNUM MDCCXLVI.*

Volumen 3.

EDITIO NOVA, SUMMO STUDIO CASTIGATA.

MECHLINIÆ,

Typis P.-J. HANICQ, typographi Celsiss. Domini *PRINCIPIS*
DE MEAN, Archiepiscopi Mechliniensis.

Superiorum permissu. — 1826.

Q76.180

Harvard College Library

Oct. 11. 1954

Treas. fund

ANNO
1744.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
BENEDICTI PAPÆ XIV.
CONSTITUTIONES, EPISTOLÆ etc.

QUÆSTIONI PROPOSITÆ

CXIII.

An Filii ex adulterio procreati legitimentur
per subsequens matrimonium, disserendo
rescribitur.

*Venerabili Fratri Archiepiscopo Sancti
Dominici in Insula Hispaniola.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

REDITÆ Nobis altero abhinc Mense fuerunt Exor
Literæ tuæ xxvii. Maji proxime elapsi ad Nos dium.
scriptæ, ac Typis impressæ, quibus occurren-
tem istic cujusdam facti spæciem enarras, et
Tbm. III. A 3

PONT. Nostram super eo sententiam requiris. Non te
 A. V. latere arbitramur, nullum Nos diem vacuum
 habere, quum gravissimis assidue curis, atque
 negotiis non tam occupemur, quam pene jam
 obruamur; in hisce præsertim asperitatibus re-
 rum, quibus undique conflictamur, et quarum
 famam ad vestras quoque oras pervasisse, non
 dubitamus. Sed tamen, ut compertum sit omni-
 bus, quanti te facimus, Venerabilis Frater, et
 quanto dignitatem Episcopalis characteris, quo
 præfulges, in honore habemus, aliqua tempo-
 ris spatia reperire, et colligere studuimus, ea-
 que in evolvendis privatæ Bibliothecæ Nostræ
 libris insumpsimus, quo possemus propositæ
 abs te quæstioni respondere. Quod quidem præ-
 sentibus Nostris Literis facimus, non tamen ex
 auctoritate Apostolicæ Sedis, quam, meritis
 licet imparibus, obtinemus, sed meram susti-
 nentes personam Doctoris privati, cujus vitæ
 ætas fere omnis in Sacrorum Canonum studiis,
 quamvis non magno fortasse fructu, exacta est.
 Neque enim visa Nobis est ea quæstio Pontificæ
 Decisionis Oraculo indigere, quemadmodum ex
 inferius dicendis Fraternalitas Tua probe poterit
 intelligere.

Facti spe-
 cies et Du-
 bium.

§. 1. Itaque casus est. Vir Nobilis uxoratus
 rem habuit, stante matrimonio, cum libera
 Muliere, pari cum ipso natalium nobilitate,
 duosque filios ex ea procreavit. Defuncta vero
 Uxore, matrimonium contraxit cum prædicta
 Muliere, quæ duos, ut præfertur, filios ei pe-
 pererat. Horum alter jam mortem obierat; at-
 que ille procul dubio natus erat priore Uxore
 in vivis agente. Alter superstes est, sed non-
 dum satis est exploratum, an eadem prima
 Uxore vivente conceptus, aut natus fuerit. Du-
 bitatur de utroque, an legitimi sive spurii sint
 habendi; seu potius, an per subsequens ma-
 trimonium cum ipsorum Matre contractum,
 ambo censendi sint legitimati.

Regula §. 2. Porro, admissa Canonici juris regula,
 juris quo- quam Nos verissimam judicamus, quamque,

ut paulo infra patebit, a nemine in dubium re- ANNO
 vocari posse arbitramur : quod nempe, licet 1744.
 proles ante matrimonium nata, legitima fiat ad legiti-
 per subsequens matrimonium inter Parentes rite mationem
 contractum ; attamen id dumtaxat locum ha- prolis an-
 beat, quum copula intercesserit inter liberum te matrim-
 et liberam, non autem ubi alter ex Parenti- procreatae
 bus matrimonio ligatus foret : tunc enim pro-
 les ante secundas nuptias nata nequaquam fit
 legitima, quamvis Adulter, post mortem prio- Filius ex
 ris Uxor, verum, et legitimum cum ejus Matre adulterio
 contrahat matrimonium ; hac inquam regula genera-
 semel admissa, evidens est, filium illum præ- tus, et na-
 mortuum, qui natus est prima Uxore super- tus, con-
 stante ma- stante ma-
 trimonio, trimonio,
 cum ipsius Matre contractum, postquam pri- non legi-
 ma Uxor e vivis excesserat. timatur

§. 3. Quod vero ad alterum filium adhuc per subse-
 viventem attinet ; si constaret saltem hunc na- quens ma-
 tum esse post mortem primæ Uxor, quam il- trimon.
 lius Pater habuerat, quamvis ea superstite con- Dubitari
 ceptus fuisset ; in arduam illam controversiam posset,
 deduceremur, quæ inter Doctores, ut nosti, ubi natus
 agitur, an scilicet, pro statuenda proli legiti- esset ux-
 matione, ejusdem nativitatis tempus attendi ore defun-
 debeat, an præterea habenda sit ratio temporis cta.
 ejusdem conceptus ; in qua controversia, satis,
 ut prædiximus, ardua, quum inveniantur Textus
 Textibus contrarii, cumque Doctores Doctoribus,
 Tribunalia Tribunalibus adversentur ; si a No-
 bis judicium nostrum in casibus particularibus
 interponendum foret, non aliter id a Nobis
 fieret, quam secundum sententiam in Tribuna-
 libus et Curia illius Regionis receptam, in qua
 esset pronunciandum.

§. 4. Cum vero hactenus, ut scribis, incer- In dubio
 tum sit, quo tempore filius ille vivens conce- faven-
 ptus, quove in lucem editus fuerit, solumque dum,
 constet de morte prioris Uxor, et de secundo proli.
 cum Altera Muliere matrimonio : supervaca-
 neum, extraneumque remanet examen præfatæ
 controversiæ, an, ad effectum legitimationis

6
PONT. N
A. V. la
h
n
o
r
f
c
l

Factis
cies et
bium.

jur

ut paulo infra patebit, a nemine in dubium re- ANNO
vocari posse arbitramur : quod nempe, licet 1744.
proles ante matrimonium nata, legitima fiat ad legiti-
per subsequens matrimonium inter Parentes rite mationem
contractum ; attamen id dumtaxat locum ha- prolis an-
beat, quum copula intercesserit inter liberum te matrim
et liberam, non autem ubi alter ex Parenti- procreata
bus matrimonio ligatus foret : tunc enim pro-
les ante secundas nuptias nata nequaquam fit
legitima, quamvis Adulter, post mortem prio-
ris Uxoris, verum, et legitimum cum ejus Matre
contrahat matrimonium ; hac inquam regula
semel admissa, evidens est, filium illum præ-
mortuum, qui natus est prima Uxore super-
stite, legitimum non evasisse per matrimonium
cum ipsius Matre contractum, postquam pri-
ma Uxor e vivis excesserat.

§. 3. Quod vero ad alterum filium adhuc
viventem attinet ; si constaret saltem hunc na-
tum esse post mortem primæ Uxoris, quam il-
lius Pater habuerat, quamvis ea superstite con-
ceptus fuisset ; in arduam illam controversiam
deduceremur, quæ inter Doctores, ut nosti,
agitur, an scilicet, pro statuenda prolis legiti-
matione, ejusdem nativitatis tempus attendi
debeat, an præterea habenda sit ratio temporis
ejusdem conceptus ; in qua controversia, satis
ut prædiximus, ardua, quum inveniantur Textus
Textibus contrarii, cumque Doctores Doctores
Tribunalia Tribunalibus adversentur ;
his judicibus partibus partibus
inter se liter
fieri tiam
recc

Filius ex
adulterio
genera-
tus, et na-
tus, con-
stante ma-
trimonio,
non legi-
timatur
per subse-
quens ma-
trimon.

Dubitari
posset,
ubi natus
esset oc-
re defor-
eta.

Rationes
p. Archiepi-
scopi con-
tra senten-
tias.

PONT. A. V. prolis, tempus nativitatis dumtaxat, an etiam tempus conceptus attendi debeat. Sed in his factis circumstantiis, quum certum sit matrimonium inter illius Parentes rite contractum, incertum vero tempus, quo filius idem conceptus, et in lucem editus fuit; si nostrum de eo iudicium exquireretur, filium hunc legitimum censere-
mus, quum Judex in dubio debeat in bonum et commoda prolis propensus esse.

§. 5. Equidem intelligimus, hanc nostram responsionem neque desiderio tuo, neque præcon-
ceptæ opinioni satisfacturam. Non desiderio, inquam; propterea quod utrosque præfatos filios, per subsequutum inter Parentes matrimo-
nium, legitimatos fuisse declarari velles: Neque porro opinioni, quam foves; eo quod existimes filios etiam ex adulterio procreatos legitimari, superveniente matrimonio inter Adulteram et
Patrem, Conjuge jam defuncta. Verum æquo animo feras volumus, Nos ad hæc asseverando reponere, quod filii ante matrimonium nati legi-
timitur utique per subsequens matrimonium, si tamen ex soluto et soluta fuerint procreati, ut, inhærendo Canonicis sanctionibus, defini-
tum fuit a Prædecessore Nostro Alexandro Papa III. in *Cap. Conquestus, Qui filii sint legitimi*; Secus autem, si iidem filii orti sint ex Patre, qui de eo tempore cum alia Muliere matrimo-
nio conjunctus erat; licet ea postea e vivis sub-
lata, aliam illam duxerit, ex qua prolem susceperat; ut idem Alexander III. respondit in *Cap. Tanta, Qui filii sint legitimi*; cujus verba sunt, quæ sequuntur. *Tanta est vis matrimo-
nii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium legitimi habeantur. Si autem Vir, vivente Uxore sua, aliam cognoverit, et ex ea prolem susceperit, licet post mortem Uxoris eandem duxerit, nihilominus spurius erit filius, et ab hæreditate repellendus; præsertim si in mor-
tem Uxoris prioris alteruter eorum aliquid fuerit machinatus.*

Textus,
quibus in-
nititur Re-
gula.

§. 6. Neque vero postremis hisce verbis commoveri debes, ac si ex illis colligi posset, minime ab Alexandro definitum fuisse, quod proles ex adulterio suscepta, per subsequens matrimonium legitimari nequeat; sed illud dumtaxat, quod nempe proles legitima non fiat, si contra vitam prioris Uxoris alteruter ex Parentibus adulteris machinatus fuerit. Etenim animadvertere te oportet verbum illud a Pontifice usurpatum, *præsertim*; quod idem sonat, ac *multo magis*; ita ut vera Decretalis illius sententia sit, quod quum proles ex adulterio suscepta pro spuria perpetuo sit habenda, et ab hæreditate repellenda, etiamsi legitimum postea ineatur inter Parentes matrimonium; multo magis id procedet, ubi alteruter in prioris Uxoris mortem fuerit machinatus. Ex quo minime sequitur, quod proles ex adulterio nata, si machinatio absit, legitimetur per subsequens matrimonium; sed palam fit, ejusmodi prolem ex adulterio susceptam, ideoque per subsequens matrimonium neutiquam legitimandam, multo majori ratione legitimam nunquam fieri, si alter ex Parentibus adulteris contra vitam prioris Uxoris sit machinatus. Qua de re optime opportuneque disserit *Gonzales in Cap. 6. num. 6. Qui filii sint legitimi*, per hæc verba: *Arguit Alexander III. de minori ad majus: Nam si filii spurii non legitimantur per subsequens Parentum matrimonium; multo minus per matrimonium nullum, quale est, quod contrahitur, quum alter ex Conjugibus in necem Conjugis machinatus est.*

ANNO
1744.

Dictio
Præsertim, non
est taxa-
tiva.

§. 7. Sane a te dissimulata non fuit dispositio relata Decretalis Alexandri III. in *citat. Cap. Tanta, Qui filii sint legitimi*; quin immo ultro fateris, communem Doctorum opinionem eam esse, quæ nuper a Nobis exposita fuit; nimirum prolem ex adulterio progenitam, per subsequens matrimonium nequaquam legitimari. Verumtamen aperte declaras, nullam sententiam, quantumvis communi Canonistarum calculo compro-

Rationes
Archiepi-
scopi con-
tra senten-
tias.

PONT.
A. V.

batam, apud te valere, nisi eadem in Textu Canonico fundata sit, illique innitatur; hanc autem sententiam, de qua agitur, minime dici posse Canonico Textui innixam esse; quoniam, inspecta præcitata Decretali Alexandri III. non quidem mutila, atque contracta, prout jacet in nostra Decretalium collectione a Gregorio IX. confecta, sed in sua integritate; manifeste, ut putas, agnoscitur, ideo Pontificem illegitimam declarasse prolem illam ex adulterio procreatam, quamvis ejus Pater, defuncta priore Uxore, Adulteram sibi matrimonio junxisset; quia nimirum Alexandri ætate vigeat adhuc ea disciplina, qua interdictum erat Adultero, etiam post mortem prioris Uxoris, matrimonium cum Adultera valide contrahere; et quia, tota Decretali perlecta, perspicuum est, in eo casu, præter adulterium, adfuisse etiam machinationem Adulteræ contra vitam prioris uxoris. Quibus positis, deinde concludis, quod quum, juxta præsentem Ecclesiæ disciplinam, Adulterium præcedens non habeatur pro impedimento dirimente matrimonium inter mæchum et mæcham, nisi conjunctum sit vel cum machinatione, vel cum fide data futuri matrimonii; cumque in proposita facti specie nullum indicium adsit machinationis in prioris Uxoris necem intentatæ; nullum propterea adduci valeat obstaculum adversus prolis legitimationem, sequuto jam inter ipsius Parentes legitimo matrimonio; atque adeo tuum illud systema firmiter, ut putas, stabilitur; nimirum, subsequente matrimonio, legitimi prolem etiam ex adulterio susceptam, quoties adulterio non accedat aut machinatio adversus prioris Conjugis vitam, aut promissio matrimonii post prioris Conjugis mortem inter Adulteros contrahendi.

Opinio- §. 8. Profecto, ut ingenue loquamur, Vene-
nes com- rabilis Frater, displicet Nobis tua hæc ingeniosa
munes ratiocinatio, in qua nescio quid arrogantius et
non sper- audacius, quam par est, introspicere videmur.
nendæ. Nobis etenim persuasum manet, opiniones Do-

ANNO
1744.

ctorum communes non ita facile parvipendas esse; idque didicimus ex celeberrimo vestrate Melchiore Cano, qui in suo Tractatu de Locis Theologicis lib. VIII. Cap. 7. ita de communibus Canonistarum sententiis, in his, quæ pertinent ad doctrinam Canonum, loquitur: *In hujusmodi Canonum interpretatione Ecclesie Judices, et administri concordem omnium Juriconsultorum sententiam amplectuntur. Qui enim in actionibus, vel Judiciis Ecclesiasticis, suo sensu, et non communi Jurisperitorum omnium duceretur, sine dubio, suo illum judicio Ecclesia coerceret.*

§. 9. Præterea minus recte Nobis videris de De aucto- compilatione Decretalium Gregorii IX. judicare. ritate Tex- Non hic agitur de Gratiani Decreto, quod, tus Decre- utpote privata auctoritate confectum, tantam talium. vim habet, quantam Textus in eodem adducti ex se ipsi habere noscuntur. Non agitur de aliqua ex aliis quinque Decretalium Compilationibus, quæ Gregorii XI. opus præcesserant, et quarum nonnullæ a privatis Auctoribus concinnatæ fuerunt. Res est de sexta illa compilatione, quam Gregorius Pontifex a Sancto Raymundo de Pennafort adornari jussit, quamque approbatione Pontificia munivit, mandans, ut ea sola deinceps in Tribunalibus, et Scholis deberet usurpari. En illius verba in Præfatione Decretalium: *Volentes igitur, ut hac tantum Compilatione universi utantur in Judiciis, et in Scholis, districtius prohibemus, ut quis præsumat aliam facere, absque auctoritate Sedis Apostolicæ.*

§. 10. Non latuit Gregorium, multa in Decretalibus, resecata fuisse ab earum Compileta- toribus, in Sexto, quum idem Pontifex in dicta Præfatione hoc ipsum in Cle- innuat, iis verbis: *Resecatis superfluis*: Voluit tamen singulis Constitutionibus præfixum manere multa re- nomen earum Auctoris. Idem quoque deinceps sunt au- præstitit Bonifacius VIII. in sua Compilatione ctoritate Libri VI. similium Decretalium a Romanis Pon- Pontifi- tificibus conditarum, quibus, licet multimode, cum.

POHT.
A. V.

ubi opus fuit, a se immutatis, atque truncatis, nihilominus præfixum reliquit auctorum nomen; siquidem ipse Bonifacius sic loquitur in Proœmio: *Pluribus plane resecatis, reliquis quibusdam ex eis abbreviatis, aliquibus in toto vel in parte mutatis, multisque correctionibus, detractionibus, et additionibus, prout expedire viderimus, factis in ipsis.* Constat etiam Clementem Papam V. pari modo se gessisse, dum suo Clementinarum Libro inseruit Concilii Viennensis Constitutiones, tamquam a se ipso factas in eodem Concilio, quamvis, Synodo peracta, eas resecasset, atque mutasset, uti testatur Joannes Andreas in Glossa ad Præfationem earundem Clementinarum: *Demum per peritiores fecit illas recenseri, qui aliquas et paucas in totum reservaverunt, aliquas mutaverunt quoad verba, mente servata; in aliquibus menti et verbis detraxerunt, et addiderunt; et has, licet non sub his verbis in Concilio publicatæ fuissent, voluit sub nomine Concilii reservari.* Quod pariter testatur Bernardus Guidonus, auctor illius ætatis, in suo Codice manuscripto, qui in Bibliotheca nostra Vaticana asservatur; idemque legitur in duabus Historiis de vita ejusdem Pontificis a Balutio publicatis.

Sicut etiam in Textibus Digestorum, et Codicis.

§. II. Qua in re prædicti Pontifices, Gregorius, Bonifacius, et Clemens, exemplum sequuti sunt Triboniani, aliorumque doctissimorum Jurisconsultorum, qui veteres Leges, Responsa Prudentum, et præcedentium Imperatorum Codices in Corpus Juris nostri Civilis redigentes, non dubitarunt, quæcumque opus erant, emendare, corrigere, et immutare, et nihilominus Auctorum nomina singulis Responsis et Legibus præfixa reliquerunt; accedente nimirum expressa Justiniani Imperatoris approbatione; cujus hæc verba sunt, in promulgatione Pandectarum, et Codicis, Senatui Populoque Constantinopolitano perscripta: *Tanta autem a Nobis antiquitati habita est reverentia, ut nomina Prudentum taciturnitati tradere nullo modo patiamur; sed unus-*

quisque eorum, qui Auctor Legis fuit, Nostris Digestis inscriptus est, ut si quid Legibus eorum supervacuum, vel imperfectum, aut minus idoneum visum esset, vel adjectionem, vel diminutionem necessariam accipiat. Et infra: Nam nomina quidem veteribus servavimus, Legum autem veritatem nostram facimus. Et alibi: Nominibus enim Veteribus relictis, quidquid Legum veritati decorum, et necessarium fuit, hoc nostris emendationibus servavimus.

ANNO
1744.

§. 12. Sic igitur Prædecessor Noster Greg. IX. suam confici jussit Decretalium compilationem, qua hodie in Scholis, et in Foro utimur, eamque, abrogatis aliis prioribus, publica auctoritate, et Pontificia confirmatione munivit. Huic Collectioni insertam voluit Decretalem Alexandri III. demptis ex ea verbis illis, quibus, ut contendis, indicabatur, matrimonium, de quo ibi agebatur, duplici ex capite irritum et nullum fuisse, nimirum et quia cum Adultera contractum fuerat, et quia machinatio in necem prioris Uxoris præcesserat. Retulit vero alia verba, ex quibus, ut jacent, consideratis, eruitur sententia superius a Nobis exposita, quod nempe proles ex adulterio procreata neutiquam legitimatur per subsequens matrimonium, post mortem prioris Uxoris, cum Adultera contractum. Non tamen ex ea Decretali nomen Alexandri III. delevit. Omnia hæc pro concessis interim habeto. Verum his positis, quidnam inde pro sententia tua erui posse putas? Potuit Gregorius ita se gerere, immo non aliter debuit facere, quam fecit. In animo illi erat locum dare in nova Compilatione Decretali Innocentii III., quæ incipit *Significasti*, quæque legitur sub Titulo *De eo, qui duxit in matrimonium etc.* In hac Decretali Innoc. III., quæ posterior est alia ab Alex. III. condita, manifeste definitur (quod et ipse agnoscis), matrimonium inter Adulterum et Adulteram consistere posse, nisi machinatio sæpèdicta, aut promissio futuri matrimonii præcesserit: *Discretioni*

Cap. Tanta, concordat cum Cap. Significasti.

PONT. *vestræ*, Innocentius ait, *per Apostolica scripta mandamus, quatenus, nisi alter eorum in mortem defunctæ Uxoris fuerit machinatus, vel, ea vivente, sibi fidem dederint de matrimonio contrahendo, matrimonium illud legitimum iudices.* Quum autem Gregorius collocare vellet in sua Collectione tum Decretalem hanc Innocentii III., tum alteram Alexandri III., plane vides, necesse illi fuisse abjicere ab hac Alexandrina Decretali verba illa, quæ, tuo iudicio, nullitatem matrimonii inter Adulterum et Adulteram stantiebant.

Quæstio
decisa est,
hoc jure,
quo vivi-
mus.

§. 13. Nunc igitur, bona fide disserendo, iterum quærimus : quid tandem illud est, quod contendis? Filios ne illos, de quibus agitur, legitimos esse; propterea quod, juxta Decretalem integram Alexandri III. pro legitimis habendi essent? At nihilominus illegitimi sunt, quia tales ab Innocentio III. et Gregorio IX. declarantur, et quia, malo ipsorum fato, nonnullis jam sæculis post horum Pontificum mortem in lucem sunt editi. An manifestum fieri cupis, te scientiam Sacrorum Canonum funditus callere, neque contentum esse his, quæ in Gregoriana compilatione leguntur, sed altius ab ipsis fontibus doctrinam tuam repetere? Nihil tibi controversiæ nobiscum de hoc erit, Venerabilis Frater. Diligentiam potius tuam commendamus, studium laudamus : nemo tibi succensere poterit, quod integram Decretalem inspicere velis, ubi in aliquam incurreris, quæ in Gregoriana Compilatione deprehenditur decurtata. Verumtamen memineris, laudandam quidem illius diligentiam esse, qui Decretalem integram consulit, ut eam, quæ integra non est, perfectius intelligat; quemadmodum optime advertit clarissimus Antonius Augustinus in sua Præfatione, Gregorio XIII. Pontifici Maximo inscripta, quam præmisit Volumini quatuor priorum Compilationum Literarum Decretalium, quas ipse edidit : quibusque deinceps quintam adjecit Innocentius Cironius : Sed neque probandum scito,

Standum
Textui De
creta-
lium,
prout ja-
cent in
Corpore
Juris.

neque ferendum, quod quis ad integram Decretalem confugiat, ubi perspicua, et dilucida est illa, quæ aliquo modo mutilata fuit, et si quid huic deesse dignoscitur, id eo iubente ac volente detractum fuit, qui suprema ad hunc effectum pollebat auctoritate; eaque de causa detractum, ut disciplina, quam ipse Legislator servari voluit, in tuto poneretur; neve turbari illam, et nutare contingeret, si tota Decretalis novæ Compilationi inserta fuisset.

ANNO
1744.

§. 14. Hucusque disseruimus, tuum tibi permittentes assertum, quo pro certo ponis, aliud quod interesse discrimen inter Decretalem integram Alexandri III., aliamque contractam; et quidem in integra Decretali nullum declarari matrimonium ibi relatam, ex duplici capite; tum scilicet, quia inter Adulteros, defuncta Uxore legitima, contractum fuerat; tum quia machinatio accesserat in vitam prioris Uxoris; et ex utroque præfato capite simul considerato, prolem illegitimam censi: Mutilam vero Decretalem validum admittere matrimonium cum Adultera contractum post mortem prioris Uxoris, et tunc solum hujusmodi matrimonium nullum in ea statui, quando machinatio inter- venerit; sed prolem nihilominus illegitimam declarari tam in uno, quam in altero casu, etiam seorsim sumptis; tam scilicet ex causa simplicis Adulterii, ex quo eadem proles progenita fuerit; quam ex causa præcedentis Parentum machinationis in necem legitimæ Uxoris. Hæc, inquam, tibi hactenus concessa voluimus. Nunc vero tandem aggredimur demonstrare, Decretalem tam integram, quam minus integram, sibi metipsi perfecte constare, eandemque prorsus esse utriusque sententiam.

Decretalis integra concordat in substantialibus cum minus integra.

§. 15. Integra Decretalis, quæ refertur *Tbm. VI. pag. 2. Conciliorum Collectionis Harduini pag. 1819.* ita se habet. *Memimus Nos Fraternitati Tuæ, super causa, quæ inter P. et R. de quadam hæreditate vertitur, quod idem P. nomine Sybillæ Uxoris suæ petebat, tali modo*

I. in eo, quod Filius ex sol. et sol. Legitimantur per subsequens matrimonium.

PONT. A. V. *scripsisse ; ut si constaret , prout Literæ tuæ continebant , inter R. Patrem et Matrem , post ejus nativitatem , matrimonium fuisse contractum , eum , omni appellatione remota , legitimum esse denunties , et ab hæreditate paterna propter causam prædictam nullatenus debere repelli. Tanta est enim vis matrimonii , ut qui antea sunt geniti , post contractum matrimonium habeantur legitimi.*

Hic statuit integra Decretalis , quod filii nati extra matrimonium , ex soluto et soluta , accedente postea matrimonio , inter ipsorum Parentes , legitimi fiunt. Nec aliud porro statuitur in Decretali minus integra , quæ sic incipit : *Tanta est vis matrimonii , ut qui antea sunt geniti , post contractum matrimonium legitimi habeantur.*

II. in eo ,
quod ex
adulterio
suscepti ,
non legiti-
muntur
accedente
matrimo-
nio.

§. 16. Progreditur integra Decretalis , et casum ponit , quo aliquis Uxoratus adulterium admittit , et filium ex eo habet , Adultera vero machinatur in vitam legitimæ Conjugis ; et , hæc demum defuncta , matrimonium inter Adulteros contrahitur : *Verum quoniam P. , ultra quam in Literis tuis continetur , Nobis significavit , quod Pater suus , vivente Uxore , Matrem R. tenebat , et eum in adulterio procreasset , et quod in mortem ipsius Uxoris Mater fuerit machinata.* Hic vero Pontifex declarat , quod in hujusmodi facti circumstantiis , dummodo probationes legitimæ suppetant , filius censendus erit spurius , præsertim si machinatio Matris in vitam prioris Uxoris præcesserit : *Fraternitati tuæ etc. quatenus rei veritatem inquiras , et si tibi constiterit , quod , vivente Uxore , Pater prædicti R. Matre ipsius publice abusus fuisset , eum spurium , et ab hæreditate repellendum , præsertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata , decernas , quoniam inter se legitimum matrimonium contrahere non poterunt.*

Hunc ipsum casum expendit Decretalis minus integra , et eandem omnino definitionem pronunciat ; spuriam scilicet esse prolem ex adulte-

rio progenitam, quamvis matrimonium, Uxore defuncta, inter Adulterum et Adulteram contrahatur, præsertim si aut hæc, aut ille machinatus fuerit adversus vitam prioris Uxoris: *Si autem Vir, vivente Uxore sua, aliam cognoverit, et ex ea prolem susceperit, licet post mortem Uxoris eandem duxerit, nihilominus spurius erit filius, et ab hæreditate repellendus; præsertim si in mortem prioris Uxoris alteruter eorum aliquid fuerit machinatus.*

ANNŌ
1744-

§. 17. Integra Decretalis, dum de adulterio loquitur, nihil aliud addit, quam vocem *publice*, quæ ad criminis probationem refertur, nec ullatenus sensum immutat circa id, de quo nunc inquiritur. Quod ad machinationem attinet, integra Decretalis hanc ponit ab Adultera fuisse intentatam; at minus integra eandem machinationem considerat, sive ab Adultera, sive ab Adultero processerit. Sed neque istud ad præsentem quæstionem facit. At verò tam integra, quam minus integra Decretalis, in eo conveniunt, quod utraque declarat prolem ex adulterio procreatam, spuriam esse, nec legitimari, quamvis accedente matrimonio inter Adulteros, post mortem legitimæ Uxoris. In utraque autem, quum de machinatione agitur, verbum illud adest, *præsertim*, de quo supra dicebamus. Dumque in his adamussim inter se conveniunt, frustra exaggeratur prætensa inter integram, et minus integram Decretalem discordia.

Nec alia
intercedit
differen-
tia, quæ
ad rem
pertineat.

§. 18. Verum jam Fraternitati Tuæ in mentem venisse suspicamur, inconsulto a Nobis silentio præterita fuisse verba illa, quæ ad eam, quam agitamus, controversiam plus habent ponderis; et quæ in integra Decretali sunt, sed in altera minus integra desiderantur. Sic enim concluditur integra Decretalis (quemadmodum superius fideliter exposuimus:) *Quoniam inter se legitimum Matrimonium contrahere non poterunt*: Quæ quidem verba in Gregoriana Compilatione non sunt relata. Hæc autem pro ar-

Objicitur
quod in
Decretali
integra
adulteri-
um sup-
ponitur
esse im-
pedimen-
tum diri-
mens.

PONT. gumento tibi facile erunt, ut asseras, Alexan-
 A. V. drum III. declarasse, Matrimonium inter Adul-
 terum, et Adulteram suapte natura nullum et
 irritum esse, ob idque illegitimam esse prolem
 ex adultero susceptam. Atque in hoc manifes-
 tissima, te iudice, est discrepantia inter Decre-
 talem integram, et mutilatam; dum hæc vali-
 dum admittit Matrimonium inter Adulteros
 contractum, at nihilominus eorum prolem spu-
 riam declarat, neque per subsequens matrimo-
 nium ullo modo legitimandam.

Relata §. 19. Plane si ita tecum reputares, Vener.
 verba in- Frater, non æquum de Nobis iudicium ferres.
 telligenda Nos enim præmissa Decretalis verba exactè re-
 sunt de ferre, eaque justa lance pensare nequaquam
 machina- omisimus. Verum id, quod ex iisdem inferen-
 tione. dum esse autumas, Nos inde colligi posse non
 arbitramur.

Etenim verba illa : *Quoniam inter se matri-
 monium contrahere non potuerunt* : connexa im-
 mediate sunt cum aliis : *præsertim si mater ip-
 sius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata.*
 Ac proinde (ex regula Jurisperitorum, juxta
 quam *relatio fiat ad proxima*) declaratio nulli-
 tatis matrimonii non quidem in præcedenti adul-
 terio fundatur, sed in machinatione adversus
 vitam legitimæ Uxoris; circa quam nulla inter
 Nos, neque etiam inter alios est controversia.

Quæ in §. 20. Præterea concedatur etiam, verba
 eo casu illa : *Quoniam inter se legitimum matrimonium*
 cum adul- *contrahere non potuerunt*, non tantum ad ma-
 terio jun- *chinationem paulo ante enunciata referri, sed*
 cta erat. *ad totum id, quod in integra Decretali exposi-
 tum fuit. Porro in integro Decretalis contextu*
*agitur de matrimonio post prioris Uxoris mor-
 tem, non solum inter Adulteros, sed etiam*
prævia machinatione in prioris Uxoris mortem,
contracto : Nobis significavit, quod Pater suus,
vivente Uxore, Matrem R. tenebat, et eum in
adulterio procreasset, et quod in mortem ipsius
Uxoris Mater fuerit machinata. En duas relati
matrimonii circumstantias simul unitas; ex quo

sequitur, quod quamvis ea verba: *Quoniam inter se matrimonium contrahere non potuerunt*, referri debeant ad totam facti speciem cum suis circumstantiis in Decretali expressis; nunquam inde inferre poteris, quod integra Decretalis pro nullo habeat quodlibet matrimonium inter Mœchos contractum post obitum legitimæ Uxoris; sed illud dumtaxat, quod ibi expenditur, nullum iudicatum fuisse, quia ei præcesserat machinatio in prioris Conjugis necem. Nobis autem integrum erit asserere, quod, licet validum ineatur matrimonium inter Adulteros, deficiente machinatione, aliisque circumstantiis de Jure Canonico illud irritantibus, attamen proles tempore adulterii habita, illegitima semper erit ad normam etiam Decretalis non mutilatæ, quæ ita statuit: *Et si tibi constiterit, quod vivente Uxore, Pater prædicti R. Matre ipsius publice abusus fuisset, eum spurium, et ab hæreditate repellendum, præsertim si Mater ipsius in mortem prioris Uxoris fuerit machinata, decernas.*

§. 21. Sed quamquam destitutum te videas validissimo præsidio, quod ad sententiam tuam sustinendam, in integra Alexandrina Decretali constitueras; attamen, pro ea, qua polles, eruditionis Ecclesiasticæ copia, in aliud te recipies propugnaculum, asseverans, matrimonium inter Adulterum, et Adulteram, post mortem prioris Uxoris, contractum, juxta veterem disciplinam, pro nullo habitum esse; tum adhuc ætate Alexandri III. hujusmodi disciplinam viguisse; ac demum immutatam esse temporibus Innocentii III., cujus Decreto, ad irritandum matrimonium inter Adulteros, præter adulteri crimen, requiri cœpit, aut machinatio in mortem legitimi Conjugis, aut promissio nuptiarum, post prioris matrimonii solutionem, inter Adulteros contrahendarum.

§. 22. Non adeo tempore abundamus et otio, ut Canonicam Dissertationem super hac questione contexere valeamus. Nihilominus pauca

ANNO
1744.

Urgetur
objectio
tamquam
innixa ve-
teri Eccle-
siæ disci-
plinæ.

Auctori-
tas S. Au-
gustini

PONT. quædam observare studebimus, quibus satis superque tua refellatur assertio. Sane ei obstat S. Augustini testimonium, relatum *Canone Denique* 31. *quæst. 1.*, in quo sic legitur : *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit, fieri potest conjugium, cum quo præcessit adulterium.* Profecto non ignoramus, Jacobum Cujacium asserere in *cap. 1. de eo, qui duxit in matrimonium etc.* quod ibi legendum sit : *Marito mortuo, cum quo verum connubium fuit, fieri verum connubium non potest, cum quo prius adulterium fuit.* Sed exploratum quoque habemus, in pluribus Vaticanis Codicibus particulam illam non in Augustino deesse, sicut deest in prædicto Canone *Denique*, quod etiam ii animadvertunt, qui Gratiani Opus, jussu Gregorii Papæ XIII. recensuerunt et emendarunt, ut videre est in Gratiani Decreto ipsorum opera edito. Genuinam hujusce loci controversi lectionem proculdubio Fraternitas Tua, pro sua eruditione, petendam existimabit ex editione Operum Sancti Augustini, quæ studio Monachorum Sancti Mauri, in Gallia prodiit. Sancti Doctoris locus in Canone relatus, habetur *Lib. 1. de Nuptiis, et Concupiscentia cap. 10.*, isque in Editione Maurina legitur *Tbm. 10. p. 286.* hisce verbis : *Denique mortuo Viro, cum quo verum connubium fuit, fieri verum connubium potest, cum quo prius adulterium fuit.* Ab hac igitur accurata Editione abest particula *non*; quæ quidem in nulla alia appareret, si seriem Contextus Editores præ oculis habuissent. Augustinus enim, mox ante verba, de quibus disputatur, probandum sibi proposuerat, (uti revera probat) non solvi matrimonium, quod indissolubile est inter viventes, si Uxor Maritum deserat, et ad alterius contubernium migret : idque confirmando, subdit, quod contubernium illud pro adulterio haberi non posset, si primum legitimum matrimonium dissolutum fuisset : *Cum aliis quippe adulteri non essent, nisi ad alterutrum Conjuges permanerent.* Hoc posito, quisnam

pro validitate Matrimonii post adulterium. Asseritur Lectio relatae auctoritatis, contra Cujacium.

bona fide legendum putabit : *fieri verum connubium non potest?* ubi orationis scopus is esse conspicitur , ut , demonstrato fine durationis matrimonii : *Denique mortuo Viro , cum quo verum connubium fuit ;* finis etiam adulterii , et initium novi legitimi matrimonii statuatur : *fieri verum connubium potest , cum quo prius adulterium fuit.*

ANNO

1744.

§. 23. Ne vero a Nobis expectes plenam hoc loco proferri historiam disciplinæ , quæ super hac re sequentibus sæculis in Ecclesia obtinuit. Hujusmodi inquisitio nimis profecto excederet Epistolæ modum. Verum quia tibi persuasum esse videmus , quod ipsa ætate Alexandri III. nulla censerentur matrimonia , quæ inter Adulteros quomodocumque fierent , satis erit intra illius ætatis terminos inquisitionem hanc nostram coarctare.

Consentit
disciplina
Sæculi
XII.

§. 24. Non longe quidem ab Alex. III. ætate , ut optime nosti , distat Gratianus Decreti compilator , qui ante Alex. Pontificatum paucis annis suum illud Opus vulgavit. Is hanc eandem controversiam tractat in *Causa 31. quæst. 1.* , et pro utraque sententia , ut solet , Textus discordantes adducit. Cum vero Canonem attulisset cujusdam Conc. quo statuitur , ne quis , moriente Marito Mulieris , quam adulterio polluit , cum ea matrimonio jungatur ; hunc Textum cum aliis ibi relatis , atque contrarium statuentibus ; ita conciliat : *Hic subaudiendum est , nisi prius peractâ pœnitentiâ , et , si nihil in mortem Viri machinatus fuerit ; vel si vivente Viro , fidem Adulteræ non dedit , se sumpturum eam sibi in conjugem , si viro ejus superviveret.* Verum Gratianus , inquires , non habet auctoritatem , qualem Textus Canonici habere noscuntur. Neque id negamus. At gravis est Auctor , et Canonum valde peritus : Neque ipse ea scripsisset , quæ modo retulimus , si ætate illa (quam diximus in tempora Alexandri fere incidisse) locum obtinisset disciplina , seu lex , vigore cujus , ob solum præcedens adul-

Testimo-
niumGra-
tiani.

PONT. terium, irritum haberetur matrimonium, post
 A. V. mortem legitimi Conjugis, inter Adulteros contractum.

Item Innocentii III. in Cap. Significastis §. 25. Similiter inter Alexandrum III. et Innocentium III. Pontifices, vix quadraginta annorum spatium intercedit; quum Alexander ad Pontificatum euectus sit anno Domini MCLIX. Innocentius vero anno MCXCVIII. Hic autem, ut supra inuimus, in cit. Cap. Significastis, De eo, qui duxit in matrimonium etc. pronunciat, validum et legitimum existere matrimonium inter Adulterum, et Adulteram, post prioris Uxoris mortem; *Nisi alter eorum in mortem defunctæ Uxoris fuerit machinatus, vel, ea vivente, sibi fidem dederint in matrimonium contrahendo*; quod etiam ipse concedis, dum affirmas Innocentium III. novam hanc disciplinam in Ecclesiam invexisse. Sed cum Innocentius nequaquam dicat, se novam per hoc disciplinam inducere; quin immo, ad quæstionem sibi propositam ab Episcopo, sive a Capitulo Spoletano, profiteatur se responsurum juxta Canonum præscripta: *Nos igitur inquisitioni vestræ secundum formam Canonicam respondententes, etc.* evidens est, jam pridem, et ante tempora etiam Alexandri III. validum habitum fuisse matrimonium, quod inter Mœchum et Mœcham, legitimis nuptiis solutis, et prædictis irritantibus circumstantiis non concurrentibus, contrahebatur. Equidem in Compilatione Decretalium Gregorii IX. minime reperies relata verba: *Nos igitur inquisitioni vestræ secundum formam Canonicam respondententes*; sed earum loco, hæc alia leges: *Nos igitur inquisitioni vestræ taliter respondententes etc.* Verum, quoniam res Nobis erat cum eo Canonum Doctore, qui vulgata Decretalium compilatione neutiquam contentus, integram Decretalem consulere mavult; eadem ratione Nobis agendum esse judicavimus. Itaque etsi prædicta verba: *secundum formam Canonicam*, in Decretali minus integra desiderentur; leguntur tamen in integra De-

Qui profitetur se Formam Canonice sequi

cretali; qua Nos quidem minime abutimur, dum eam ad Decretalis minus integræ sensum non corrupendum, sed illustrandum advocamus. A N N O
1744.

§. 26. Esto, inquires, quod ad Innocentium III. attinet. Sed nonne immediatus istius Prædecessor Cælestinus III. *in Cap. Cum haberet, De eo qui duxit. etc.*, nulla declaravit matrimonia inter Adulteros, post prioris Conjugis mortem contracta, etiam non interveniente machinatione, aut sponsione futuri matrimonii? Alia ob-
jectio ex
Cap. Cum
haberet.

§. 27. At vide ne forte, in hac Decretali pro te alleganda, hallucineris. Quidam Joannes Uxorem legitimam habebat, Allitiam nomine, ipsique simul adulterii consuetudo cum famula intercedebat. Quum vero semel Superioris Ecclesiastici præcepto adactus Adulteram dimisset, postea tamen in idem relabens scelus, ausus est, vivente adhuc prima Uxore, reverti ad famulæ contubernium, in eoque quasi matrimonialiter per decennium perseverare, unde et decem filios ex ea procreavit. Defuncta demum Uxore, quum consuleretur Pontifex (quem aliqui non Cælestinum, sed Clementem III. hujus Decessorem fuisse autumant) quidnam statuendum esset de hujusmodi Adulteris, qui in eadem prava consuetudine adhuc perseverabant, tale dedit responsum: *Ut separentur omnino, et eis competenti pœnitentia injuncta, perpetua continentia indicatur*; habita potissimum ratione ipsorum pervicaciæ, grayisque scandali, quo Ecclesiam perturbaverant. Exponi-
tur hujus
Decretalis
casus.

§. 28. Ex ipsa simplici hac rei narratione, facile agnosces, non ibi quæstionem fuisse de validitate aut nullitate matrimonii, post mortem prioris Uxoris, inter Adulteros contrahendi, sed de pœnitentia Canonica adversus gravissimum crimen irroganda: quæ quidem hujusmodi fuit, ut non modo ipsis Adulteris prohibitum fuerit matrimonio invicem copulari; sed etiam cum alia qualibet persona matrimonium contrahere: *præsertim cum in dies suos* Unde pa-
tet verus
decisionis
sensus.

Post. *ambo processerint, et jura sua pueri et mulieris. et perjurio, ex certa scientia perjurantes. Ecclesiam in gravi scandalum perturbaverunt, ut eadem Decretalis proseguitur.*

Alex. III. §. 29. De validitate quidem matrimonii inter Adulterum et Adulteram. ex instituto agit Alexander III. in Epistola sua Decretali. que tamen nostris Compilationibus inserta non est. sed reperitur in Actis Conciliarum Collectionis Harduini prefate, Tom. VI. part. 2. pag. 1838. ea vero sic habet: *Ex presentium letoris confessione percepimus, quod cum ipse quorundam in alterius Uxorem in adulterio polluisset, presentiam inde suscepit. Sed postea in eandem incidit, Diabolo instigante, reatum: ac eandem M. rem, Viro defuncto. sibi in Matrimonium pulavit, eamque asserit in presenti pro Co. age retinere.*

In qua §. 30. Super his autem quum Alexandri vim dirimendi quidem velles; matrimonium, ratione adulteri, Machinationi tantum tribuit. *invalidum fuisse; sed nullitati obnoxium fore, si machinatio, aut promissio nuptiarum intervenisset. Verum quoniam Nos de salute Animarum ipsorum solliciti compellimur in Domino cogitare, Fratritati Tue etc. quatenus rem ipsam diligenter inquiras, et si tibi constiterit, quod ille, vel illa, in mortem prioris viri fuerit machinatus, vel si, eo vivente, fidem ipsi Mulieri dederit, se eam in Conjugem recepturum, eos non differas penitus separari.*

Hac se- §. 31. Neque hic sistit Alexandri, quin etiam mota, jubet pro- dicere non omittit, quid juris esset, si solum cedi de more. adulterium precessisset; Tunc enim nequaquam matrimonium irritum fore declarat (quod utique non taceret, si hujusmodi disciplina eo tempore viguisset; quemadmodum supra de eo matrimonio pronunciaverat, in quo ad crimen adulterii accessisset machinatio, aut promissio futuri conjugii); sed jubet procedi in causa secundum Canonicas regulas: *Quod si neutrum constiterit, in causa ipsa juxta Ecclesiasticam*

ANNO
1744.

siasticam consuetudinem, et Canonica statuta procedas. Si autem quæsieris quidnam hac de re consuetudo Ecclesiastica, et Canonica statuta decernerent; respondemus, satis probabile videri, respexisse Alexandrum ad Concilii Tolentani VI. anno sexcentesimo trigesimo octavo celebrati, constitutum, quod extat *Can. de his 33. quæst. 2.* et in quo præscribitur methodus cum iis servanda, qui post pœnitentiam publicam peractam, in idem reciderent crimen, pro quo subjecti fuerant pœnitentiæ. Canonem hunc, quum tibi vacaverit, legere poteris, atque perpendere; sed frustra in illo quæras nullitatem matrimonii inter Adulteros ipso jure statutam; deficientibus aliis irritantibus circumstantiis, a Nobis pluries memoratis.

§. 32. Attamen, quod ibi statutum non reperitur, alibi te sine ullo labore invenisse affirmabis, in nostra nempe Collectione Gregoriana sub Titulo superius allato, *De eo qui duxit in matrimonium quam polluit per adulterium. Cap. propositum*, quod est ipsius Alexandri III., ubi sic legitur: *Licet autem in Canonibus habeatur, ut nullus copulet in matrimonio, quam prius polluerat adulterio, et illam maxime, cui fidem dederat; Uxore sua vivente, vel quæ machinata est in mortem Uxoris*, et quidem validum tibi argumentum dices suppetere in ea voce *maxime*, qua indicari videtur nullitas matrimonii inter Adulterum et Adulteram, (de quo Pontifex in superioribus locutus erat), etiam non concurrente machinatione, nec data fide futuri matrimonii.

§. 33. Forte putabis, Nos, adversus hæc responsionem nostram comparantes, grammaticalem controversiam tecum agitare velle de significatione illius verbi *maxime*; eaque de re a Nobis consultum iri libros veterum Canonistarum, præsertim Abbatis, qui in citat. *Cap. propositum* audacter sustinet vocem illam *maxime*, in relato Textu, æquipollere adverbio *solum*. Verum si ita de Nobis opinatus fueris,

Tbm. III.

B

PONT. haud ægre feras Nos tibi respondere, non satis
 A. V. tibi notum esse morem, animumque Nostrum;
 Nos enim in veritatis inquisitione, nequaquam
 hujusmodi nugis, levibusque fundamentis in-
 nitimur, et quæstiones inutiles prorsus aver-
 samur.

Alexan- §. 34. Itaque respondemus, veram Alexandri
 der aliam Pontificis mentem, circa ea, de quibus nunc
 ibi quæ- agimus, minime eruendam esse ex aliquibus
 stionem verbis, quæ ipsi excidere potuerunt, dum aliam
 tractavit. omnino quæstionem definiret. Sed videndum
 esse potissimum, quid ipse scripserit, quum
 data opera eam pettractaret quæstionem, quam
 præ manibus habemus. Porro Alexander in ci-
 tat. *Cap. Propositum* respondet Abbati Sancti

Contro- versia tunc ab eodem de- cisa.
 Albani, qui ab ipso quæsierat, quidnam sta-
 tuendum esset de quodam homine, qui, vivente
 Uxore sua, alteram sibi matrimonio copulave-
 rat, insciam conjugii quo is adstrictus erat;
 Uxore vero defuncta, renuebat cum prædicta
 Muliere permanere, sub obtentu, quod inva-
 lidum cum ipsa matrimonium contraxerat, le-
 gitima Uxore adhuc superstite. Pontifex ergo
 quum eam circumstantiam magni æstimaret,
 quod scilicet *præfata Mulier erat inscia, quod
 ille aliam Uxorem haberet viventem*, nec æquum
 censeret, prædictum Virum, qui scienter con-
 tra Canones venerat, lucrum de suo dolo re-
 portare, statuit, ut, si quidem ipsa Mulier id
 postularet, divortium inter eos fieret; non
 vero, si, volente Muliere in hujusmodi con-
 nubio perseverare, Vir peteret ab ea separari,

Regula pro inter-pretanda Legislatoris sententia.
 §. 35. Quæstionem hanc definiendam sum-
 psit Alexander in citat. *Cap. Propositum*; at-
 que ita definivit, ut præcipuam æquitatis, pru-
 dentiaque rationem ab illo habitam esse di-
 gnoscatur; eaque definitio unice est attendenda.
 Si autem, dum Legislator de principali argu-
 mento verba facit, quidpiam ab ipso extraneum
 minus recte dictum esse comperiat, minime
 debet enunciatio haud satis accurata aut Le-
 gislatori vitio verti, aut in veritatis præjudicium

trahi; neque potest pro regula juris id accipi, quod sic ab eodem Legislatore, veluti prætereundo, dictum fuisse apparèt; præsertim quum ipse, opportuniore occasione oblata, iudicium suum super eadem re aperte declaraverit.

ANNO
1744.

§. 36. Nos autem in hoc præcise casu versamur. Idem nimirum Alexander, cui in citat. *Cap. Propositum*, ea verba exciderunt, quibus ut tibi visum est, negavit, validum matrimonium esse posse inter Adulteros, defuncto legitimo Coniuge, etiam absque aliis irritantibus circumstantiis; Idem, inquam, in alia sua Decretali, quam ex Collectione Conciliorum Harduini supra retulimus, quum directe ab eo quæreretur, an nullum censendum foret huiusmodi Matrimonium; nullum illud esse respondit, si machinatio, aut nuptiarum promissio intervenerint. Isque Pontifex hoc ipsum firmat in *Cap. Super eo. De eo, qui duxit in matrimonium etc.* ubi sic habet: *Super eo vero, quod de latore præsentium tuis Literis quæstivisti; an liceat cum ea sibi matrimonium contrahere, quam, alia sua Uxore vivente, sibi de facto matrimonio copulavit; tuæ sollicitudini duximus respondendum, quod si Adultera est in mortem alterius aliquid machinata, sive iste fidem dederit, quod eadem defunctâ, hanc esset ducturus, secundum Canones ab ejus consortio perpetuo prohibetur; et hæc prohibitio perpetuo est observanda.* Quibus verbis, *perpetuo prohibetur, et prohibitio perpetuo est observanda*, pro ea, qua polles, Canonum scientia, plane intelligis, impedimentum designari, quod a Doctoribus dirimens appellatur, illudque, per hujus Decretalis contextum, ad casum præcedentis machinationis, aut pacti connubii coartari.

Alexan-
dri mens
aliunde
tutò erui-
tur.

§. 37. Superest nunc, ut, licet prolixior jam hæc Epistola evaserit, quam Nobis initio propositum fuerat, aliqua tamen addamus, quæ adhuc legere non graveris, quemadmodum præmissis hucusque animum patienter adhibuisti.

De aliis
argumen-
tis ab Epi-
scopo al-
latis.

PONT. Nec enim, levioribus prætermisissis, quidquam
 A. V. a Nobis præteriri decet ex his, quæ in Literis
 Fraternalitatis Tuæ gravioris sunt ponderis, et
 momenti.

I. A vir- §. 38. Legitimationem Proles ex Soluta et So-
 lute Sa- luta procreatæ, quæ sit per subsequens matri-
 cramenti: monium, ex Sacramenti virtute derivandam
 esse putas, eodem Alexandro III. auctore, qui
 ait : *Tanta est enim vis Sacramenti, ut qui an-
 tea sunt geniti, post contractum matrimonium
 habeantur legitimi.* Unde arguis, quod, si isti
 ex vi Sacramenti legitimantur, nihil obstat,
 quominus filii pariter ex adulterio suscepti,
 tanti Sacramenti virtute, legitimi evadant.

Emenda- §. 39. Verum ubi a te legitur : *Tanta est vis*
 tur lectio Sacramenti, Nos legimus : *Tanta est vis Ma-
 Textus trimonii, quemadmodum scriptum est in Decre-
 adducti. tali Alexandri III. Cap. Tanta. Qui filii sint le-
 gitimi.* Quod si ad integram Decretalem, quæ
 apud Harduinum est, de more provoces; ro-
 gamus, ne te pigeat in marginem quoque ocu-
 los conjicere; ibi enim, loco verbi *Sacramenti*,
 adnotatum reperies aliud *Matrimonii*. Nec ali-

Legiti- ter profecto res se habere poterat. Vis enim ac
 mandis vis dignitas Matrimonii, qua Sacramentum est, in
 non a Sa- eo est posita, quod gratiam sanctificantem
 cramento, confert, quod unionem hypostaticam Verbi Di-
 sed a lege vini cum humana natura repræsentat, itidem-
 Ecclesia- que illam, qua Christus cum Ecclesia per gra-
 stica pro- tiam conjungitur; non autem in eo sita est,
 venit. quod spuriam prolem legitimam efficiat. Neque
 enim hanc efficaciam Jesus Christus tribuit Ma-
 trimonio, quum illud ad dignitatem Sacramenti
 novæ Legis evexit; sed id ab Ecclesia institu-
 tum est, cui placuit, pro auctoritate sibi con-
 cessa, statuere, ut proles extra matrimonium,
 non tamen ex adulterio, procreata, per sub-
 sequens matrimonium legitima fieret.

II. Ab exemplo §. 40. Denique addis, magis abominatam Ca-
 legitima- nonicis Legibus esse prolem incestuosam, quam
 tionis pro sit proles adulterina; ideoque, quum illa in-
 lis ince- terdum legitima fiat, hanc etiam pari aut ma-

jori ratione legitimari posse. Porro legitimatur proles incestuosa, ope dispensationis, quæ dicitur *in radice Matrimonii*. Ut autem obtineatur hujusmodi Dispensatio, quæ non sine urgentissima causa concedi consuevit, requiritur quod proles nata sit ex copula non manifeste fornicaria, sed putative matrimoniali, quodque impedimentum, quo matrimonii nullitas inducta est, non a jure Divino, aut naturali, sed a jure dumtaxat Ecclesiastico proveniat. Sicque, et non aliter, legitimatur proles incestuosa, vigore dispensationis, quæ dicitur *in radice matrimonii*. Tuum modo est hujusmodi circumstantias aptare ad legitimationem proles ex adulterio genitæ; quod sane opus ingenii Nostri tenuitatem excedere fatemur.

ANNO
1744.

Ostenditur non aptari ad legitimationem proles adulterinæ per subsecuens matrem.

§. 41. Hactenus Fraternitati Tuæ satisfacere studuimus, quoad Nobis licuit per angustias temporis, ut plurimum somno detracti; meram gerentes in hac Epistola, ut initio dicebamus, privati Doctoris personam. Nunc demum Epistolæ Nostre finem facientes, Supremi Pastoris partes resumimus, ut Apostolicam tibi Benedictionem impertiamur; utque præterea te admoneamus, quod, quum ea, quæ ad Nos scripsisti, a Justo Henningio Boëhmero (quantumvis nullam de eo mentionem feceris) sis mutuatus, eaque descripseris ex ejus Opere de Jure Ecclesiastico Protestantium *Tbm. 1. pag. 287. et sequentibus*, juxta tertiam Editionem anno 1730. Typis impressam; Sicuti laudabilis foret industria tua, si eo auctore usus esses ad venerabiles Ecclesiæ Catholicæ doctrinas illustrandas, aut si ipsum in iis, in quibus Nobis adversatur, confutare aggressus esses; ita reprehensioni te obnoxium fecisti, dum illius Opus perlegere, atque etiam tacitus transcribere ausus es, ut ad impugnandas Canonice Jurisprudentiæ sententias inter Orthodoxos communiter receptas, instructor accederes. At ne forte paterni hujus moniti libertatem in malam partem accipias, Tibi persuasum volumus, non minus

Admonitio Pontificis.

PONT. Nec enim, levioribus prætermisissis, quidquam
 A. V. a Nobis præteriri decet ex his, quæ in Literis
 Fraternitatis Tuæ gravioris sunt ponderis, et
 momenti.

I. A vir- §. 38. Legitimationem Proles ex Soluta et So-
 tute Sa- luta procreatæ, quæ fit per subsequens matri-
 cramenti, monium, ex Sacramenti virtute derivandam
 esse putas, eodem Alexandro III. auctore, qui
 ait : *Tanta est enim vis Sacramenti, ut qui an-
 tea sunt geniti, post contractum matrimonium
 habeantur legitimi.* Unde arguis, quod, si isti
 ex vi Sacramenti legitimantur, nihil obstat,
 quominus filii pariter ex adulterio suscepti,
 tanti Sacramenti virtute, legitimi evadant.

Emenda- §. 39. Verum ubi a te legitur : *Tanta est vis*
 tur lectio *Sacramenti*, Nos legimus : *Tanta est vis Ma-*
 Textus *trimonii*, quemadmodum scriptum est in Decre-
 adducti. *tali Alexandri III. Cap. Tanta. Qui filii sint le-*
gitimi. Quod si ad integram Decretalem, quæ
 apud Harduinum est, de more provoces; ro-
 gamus, ne te pigeat in marginem quoque oculo-
 conjicere; ibi enim, loco verbi *Sacramenti*,
 adnotatum reperies aliud *Matrimonii*. Nec ali-

Legiti- ter profecto res se habere poterat. Vis enim ac
 mandandi vis dignitas Matrimonii, qua Sacramentum est, in
 non a Sa- eo est posita, quod gratiam sanctificantem
 cramento, confert, quod unionem hypostaticam Verbi Di-
 sed a lege vini cum humana natura repræsentat, itidem-
 Ecclesia- que illam, qua Christus cum Ecclesia per gra-
 stica pro- tiam conjungitur; non autem in eo sita est,
 venit. quod spuriam prolem legitimam efficiat. Neque
 enim hanc efficaciam Jesus Christus tribuit Ma-
 trimonio, quum illud ad dignitatem Sacramenti
 novæ Legis evexit; sed id ab Ecclesia institu-
 tum est, cui placuit, pro auctoritate sibi con-
 cessa, statuere, ut proles extra matrimonium,
 non tamen ex adulterio, procreata, per sub-
 sequens matrimonium legitima fieret.

II. Ab §. 40. Denique addis, magis abominatam Ca-
 exemplo legitima- nonicis Legibus esse prolem incestuosam, quam
 tionis pro sit proles adulterina; ideoque, quum illa in-
 lis incest- terdum legitima fiat, hanc etiam pari aut ma-

jori ratione legitimari posse. Porro legitimatur proles incestuosa, ope dispensationis, quæ dicitur *in radice Matrimonii*. Ut autem obtineatur hujusmodi Dispensatio, quæ non sine urgentissima causa concedi consuevit, requiritur quod proles nata sit ex copula non manifeste fornicaria, sed putative matrimoniali, quodque impedimentum, quo matrimonii nullitas inducta est, non a jure Divino, aut naturali, sed a jure dumtaxat Ecclesiastico proveniat. Sicque, et non aliter, legitimatur proles incestuosa, vigore dispensationis, quæ dicitur *in radice matrimonii*. Tuum modo est hujusmodi circumstantias aptare ad legitimationem prolis ex adulterio genitæ; quod sane opus ingenii Nostri tenuitatem excedere fateamur.

ANNO
 1744.

Ostenditur non aptari ad legitimationem prolis adulterinæ per subsequens matrimonium.

§. 41. Hactenus Fraternitati Tuæ satisfacere studuimus, quoad Nobis licuit per angustias temporis, ut plurimum somno detracti; meram gerentes in hac Epistola, ut initio dicebamus, privati Doctoris personam. Nunc demum Epistolæ Nostræ finem facientes, Supremi Pastoris partes resumimus, ut Apostolicam tibi Benedictionem impertiamur; utque præterea te admoneamus, quod, quum ea, quæ ad Nos scripsisti, a Justo Henningio Boëhmero (quantumvis nullam de eo mentionem feceris) sis mutuatus, eaque descripseris ex ejus Opere de Jure Ecclesiastico Protestantium *Tbm. 1. pag. 287. et sequentibus*, juxta tertiam Editionem anno 1730. Typis impressam; Sicuti laudabilis foret industria tua, si eo auctore usus esses ad venerabiles Ecclesiæ Catholicæ doctrinas illustrandas, aut si ipsum in iis, in quibus Nobis adversatur, confutare aggressus esses; ita reprehensioni te obnoxium fecisti, dum illius Opus perlegere, atque etiam tacitus transcribere ausus es, ut ad impugnandas Canonice Jurisprudentiæ sententias inter Orthodoxos communiter receptas, instructior accederes. At ne forte paterni hujus moniti libertatem in malam partem accipias, Tibi persuasum volumus, non minus

Admonitio Pontificis.

PONT. sincero charitatis affectu Nos te complecti, ac
A. V. Fraternitati Tuæ fausta omnia ex animo ad-
precari.

Dat., die Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem
5. Dec. die 5. Decembris 1744. Pontificatus Nostri Anno
1744. Quinto.

CXIV.

DE APOSTOLICIS

Constitutionibus circa Ritus Sinenses editis
omnimodo observandis.

*Venerabili Fratri Polycarpo Episcopo
Pekinensi in Sinis.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

Declara-
tiones et
Juramen-
ta ab E-
pisc. Pe-
kin ad S.
Sedem
transmis-
sa.

REDDITÆ Nobis fuerunt eodem tempore duæ
Fraternitatis Tuæ epistolæ, prima quidem die
decima mensis Januarii elapsi anni 1743. qua
gratiarum actionem Nobis, quod Tibi Episco-
patum Pekinensem in Sinis contulerimus, re-
ferre studes : altera vero die quinta mensis
eiusdem Januarii currentis anni 1744. data, qua
dolens quereris, Te apud Nos tamquam debitæ
Apostolicis Constitutionibus ac Decretis obe-
dientiæ reum fuisse peractum. Una insimul
cum hisce Epistolis tuis accepimus pariter sol-
lennem iurisdictioni a Te in Episcopali tua inau-
guratione delati, juxta formam, ac tenorem Tibi
præscriptum in ipsis Nostri tuæ ad Episcopa-
tum promotionis literis in simili forma Brevis
expeditis, Actum; necnon duo alia a Te seor-
sim præscripta testimonia, alterum quidem de
jurejurando super Apostolicæ Constitutionis,

quæ incipit *Ex illa die* : alterum vero de ju- ANNO
1744.
rejurando etiam super alterius Apostolicæ Con-
stitutionis, quæ incipit *Ex quo*, observantia,
præstitis. Hisce omnibus conjuncta erant non-
nulla etiam præscripta Missionariorum testimo-
nia, qui te studiosum zelantemque super ob-
servantia memoratæ Apostolicæ Constitutionis
Ex illa die, esse testabantur, quemadmodum
tu ipse Sacramento testaris.

§. 1. Sed Fraternitati Tuæ etc. *et infra* : id Adhor-
tatio ad
exactam
Constitu-
tionum
observan-
tiam.
unum in animo semper fixum permaneat, tam
apud Nos ipsos, quam apud Venerabiles Fratres
Nostros S. R. E. Cardinales negotiis et consul-
tationibus quarumcumque Congregationum Apo-
stolicæ hujus Sanctæ Sedis præpositos, plurimum
valere hoc unicum et maximum, ad accusatio-
num veritatem falsitatemve dijudicandam com-
probandamque, argumentum, novam scilicet
post criminum delationes initam agendi ratio-
nem. Quamobrem adesto animis, et enitere,
ut quemadmodum Tu spondisti, et Nos de
Fraternitate Tua nobis pollicemur, ita deinceps
Te in omnibus rebus geras, ut tuam erga
Apostolicas Constitutiones, atque eas præser-
tim, de quibus agitur, obedientiam, reveren-
tiam, zelumque non solum Nobis, sed univer-
sis etiam, probare et reipsa commonstrare ex
animo satagas. Hinc enim fore confidimus, ut
falsitatis redarguantur accusationes de gestarum
rerum ratione a Te hactenus habita instructæ.

§. 2. Porro, ut cæteris in tuis Literis a Te Episc.
sensus
circa Si-
nensis Ec-
clesiæ sta-
tum.
propositis satisfaciamus; asseris quidem, quod
cum per quatuordecim annos operam labores-
que tuos in Sacris Missionibus antea peragendis
impenderis, atque adeo optime noveris istarum
partium ac populorum ingenia, ac et rerum vi-
ces, contestari præ cæteris possis, præsentia certe
tempora exposcere, non angustiari vasa carnis,
sed dilatari spatia caritatis, ac propterea me-
lius fuisse consultum, res omnes in eodem, quo
reperiebantur, statu relinquere, cum in præsen-
tia omnis spes de exigenda a Christifidelibus

PONT. istarum partium debita Apostolicis Constitutionibus obedientia penitus præcisa videatur : Apostolica namque Sacrosanctum Jesu Christi Evangelium prædicandi libertas, non tam impedita, quam certe sublata est ; quippe quod Christifideles per vim metumque ad Idolorum templa trahuntur ; unde timendum est, ne proximum immineat Sacris Missionibus excidium : Nec Fraternitati Tuæ, nec aliis in Vineâ Dei adlaborantibus, insunt vires, quibus per vim etiam Christifideles, ut vestris mandatis eâ, qua par est, reverentia obediant, cogi possint : Tartari pariter, et ipsi Fideles, tam intra Pekini mœnia, quam in suburbiis, sub gravi duræ servitutis jugo degentes, omni procul dubio antiquis indulgentiis permissionibusque per abusum inhærentes, ne a Dominis ad Imperatorem deferantur ; Apostolicarum Constitutionum observantiam periculis ac tormentis posthabebunt ; quamvis Fraternitas tua aliique Missionarii per pastorales exhortationes monere obtestarique minime omittant.

Pontifex ostendit necessariam fuisse Constitutionum editionem

§. 3. An liceat ut Fraternitati Tuæ replicemus, post susceptum consilium onusque per tot annos retinendi servarique faciendi Patrios Sinarum Ritus, priscasque cæremonias, propositis tot tantisque in varias partes trahentibus dubiis et disputationibus, post diuturnam accuratissimamque, adhibitis diligentibus, requisitisque debitis notitiis, eorundem Rituum et Cæremoniarum discussionem, fieri non poterat, ut sine gravissimo conscientiæ angore consilia tanta providentia capta, et constitutiones tanta sapientiæ propositæ amplius differrentur ? Certe si obfirmatis Patronorum proscriptorum Rituum Cæremoniarumque hujusmodi sensibus votisque assensum satisfactumque fuisset, nunquam profecto advenisset tempus, verba tua usurpamus, angustiandi vasa carnis ? Nos quidem non latet, Vobis deesse cogendi compellendique vires ; sed scimus certi et sumus, eandem inesse vobis virtutem, quam habebant Sanctissimi Jesu

Nec pro obtinenda earum observan-

Christi Apostoli (si tamen apostolico spiritu ducti ad Evangelium prædicandum ad remotissimos populos accessistis) qui reponentes omnem fiduciam in eo, qui eos confortabat, Deo, et ferventis caritatis zelo, et verbi Divini Ministerio, non solum Gentes ad credendum perducebant, sed credentes etiam, nova Fidei germina, collectumque Jesu Christi gregem providentissime regebant, et suaviter fortiterque incendebant, et excitabant ad illud jucundissimum spectaculum a Minucio Felice descriptum, præsertim ubi ob oculos ponit lætitiâ Christianifidelium, qui intentatas minas objectaque tormenta despicientes, libertatem suam adversus Reges et Principes erigebant, soli Deo cedebant.

§. 4. Ingenti cum animi nostri dolore, et graviore, quam explicari possit, mœrore tuum, excepimus sane nuntium de persecutionibus istis adversus Sacrosanctam Jesu Christi Religionem sævientibus: verum quod hujusmodi persecutiones, si minime fuissent proscripti Ritus Cæremoniæque Sinenses, si minime sublatae fuissent indulgentiæ permissionesque laudati Caroli Ambrosii Patriarchæ, vel desinerent, vel mitiores fierent, sive prædicandi Evangelium libertas magis coalésceret, nec Christifideles ad Idolorum templa raperentur: Hæc ne ii quidem sibi, qui res juxta humanæ prudentiæ regulas dijudicant, unquam persuadebunt; quanto magis eadem in animum numquam inducent suum ii, quibus pro comperto exploratoque est, quod Christiana Religio inter persecutiones semper increverit adoleveritque.

§. 5. Omnibus jam notum est, in rebus ad Orthodoxam religionem spectantibus, patientiam sive tolerantiam, ubi de superstitione vel idololatria agitur, nullo pacto haberi posse; tunc enim juxta Tertullianum: *Omnis patientia hujusmodi Idololatria*. Cæterum unicum ac singulare solatium, quo Nos dolentes mœrentesque consolamur, inde affertur, quod ex tuis literis perspiciamus, Te pro debita Apostolicis

ANNO
1744.
tia vim
coacti-
vam Mis-
sionariis
opus esse.

Persecu-
tionem
adversus
Fideles in
Sinis, ob
Sedis A-
postolicæ
Decreta
augeri
non po-
tuisse.

Nullam
conniven-
tiam in
causa Fi-
dei adhi-
beri posse
demon-
strat.

PONT. Constitutionibus, ac Decretis observantia, probe
 A. V. studiosum planeque scensum esse. Quamobrem
 fore in Patre misericordiarum, et Deo totius
 consolationis confidimus, ut Christifideles pro-
 posito Fraternalitatis tuæ exemplo, zelo, opera,
 consiliis, et monitis excitati, Orthodoxam Fi-
 dem integram, reliquiarumque gentilitatis om-
 nino puram putamque, ad Principis etiam te-
 nebrarum contemptum despiciaturque, con-
 stanti pectore profiteri, et coram hominibus Je-
 sum Christum confiteri non erubescant. Nam
utile est et salutare, ut S. Cyprianus Episco-
 pus, et Martyr verbo et opere docuit, *cum se*
Episcopus per firmamentum Fidei Fratribus præ-
bet imitandum. Interea a bonorum omnium Lar-
 gitore Deo uberrimam cœlestium charismatum
 copiam Fraternalitati Tuæ apprecantes, Aposto-
 licam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater,
 etiam peramanter impertimur.

Dat. die Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub
 19. Dec. Annulo Piscatoris die XIX. Decemb. MDCCXLIV.
 1744. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Cajetanus Amatus.

ANNO
1744.

REFORMATIO

CXV.

Tribunalium Urbis. Firmatur auctoritas Judicium Romanæ Curiae, et singulorum Jurisdictionis certis limitibus præfinitur, confirmantur Decreta super Judicum recusationibus et declinationibus jam edita; et certa forma servanda præscribitur, tum in delendis Vinculis impositis super Locis Montium, Officiis Vacabilibus, et Pecuniis Depositis etc., tum in Decretis Jurisdictionis voluntariæ in Urbe, et Statu Ecclesiastico interponendis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

ROMANÆ Curiae præstantiam, atque præcipuam justitiæ recte administrandæ laudem, eidem omnium ubique gentium consensu, tributam, summo studio atque opera tueri curarunt Prædecessores nostri Romani Pontifices, et eaque de causa tum sapientissimas Leges, pro rerum et temporum opportunitate, condiderunt: tum vero, quoties in Judiciorum tractatione aliqua corrigenda, resecanda, aut in meliorem formam redigenda esse censuerunt, id Apostolicis editis Constitutionibus, quarum inferius mentionem fieri sæpe continget, præstare non omiserunt.

§. I. Et Nos quidem ipsorum vestigiis inhaerentes, ex quo Supremum hoc Justitiæ Solium Dei nutu conscendimus, inter innumeras Apostolatus Nostri curas, illam assidue præ oculis

Procc.
mum.Reforma-
tiones Tri-
bunalium
a Romanis
Pontifici-
bus idem
peractæ.Pontificis
studium
pro recta
Justitiæ
admini-
stratione.

PONT. A. V. habuimus, ut tam Ecclesiastica, quam civilia Judicia, et maxima, qua par est, integritate ac fide, et rectissimo expeditoque ordine exercerentur. Itaque præter generalem providentiam, qua Ecclesiasticarum Legum conservationi, et veriori earundem interpretationi per universam Ecclesiam pro viribus prospicere non desistimus, ac præter peculiarem Tribunalium Bononiensium Reformationem a Nobis integre peractam, per Apostolicas Nostras Constitutiones, ex quibus aliarum etiam Provinciarum Curias, per Ecclesiasticæ Ditionis tractum, exemplum et normam capturas esse confidimus, in hac ipsa Romana Curia complures atque perspicuas edidimus significationes nostri ardentissimi studii, quo de justitia in Urbe recte administranda in primis solliciti sumus; idque potissimum Nobis propositum fuit, et quum Causarum tam Ecclesiasticarum, quam Civilium aliquas Nobis ipsis cognoscendas, ac definendas reservavimus; et quum sæpissime Congregationes Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, ipsaque aliquando Ordinaria Romanæ Curiae Tribunalia, coram Nobis sententias dicere jussimus; ac denique quum Signaturam Gratiae nuncupatam, ad quam pleræque lites et controversiæ, præpedito, aut expleto in cæteris Tribunalibus cursu legitimo, et jure concesso, tamquam ad Sacram Principis Aram deferuntur, semel et iterum singulis annis per Nosmetipsos publice habuimus, in eaque sententiam nostram tum circa singulas propositas causas protulimus, tum vero, occasione data, circa totam judicandi rationem coram universo Judicum, et Curialium conventu aperire curavimus.

Necessitas prosequendi Tribunalium Reformationem. §. 2. Cum autem et diuturno nostro rerum forensium usu, et crebris gravium Virorum relationibus et querelis, compertum haberemus, nonnullos abusos in judiciali praxi Tribunalium hujus Nostræ Urbis et Curiae invectos esse quibus et justitiæ cursum intervèrti, aut saltem

ANNO
1744.

retardari, et litigantium dispendia magnopere augeri contingeret, illasque potissimum controversias in longum sæpe protrahi, quæ circa Judicium, et Tribunalinm competentiam, eorumque recusationes declinationesque, versarentur; Cumque jam commendatâ singulis Tribunalibus earum rerum reformatione, quæ in ipsorum potestate erant, eâque sedulo ab ipsis peractâ, satis agnoverimus, memorata incommoda non omnia posse privata Judicium sive Tribunalium auctoritate submoveri; ad amplio-rem atque absolutiorem Judiciorum Reformationem, supradictorum Prædecessorum exemplo, deveniendum Nobis esse judicavimus.

§. 3. Quamobrem prædictorum omnium abusuum cognitionem delegavimus peculiari Congregationi a Nobis deputatæ, duobus nempe S. R. E. Cardinalibus, ac septem Romanæ Curia Prælati in præcipuis ejusdem Curia Tribunalibus actu jus dicentibus; quæ quidem Congregatio, serio studio, longaue indagine, relatos abusus notavit, atque recensuit; et providis efformatis decretis, opportuna Nobis remedia suggestit; ex quibus aliqua, quæ statim approbatione digna judicavimus, statim quoque auctoritate Nostra publicari jussimus, et observari; reliqua vero maturiori examini subjecta, diuturna consideratione, rerum ac temporum opportunitati aptare studuimus; illaque, cum iisdem fere, aliisque Viris in juris scientia et justitiæ administratione apprime versatis, Ministris Nostris, necnon cum aliquibus ejusdem Curia Nostræ Causidicis, Forensi facultate doctrinaque præstantibus, communicata; tandem, hac nostra Constitutione perpetuæ legis vim habitura, promulgamus, edicimus, atque sancimus.

Delegatio
Congreg.
Particularis ad
hunc effectum.

Cujus
Decr. jam
edita
sunt, partim in
presenti promul-
gantur.

I.
De executione
Citationum,
Mandarorum etc.
Rom. Cur.

§. 4. Ac primum omnium, Jurisdictionem Judicium, et Tribunalium Romanæ Curia, quorum auctoritas a Nostra et Romani pro tempore Pontificis auctoritate profluit, nostroque et Pontificio nomine exercetur, sartam tectam

PONT. servare, ac debita veneratione ab omnibus ob-
 A. V. servari cupientes; Apostolicas Nostras Literas,
De non impedienda executione Citationum, Man-
datorum, aliarumque Provisionum Romanæ Cu-
 Innova-
 tur Con-
 stitut. e-
 dita 30.
 Mart.
 1741. *ritiæ, seu Sedis Apostolicæ* datas Anno MDCCXLII.
 tertio Kalendas Aprilis, quarum initium est *Pas-*
toralis Regiminis, omnesque ordinationes ac
 dispositiones in illis contentas; pœnas quoque
 adversus quoscumque prædictam executionem
 impediens in eisdem comminatas atque statu-
 tas, cum cæteris præceptis atque mandatis, ac
 si prædictæ Literæ per extensum præsentibus
 insererentur, confirmamus, innovamus, ac de
 novo statuimus.

Refertur §. 5. Et quamvis post earundem Literarum
 suspensio Nostrarum publicationem, delatis ad Nos quo-
 concessa rundam conquestionibus, et præsertim ex Pro-
 quoad va- vincia nostra Romandiolæ, super abusu Ci-
 lorem ci- tationum Typis Cameralibus impressarum, quæ
 tationum Camera- tationum Typis Cameralibus impressarum, quæ
 lium non pterea quod a nemine ex Judicibus Rom. Curie
 subscri- subscribi, seu firmari soleant, et nihilominus
 ptarum in post legitimam earum executionem inhibendi
 partibus. vim habere dicerentur; Nos tunc, ut in re
 gravi caute matureque procederemus, per quas-
 dam Literas Secretariæ Nostræ Status nuncu-
 patæ provisionaliter declarari fecerimus, Citatio-
 nes hujusmodi a nullo ex Judicibus Romanæ
 Curie propria manu subscriptas, in prædicta
 nostra Constitutione minime comprehendi:

Sed, per- Postea tamen universo negotio occasione præ-
 pensa ve- sentis Reformationis diligentissime discusso, cum
 teri con- Nobis constiterit, usum prædictarum Citationum
 suetudi- nedum doctorum Hominum suffragiis, sed etiam
 ne, ea- pervetusta, et nunquam aliàs interrupta tum
 rumque Romanæ Curie, tum ipsius Provinciæ Roman-
 utilitate, diolæ, atque aliarum Status Nostri Ecclesiastici
 Provinciarum observantia comprobari; et qua-
 tenus specialis subscriptio in eis indistincte exi-
 geretur, non modicum inde damnum ac dis-
 pendium in Subditos atque Incolas earundem
 Provinciarum fore profecturum: Nunc demum

præsentium Literarum tenore certum ac stabilem cursum Citationibus hujus generis dare, et una simul quibuscumque fraudibus, quæ per eas fieri possent, quantum in Domino possumus, occurrere volentes : statuimus in primis, ordinamus, ac declaramus, quod sicuti hactenus, et a tempore antiquissimo, ita quoque in posterum unicuique pro arbitrio suo liceat per ejusmodi Citationes Typis Cameralibus impressas debitorem suum absentem, sive aliter sibi obligatum, coram Auditore Generali Causarum Curia: Camera: Nostræ Apostolicæ, vel altero ex ejus Locumtenentibus, in Jus et Judicium evocare, etiamsi ipsæ Citationes a nullo ex prædictis Judicibus, immo nec etiam ab eorum Notariis, subscriptæ fuerint; (memoratis Literis Secretariæ Status, Edictis Cardinalium pro tempore Legatorum, et aliis quibuscumque contrariis non obstantibus); dummodo tamen agatur de causis, in quibus ipse A. C. vigore suarum facultatum, aut virtute alicujus Privilegii, quod Instanti de jure competat, sit Judex competens Rei conventi, seu Partis citatæ, etiam in prima Instantia, aliàs prædictæ Citationes neque valeant, neque afficiant, perinde ac si factæ vel executæ non fuissent : Cum enim in hujusmodi causis unusquisque de jure debitorem suum etiam verbaliter coram A. C. in jus vocare possit, nihil sane proponi potest cur illum pari modo per dictas Citationes Camerales etiam non subscriptas citare, et in jus vocare non valeat.

§. 6. Quod si aliqua ex prædictis causis, ut præfertur, privilegiatis, in quibus nimirum A. C. est Judex competens etiam in prima Instantia, reperiatur jam contestata, et introducta coram alio judice de Partibus, et nihilominus alter ex litigantibus, cui competat variatio Fori, vel vigore Obligationis Cameralis, vel virtute *Leg. unic. Cod. Quando Imper. inter Pupillos, et Vi- duas etc.*, citaverit coram A. C. cum dictis Citationibus impressis, et non subscriptis : Tunc etiam volumus et mandamus eas exequi, et

ANNO
1744.
Sancitur
eadem in
Posterum
valere, in
causis,
quibus A.
C. est Ju-
dex com-
petens in
prima in-
stantia.

Et, si
partibus
competat
variatio
Fori, et-
iam post-
quam
Causæ
jam alibi
introdu-
ctæ fue-
runt.

PONT. attendi debere; sed eo casu A. C., vel ejus

A. V. Locumtenentibus, Causas hujusmodi reassumere

Quæ ta- non liceat, nisi in statu, et terminis, reffectis
men reas- sumptibus usque tunc factis ab altera Parte; et
sumi de- transportatis actis, expensis illius, qui Forum
bent in statu et terminis, variare voluerit, ut hactenus laudabiliter ob-
servatum fuit.

refectis §. 7. Quodiam vero passim citari solet cum
expensis, hisce ipsis Citationibus Cameralibus non solum
et trans- in causis, ut supra, privilegiatis, coram A. C.,
portatis sub cujus nomine eadem Citationes ut plu-
actis. rimum imprimuntur, sed etiam in aliis Causis

Usus cit. indifferentibus coram Cardinali Signaturæ Nostræ
per citat. Justitiæ pro tempore Præfecto, et ejus Auditore;
Camera- Idque in quatuor potissime casibus; nempe cum
les coram petitur supersessoria ad effectum adeundi ple-
Præfecto nam Signaturam; Cum citatur pro subdelega-
Signatur. tione Judicis in Partibus in gradu recursus;
Just., ejus Cum petitur declarari Causam spectare ad unum
que Audi- tore in pluribus casibus.
tore in
pluribus
casibus.

Utilitas Partium in hujusmodi recursibus.
ex una parte considerantes nullo modo aufe-
rendam esse, quin potius diligenter conserva-
dam Subditis Nostrarum Provinciarum et Lega-
tionum libertatem illam, qua semper hactenus
gavisi fuerunt; recurrenti scilicet pro ipso-
rum arbitrio, vel ad prælaudatam Nostram Si-
gnaturam Justitiæ, vel ad Signaturam, quam
habere dicuntur in ventre in sua quisque Pro-
vincia Legati Sedis Apostolicæ, eorumque Vice-
Legati: Ac de cætero animadvertentes non ab-
surde eos facere, qui potius ad Signaturam
Justitiæ, quam ad alteram Legatorum, aut
Vice-Legatorum recurrunt; quia nempe illas
Causas, quarum valor non ascendit ad scuta
centum, haudquaquam retinet, seu committit
in Curia; sed juxta providas Prædecessorum
Nostrarum reformationes, et præsertim recol.
mem. Benedicti XIII., eas remittit ad Partes,
mediante subdelegatione alterius Judicis in ea-
dem Civitate, seu loco, ubi primus pronuncia-

ANNO
1744.

vit, ad effectum procedendi in gradu recursus per acta ejusdem Notarii et consequenter absque ulla transportatione actorum; atque insuper sine solutione Propinæ: Contra vero Signatura Legatorum, et Vice-Legatorum, et præsertim illa Cardinalis pro tempore Legati, aut Vice-Legati Provinciæ Romandiolæ, quoties Causæ excedunt tenuissimam summam scutorum quatuor, retinere eas, ut plurimum, solet in ipsa Curia, in qua residet Legatus, aut Vice-Legatus; Ex quo sequitur, ut Partes, non sine magno dispendio atque incommodo, et acta prioris Judicis ad ipsam Curiam Legationis transportare, et Propinam novo Judici ejusdem Curie solvere cogantur; Immo etiam tot Propinas, quot sunt Capita separata, ex quibus, pro multiplicitate diversarum exceptionum, sententia secundi, vel ulterioris Judicis quam sæpiissime componitur.

§. 8. Ideirco statuimus ac mandamus, etiam Qui permittuntur fieri etiam per citationes Camerales non subscriptas.

quoad prædictas Citationes, quas fieri contingat coram Cardinali Signaturæ Præfecto, vel ejus Auditore, prædictum antiquissimum usum in posterum observari, ita ut quicumque de dicta Legatione Romandiolæ, aut de aliis Provinciis, Legationibus, vel Guberniis Status Nostri Ecclesiastici, recurrere potius velit ad Signaturam Nostram Justitiæ, quam ad Signaturam Legati, aut Vice-Legati, hoc pro arbitrio suo facere possit, citando alteram Partem cum dictis Citationibus Cameralibus; nullique liceat earum executionem retardare, vel impedire sub prætextu, quod a Cardinali Præfecto, vel ejus Auditore, aut eorum Notario, subscriptæ non fuerint, sub pœnis expressis in dicta Nostra Constitutione, *De non impedienda executione Citationum, Mandatorum, aliarumque Provisionum Romanæ Curie*, quam ad has quoque Citationes Camerales impressas, et non subscriptas, quatenus opus sit, extendimus, et ampliamus, memoratis Literis Secretariæ Status,

defectum Partium, vel Defensorum, mandando supersederi in Causis summæ appellabilis, et respective subdelegando Judicem in gradu recursus, quando Causa est solum recurribilis; Decretis, seu reformationibus Signaturæ, et quibuscumque aliis in contrarium non obstantibus.

ANNO
1744.
in petenda supersess. vel subdeleg. Judicis, a Præfecto S. J., ejusve Aud. supplendus est Enunciant. alii casus in quibus non est admittendus recursus in suspensivo.

§. 11. Item quando agitur de summa non excedente scuta quinque monetæ in Regione currentis; vel quando jam adsunt in Causa duo judicata consecutiva et conformia; vel quando agitur de mercede diurna, aut menstrua, aut etiam de alimentis futuris; vel quando agitur de restitutione depositi etiam irregularis contra Depositarium, aut de solutione Schedulæ, quæ vulgo dicitur *Pagherò per altrettanti*, aut Literarum Cambii, aut Onerum Cameralium, vel Communitativorum; Et denique cum agitur de solutione Canonum, aut Pensionum Domus, nullum recursum in suspensivo a Cardinali Præfecto Signaturæ, vel ejus Auditore, admitti volumus, sed in prædictis casibus, et quolibet eorum, postquam verificati fuerint coram Judice subdelegato, volumus ac statuimus, ejusmodi subdelegationem non afficere, nisi in solo devolutivo, et sine præjudicio legitimæ executionis.

§. 12. Item, exceptis Causis, ut supra, privilegiatis, idest illis, in quibus A. C. est Judex competens etiam in prima Instantia, vel propter Obligationem Cameralem, aut habentem vim Cameralis, vel propter Privilegium *Leg. unice*: Quoad reliquas Causas extra Districtum Urbis, quæ sint summæ dumtaxat recurribilis, idest non attingentis quantitatem seu valorem scutorum centum; Nolumus eas in Curia Romana retineri, aut committi posse; sed semper in ipsis subdelegari volumus alium Judicem, quatenus tamen adsit in eadem Civitate, Terra, aut loco, in quo, seu qua pronunciatum fuit primum judicatum, cum solita clausula; *Ad effectum cognoscendi de gravamine, pro admis-*

Incausis non privilegiatis: et summæ recurribilis, extra Districtum, subdeleg. est Judex in Partibus, cum claus. opportunis.

PONT. Edictis Legatorum, cæterisque contrariis quibuscumque minime obstantibus.

A. V. Non tamen si præventum fuerit coram Signatura Legat. aut Vice-legat., vel ipsi in causa rescripser. §. 9. At vero, ne utilis, et antiquus istarum Citationum usus transeat in abusum et corruptelam, a prædicta generali regula sequentes casus excipimus et præservamus. Primo videlicet, si una ex Partibus, mediante Citatione legitime exequuta, prævererit aliam coram Signatura Legati, seu Vice-Legati; et multo magis si Legatus, aut Vice-Legatus, qui habeat in suis facultatibus etiam facultatem Signaturæ, in Causa jam rescripserit: Tunc enim non amplius Citationes prædictas coram Signatura Justitiæ, ejusque Præfecto, vel Auditore, attendi volumus, sed solum admitti recursum ad Signaturam Gratissæ, et consequenter nullas alias Citationes attendendas esse, vel efficere, quam Citationes speciales ab Auditore Nostro, et Pontificum pro tempore Successorum Nostrorum, subscriptas.

Citationes prædictæ non attendendæ, si petatur supersessor. vel subdeleg. antequam Judex de Partibus definitive pronunciet. §. 10. Item Citationes ejusmodi Camerales, et non subscriptas, pro nihilo haberi volumus, atque impune sperni posse, tam in Causis summæ appellabilis, quatenus citetur ad videndum supersederi usque ad primam Signaturam, quam in Causis summæ recurribilis, quatenus citetur ad videndum subdelegari Judicem in partibus in gradu recursus, quoties nondum ab ipso Judice de Partibus pronunciatum fuit, vel per Sententiam, vel per Decretum definitivum, aut gravamen saltem inferens ejusmodi, quod deinceps per ipsam Definitivam reparari nequeat. Quod si Judex de Partibus in Causam jam decreverit, seu pronunciaverit, ut supra volumus Citationes prædictas omnino attendi, et inhibere, etiamsi, contra debitum juris ordinem in Causa summæ appellabilis citatum fuerit ad videndum subdelegari alium Judicem in gradu recursus, vel in Causa simpliciter recurribili citatum fuerit ad videndum supersederi. Et solum in hisce casibus Præfectus Signaturæ, vel ejus Auditor, supplere teneatur

Post definitive pronunciam efficiunt.

Errorque partium

defectum Partium, vel Defensorum, mandando supersederi in Causis summæ appellabilis, et respective subdelegando Judicem in gradu recursus, quando Causa est solum recurribilis; Decretis, seu reformationibus Signaturæ, et quibuscumque aliis in contrarium non obstantibus.

ANNO
1744.
in peten-
da super-
sess. vel
subdeleg.
Judicis, a
Præfecto
S. J., ejus-
ve Aud.
supplen-
dus est
Enun-
ciant. alii
casus in
quibus
non est
admitten-
dus recur-
sus in sus-
pensivo.

§. 11. Item quando agitur de summa non excedente scuta quinque monetæ in Regione currentis; vel quando jam adsunt in Causa duo judicata consecutiva et conformia; vel quando agitur de mercede diurna, aut menstrua, aut etiam de alimentis futuris; vel quando agitur de restitutione depositi etiam irregularis contra Depositarium, aut de solutione *Schedulæ*, quæ vulgo dicitur *Pagherò per ultrontanti*, aut Literarum Cambii, aut Onerum Cameralium, vel Communitativorum; Et denique cum agitur de solutione Canonum, aut Pensionum Domus, nullum recursum in suspensivo a Cardinali Præfecto Signaturæ, vel ejus Auditore, admitti volumus, sed in prædictis casibus, et quolibet eorum, postquam verificati fuerint coram Judice subdelegato, volumus ac statuimus, ejusmodi subdelegationem non efficere, nisi in solo devolutivo, et sine præjudicio legitimæ executionis.

§. 12. Item, exceptis Causis, ut supra, privilegiatis, idest illis, in quibus A. C. est Judex competens etiam in prima Instantia, vel propter Obligationem Cameralem, aut habentem vim Cameralis, vel propter Privilegium *Leg. unica*: Quoad reliquas Causas extra Districtum Urbis, quæ sint summæ dumtaxat recurribilis, idest non attingentis quantitatem seu valorem seutorum centum; Nolumus eas in Curia Romana retineri, aut committi posse; sed semper in ipsis subdelegari volumus alium Judicem, quatenus tamen adsit in eadem Civitate, Terra, aut loco, in quo, seu qua pronunciatum fuit primum judicatum, cum solita clausula; *Ad effectum cognoscendi de gravamine, pro admis-*

Incausis
non pri-
vilegiatis:
et sum-
mæ recur-
ribilis,
extra Di-
strictum,
subdeleg.
est Judex
in Parti-
bus, cum
claus. op-
portunis.

PONT. Edictis Legatorum, cæterisque contrariis quibuscumque minime obstantibus.

A. V. Non tamen si Citationum usus transeat in abusum et corruptelam, a prædicta generali regula sequentes casus excipimus et præservamus. Primo videlicet, si una ex Partibus, mediante Citatione legitime exequuta, prævenierit aliam coram Signatura Legati, seu Vice-Legati; et multo magis si Legatus, vel Vice-Legatus, qui habeat in suis ipsi in facultatibus etiam facultatem Signaturæ, in causa rescripserit. Tunc enim non amplius Citationes prædictas coram Signatura Justitiæ, ejusque Præfecto, vel Auditore, attendi volumus, sed solum admitti recursum ad Signaturam Gratiæ, et consequenter nullas alias Citationes attendendas esse, vel efficere, quam Citationes speciales ab Auditore Nostro, et Pontificum pro tempore Successorum Nostrorum, subscriptas.

Citationes prædictæ non attendendæ, si petatur supersector. vel subdeleg. antequam Judex de Partibus definitive pronunciet. Post definitive afficiunt.

§. 10. Item Citationes ejusmodi Camerales, et non subscriptas, pro nihilo haberi volumus, atque impune sperni posse, tam in Causis summæ appellabilis, quatenus citetur ad videndum supersederi usque ad primam Signaturam, quam in Causis summæ recurribilis, quatenus citetur ad videndum subdelegari Judicem in partibus in gradu recursus, quoties nondum ab ipso Judice de Partibus pronunciatum fuit, vel per Sententiam, vel per Decretum definitivum, aut gravamen saltem inferens ejusmodi, quod deinceps per ipsam Definitivam reparari nequeat. Quod si Judex de Partibus in Causam jam decreverit, seu pronunciaverit, ut supra volumus Citationes prædictas omnino attendi, et inhibere, etiamsi, contra debitum juris ordinem in Causa summæ appellabilis citatum fuerit ad videndum subdelegari alium Judicem in gradu recursus, vel in Causa simpliciter recurribili citatum fuerit ad videndum supersederi. Et solum in hisce casibus Præfectus Signaturæ, vel ejus Auditor, supplere teneatur

Errorque partium gnaturæ, vel ejus Auditor, supplere teneatur

defectum Partium, vel Defensorum, mandando supersederi in Causis summæ appellabilis, et respective subdelegando Judicem in gradu recursus, quando Causa est solum recurribilis; Decretis, seu reformationibus Signaturæ, et quibuscumque aliis in contrarium non obstantibus.

ANNO
1744.

in peten-
da super-
sess. vel
subdeleg.
Judicis, a
Præfecto

S. J., ejus-
ve Aud.
supplen-
dus est

Enun-
ciant. alii
casus in
quibus
non est
admitten-
dus recur-
sus in sus-
pensivo.

§. 11. Item quando agitur de summa non excedente scuta quinque monetæ in Regione currentis; vel quando jam adsunt in Causa duo judicata consecutiva et conformia; vel quando agitur de mercede diurna, aut menstrua, aut etiam de alimentis futuris; vel quando agitur de restitutione depositi etiam irregularis contra Depositarium, aut de solutione *Schedulæ*, quæ vulgo dicitur *Pagherò per ultrettanti*, aut Literarum Cambii, aut Onerum Cameralium, vel Communitativorum; Et denique cum agitur de solutione Canonum, aut Pensionum Domus, nullum recursum in suspensivo a Cardinali Præfecto Signaturæ, vel ejus Auditore, admitti volumus, sed in prædictis casibus, et quolibet eorum, postquam verificati fuerint coram Judice subdelegato, volumus ac statuimus, ejusmodi subdelegationem non afficere, nisi in solo devolutivo, et sine præjudicio legitimæ executionis.

§. 12. Item, exceptis Causis, ut supra, privilegiatis, idest illis, in quibus A. C. est Judex competens etiam in prima Instantia, vel propter Obligationem Cameralem, aut habentem vim Cameralis, vel propter Privilegium *Leg. unice*: Quoad reliquas Causas extra Districtum Urbis, quæ sint summæ dumtaxat recurribilis, idest non attingentis quantitatem seu valorem seutorum centum; Nolumus eas in Curia Romana retineri, aut committi posse; sed semper in ipsis subdelegari volumus alium Judicem, quatenus tamen adsit in eadem Civitate, Terra, aut loco, in quo, seu qua pronunciatum fuit primum judicatum, cum solita clausula; *Ad effectum cognoscendi de gravamine, pro admis-*

In causis
non pri-
vilegiatis:
et sum-
mæ recur-
ribilis,
extra Di-
strictum,
subdeleg.
est Judex
in Parti-
bus, cum
claus. op-
portunis.

PONT. sione, vel denegatione recursus, per acta ejusdem Notarii, et sine solutione Propinæ et Regestri, et, quatenus Partes in eum non consenserint, ad effectum deputandi alium Judicem in sui locum, cum iisdem facultatibus, de consensu ipsarum Partium; sin minus ex Officio: Ita ut aliter factæ subdelegationes nullius sint roboris ac momenti.

Una ci- §. 13. Postremo volumus, atque statuimus, tata. ex- quod postquam una ex Partibus aliquam ex- cuta, et prædictis Citationibus impressis, et non sub- attenda, scriptis; exequi fecerit coram Præfecto Signa- alia non turæ, vel Auditore; Altera vero, quæ sic ci- attenda- tata fuit in actis comparuerit, cum solita pro- tur. testatione *Nihil fieri*: Nulla alia deinde similis Citatio eandem continens Instantiam, quæ in Partibus fiat, attendatur, sed impune sperni possit, absque ullo vitio Spolii, vel attentatorum.

Præser- §. 14. Per hæc autem non intendimus Privi- vantur legio de Causis non avocandis, aut alteri id Privilegia genus, si quo forte gaudeat Civitas, Provincia, de non vel Legatio aliqua Status Nostri Ecclesiastici, avocando in aliquo derogare vel præjudicare; Multoque et dispo- minus aliquid innovare circa ea, quæ ad asse- sitio Con- rendam Ordinariorum jurisdictionem, atque eo- stit. ad rundem Decretorum executionem, in Causis Militan- potissimum, quæ ad Ecclesiasticam Disciplinam tis ed. 30 pertinent, distinetè mandavimus et constitui- Martii mus per Apostolicas Nostras Literas; *De Ap- 1742. pellationibus, et inhibitionibus concedendis vel negandis*, quarum initium est: *Ad militantis Ecclesiæ regimen*; datas tertio Kalendas Aprilis anno millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, quas quidem in omnibus et per omnia confirmamus et innovamus, et ab omnibus, ad quos spectat, adamussim observari præcipimus.

Provisio §. 15. Porro, quod attinet ad præfatam mul- super mul- tiplicationem Propinarum, quæ extra Romanam tiplicat. Curiam in Statu Nostro Ecclesiastico passim Propina- frequentatur; Nos etiam super eo, quod æquum rum dif- fuerit et rationi consentaneum, deinceps, lar- fertur. gente Domino, provide statuemus, cognita prius

origine, diligenterque perpensis Causis hujusmodi multiplicationis: quemadmodum pro Tribunalibus Civitatis Nostræ Bononiæ ejusque Comitatus, in altera ex memoratis Constitutionibus nostris, specialibus ordinationibus et decretis id ipsum præstare non omisimus.

ANNO
1744.

§. 16. Ut autem omnia submoveamus obstacula, quæ, propter variarum respective jurisdictionum conflictum, promptam celeremque justitiæ administrationem in hujus nostræ Urbis Tribunalibus impedire consueverant, alteram nostram Constitutionem sub datum xv. Kalendas Martii Anno Incarnat. Dominicæ MDCCXLI. Pontificatus Nostri Secundo editam, quæ incipit *Quantum ad procurandam*, innovamus pariter, et observari mandamus; per quam videlicet, de Consilio præfatæ Congregationis pro Tribunalium Urbis Reformatione a Nobis specialiter deputatæ, providas fel. record. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris Nostri sanctiones per extensum insertas, super Tribunalium sive Judicum Particularium Urbis suppressione, confirmavimus, et in pristinum vigorem et observantiam reduximus, eisdemque inhærentes, nonnullas Judicaturas particulares postmodum erectas ordinationibus opportunis abolevimus.

II.
De Jurisdictione Tribunalium Urbis.

1. Innovatur Const. super suppressione Judic. Part. edita 15. Febr. 1742.

§. 17. Declarantes præterea, Notarium Burgi, cujus Officium in præfata Innocentii XII. Constitutione a generali Officiorum particularium suppressione excipitur; habere dumtaxat facultatem scribendi in Causis mere laicalibus, et quatenus Rei conventi sint incolæ, vel Habitatores Burgi; Hoc autem casu competere illi facultatem hujusmodi in omnibus Tribunalibus Urbis, in quibus pro hujusmodi Causis Incolæ et Habitatores prædicti, juxta eandem Constitutionem Innocentii Papæ XII., conveniri possunt.

Declaratur facultas Notarii Burgi limitative

§. 18. Jurisdictionem vero Nostri pro tempore in Urbe ejusque Districtu in spiritualibus Vicarii, decernimus, etiam attendita dispositione prædictæ nostræ Constitutionis, quæ incipit *Quantum ad procurandam*, esse prorogabilem

2. Juris Card. Vicarii in Causis mere Laic. prorogari.

PONT. *sione, vel denegatione recursus, per acta ejusdem Notarii, et sine solutione Propinæ et Registri, et, quatenus Partes in eum non consenserint, ad effectum deputandi alium Judicem in sui locum, cum iisdem facultatibus, de consensu ipsarum Partium, sin minus ex Officio: Ita ut aliter factæ subdelegationes nullius sint roboris ac momenti.*

Una ci- §. 13. Postremo volumus, atque statuimus, tat. exe- quod postquam una ex Partibus aliquam ex cuta, et prædictis Citationibus impressis, et non sub- attenda- scriptis, exequi fecerit coram Præfecto Signa- turæ, vel Auditore; Altera vero, quæ sic ci- aliã non attendatur. tata fuit in actis comparuerit, cum solita protestatione *Nihil fieri*: Nulla alia deinde similis Citatio eandem continens Instantiam, quæ in Partibus fiat, attendatur, sed impune sperni possit, absque ullo vitio Spolii, vel attentatorum.

Præser- §. 14. Per hæc autem non intendimus Privi- vantur legio de Gausis non avocandis, aut alteri id Privilegia genus, si quo forte gaudeat Civitas, Provincia, de non vel Legatio aliqua Status Nostri Ecclesiastici, avocando in aliquo derogare vel præjudicare; Multoque et dispositio CON- minus aliquid innovare circa ea, quæ ad asse- stit. ad rendam Ordinariorum jurisdictionem, atque eo- Militan- rundem Decretorum executionem, in Causis tis ed. 30 potissimum, quæ ad Ecclesiasticam Disciplinam Martii pertinent, distinete mandavimus et constitui- 1742. mus per Apostolicas Nostras Literas; *De Appellationibus, et inhibitionibus concedendis vel negandis*, quarum initium est: *Ad militantis Ecclesiæ regimen*, datas tertio Kalendas Aprilis anno millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, quas quidem in omnibus et per omnia confirmamus et innovamus, et ab omnibus, ad quos spectat, adamussim observari præcipimus.

Provisio §. 15. Porro, quod attinet ad præfatam mul- super mul- tiplicationem Propinarum, quæ extra Romanam tiplicat. Curiam in Statu Nostro Ecclesiastico passim Propina- frequentatur; Nos etiam super eo, quod æquum rum dif- fuerit et rationi consentaneum, deinceps, lar- fertur. giente Domino, provide statuemus, cognita prius

origine, diligenterque perpensis Causis hujusmodi multiplicationis : quemadmodum pro Tribunalibus Civitatis Nostræ Bononiæ ejusque Comitatus, in altera ex memoratis Constitutionibus nostris, specialibus ordinationibus et decretis id ipsum præstare non omisimus.

ANNO
1744.

§. 16. Ut autem omnia submoveamus obstacula, quæ, propter variarum respective jurisdictionum conflictum, promptam celeremque justitiæ administrationem in hujus nostræ Urbis Tribunalibus impedire consueverant, alteram nostram Constitutionem sub datum xv. Kalendas Martii Anno Incarnat. Dominicæ MDCCXLI. Pontificatus Nostri Secundo editam, quæ incipit *Quantum ad procurandam*, innovamus præsertim, et observari mandamus; per quam videlicet, de Consilio præfatæ Congregationis pro Tribunalium Urbis Reformatione a Nobis specialiter deputatæ, providas fel. record. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris Nostri sanctiones per extensum insertas, super Tribunalium sive Judicum Particularium Urbis suppressione, confirmavimus, et in pristinum vigorem et observantiam reduximus, eisdemque inhærentes, nonnullas Judicaturas particulares postmodum erectas ordinationibus opportunis abolevimus.

II.
De Jurisdictione
Tribunalium Urbis.

1. Innovatur
Const. super suppressione
Judic.
Part. edita
15. Febr.
1742.

§. 17. Declarantes præterea, Notarium Burgi, cujus Officium in præfata Innocentii XII. Constitutione a generali Officiorum particularium suppressione excipitur; habere dumtaxat facultatem scribendi in Causis mere laicalibus, et quatenus Rei conventi sint incolæ, vel Habitatores Burgi; Hoc autem casu competere illi facultatem hujusmodi in omnibus Tribunalibus Urbis, in quibus pro hujusmodi Causis Incolæ et Habitatores prædicti, juxta eandem Constitutionem Innocentii Papæ XII., conveniri possunt.

Declaratur facultas Notarii Burgi limitative

§. 18. Jurisdictionem vero Nostri pro tempore in Urbe ejusque Districtu in spiritualibus Vicarii, decernimus, etiam attentam dispositionem prædictæ nostræ Constitutionis, quæ incipit *Quantum ad procurandam*, esse prorogabilem

2. Juris
Card. Vicarii in
Causis
mere Laic.
prorogari.

PONT. per consensum Partium in Causis mere laicibus, et inter mere Laicos, etiam spectantibus
A. V. libus, et inter mere Laicos, etiam spectantibus
 possit, de ad Curiam Capitolinam: Dummodo tamen ipsae
 consensu Partes sciant eum esse sibi Judicem incompe-
 Partium tentem, et nihilominus ab initio litis, et ante
 in actis illius contestationem, in Actis sui proprii et
 expresse competens Judicis, coram duobus Testibus,
 praestito. expresse consentiant in jurisdictionem ipsius
 Vicarii, vel per ipsos, vel per suos Procura-
 tores, qui habeant speciale Mandatum ad con-
 sentiendum ut supra, aliàs, consensu isto ex-
 presse, ut supra, praestito deficiente, omnia
 acta coram eo facta in Causis praedictis, sint
 ipso jure nulla et irrita. Causaque per Judicem
 competentem, ad Instantiam sive Rei, sive Acto-
 ris, in quocumque statu, et quandocumque reas-
 sumi possit.

Exceptis §. 19. Item dummodo in praedictis Causis
Causis su- mere laicalibus non agatur de executione Oblig-
per execu- tionis Cameralis. Tunc enim volumus, juris-
tionem obli- dictionem Vicarii nequidem per consensum ex-
gationis pressum esse prorogabilem, sed Causas reassumi
Cameralis posse ex Officio, vel a Curia Capitolina, si
 Partes, aut saltem Reus conventus, ejus Foro
 et jurisdictioni, ut infra, subjectus fuerit, vel
 ab A. C. prout ab una vel altera Curia praev-
 entum fuerit.

Ejusdem §. 20. In Causis super Matrimoniiis contractis
Vicarii in Urbe, vel alio quocumque loco intra ejus
Jurisdic- Districtum in quo Ordinaria seu Episcopalis Ju-
ctio pri- risdictio nulli alteri competat, prout etiam in
vativa Causis super Institutione in Beneficiis Eccle-
Causis Ma- siasticis in dicta Urbe, et in iisdem locis exi-
trimon. stentibus, statuimus competere Jurisdictionem
et super Cardinali Vicario, privative ad A. C., et quae-
Inst. Be- cumque alia Urbis Tribunalia. In aliis vero
nef. in Ur- Causis spectantibus ad ejus Tribunal, contra
be, et Di- Clericos non exemptos, videlicet eos, qui sint
stricta etc Clerici Romani ratione Originis, vel Beneficii,
 vel contra Loca Pia existentia in Urbe, aliisque
 locis praefatis, declaramus eidem competere in
 Civilibus Jurisdictionem cumulative cum solo

A. C. , et consequenter inter eos locum esse præventioni. Dummodo tamen Clerici, et Loca Pia sint Rei conventi, non etiam si per eos conveniantur Personæ mere Laicales. Tunc enim Vicario, sine consensu expresso Partium, ut supra, nulla competet Jurisdiction.

§. 21. Item decernimus, nullam in prima Instantia Vicario competere Jurisdictionem in Diœcesibus, et Territoriis aliorum Episcoporum, sive Ordinariorum, in prædicto Districtu Urbis existentibus, nimirum intra quadragesimum lapidem, sed solum in dictis Diœcesibus et Territoriis pro Causis ad eum spectantibus citare, et procedere posse contra Clericos Romanos, ut supra, ratione Originis, vel Beneficii qui ibi commorantur; necnon exequi posse Mandata tam realiter, quam personaliter per eum contra ipsos expedita. Et hoc ipsum servari volumus in Diœcesibus sex Episcoporum S. R. E. Cardinalium, qui Episcopi Suburbicari nuncupari solent: Nam sive Episcopatus isti habeantur pro distinctis et diversis ab Episcopatu Romano, sive dicti Cardinales censeantur in hisce Diœcesibus tamquam Coadjutores Romani Episcopi, neutro casu decet Cardinalem Urbis Vicarium cumulatavam cum ipsis Jurisdictionem in prima Instantia habere.

§. 22. Item statuimus, Cardinali Vicario, privative ad A. C. et quoscumque alios, competere facultatem interponendi Decreta in renunciationibus, et aliis quibuscumque contractibus Regularium utriusque sexus, in Cœnobiis, et Monasteriis Urbis, aut præfatorum Locorum, tempore probationis, degentium.

§. 23. Gubernatori autem Urbis, et ejus Tribunali, nullam in Civilibus competere declaramus Jurisdictionem contra Clericos, Ecclesias, aut Loca Pia, sine speciali commissione nostra vel nostrorum pro tempore Successorum.

§. 24. Attamen, ut Causæ Mercedis diurnæ, vel menstruæ, prout etiam Causæ infra summam scutorum viginti quinque, quam citissime

A. N. O.
1744.

In Causis
contra Clericos non

exemptos,
cumulativam cum

solo A. C.

In aliorum Diœcesibus et

Territoriis intra

Districtum nullam

competere Jurisdictionem.

Card. Vic. Sed exequi posse

dumtaxat ejusdem

et Mandata contra Clericos Romanos.

Facultas Vicarii

privativa interponendi Decreta in contractibus Reg.

3. Gubernatori Urbis non

competere Juris. in Civilibus

contra Clericos etc.

PONT. expediantur, hoc speciali Privilegio eas donamus, ut nempe Laici etiam in Tribunali Cardinalis Vicarii, et respective Clerici, et Loca Pia etiam coram Urbis Governatore, arbitrio Actoris, valide, et licite conveniri possint, ita ut nec etiam prætextu obligationis Cameralis, eorundem Jurisdictionis valeat declinari.

A. V. §. 25. Curia⁴ vero Capitolina⁵ jurisdictionem extendi decernimus etiam extra Urbem, et per omnia et singula loca Districtus intra quadragessimum lapidem, sed ad solum effectum citandi, et procedendi in causis mere laicalibus, atque alias ad ejus Forum spectantibus, contra Cives Romanos, vel Incolas, vel qui aliter juxta dispositionem Statuti *lib. 1. cap. 41.* ejusdem Curia⁵ Jurisdictioni subjecti sint; necnon exequendi contra eos, et eorum bona mere laicalia, Mandata ab ipsa Curia relaxata, dummodo, Personis vel Bonis in aliquo loco jurisdictionali existentibus, servetur quoad executionem Mandatorum, forma ab eodem Statuto præscripta *dicto lib. 1. c. 157.*

Procedere §. 26. In causis autem Concursus super bonis Laici debitoris, qui cæteroquin juxta dispositionem Juris, et Statutorum Urbis, sit subjectus Curia⁵ Capitolina⁵, definimus competere eidem Curia⁵ jurisdictionem, etiam Bona sub concursu posita, sive pro parte, sive in totum, sint de proprietate seu dominio directo Clericorum, Ecclesiarum, Monasteriorum, aut aliorum Piorum Locorum; sed tamen præfatam jurisdictionem competere pro eo tantum, quod pertinet ad deputationem Oeconomii, ad graduationem Creditorum, necnon distributionem, seu consignationem pretii ex dictis bonis emphyteuticis retrahendi, postquam fuerint subhastata, et deliberata. Quo vero ad executionem, subhastationem, et deliberationem ipsorum bonorum emphyteuticorum de proprietate, seu directo dominio, ut supra, non spectare ad Curiam Capitolinam, sed ad A. C., aut Cardinalem Vicarium, aut aliam Curiam Ecclesiasticam

Citra tamen executionem et subhastationem competentem :

competentem : Ita tamen ut Cædula Depositum a Cursore , seu Mandatario , non deponatur in actis Curie Ecclesiasticæ , sed statim , et immediate deferatur ad Judicem Concursus , ut supra.

§. 27. Nolumus autem Magistros Justitiariorum ullam exercere , aut habere jurisdictionem contra Clericos et Loca Pia.

§. 28. Sed quoniam , stabilitis etiam limitibus jurisdictionis singulorum Judicum , et Tribunalium ; sæpe contingit eorum auctoritatem , et forum a Partibus declinari , vel in ipso initio , vel in progressu litis , ad defatigandum vexandumque Adversarium , vel etiam in ipsius litis fine , ad evitandam aut differendam Decretorum vel Mandatorum executionem ; idque obtentu et præsidio Literarum Patentium , quas multi oblinent ratione diversorum Officiorum et Familiaritatum , ex quibus plura sibi quoad electionem Fori competere Privilegia contendunt ; ideo nonnulla Decreta super hoc efformata a prædicta Congregatione particulari pro Tribunalium reformatione a Nobis deputata , quæ jam , auctoritatis Nostræ robore munita , publicari jussimus sub die x. Jan. Ann. MDCCXLII. , hic per extensum inserta denuo sancimus , et præsentium quoque serie omnino servari mandamus. Eaque sunt tenoris sequentis , videlicet :

§. 29. *Privilegiati , seu Patentati cujuscumque generis (exceptis Patentatis Sacræ Inquisitionis) fori privilegio gaudere non debeant , nisi in causis , et negotiis concernentibus Officia , et Ministeria , quorum intuitu sunt privilegiati , videlicet ad normam Decretorum , quæ super hac materia prodierunt tempore san. mem. Urbani VIII. , ac Innocentii XI. , necnon Innocentii XII. , itidemque servata forma præscripta per Decreta Congregationis Reformationis Tribunalium die 4. Aprilis Anni MDCCXXXI. , ita ut , ad tramites præfatorum Decretorum , etiam in prædictis Causis , et negotiis concernentibus Officia , et Ministeria Privilegiatorum , seu Patentatorum , quantum attinet ad eorum favorem , renunciatum pri-*

ANNO
1744.

Magistri
Justitiariorum non
procedant
contra
Clericos.

III.
Confirmantur
Decreta
edita 10.
Januarii
1742. Ab-
usus Pri-
vilegio-
rum in
Patentatis
quoad
declina-
tionem Ju-
dicum.

Privilegium Fori
competat
Patentatis solum-
modo in
Causis
concernentibus
eorum Officia.

Nisi privilegio renuntiaverint , etiam per consen-

PONT. *privilegio videatur per consensum coram alio JUDGE*
 A. V. *Ordinario, verbis seu factis præstitum; amplius*
 sum æqui- *adjecto, ut prædicto privilegio censeatur iidem*
 pollentem *renuntiatum per consensum æquipollentem, quo-*
ties illius allegatio prætermittitur fuerit tempore
opportuno, hoc est infra tres dies numerandos a
die reproductionis Monitorii, seu Libelli, vel Ci-
tationis ad dicendum contra Jura.

De Paten- §. 30. *Pariformiter sub eadem lege comprehensi*
 tatis Rev. *censeantur Privilegiati, seu Patentati Rev. Fa-*
 Fabricæ *bricae Sancti Petri, prout eos prælaudata Decreta*
 S. Petri. *sufficienter comprehendunt, et nominatim quoque*
aliud Congregationis Particularis solemniter con-
firmatum per Bullam san. mem. Innocentii XI.,
quæ incipit Decet, sub datum 4, Kalendas Junii
Anni MDCLXXXIX., sive sint Commissarii, sive
Procuratores, etiam Fiscales, sive Notarii, sive
alia quæcumque Ministeria pro eadem Fabrica
exercentes; cum nemini eorum liceat allegare
Fori declinatoriam in causis, et negotiis indiffe-
rentibus, ipsamque Fabricam, seu prædicta Mi-
nisteria neutiquam concernentibus; rejecta prorsus,
ac reprobata quacumque interpretatione, quæ
hactenus in contrarium forsitan invaluit,

Exequatur alterius Judicis non requiratur pro executione Mandatorum ser. ser. relaxat contra Patentatos. §. 31. *Demum quoad præfatos omnes Privilegiatos, seu Patentatos, ut fraudibus obvietur, utque prætextu privilegiorum, justitiæ cursus retardari non possit, atque inhærendo etiam Decreto aliàs a Congregatione Reformationis Tribunalium Urbis die III. Junii Anni MDCLXXXIX. edito, et subinde confirmato per memoratam Bullam san. mem. Innocentii XI, 4. Kalendas Junii Anni MDCLXXXIX. eadem Congregatio declaravit, et censuit, tam in Causis eorum Ministeria non concernentibus, quam etiam in Causis Ministeria prædicta concernentibus, in quibus ipsi consensum, ut supra, coram alio JUDGE Ordinario, seu aliàs competenti præstiterint, nullam requiri licentiam alterius Judicis, ad effectum exequendi Mandata contra eosdem Privilegiatos ser. ser. relaxata, nullumque propterea Exequatur peti, ac respective concedi posse,*

§. 32. *Et in omnibus, ac singulis casibus supradictis, Citationes, et inhibitiones factæ coram quocumque Judice, vel Signatura, vel etiam Auditore Sanctissimi, contra formam horum Decretorum, nullius sint momenti, atque impune sperni possint absque vitio attentatorum.*

ANNO
1744.
Citationes, et Inhibitiones adversus prædicta non attendantur.

§. 33. *Alia pariter Decreta, simul cum præmissis edita, super ea facultate primos quosque Judices ejurandi tanquam suspectos, quæ pleurosque abuti constabat, ad nectendas in limine Judicii inutiles moras, confirmamus, et innovamus; quæ sunt tenoris sequentis:*

De recusatationibus Judicum.

§. 34. *Recusationes Judicum non admittantur in Causis executivis certi generis, videlicet Depositi, et futurorum alimentorum, aliisque designatis per Decreta aliâs tempore san. mem. Clementis XII. edita a Congregatione Reformationis Tribunalium Urbis die 4. Aprilis Anni MDCCXXXI., neque in quibuscumque aliis Causis non excedentibus valorem scutorum viginti quinque, juxta aliud Decretum die xv. Novembris Anni Domini MDCCXXXII., quæ servari omnino debeant.*

Prohibentur, in causis quibusdam executivis, et infra valorem scut. 25.

§. 35. *In cæteris causis, prædictæ recusationes, quæ plerumque ad retardandum Justitiæ cursum usurpantur, reformari, et moderari debeant in posterum, ita ut in Causis cujuscumque generis, tam executivis, quam ordinariis, et in quacumque instantia (exceptis dumtaxat Causis Commissariis) unus tantummodo Judex infra tres dies numerandos a die reproductionis Monitorii, seu Libelli, vel Citationis ad dicendum contra jura, ab unaquaque ex Partibus recusari possit tamquam suspectus, absque allegatione Causæ suspicionis; Cæteræ autem recusationes amplius non admittantur, nisi servata dispositione juris communis; ac proinde Citationes quoad ulteriores recusationes, nempe ad videndum deputari alium, tum coram Capite Tribunalis, tum coram aliis Superioribus, impune sperni valeant,*

Unica permit. recus. Jud absque causa: in reliquis servetur Jus commune.

PONT. nisi in eisdem Citationibus certa, atque justa
A. V. causa suspicionis exprimatur.

IV. Quando, et quomodo deleri possint vincula imposita super Locis Montium, officii vacab. et pecuniis depositis.

§. 36. Ad hæc necessarium ducimus Judicium quoque, ac Ministrorum auctoritatem præfinire, certamque agendi normam præscribere, quoad alterum rerum genus, ex quo commerciorum securitas et singulorum Patrimonia maxime pendent. Ut scilicet fraudibus, quæ passim fieri solent super Locis Montium, Officiis vacabilibus, ac Depositis pecuniarum alicui vinculo suppositis, quantum in Domino possumus, in posterum occurratur, auferimus in primis, atque adimimus, ademptamque ex nunc, et ablatam esse volumus tum a Generali Administratore Locorum Montium, tum a Componendarum

Datarie Nostræ Administratore facultatem omnem cassandi, seu delendi a Locis Montium tam Cameralium, quam Communitativorum, seu Baronialium, et ab Officiis vacabilibus cunctarumque generis, speciei, vel nuncupationis, clausulam in eis apponi solitam in actu capiendi possessionem: *Dummodo possessio sit vacans, et sine præjudicio habentium meliora, et potiora jura*; priusquam lapsum fuerit integrum biennium a die captæ possessionis cum clausula prædicta, sine præcedenti mandato Judicis competentis; et sine *Exequatur* Thesaurarii Generalis, et respective Nostræ et Romani Pontificis pro tempore Datarii. Nulli autem ex Judicibus Ordinariis licere amplius volumus intra terminum dictorum duorum annorum Mandata hujusmodi relaxare, seu concedere, cum sola fidejussione approbanda per quemcumque Notarium proprium Officium habentem, seque

Admin. Montium et Componendarum delere nequeant clausulas Possessionis Vacantis etc. intra biennium absque mand. Jud. et Exequatur Thesaurarii aut Datar. respect.

Mandata delendo valide obligare valentem, prout hactenus observari consuevit. Sed Mandata hujusmodi dumtaxat relaxare liceat, vel cum Fidejussione et Cedula Bancaria alicujus publici, atque idonei Urbis Mercatoris, vel cum attergatione totidem Locorum Montium, quatenus agatur de Locis Montium; et respective Officiorum vacabilium;

quatenus agatur de Officiis hujusmodi . ab omni vinculo librorum: ANNO
1744.

§. 37. Item nulli ex Judicibus liceat cassare seu delere ex prædictis Locis Montium , vel Officiis vacabilibus, vinculum ullum Primogenituræ , Fideicommissi, Legati, Multiplicii, vel alterius cujuscumque speciei, sub quocumque prætextu, sive ex quacumque causa, etiam permutationis, aut subrogationis aliorum Bonorum, vel Censuum etiam majoris pretii, et proventus, quoties ipsorum Locorum, aut Officiorum alienatio per pactum, vel Testamentum, vel aliam ultimam voluntatem specialiter, et expresse prohibita fuerit.

§. 38. Deficiente vero speciali prohibitione hujusmodi, liceat eisdem Judicibus Ordinariis delere et cassare vincula ex Locis Montium, vel Officiis vacabilibus, quatenus id petatur ex causa permutationis, vel subrogationis, illaque transferre super Bonis eorum loco recipiendis, vel subrogandis, si evidens recipientis utilitas ita suadere videatur; sed solum hoc eisdem liceat, quando in permutatione recipiantur, et respective subrogentur tot Bona stabilia in Statu Ecclesiastico existentia, aut Censu perpetui, tam de jure, quam de facto exigibiles, et legitime impositi vel ab aliqua Communitate, vel ab aliquo Loco pio ejusdem Status Ecclesiastici, et quando insuper vel accedat consensus expressus omnium et singulorum interesse habentium, aut habere valentium etiam pro casu remotissimo; vel consensus hujusmodi in casu injustæ denegationis præcedenter fuerit ab eodem, vel alio Judice suppletus, causa plene cognita, et citatis, ut infra, prædictis interesse habentibus, vel habere quodcumque valentibus. Quod etiam observari volumus, quotiescumque delendum fuerit vinculum evictionis, aut molestiarum.

§. 39. Quod si agatur de pretio Locorum Montium, aut Officiorum vacabilium, Bonorum immobilium, aut mobilium, censuum, Cam-

atting. totidem LL, aut Officiorum vacabil. liberorum
Vincula Primogenit. Fideicommissi etc. numquam deleri possint a LL. MM. aut Offic. Vac. quorum alienatio expr. prohib. est.
In reliquis, si admittat permutationem, aut subrogat. quænam bona recipi possint, aut subrogari, de consensu omnium interesse habentium saltem legitime suppleto.
Quomodo deleri possit Vinculum De-

PONT. biorum, aut aliorum quorumcumque nominum
A. V. Debitorum, seu de pecuniis ex quacumque alia
 positi, aut causa depositis in Monte Pietatis, aut Mensa
 Investimentum Nummaria, seu Banco Sancti Spiritus, vel pu-
 commu- blici alicujus Mercatoris, aut etiam penes Acta,
 tari. ad effectum, et sub lege investiendi cum aliquo
 ex prædictis, aut aliis vinculis, in tot Locis
 Montium: Nulli ex præfatis Judicibus licere
 volumus ex ejusmodi pretio, seu pecuniis, tale
 vinculum delere, vel Investimentum Locorum
 Montium cum alio commutare, nisi Investimen-
 tum fiat, vel in tot stabilibus, vel in uno aut
 pluribus Censibus perpetuis, quæ, et qui legi-
 time vendantur ab aliqua Communitate, vel
 ab aliquo Loco Pio Status Ecclesiastici, et in-
 super accedat, ut supra, consensus expres-
 sus interesse habentium, aut is ab eodem, vel
 alio Judice præcedenter, ut supra, suppletus
 fuerit.

Vincula §. 40. In omnibus autem præmemoratis casi-
 deleri, aut bus, prout etiam cum petitur deleri vinculum
 Detract. aliquod Fideicommissi, Primogenitaræ, Legati,
 conc. ne Donationis, Multiplici, aut aliud quodcumque
 queant ni- ex causa alicujus detractionis cæteroquin de jure
 si causa permissæ, nempe Legitimæ Trebellianicæ, Do-
 cognita, tis constituendæ, vel restituendæ, vel Æris
 etcit. om. alieni a Fideicommittente contracti: Non aliter
 nibus in- Judici liceat expresse vel tacite procedere ad
 teresse ha- vinculorum hujusmodi cassationem, seu dele-
 bentibus. tionem, quam causa cognita, et legitime citatis
 omnibus et singulis illis, quorum interest hu-
 jusmodi vincula non deleri, aut quorum quan-
 documque interesse poterit, etiam pro tempore,
 et casu remotissimo, juxta modum, et formam
 infrascriptam.

Omnes §. 41. Quatenus videlicet adsint in Urbe, aut
 substituti Statu Ecclesiastico, ultra Filios, ac Descen-
 etiam re- dentes illius, qui petit cassationem vinculorum,
 motissi- alii posteriores Substituti, et præsertim Ecclesiæ,
 mi et in- Collegia, Communitates; et Loca Pia, qui, seu
 teresse ha- quæ aliquod interesse habere possint, etiam pro
 bentes; si casu, et tempore remotissimo; in Depositis pe-

tuniarum quomodocumque, ut supra, vincula- ANNO
 tis, Fideicommissis, Primogenituris, Donatio- 1744.
 nibus, Legatis, Multiplicis, Evictionibus, At- lium ha-
 tergationibus, et Reinvestmentis: nemini ex beant in
 Judicibus Ordinariis liceat aliquod ex prædictis Urbe, aut
 vinculis expresse vel tacite cassare, et delere, Statu Ec-
 nisi citatis prius legitime et personaliter in sin- clesiasti-
 gulis actibus, modo observari solito in Causis, co, citeu-
 quæ agitantur coram Judicibus Commissariis, tur perso-
 omnibus prædictis interesse habentibus, vel, naliter.
 post primam ipsorum Citationem, Procuratori-
 bus per eos legitime constitutis, etiamsi inter-
 esse ipsorum pendeat ab una, vel pluribus con-
 ditionibus mere eventualibus, sive a casibus,
 et temporibus remotissimis, dummodo tamen
 prædicti interesse habentes, habeant Domici-
 lium in Urbe, aut statu Ecclesiastico, ita ut
 saltem pro prima vice personaliter citari pos-
 sint.

§. 42. Si vero nullus alius erit ulterior Sub- Descen-
 stitutus, aut interesse habens, præter Filios, dentibus
 et Descendentes illius qui petit deletionem vin- illius, qui
 culorum; vel etiamsi adsint superiores Substi- petit de-
 tuti, sive interesse habentes, aliquis tamen ex letio-
 eis Domicilium suum habeat extra Statum Ec- nem, et
 clesiasticum, ita ut commode citari nequeat: substitu-
 Tunc caput illius Tribunalis in quo petitur de- tis aut in
 leri aliquod ex prædictis vinculis, deputare te- teressatis
 neatur specialem Curatorem pro Filiis, et De- absenti-
 scendentibus petentis, quatenus isti vocati sint, bis a Sta-
 aut aliquod interesse habere possint, tum etiam tu Eccl-
 pro aliis ulterioribus Substitutis, aut interesse esiastico,
 habentibus, qui fuerint, ut supra, a Statu Ec- deputetur
 clesiastico absentes: In Curatorem vero hujus- Curator a
 modi deputari omnino volumus non aliquem de Capite Tri-
 vulgo, et sine ullo prorsus delectu, ut hacte- bunalis,
 nus fieri consuevit, Petenti, ut plurimum, ad- unus ex
 dictum; sed unum ex viginti quatuor Procu- Procura-
 ratoribus de Collegio, quem deputans pro sua toribus
 conscientia censuerit magis idoneum ac diligen- de Colle-
 tem: Nullusque Judex ad petitam deletionem gio, in
 seu cassationem procedere possit, nisi prius singulis
 citandus. actibus
legitime

Р О Н Т. Curatore ejusmodi personaliter et legitime in
A. V. singulis actibus citato.

Curator §. 43. Sicuti autem ad hunc pertinebit pro
teneatur debito suscepti Officii, nedum comparere, et
opponere, opponere quidquid de jure opponendum erit,
appellare, sed etiam appellare, et appellationem viriliter
et prosequi prosequi usque ad secundum judicatum inclu-
sive, si juxta conscientiam suam duxerit, eos,
pro quibus deputatus fuit, a Judice primæ In-
stantiæ fuisse gravatos : Ita consequenter, ne
Judicatum inclusive. idem Curator debita mercede fraudatus rema-
neat, volumus, et mandamus, ut ipsi de omni-
bus et singulis tam functionibus, quam expen-
sis per eum factis, postquam taxatæ fuerint ab
eodem Capite Tribunalis, quamprimum et in-
tegre satisfiat cum fructibus illorum ipsorum
Locorum Montium, et Vacabilium, pro quibus

Eidem satisfiat tuendis labores suos impenderit, cum privilegio
ex fructibus LL. potioritatis et prælationis in concursu aliorum
MM. seu quorumcumque Creditorum, etiam Fisci, et
Offic. Vacab., cum Dotis : Et quatenus agatur de pecuniis deposi-
tis cum aliquo ex prædictis vinculis, quæ nullos
privilegio pariunt fructus ; volumus, ut pro solutione dic-
tarum functionum, et expensarum, fiat ex-
potioritatis etc., quutio manu regia contra eum, vel eos, qui
vel ex bonis instan ab eodem Capite Tribunalis, absque eo quod
tis pro appellatio ulla, aut recursus pro illa retardanda
deletionem, admitti possit.
manu regia.

§. 44. Præterea ut in executione prædicta-
rum Citationum nullus collusioni locus relin-
quatur, neque amplius sub sola fide et assertionem
illius, qui pro deletionem vinculum instat, ci-
tetur aliquis præcedenter ab eo subornatus, loco
tationes illius, qui vere citandus esset : Si Cursor, aut
persona Mandatarius bene cognoverit Personam, quæ
les inter propter suum interesse, ut supra, citanda est ;
esse habentium, Volumus eum in relatione executionis expri-
mere : *Feci personaliter contra N. N. mihi bene*
sub poena nullitatis *cognitum*. Si vero is, qui citari debet, Cursori
mandati. aut Mandatario bene cognitus non erit : Tunc
volumus in executione Citationis omnino ad-

hiberi unum saltem Testem de vicinia probum atque honestum Cursori, et Mandatario cognitum, qui bene cognoscat Personam ejus, qui citandus est, et deinde in relatione executionis exprimi: *Feci personaliter contra N. N. cognitum N. N. Testi de vicinia presentis rogato, et mihi bene cognito.* Judex autem non modo abstinebit a deletionem et cassationem vinculorum, nisi prius ipsemet viderit predictas Citationes personaliter, et legitime, et juxta formam proxime traditam, executas; Sed insuper de hac sua visura in corpore ipsius Mandati fidem faciet: Alias Mandatum, quod ab eo relaxabitur, sit ipso facto nullum, atque irritum, ita ut neque a Thesaurario Generali, neque ab Officialibus, aut Depositariis paulo supra memoratis, ullo pacto executioni mandari debeat.

§. 45. Caveant itaque Judices, et respective Administratores, Officiales, et Depositarii, necnon Cursores, et Mandatarii, ne quid per eos fiat contra formam, et dispositionem hujus Nostræ Constitutionis: Si quis enim ei ausu temerario contraire præsumperit, sciat se absque ulla spe veniæ, vel indulgentiæ, ultra indignationem Nostram poenam quoque reductionis in pristinum, ac refectionis omnium damnorum, et interesse, non in subsidium, sed principaliter, et insolidum cum iis, qui predictorum vinculorum deletionem, seu cassationem indebite obtinuerint, ipso facto, atque ipso jure incursum fore.

§. 46. Reliquum est, ut aliqua etiam opportune statuamus pro recto usu voluntariæ Jurisdictionis in hac Alma Urbe, et Statu nostro Ecclesiastico exercendæ. Quamvis enim in predicta Urbe, et plerisque aliis ejusdem Status Nostri Ecclesiastici Civitatibus, Terris, Castris, Oppidis, Locis, atque Provinciis, scite prudenterque statutum sit, ne aliter Mulieres, et Minores, maxime vero Impuberes seu Pupilli, valide contrahere sive obligari possint, quam

Contra-
venientes
Judices,
Admini-
stratores
etc. subji-
ciuntur
refectioni
damno-
rum, et
interesse,
principa-
liter et in
solidum.

V.

Qui, quo-
modo, et
quando
interpo-
nere pos-
sint De-
creta Ju-
risdictio-
nis volun-
tariæ in

PONT. certis præscriptisque adhibitis solemnitatibus,
A. V. et præsertim quod causa contrahendi, vel dis-
 Urbe et trahendi in scriptis Judici exprimat; isque,
 Statu Ec- causa hujusmodi plene cognita, et verificata,
 clesiasti- super Contractu, seu Distractu, vel alia qua-
 co. cumque obligatione, Decretum, et auctoritatem
 suam specialiter interponat: Quia tamen expe-
 Provide leges cir- rientia compertum est, nonnullos Judices, aut
 ca Con- riantia compertum est, nonnullos Judices, aut
 tractus et nulla prorsus, aut leviori tantum negotii cau-
 obligatio- sæque cognitione præmissa, facile nimium in-
 nes mu- dulgere postulatis eorum, qui aliena sexus sim-
 lierum et plicitate, vel ætatis imbecillitate, contra jus et
 Minorum, æquum abutuntur, atque hinc Mulieribus,
 non ser- Minoribus, Pupillis, qui sub cura, et prote-
 vate. ctione Principis speciali quadam ratione con-
 stituti sunt, nulla ipsorum culpa, damna gra-
 vissima irrogari.

Nulli §. 47. Idcirco ut eorum indemnitati efficaciter
Judici aut consulatur, volumus in primis, ut in posterum
Officiali, nulli ex Gubernatoribus, Prætoribus, Vice-
nisi sit Ducibus, Vicariis, aut alio quocumque nomine
Juris Do- nuncupatis Officialibus, qui actu Ferrarum,
ctor, licet Oppidorum, Castrorum, et Locorum Status
interpo- Nostri Ecclesiastici, et præsertim Baronaliū,
nere De- regimen, aut publicum in eisdem munus et of-
creta. ficiū exercent, Decretum aliquod voluntariæ
 Jurisdictionis interponere liceat in Contractibus,
 Mulierum, Minorum, vel impuberum, nisi
 Laurea Doctorali in aliqua publica, et approbata
 studiorum Universitate fuerint insigniti, et su-
 per hoc in Cancellaria sive actis illius Civita-
 tis, Terræ, sive Loci, publicum et legale do-
 cumentum intra Mensem a die publicationis
 hujus nostræ Constitutionis computandum, et
 respective, qui in futurum deputabuntur, in
 principio sui Magistratus, coram Notario et
 Testibus in forma legitima deposuerint: Aliàs
 decreta ab ipsis interposita nullius sint roboris
 et momenti, et ipse Judex pœnam infamiæ,
 et perpetuæ inhabilitatis ad quæcumque Officia,
 et Magistratus, aliasque etiam Corporis afflictiva
 arbitrio nostro infligendas, ipso jure incur-

rat. Sublata quavis consuetudine in contrarium. **ANNO**
 Ne autem in humilibus Oppidis, seu Locis, 1744.
 propterea quod ibi Prætor aut alius Officialis Ubi deat
 Laurea Doctorali sit destitutus, Mulieres, Mi- Judex Lai-
 nores, vel Impuberes contrahere vel distrahere cus Jaris
 pro ipsorum indigentia penitus impediuntur; Doctor,
 volumus eo casu, constituimus, et mandamus, recurra-
 ut pro necessaria Decreti interpositione, ad tur ad Or-
 Episcopum, vel alium ejusdem Loci seu Op- dinarium
 pidi Ordinarium Ecclesiasticum, sive ad illius Ecclesia-
 Vicarium Generalem recurratur, etiam si aga- sticum.

§. 48. In Urbe vero nulli posthac liceat qua- In Urbe
 cumque auctoritate, et quibuscumque Privile- id non li-
 giis etiam Nostris, et Romanorum Pontificum ceat, nisi
 Prædecessorum Nostrorum sub quacumque for- Judicibus
 ma concessis suffulto, Decreta voluntariæ Ju- Ordinariis
 risdictionis in contractibus Impuberum, Mino- quatuor Ma-
 rum, et Mulierum interponere, præterquam jorum Tri-
 Judicibus Ordinariis quatuor dumtaxat Majorum bunalium, et
 Tribunalium, dummodo tamen Decreta ejusmodi quidem
 per se ipsos interponant; videlicet Cardinali pro per seip-
 tempore Urbis Vicario, ejusque Vicesgerenti, sos.
 et Locumtenenti in Civilibus: Gubernatori simi-
 liter Urbis, et ejus Locumtenenti in Civilibus:
 Auditori Generali Causarum Camerae Nostræ
 Apostolicæ, et duobus ejusdem Locumtenentibus
 in Civilibus: ac denique Senatori Urbis, ac duo-
 bus ejus Collateralibus. Quo vero ad Pauperum Idem Ad-
 Advocatum ex Collegio Advocatorum Consisto- vocato
 rialium assumi solitum, et ipsum quoque Paupe-
 creta ejusmodi, sicuti hactenus observari con- rum, Do-
 suevit, interponere posse, sed tamen pro solis mi suæ,
 Pauperibus, et Domi suæ tantum, vel in Car- vel in
 ceribus, si inibi contractum celebrari contin- Carceri-
 gat, et omnino gratis, ita ut nec etiam a bus et
 sponte dantibus aliquid exigere aut recipere gratis.
 possit: Nos enim pro effectu præmissorum quas-
 cumque concessionibus favore aliorum factas, et
 quæcumque Indulta, et Privilegia etiam No-
 stra, et Nostrorum Prædecessorum, etiamsi spe-
 ciali, et individua mentione indigerent, totus-

PONT. que eorum tenor pro sufficienti derogatione
A. V. præsentibus inserendus esset, revocamus, et
 annullamus, ac pro nullis, et irritis, et nunquam concessis haberi volumus et mandamus.

Causa utilitatis §. 49. Ut autem tam in Urbe, quam in reliquo Statu Ecclesiastico, ubi nempe, præter alias solemnitates, justa quoque causa cum Decreto Judicis pro actus validitate requiritur, Decreta ejusmodi non inconsulto, neque oscitanter interponantur: Statuimus, et mandamus, ut Judices prædicti tam Ecclesiastici, quam Sæculares, quibus, ut supra, sive in Urbe, sive extra, facultatem hanc reservavimus, ac eorum quilibet, antequam deveniant ad actua-lem Decreti interpositionem, in ipso corpore Instrumenti exprimere primo loco teneantur specialem, certamque causam, sive unam sive plures, propter quas contractus, sive distractus, aut quilibet alius actus, quo Mulier, Pupillus, aut Minor obligatur, videtur potius utilis, quam damnosus.

Item jura et scripturæ, ex quibus evincitur hujusmodi utilitas. §. 50. Rursus, ac secundo loco, disertis itidem verbis exprimere teneantur cum quibus juribus, et scripturis sive publicis sive privatis, Causam seu Causas ejusmodi verificaverint; distincte et singillatim enunciando, quædam jura vel instrumenta publica cujuslibet eorum diem, mensem, annum, et Notarium; Quo vero ad scripturas privatas, mandando eas in ipso Instrumento per Notarium originaliter inseri, atque alligari.

Et juramentum super vi- sura eorumdem jurium. §. 51. Ac tertio demum, non solum jura, et scripturas ejusmodi tam publicas, quam privatas per se ipsos legere, recognoscere, ac ea majori, qua in Domino poterunt diligentia, examinare, et considerare teneantur, solutâ a Contrahentibus pro transportatione ad Domum Judicis consueta mercede pro viatico, seu viaticis Notariorum: sed etiam, quod illa per se ipsos legerint, recognoverint, et majori, qua potuerunt attentione, consideraverint, medio juramento affirmare.

§. 52. His autem omnibus adimpletis, sicuti tam Judicem, quam Notarium ab omni prorsus periculo litis et molestiarum eximimus et liberamus: Ita e contrario, quatenus Judex et respective Notarius in aliquo præmissorum defecerint, id est Judex vel certam et specialem causam exprimere, vel jura et scripturas illam verificantia distincte, ut supra, enunciare, vel super illorum recognitione, et examine juramentum proprium interponere; Notarius vero scripturas illas, quæ numero privatarum accensentur, inserere, et colligare, prætermiserint; damna omnia et interesse, Mulieribus, Minoribus, ac Pupillis, de proprio, directe, et insolidum cum altera parte, quæ cum eis contraxit, resarcire, ac reparare teneantur. Et nihilominus obligatio Mulieris, Minoris, aut Impuberis sit ipso jure nulla, et irrita, non obstante quocumque juramento, quod tali casu per fraudem, ac dolum extortum censeatur.

ANNO
1744.
Non servata præscripta forma, contravenientes teneantur dedamnis et interesse in solidum et principaliter.

Et obligatio Mulieris etc. irrita remaneat.

§. 53. Decernentes easdem præsentem Literas, et in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod omnes vel singuli supradicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis, seu aliàs specifica, et individua mentione et expressione digni existant, eisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, vel privilegiorum vigore, consentire, seu vocari semel, vel pluries quoquo modo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, prætextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostræ, vel interesse habentium consensus, aliqve quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali et substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, in controversiam revocari, ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in

VI.
Clausulæ præservativæ.

PONT. integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel
A. V. gratiæ remedium intentari, vel impetrari nul-
 latenus posse, sed semper, et perpetuo validas,
 firmas, et efficaces existere et fore, suosque ple-
 narios et integros effectus sortiri, et obtinere
 debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro
 tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter
 observari.

Aliter
 judicari
 prohibe-
 tur cum
 Decreto
 irritanti.

§. 54. Sicque et non aliter per quoscumque
 Judices Ordinarios, et Delegatos, quavis aucto-
 ritate, præminentia, aut potestate fungentes et
 functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici
 Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de
 Latere Legatos, sublata eis, et eorum cuilibet
 quavis aliter judicandi et interpretandi facul-
 tate, judicari, et definiri debere, irritum quo-
 que et inane, si secus super his a quoquam
 quavis auctoritate scienter vel ignoranter con-
 tingerit attentari.

Contra-
 riis qui-
 buscum-
 que ex-
 presse de-
 rogat.

§. 55. Non obstantibus omnibus et singulis
 præmissis, et quatenus opus sit, Nostra, et
 Cancellariæ Apostolicæ Regula, *de jure quæsito*
non tollendo, necnon aliis Constitut. et Ordina-
 tionibus Apostolicis, ac Urbis Nostræ dicto-
 rumque Tribunalium, omniumque et singulorum
 supradictorum, quibusvis, etiam juramento,
 vel alia quavis firmitate sub quibuscumque ver-
 borum tenoribus, et formis, clausulis, decretis,
 aliisque supradictis in contrarium præmissorum
 roboratis, seu confirmatis, et innovatis statu-
 tis, ac usibus, stylis, et consuetudinibus, etiam
 immemorabilibus, quibus pariter modo, forma,
 et tenore præmissis, ad effectum præsentium,
 illis aliàs in suo robore permansuris, amplis-
 sime, ut præfertur, derogamus, cæterisque
 contrariis quibuscumque.

Sanctio
 Pœnalis.

§. 56. Nulli ergo omnino Hominum liceat pa-
 ginam hanc nostrarum reformationis, defini-
 tionis, statutorum, innovationum, derogatio-
 num, voluntatis, mandati, declarationis, et de-
 creti infringere, vel ei ausu temerario contraire.
 Si quis autem hoc attentare præsumpserit, in-

dignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. ANNO 1744.

§. 57. Datum Romæ apud S. Mariam Majorum, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, duodecimo Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Quinto. Dat. die 22. Dec. 1744.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 11. Januarii 1745.

PONT.

A. V

CXVI.

ALTARE

A Pontifice consecratum , super quo Sacrum fecit , variis Privilegiis decoratur.

Carissimo in Christo Filio nostro Joanni Portugalliæ , et Algarbiorum Regi Illustri.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Carissime in Christo Fili noster , salutem , et Apostolicam Benedictionem.

DILECTIUS Filius Emmanuel Pereyra Sampajus Lusitaniæ Militiæ Ordinis JESU CHRISTI Commendator Regis pietas in aug. Ecclesiæ cultu præpositus sæpissime Nobis declaravit Regale prorsus consilium ac pietatis plenum , excitandi magnificentum Sacellum in Ecclesia , quæ in Civitate ista Lisbonæ Sancto Rocco nuncupata est : primam totius rei formam charta exaratam ac delineatam nostris subjecit oculis , nempe opera sive ex marmore , sive ex ære ducenda , aptissimas et elegantes gemmarum conjunctiones , ac tabulas effingendas ex opere concinne tessellato , quibus omnibus perficiendis peritissimi hujus Urbis Artifices sedulam modo impendunt industriam , et quæ Nos ipsi (cum absoluta penitus fuerint) invisuros promisimus , antequam Lisbonam transvehantur. Postremo idem Commendator Sampajus Nobis exposuit , gratissimum fore Majestati Tuæ , si , perfecto jam lapide Altaris erigendi in Sacello , quod superius innuimus , ad ipsum consecrandum Nos ipsi deve-

niremus. Itaque cum jucundissimum Nobis sit morem gerere voluntati Majestatis Tuæ, quæ Dei cultum augere semper expetit, et simul nostri Apostolici muneris partibus satisfacere; hinc absque ulla hæsitatione Nos paratissimos ostendimus, ut hujusmodi Consecrationem susciperemus in Ecclesiâ Sancti Antonii, quæ ad Lusitanos pertinet, die decimaquinta mensis Decembris anni proxime elapsi, quo in Templo octiduum Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis Immaculatæ celebrabatur. Quapropter Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium Episcopum Sabinensem S. R. E. Cardinalem Bichium nuncupatum, olim Apostolicæ Sedis Nuntium apud Majestatem Tuam, designavimus, qui præcedenti vespera sacras Reliquias exponeret; et re integre peracta, juxta leges, quæ a sacris Rituum præscribuntur, Nos postera die solemniter indicto comitatu ad eandem Ecclesiam Sancti Antonii venimus, eamque splendide magnificeque ornata apprehendimus. Cardinales octo Nobis advenientibus in Ecclesiæ liminibus adfuerunt. Post hæc initium fecimus Consecrationi totius lapidis, qui in parte ejusdem Templi aptissime collocatus ante fuerat. Postquam, Deo juvante, finem Consecrationi imposuimus, licet plurium horarum spatium requireret, eam facultatem Nobis haudquaquam tribuimus, quæ a Pontificali conceditur Episcopo consecranti, si debilitatus longo temporis incommodo fuerit, nempe ut alium suo loco substituat, qui sacrum faciat; Sed nos ipsi super consecrato lapide. Missæ Sacrificium celebravimus. Ritus ejusmodi pietatem incredibilem ac Religionem præsetulit, ad quem, præter Cardinales, quos jam memoravimus, omnes quoque Principum exterorum Oratores, Præsules, et Optimates magna frequentia convenerunt. Res universa decenter ordinateque peracta fuit, ob eximiam operam, studium, summamque diligentiam, qua idem Sampajus Majestatis Tuæ negotiis apud Sanctam Sedem præpositus maxime præcellit.

ANNO
1745.

Altare
ipsius
jussu
Romæ
extru-
ctum a
Pontifice
consecrat.

PONT. §. 1. Equidem cum Nos ipsi sacraverimus hoc
A. V. Altare, et super ipso Deo operati sacrum fue-
Præroga- rimus, ob hanc causam Pontificium Altare ap-
tivæ Alta- pellandum est, nec ulli licet Sacerdoti ad ipsum
rium Pon- accedere, ut Missæ Sacrificium peragat, nisi
tificiorum antea facultas nostra intercesserit, juxta morem,
 et institutum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, quæ
 Mater et Magistra cæterarum Ecclesiarum ha-
 benda est. Id aperte demonstratur exemplo Al-
 tarium, quæ sunt in Ecclesiis Lateranensi, Va-
 ticana, aliisque Patriarchalibus hujus Urbis,
 in quibus Aris solus Romanus Pontifex sacrum
 facere potest, aut etiam Cardinalis aliquis certis
 temporibus, facta tamen prius a Pontifice po-
 testate, quæ per Apostolicum diploma declara-
 tur. Anno 1588. Sixtus V. Decessor noster San-
 ctum Didacum solemniter inter Cœlites adnu-
 meravit, ac deinde Philippo Catholico Regi
 dono misit Altare, ad quod sacrum fecerat,
 cum ritum ejusmodi Canonizationis parageret;
 Pontificium illud Altare pronuntiavit, permisit-
 que Cardinalibus, Episcopis, Abbatibus Thiara
 insignitis, et illis, qui primam Dignitatem in
 Ecclesiis Metropolitanis, et Cathedralibus obti-
 nerent, demum Generali Ministro Ordinis Mi-
 norum Sancti Francisci, ac Priori in Monaste-
 rio Sancti Laurentii, Sacrificium Missæ super eo-
 dem Altari conficere diebus Festis Domini, Bea-
 tissimæ Virginis, Feria quinta in Cœna Domini,
 in celebritate Sanctorum omnium, ac Sancti
 Didaci, ut constat ex ejus Diplomate, quod die
 20. Augusti promulgatum fuit eodem anno, quem
 paulo ante indicavimus.

Forma
Privile-
giorum
huic Al-
tari ad-
nexor.

§. 2. Nos quidem instituta Decessorum nostro-
 rum retinere perpetuo volumus; sed quibusdam
 gravibus causis adducti, paululum declinabi-
 mus ab ea via, ac ratione, quam illi pro hu-
 jus rei executione tenuerunt. Ipsorum senten-
 tiæ constanter adhæremus, nemini licere ad
 Pontificias Aras sacrum celebrare, nisi prius
 Apostolicam facultatem pro re gerenda conse-
 quutus fuerit; tamen pro eadem facultate tri-

buenda diversum consilium a Decessoribus nostris suscipiemus; etenim cum Romæ diploma Pontificis toties necessariò requiratur, quoties ad Aras hujusmodi Romæ existentes Missæ Sacrificium indicendum est, et eadem facultas solis Cardinalibus conferatur, nempe cum dies quidam festi peculiare celebrantur; Et cum Sixtus dies etiam illos designaverit, quibus liceret sacrum facere super Altari, quod ad Catholicum Hispaniarum Regem Matritum transvehi jusserrat; Nos pietate singulari Majestatis Tuæ permoti, et sperantes etiam ob singularem Dei bonitatem fore, ut reliqui omnes Lusitaniæ Reges eadem pietatis laude commendentur, absque ulla dierum, aut Sacerdotum limitatione, Majestatem Tuam, et Reges Lusitaniæ pro tempore futuros constituimus, ut nostro nomine, et Sanctæ hujus Sedis, facultatem impertiant sacrum faciendi ad Altare, quod a Nobis consecratum Lisbonam devehetur; pro certo habentes idipsum negotium tam caute, ac prudenter a Majestate Tua pertractandum esse, ut nihil unquam futurum sit, quod rationi parum consentaneum videatur. Insuper idem Altare perpetuo privilegiatum declaramus, quamvis in Ecclesia S. Rocchi aliud Altare præditum simili jam privilegio existat: Regi autem Lusitaniæ pro tempore, item Reginis, cæterisque eorum Consanguineis, et Affinibus usque ad tertium gradum inclusive, plenariam Indulgentiam, et omnium delictorum remissionem elargimur, quoties Pœnitentiæ Sacramento expiati, et Sacra Synaxi reffecti, ante ipsum Altare preces ad Deum effundent, ut hæreses extinguat, Christianos Principes ad concordiam deducat, et S. Ecclesiam in altiore gloriam et dignitatis locum efferat.

§. 3. Hæc a Nobis præstanda duximus, ut Majestas Tua benevolentiam nostram magis agnosceret, gratique animi studium pro tot beneficiis, quæ in Nos amantissime concessit. Il

PONT. Iud quoque persuasum habeat optamus, hæreré
A. V. defixam animo Nostro Sui memoriam, et quo-
ties sacrum Deo facimus, enixe petere, ut Ma-
jestatem Tuam omni cumulet felicitate, cui
Nos pariter Apostolicam Benedictionem imper-
timur.

Dat. die Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub
15. Jan. Annulo Piscatoris die xv. Januarii MDCCXLV.
1745. Pontificatus Nostri Anno V.

Cajetanus Amatus.

ANNO
1745.

CUM NEOPHYTIS

CXVII.

In Loco Pio Cathecumenorum Venetiis ad Fidem conversis dispensatur super interpellatione prioris Conjugis in Infidelitate relictæ, ad effectum contrahendi Matrimonium cum Fideli.

Venerabili Fratri Martino Innico Archiepiscopo Calcedonen., moderno, necnon pro tempore existenti Nostro et Sedis Apostolicæ in Dominio Venetorum Nuntio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

IN Suprema Catholicæ Ecclesiæ administratione imbecillitati nostræ a Pastorum Principe Proc-
mum.
Jesu Christo imposita, inter cæteras gravissimas pastoralis officii nostri sollicitudines ac curas, eam præcipuam esse magis magisque in dies experimur, qua et creditarum Nobis Ovium regimini prospicere, et Animarum saluti tenemur consulere.

§. 1. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt Loci Pii
Institut.
Dilecti Filii Priores, et Governatores Loci Pii Cathecumenorum Civitatis Venetiarum, quod Locus Pius hujusmodi ab usque anno MDLVII. fundatus a tribus Virorum dissimilis conditionis, nempe Regularium, Nobilium, et Civium, ordinibus, quibus pro tempore existens Venerabilis Frater Patriarcha Venetiarum semper præesse debet, jamdudum administrari, regi, et gubernari pergit. In hoc autem Infideles, Judæi, et Turcæ utriusque sexus, in distinctis

PONT.
A. V.

Difficul-
tas impe-
diens Ma-
trimonia
Neoph.

cubiculis, ab eorum respective Priore, et Priore, tamquam in vera et reali clausura, conviventes, Catholicæ Fidei rudimenta, et dogmata edocentur, ac postmodum, præmissis longis diligentibusque examinibus, in propria dicti Loci Pii Ecclesia sacris lustralibus Aquis abluuntur: Illam subinde Priores, et Gubernatores prædicti sibi curam assumunt; ut Neophyti quidem hujusmodi in iis sese, pro suo quisque captu et ingenio, exercent artibus, ut vitam inde honeste ducant; Neophytæ vero iis eleemosynarum subsidiis coadjuvantur, ut vel in Domino, vel in sæculo nubere possint. Quoniam autem sæpe contingit, utriusque sexus Infideles, Judæos, et Turcas hujusmodi, post contracta gentili ritu matrimonia, vel maritum uxorem, vel uxorem virum seu maritum, ut Catholicam Religionem amplecti possint, deserere, aliosque captivos factos, a propriis finibus, et propriis Conjugibus in alias regiones transferri; atque adeo dictis utriusque sexus Infidelibus, Judæis, et Turcis ad Fidem Catholicam conversis deesse modum et opportunitatem, vel quia interdum in hostilibus et barbaris Provinciis, ad quas ne nuntiis quidem patet accessus, commorantur, vel quia ignorant prorsus, in quibus regionibus sint, vel quia itineris longitudo magnam affert difficultatem, ad monendos interpellandosque utriusque sexus Conjuges, *an cohabitare velint sine contumelia Creatoris*; atque hinc fieri, ut non minima novis hisce matrimoniis objiciatur difficultas, qua obstante, sæpissima et gravissima damna consecuta sunt: Eapropter Exponentes præfati, ut hisce incommodis remedium afferri possint, per Nos opportune provideri, et, ut infra indulgeri summo opere desiderant.

Tribuitur
Nuntio
Facultas
dispensandi su-
per inter-

§. 2. Nos igitur dictos Exponentes specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et pœnis a jure

vel ab homine quavis occasione vel causa latis, ANNO
 et quibus quomodolibet innodati existant, ad 1745.
 effectum præsentium dumtaxat consequendum, pellatione
 harum serie absolventes, et absolutas fore cen- Conjugum
 sentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, in Infide-
 de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. litate re-
 Cardinalium in tota Republica Christiana Ge- hictorum.
 neralium Inquisitorum adversus hæreticam pra-
 vitatem auctoritate Apostolica deputatorum con-
 silio, Fraternitati Tuæ, et pro tempore existenti
 Nuntio Venetiarum, ut cum quibuscumque
 utriusque sexus Neophytis, vel Infidelibus, vel
 Judæis, vel Turcis, aliisque personis cujuscum-
 que Sectæ hujusmodi in dicto Loco Pio pro
 tempore existentibus, seu in illum prius rece-
 ptis et admissis, ac postmodum inde egressis,
 vere ad Fidem conversis, qui ante Baptismum
 matrimonia, ut præfertur, contraxerint, ut eo-
 rum quilibet, etiam superstitè Conjuge Infideli,
 Judæo, et Turca, etiam ejus consensu vel re-
 quisito et non expectato, vel minime requisito,
 dummodo etiam Tibi constet summarie et ex-
 trajudicialiter, conjugem absentem moneri le-
 gitime non posse, aut monitum, intra tempus
 in monitione præfixum suam voluntatem si-
 gnificare neglexisse; matrimonium cum quovis
 Fideli, et Catholico, præmissis prius proclama-
 tionibus, seu denuntiationibus a Concilio Tri-
 dentino præscriptis, in faciem Ecclesiæ rite
 contrahere, ac carnali copula consummare, et
 in matrimonio sic contracto, quo ad vixerint,
 remanere libere et licite possint, auctoritate
 nostra Apostolica dispenses et indulgeas; Præ-
 terea matrimonia inter Neophytos hujusmodi,
 et alios Fideles, et Catholicos aliàs rite contra-
 cta, etiamsi postmodum innotuerit priores Con-
 juges Infideles, vel Turcas, aut Judæos, non-
 nullis legitimis impedimentis detentos, suam
 voluntatem significare minime potuisse, vel ad
 fidem etiam tempore secundi matrimonii con-
 versos fuisse, ullo unquam tempore rescindi
 minime debere, sed illa semper firma, valida,

Et per-
 mittendi
 celebratio-
 nem Ma-
 trimonii,
 peradventum pr.
 conjugis
 nou re-
 sciendendi

P O N T. et inviolabilia existere et fore, dicta auctoritate
 A. V. decernas et declares, plenam et amplam facultatem et potestatem, eadem auctoritate, tenore præsentium, tribuimus et impertimur; salva tamen semper in præmissis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Cum derogationibus opportunis.

Dat. die Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub
 16. Jan. Annulo Piscatoris die xvi. Januarii MDCCXLV.
 1745. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

ANNO
1745.

ESUS CARNIUM

CXVIII.

Diebus Sabbathi per annum permittitur in Regnis Castellæ, Legionis, et Indiarum.

Venerabili Fratri Henrico Archiepiscopo Nazianzeno, apud Carissimum in Christo Filium Nostrum Philippum Hispaniarum Regem Catholicum nostro et Apostolicæ Sedis Nuntio.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

JAMPRIDEM a Dilecto Filio Nostro Trojano S. Summa-
R. E. Cardinali Aquaviva nuncupato, pro rium pro-
parte Carissimi in Christo Filii nostri Philippi cam et ra-
Hispaniarum Regis Catholici, supplicatum Nobis tionum.
fuit, ut Regnis Castellæ, Legionis, atque India-
rum, in quibus veteri consuetudine licet edere
partes extremas animalium, pedes nempe, alas,
colla atque intestina die Sabbathi per totius
anni spatium, non tamen diebus Sabbathi per
Quadragesimam occurrentibus, aut cum jeju-
nium præcipitur, Apostolica auctoritate licen-
tiam et facultatem impertiremur reliquas etiam
partes ipsorum Animalium Sabbatho edendi,
uti cæteris Hebdomadæ diebus fieri consuevit:
ea verò causa potissimum in medium ferebatur,
arduum prorsus ac difficile esse vetitas Anima-
lium partes satis accurate ac diligenter secer-
nere a reliquis partibus, quæ in cibum permit-
tuntur, idque molestos scrupulos ac dubieta-
tes in animis Fidelium excitare.

Tom. III.

D

P O N T. §. 1. Quapropter opinionem b. m. Ludovici,
 A. V: dum viveret, S. R. E. Cardinalis Bellugæ nuncupati exquisivimus, qui sententiam suam scripto exaratam Nobis declaravit, nempe in Regnis Castellæ, Legionis, et Indiarum; veterem morem obtinuisse, ut Sabbathis simplicibus, id est quibus nullum jejunii, aut Quadragesimæ præceptum indicitur; edere liceret pedes, alas, et colla Animalium; eadem tamen facultate carere Regna Aragoniæ, Valentiniæ; Majoricæ, Minoricæ, et Principatum Cathalauniæ, quibus in locis temperantia a carnibus eodem pacto per Sabbathum, quo per dies Veneris observatur. Tandem idem Cardinalis affirmavit eo rem devenisse, adeoque sollicitos et anxios esse populos omnes, qui versantur in illis locis, ubi partibus extremis Animalium vestel solummodo, reliquis autem abstinere debent, ut necessarium duxerit elargiri licentiam et facultatem, quæ a memorato Cardinali Aquaviva, uti dictum est, petebatur.

Pontifex
 aliorum
 sententias
 exquirat
 ex Hispania,
 et in
 Urbe.

§. 2. Consilio tanti Cardinalis, quem Nos semper maximè fecimus ob singularem pietatem, doctrinam et feram Hispanarum cognitionem, acquiescere tutissimè poteramus; sed cum nulla diligentia supervacanea judicari deberet in hoc gravissimo negotio, in quo disciplina nimis relaxari, et prævæ consuetudini nova superaddi videbatur ab institutis Ecclesiæ prorsus aliena, aliorum pariter in hac re sententias requisivimus. Itaque postquam certi facti sumus, Episcopos, et Viros Ecclesiasticos Hispanos, sapientiæ, ac pietatis laude insignes, qui in Hispania degunt, in hanc opinionem convenire omnes, non modo utile, sed necessarium esse, populis, quos antea nominavimus, elargiri licentiam et facultatem, ut non solum quibusdam partibus Animalium, sed omnibus libere ad mensam utantur per Sabbatha simplicia: et si nequaquam id liceat, illud necessario consequi, ut illi, qui Deum timent, in maximas angustias ac dubietates adducantur, cæteri vero,

qui parum de Ecclesiæ disciplina solliciti sunt, ipsam apertissime atque injuriose contemnant; Rem etiam universam præclaris Theologis doctisque viris hic Romæ examinandam proposuimus; Nosque ipsi accurato studio perpendimus.

ANNO
1745.

§. 3. Ac primum in mentem venit integram abstinentiam a Carnibus indicere per dies Sabbathi, quemadmodum tot aliæ Nationes et plura quoque Hispaniarum loca facere magna religione consueverunt. At Nos (omittimus hic recensere, qualiscumque sit, illorum opinionem, qui hanc consuetudinem edendi postremas Animalium partes tum cœpisse arbitrantur, cum felic. recordat. Adrianus I. Egilam Toleti Archiepiscopum vehementer objurgavit, eo quod in Hispania carnes apponerentur die Sabbathi, sicuti in Græcia fieri solebat) Nos inquam permoti exemplo Sancti Greg. VII. Prædecessoris itidem nostri, qui potius admonens, quam præcipiens, hortatus est Christianos, ut Sabbathi diebus a carnibus abstinerent, nisi forte solemne aliquod festum iisdem diebus celebraretur; adducti pariter exemplo Innoc. III. Prædecessoris similiter nostri, qui hujusce consuetudinis plurimam rationem habuit; Insuper expendentés doctrinam Sancti Antonini, aliorumque præstantium Theologorum, illos nempe lethali culpæ obnoxios esse, qui die Sabbathi absque legitima causa vescantur carnibus, *in iis locis, ubi consuetudo contraria fuerit*; postremo illud animo cogitantes, non solum in Hispania, sed etiam in quibusdam Galliæ Diocesisibus, veteri instituto, Carnis esum permitti in Sabbathis, quæ inter diem Natalem Domini, ac Festum Purificationis interjiciuntur; his, inquam, causis perducti, primum consilium, quod in mentem venerat, deposuimus, facili conjectura perspicientes maximam difficultatem, quæ futura erat, si consuetudinem diuturnitate temporis confirmatam abrogaremus. iis populis, quibus edere postremas Animalium partes permittitur.

Rationes
et exempla
colligit pro
concessio-
ne Indulti

PONT. §. 4. Post hoc consilium, aliud Nobis occur-
A. V. rit, nempe veterem consuetudinem ab ea, quæ
 Difficul- recentior est secernere, sive, quod idem pror-
 tas ser- sus est, solum indulgere ut intestina et partes
 vandi si- extremæ Animalium in mensam afferantur, uti
 nes limi- consuetudo jamdudum tenuit, at simul aucto-
 tatæ li- ritate nostra præscribere, ne reliquæ partes
 centiæ. Animalium in cibum sumantur; sed huic sen-
 tentiæ magnopere adversantur ea, quæ supe-
 rius commemoravimus, nempe dubietates mo-
 lestique scrupuli Fidelium ex una parte, et ex
 altera contemptus abstinentiæ, quam facile ne-
 gligerent illi, qui Divino timore parum du-
 cuntur: Quæ cum ita se habeant, solum su-
 pererat facultatem largiri, ut diebus simplicis
 Sabbathi, non vero Quadragesimæ, carnes abs-
 que ullo discrimine permittantur: siquidem
 hoc pacto ratio habetur humanæ fragilitatis ac
 tenuitatis; pii Fideles ab omni sollicitudine
 metuque eripiuntur; ac postremo plurimis
 scandalis aditus intercluditur.

Plenarii §. 5. Qua de causa, morem gerentes voluntati
Indulti ejusdem Philippi Regis Catholici, et obsecun-
concessio dantes vehementi studio tot Virorum, qui in
pro Sab- Hispania commendatione pietatis excellunt, Fra-
batis non ternitati Tuæ per præsentem committimus et man-
privil. damus, ut nostro nomine, nostraque Aposto-
 lica auctoritate, permittas et indulgeas, ut in
 Regnis Castellæ, Legionis, atque Indiarum, per
 dies Sabbathi (quibus tamen neque abstinencia
 consueta Quadragesimæ, neque aliud jeju-
 nium præcipitur) quibuslibet Animalium parti-
Conditio- bus Fideles vescantur; eam vero conditionem
nes ad- adjicimus, nempe si consuetudo hujusmodi po-
jectæ. stremas Animalium partes edendi diebus Sab-
 bathi, jamdudum in iisdem Regnis invaluerit,
 et a veritate aliena minime sint pericula Nobis
 exposita, et ipsa certo subeunda videantur, si
 Carnium esus ad certas Animalium partes solum
 redigatur. Interea Apostolicam Benedictionem
 Tibi, Venerabilis Frater, peramanter imperti-
 mur,

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub
Annulo Piscatoris die 23. Januarii 1745. Pontifi-
catus Nostri Anno V.

ANNO
1745.

Dat. die
23. Jan.
1745.

D. Card. Passioneus.

DE ROTULI PARTITIONE

CXIX.

Inter S. R. E. Cardinales in Urbe residentes
tantummodo facienda ; deque non residen-
tium accessu ad Curiam , atque recessu etc.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

IN regimine Universalis Ecclesiæ , quod superna Pontificis
dispositione Omnipotens Deus Nobis , licet im- studium
meritis , commisit , illius rei cura animum no- in exerc.
strum assidue exercere solet , ut , quid deceat , Just. di-
et quod aptum sit Personis , sedulo prospicia- stribuit.
mus , et in id vires nostras auctoritatemque
conferamus ; ut pro dignitate muneris , officii ,
et laboris , suum unicuique jus constanter et
perpetuo tribuatur.

§. 1. Quoniam autem ex eo tempore , quo Accessus
Nos in minoribus constituti , Romæ versantes , Card. ad
Apostolicæ huic S. Sedi nostram operam stu- Curiam ,
diumque pro viribus nostris impendebamus , a Rotuli ca-
præclarissimis Viris improbari sæpius audivimus piendi
eam consuetudinem , ob quam nonnulli S. R. E. causa ,
Cardinales longe ab Alma Urbe nostra degen- commu-
tes , bis per annum ad illam ventitabant , ibi- nit. im-
que incogniti plerumque , et spatio paucorum probatur.
dierum permangebant ; ut cum reliquis S. R. E.
præfatæ Cardinalibus Romæ commorantibus in
partem *Rotuli* , vulgo ut dicitur , admitteren-
tur , nempe ut acciperent partem , seu portio-

PONT. §. 4. Post hoc consue-

A. V. rit, nempe veterem et
 Difficul- recentior est secerner-
 tas ser- sus est, solum indol-
 vandi si- extremæ Animalium
 nes limi- consuetudo jamdudum
 tatae li- ritate nostra præscri-
 centiæ. Animalium in cibum
 tentiæ magnopere ad-
 rarius commemoravimus
 lestique scrupuli Fidei
 altera contemptus ab-
 gligerent illi, qui T
 cuntur : Quæ cum
 pererat facultatem
 Sabbathi, non vero
 que ullo discrimine
 hoc pacto ratio huius
 tenuitatis ; pii Fidei
 metuque eripiunt
 scandalis aditus

Plenarii §. 5. Qua de cau-
 Indulti ejusdem Philippi
 concessio dantes vehementer
 pro Sab- Hispania communi-
 batis non ternitati Turæ pe-
 privil. damus, ut non

lica auctoritate
 Regnis Castellæ
 dies Sabbathi
 tia consue-
 nium præ-
 bus Fidei
 nes ad- adjicimus
 jecta, stre-

A. D. M. D. C. LXXV.

Cardinalibus absentibus tribui deberet, in temporibus ob hanc causam Romanam, ideo consilium a Nobis jam antea obstantibus nonnullis ex Dilectis Filiis S. R. E. Cardinalibus, executionem demandandam esse decrevimus. Propter motu proprio, ac ex certa natura deliberatione nostris, deque potestatis plenitudine, primum ea caventur, et præscribuntur in omnibus dicti Sacri Collegii Cardinalibus usque in hanc diem observari con- quoad Cardinales de Latere Legatos, presentium confirmamus: ac insuper illos Rotuli fructu omnino carere statuimus, (licet bis per annum Romanam), qui longe ab Urbe prædicta detinuerint, quamvis id facere necesse sit, ne Sedes Episcopales, aut Episcopales deserant, ministrandas acceperunt, et quamvis prefecturam aliquam, sive quodcumque munus a Sede præfata sibi demandatum sine Episcopali, vel cum Episcopati conjunctum, quod si Roma absentes, ejus certe naturæ, et conditionis esse naturæ, ut cum ipsorum absentia copulari, sine eorum præsentia, Romani Pontificis vigilantia et auctoritate facile possit administrari. Cum vero Cardinales absentes pro negotiis expediendis, aut legitimam ob causam ad Urbem se contulerint, veterem consuetudinem et institutum servari volumus, præcipimus, et mandamus; nempe ut Rotuli prædicti capere præhabita ratione temporis, quo tempore ea tamen lege obstricti, ut Pontifices pro tempore existant, nec ab Urbe discedant, aut sine Romanis Pontificibus Successoribus præcedendi facultatem obtineant. Illi cui muneris obliiti (quod vix saliter se gesserint, non solum Rotuli percipienda penitus ex-

Non residentes in Urbe qualibet excusatione, Rotuli ex parte esse jubet.

Accedentes ad Urbem ex causa legitima, partem capere pro tempore moræ.

PONT. nem illius pecuniæ, quæ, veluti quoddam laborum stipendium, distribui solet ejusdem
A. V. S. R. E. Cardinalibus prædictis, qui non sine incommodo ad Consistoria, Congr. et ad Sacellum Pontificium, ubi Sacra Mysteria celebrantur, conveniunt.

Id nun- §. 2. Hæc præstantium Virorum opinio menti
 quam præ nostræ adeo adhæsit, ut cooptati inter ejusmodi
 stitutum a S. R. E. Cardinales a fel. rec. Benedicto PP. XIII.

SS. D. N. Prædecessore nostro, et Ecclesiæ Anconitanæ regendæ ipsius Benedicti Prædecessoris beneficio præpositi, ac deinde a rec. mem. Clemente PP. XII. itidem Prædecessore nostro ad Metropolitanam Ecclesiam Bononiensem auctoritate Apostolica translati, nunquam spatio duodecim annorum Romam venerimus, ut dicti Rotuli fructum, seu partitionem perciperemus; nec Sedes nostræ curæ commissas unquam deseruimus, nisi causa Comitiorum, quæ bis interea temporis indicta fuerint eisdem Cardinalibus,

Qui ad ut novus Pontifex de more crearetur. Statim
Pont. e- vero atque ad Summum Apostolatum, licet im-
vect. de ea merentes, evecti, normam aliquam super hac
cons. tol- re præscribendam censuimus; sed tunc execu-
lenda de- tioni minime demandandam esse existimavimus;
liberat. eo quod perpauca Cardinales Roma absentes numerarentur, qui proficisci ad Urbem commode possent, ut eandem Rotuli partitionem, seu partem deposcerent. Accédebat etiam, quod numerus eorumdem Cardinalium Romæ degentium, pluribus vita functis, adeo imminutus fuerat, ut ipsi solum exiguo detrimento afficerentur, etiamsi absentes pro comparanda sibi Rotuli partitione ad Urbem se conferrent. Attamen cum multi a Nobis Sacro Collegio Cardinales adscripti fuerint, et numerus absentium Cardinalium, qui bis per annum Romam venire fortasse deliberarent, ut Rotuli partem assequerentur, excreverit; et cum plures, quam antea, Cardinales modo in Urbe prædicta commoventur; quibus procul dubio gravius damnum inferretur, si veteri instituto pars ejusdem

Rotuli Cardinalibus absentibus tribui deberet, qui statis anni temporibus ob hanc causam Romam accederent; ideo consilium a Nobis jam antea inquitum, probantibus nonnullis ex Dilectis Filiis nostris ejusdem S. R. E. Cardinalibus, executioni tandem demandandam esse decrevimus.

§. 3. Eapropter motu proprio, ac ex certa scientia et matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, primum ea omnia, quæ caventur, et præscribuntur in Constitutionibus dicti Sacri Collegii Cardinalium, et usque in hanc diem observari consueverunt quoad Cardinales de Latere Legatos, tenore præsentium confirmamus: ac insuper illos Cardinales Rotuli fructu omnino carere statuimus et decernimus, (licet bis per annum Romam accesserint), qui longe ab Urbe prædicta detinentur; quamvis id facere necesse sit, ne Sedes Archiepiscopales, aut Episcopales deserant, quas administrandas acceperunt, et quamvis etiam Præfecturam aliquam, sive quodcumque aliud munus a Sede præfata sibi demandatum gerant, sine Episcopali, vel cum Episcopati dignitate conjunctum, quod si Roma absentes retinent, ejus certe naturæ et conditionis esse existimatur, ut cum ipsorum absentia copulari, et sine eorum præsentia, Romani Pontificis vigilantia et auctoritate facile possit administrari. Cum vero Cardinales absentes pro suis negotiis expediendis, aut legitimam ob causam ad Urbem se contulerint, veterem consuetudinem et institutum servari volumus; præcipimus, et mandamus; nempe ut Rotuli partem capiant, habita ratione temporis, quo Romæ versantur: ea tamen lege obstricti, ut Nos, seu Romanos Pontifices pro tempore existentes, adeant, nec ab Urbe discedant, atquequam a Nobis, seu Romanis Pontificibus Successoribus nostris abeundi facultatem obtineant. Illos autem, qui sui muneris obliti (quod vix fore credimus) aliter se gesserint, non solum ab omni parte Rotuli percipienda penitus ex-

ANNO
1745.

Non residentes in Urbe quolibet ex cause, Rotuli expertas esse jubet.

Accedentes ad Urbem ex causa legitima, partem capere pro tempore moræ.

PONT. clusos decernimus; sed præsentibus nostris Li-
A. V. teris (quatenus opus sit) obnoxios esse decla-

Servata ramus censuris ac poenis, quas piæ mem. Joannes
tamen le- PP. XXII. pariter Prædecessor noster irrogavit
ge Joan. in Extrav. quæ incipit: *Et si deceat quoslibet*
XXII. su- *subditorum curam etc.* quam per præsentibus pro
per acces- plene et sufficienter expressam, ac de verbo ad
su, et re- verbum insertam habentes, ad modernos; et
cessu, sub verbum insertam habentes, ad modernos; et
poenis in pro tempore existentes ejusdem S. R. E. Card.
ea conten- extendimus et ampliamus.

§. 4. Decernentes, easdem præsentibus Literas,
Clausule et in eis contenta quæcumque, etiam ex eo,
pro omni- quod quicumque in præmissis quomodolibet
moda lit. jus vel interesse habentes, seu habere præten-
execut. dentes, iisdem præmissis non consenserint, nec
ad ea vocati, et auditi fuerint, tametsi suo-
rum indultorum, vel privilegiorum vigore con-
sentire, seu vocari et audiri semel, vel pluries
quoquomodo debuissent, aut ex alia quacumque
quantumvis pia, juridica, privilegiata, et ra-
tionabili, ac etiam tali; quæ ad effectum va-
liditatis præmissorum necessario exprimenda
foret, causa, et occasione, colore, seu præ-
textu, titulo etiam oneroso, et capite etiam in
corpore juris clauso, nullo unquam tempore de
subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis
vicio, seu intentionis nostræ, vel interesse ha-
bentium consensus, aliove quolibet etiam ma-
ximo, substantiali, essentiali, et formali, aut
incogitato defectu notari, impugnari, invalidari,
retractari, rescindi, in controversiam vocari,
aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas
aperitionis oris, restitutionis in integrum,
aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ
remedium intentari, vel impetrari, aut impe-
trato, seu etiam motu, scientia, et potestatis
plenitudine paribus concessio, vel emanato,
quæpiam in iudicio, vel extra illud uti, seu
se juvare nullatenus posse, sed ipsas præsentibus
Literas firmas, validas, et efficaces existere et
fore, suosque plenarios et integros effectus sorti-
turi et obtinere, et ab omnibus, ad quos spe

etat, et pro tempore quodcumque spectabit, **ANNO**
 inviolabiliter et inconcussa observari : Sicque **1745.**
 et non aliter per quoscumque quavis auctori- **Sublata**
 tate, præminentia et potestate fungentes, et **etc. irri-**
 functuros, sublata eis, et eorum cuilibet, **tum etc.**
 quavis aliter judicandi et interpretandi facultate
 et auctoritate, judicari et definiri debere, ac
 irritum et inane, si secus super his a quoquam
 quavis auctoritate scienter, vel ignoranter con-
 tingerit attentari.

§. 5. Non obstantibus præmissis, ac, quate- **Deroga-**
 nus opus sit, nostris, et Cancellariæ Apostolicæ **tiones.**
 Regulis, et signanter illa, quod Cardinales in
 Constitutionibus et Regulis per Nos edendis non
 comprehendantur, nisi illæ eorundem Cardi-
 nalium favorem concernant, vel ipsæ edendæ
 Constitutiones de illorum, seu majoris partis
 eorum consilio editæ fuerint, ac etiam de jure
 quæsito non tollendò, aliisque Constitutionibus,
 et Ordinationibus Apostolicis, et quibuslibet
 aliis decretis, statutis, usibus, stylis, et con-
 suetudinibus, etiam juramento, confirmatione
 Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis;
 privilegiis quòque, indultis, et Literis Aposto-
 licis quibuscumque sub quibusvis et quibuscum-
 que etiam derogatoriarum derogatoriis, aliis-
 que efficacioribus, efficacissimis, et insolitis
 clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis, etiam
 motu, scientia, et potestatis plenitudine simili-
 bus, et consistorialiter, ac aliàs quomodolibet
 in contrarium præmissorum quomodolibet con-
 cassis, editis, confirmatis, et approbatis, et
 quantiscumque vicibus innovatis. Quibus om-
 nibus et singulis, etiamsi pro illorum suffi-
 cienti derogatione, de illis, eorumque totis te-
 noribus, specialis, specifica, expressa, et indi-
 vidua, ac de verbo ad verbum, non autem
 per clausulas generales idem importantes, men-
 tio, seu quævis alia expressio habenda aut ali-
 qua alia exquisita forma ad hoc servanda foret,
 illorum omnium et singulorum tenores præ-
 sentibus pro plene et sufficienter expressis, ac

PONT. de verbo ad verbum insertis habentes, illis
A. V. aliàs in suo robore permansuris, ad præmisso-
rum effectum specialiter et expresse, ac plenis-
sime et amplissime derogamus, ac derogatum
esse volumus, cæterisque contrariis quibuscum-
que.

Dat. die Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub
3. Febr. Annulo Piscatoris die III. Februarii MDCCXLV,
1745. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

CXX.

DECLARATIO

Super Constitutione, quæ incipit : *Sacramen-
tum Pœnitentiæ*, adversus Sollicitantes
Anno MDCCXLI. edita.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis sollicitudo pro re-cta Eccle-siastica-rum le-gum in-telligen-tia.

APOSTOLICI muneris partes in procuranda præcipue rerum sacrarum pura illibataque penitus administratione versari debere probe intelligentes, non modo et assiduis hortationibus, et justa, ubi res postulat, legum severitate, ut ab Ecclesiasticis quibusque Ministris sancta sancte tractentur, quantum cum Domino possumus, providere studemus; verum etiam leges ipsas, ne forte sinistris interpretationibus in alterutram extremam partem, aut immoderati rigoris, aut detestabilis laxitatis, perperam detorqueantur, opportune communire ac roborare pro earundem tuendo vigore, cum occasio poposcerit, non prætermittimus.

§. 1. Sane cum Nōs aliās per quamdam no-
 stram Constitutionem, cujus initium est: *Sa-*
cramentum Pœnitentiæ, Anno Incarnat. Domi-
 nicæ millesimo septingentesimo quadragesimo
 primo, Kal. Junii Pontificatus Nostri Anno Primo
 editam, omnibus et singulis Sacerdotibus tam
 Sæcularibus, quam Regularibus interdixerimus,
 et prohibuerimus, ne aliquis eorum, extra ca-
 sum extremæ necessitatis, nimirum in ipsius
 mortis articulo, et deficiente tunc quocumque
 alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire
 possit, Confessionem Sacramentalem personæ
 complicitis in peccato turpi atque inhonesto, con-
 tra sextum Decalogi præceptum commisso, ex-
 cipere auderet; Ita ut absolutio, si quam im-
 pertivisset, nulla, atque irrita omnino esset,
 tamquam impertita a Sacerdote, qui jurisdic-
 tione, et facultate ad valide absolvendum ne-
 cessaria, ipsi per Nos vigore ejusdem Consti-
 tutionis adempta, privatus existeret, et aliās
 prout in memorata Constitutione, cujus teno-
 rem præsentibus pro, plene et sufficienter ex-
 presso et inserto haberi volumus, uberius di-
 citur contineri. Cum Nos subinde super ea dictæ
 Constitutionis parte, quæ mortis articulum re-
 spicit, dubitationes quasdam exortas fuisse ac-
 ceperimus, quarum resolutionem privato cu-
 jusque judicio relinquendam minimè existima-
 mus, ne Lex incertis conjecturis et opinionibus
 jactata, in sensus a mente Nostra alienos for-
 sitan distrahatur, ejusque vigor paulatim lan-
 guescat atque enervetur.

ANNO
 1745.
 Debita
 excitata
 super sen-
 su Consti-
 tit. con-
 tra solli-
 citantes.

§. 2. Hinc est, quod Nos omnem dubitandi
 rationem, quantum cum Domino possumus, de
 medio auferre cupientes, Motu proprio, ac ex
 certa scientia, et matura deliberatione nostris,
 deque Apostolicæ potestatis plenitudine, me-
 moratam Constitutionem nostram cum omni-
 bus et singulis in ea contentis, tenore præsen-
 tium, quatenus opus sit, confirmamus, illam-
 que integre, penitus, et omnino, atque ab
 illis, ad quos spectat, et pro tempore quan-

Constitu-
 tio confir-
 matur in
 omnibus.

PONT. de verbo ad verbum insertis habentes, illis
A. V. aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum specialiter et expresse, ac plenissime et amplissime derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub
3. Febr. Annulo Piscatoris die m. Februarii MDCCXLV.
1745. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

CXX.

DECLARATIO

Super Constitutione, quæ incipit : *Sacramentum Pœnitentiæ*, adversus Sollicitantes Anno MDCCXLI. edita.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis sollicitudo pro re-cta Ecclesiastica-rum legum intelligentia.

APOSTOLICI muneris partes in procuranda præcipue rerum sacrarum pura illibataque penitus administratione versari debere probe intelligentes, non modo et assiduis hortationibus, sed iusta, ubi res postulat, legum severitate, ut Ecclesiasticis quibusque Ministris sacra tractentur, quantum cum Domino providere studemus; verum ne forte sinister intertram extremis, aut detraqueantur, pro earpopose

§. 1. Sane cum Nos aliàs per *quamdam* no- ANNO
stram Constitutionem, *cujus initium est: Sa-* 1745.
cramentum Pœnitentiæ, Anno Incarnat. Domini
nicæ millesimo septingentesimo quadragésimo excitata
primo, Kal. Junii Pontificatus Nostri Anno Primo super con-
editam, omnibus et singulis Sacerdotibus tam su. Con-
Sæcularibus, quam Regularibus interdicerimus, nitit. non-
et prohibuerimus, ne aliquis eorum, extra ca- tum mali-
sum extremæ necessitatis, nimirum in ipsius citatis.
mortis articulo, et deficiente tunc quocumque
alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire
possit, Confessionem Sacramentalem personæ
complicis in peccato turpi atque inonesto, con-
tra sextum Decalogi præceptum commisso, ex-
cipere auderet; Ita ut absolutio, si quam im-
pertivisset, nulla, atque irrita omnino esset,
tamquam impertita a Sacerdote, qui jurisdic-
tionem, et facultatem ad valide absolvendum ne-
cessaria, ipsi per Nos vigore ejusdem Consti-
tutionis adempta, privatus existeret, et aliis
*prout in memorata Constitutione, *cujus teno-**
rem præsentibus pro plene et sufficienter ex-
presso et inserto haberi volumus, uberius di-
citur contineri. Cum Nos subinde super ea dictæ
Constitutionis parte, quæ mortis articulum re-
spicit, dubitationes quasdam exortas fuisse ac-
ceperimus, quarum resolutionem privato ex-
jusque judicio relinquendam minime existima-
mus, ne Lex incertis conjecturis et opinionibus
*jaclata, in sensus a mente *aliquo in-**
*sitan distrahatur, ejusque *aliquo in-**
gueat atque enervetur.

§. 2. Hinc est, quod
rationem, quantum cur
medio an...
certa...
dec...

in
la-
acur-

a
que

resen- Præsen-
etiam tium exem
nici sub- plis auct.
astica di- tribuitur.

PONT. documque spectabit, inviolabiliter, et incon-
A. V. casse observari præcipimus, et mandamus. Præ-
 Præser- terea, habita super his cum Venerabili Fratrem
 tim quoad Nostro Vincentio Episcopo Prænestino S. R. E.
 prohibi- Cardinali Petra nuncupato Pœnitentiario Nostro
 tionem Majori, ac dilectis Filiis Officii Pœnitentiariæ
 absolve- Apostolicæ Ministris, qui rem jussu Nostro
 di etiam mature perpenderunt, deliberatione, motu,
 in art. scientia, et potestatis plenitudine paribus, edi-
 mortis cimus ac declaramus, eadem Constitutione sin-
 ubi alius gulis, ut supra, Sacerdotibus, quemadmodum
 Sacerdos interdictum non est in mortis articulo person-
 haberi nam in prædicto turpi peccato complicem con-
 possit. fitentem audire, atque ab hujusmodi quoque
 culpa rite contritam absolvere, deficiente tunc
 quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii mu-
 nus obire possit; ita interdicti re ipsa et pro-
 hiberi prædicto modo tunc audire et absol-
 vere, ut si alius aliquis Sacerdos non defuerit,
 etiamsi forte iste alius simplex tantummodo Sa-
 cerdos fuerit, sive aliàs ad Confessiones au-
 diendas non approbatus, possit nihilominus ipse
 Sacerdos simplex Confessionem excipere ac ab-
 solutionem impertiri.

§. 3. Porro, si casus urgentis qualitas, et
 concurrentes circumstantiæ, quæ vitari non
 possint, ejusmodi fuerint, ut alius Sacerdos ad
 audiendam constitutæ in dicto articulo personæ
 confessionem vocari, aut accedere, sine gravi
 aliqua exortura infamia vel scandalo, nequeat;
 tunc alium Sacerdotem perinde haberi, cense-
 rique posse, ac si revera abesset, atque defi-
 ceret; ac proinde in eo rerum statu, non pro-
 hiberi socio criminis Sacerdoti absolutionem
 pœnitenti ab eo quoque crimine impertiri. Sciat
 autem complex ejusmodi Sacerdos, et serio anim-
 advertat, fore se re ipsa coram Deo, qui ir-
 rideri non potest, reum gravis adversus præ-
 dictam, nostram Constitut. inobedienciæ, latis-
 que in ea pœnis obnoxium, si prædictæ infam-
 iæ, aut scandali pericula sibi ultro ipse con-
 fingat, ubi non sunt: imo intelligat, teneri

Prohibi-
 tio remit-
 titur si
 adsit in-
 famiæ aut
 scandali
 periculum

Quod ta-
 men præ-
 verti, aut
 amoveri
 jubetur.

se graviter hujusmodi pericula, quantum in se erit, antevertere, vel remove, opportunis adhibitis mediis, unde fiat, ut alteri cuivis Sacerdoti locus pateat illius confessionis, absque ullius infamia vel scandalo, audiendæ. Ita enim ipsam teneri vigore memoratæ nostræ Constitutionis declaramus; et nunc quoque ita ipsi faciendum esse districte mandamus et præcipimus.

ANNO
1745.

§. 4. Quod si idem Sacerdos aut quovis modo sese nulla gravi necessitate compulsus ingesserit, aut, ubi infamiae vel scandali periculum timetur, si alterius Sacerdotis opera requirenda sit, ipse ad id periculum avertendum congrua media adhibere de industria neglexerit, atque ita personæ in dicto crimine complicitis, eoque in articulo, ut præfertur, constitutæ sacramentalem confessionem excipere, ab eoque crimine absolutionem largiri, nulla, sicut præmittitur, necessaria causa cogente, præsumperit; quamvis hujusmodi absolutio valida futura sit, dummodo ex parte pœnitentis dispositiones a Christo Domino ad Sacramenti Pœnitentiæ valorem requisitæ non defuerint: Non intendimus enim pro formidando mortis articulo eidem Sacerdoti, quantumvis indigno, necessariam jurisdictionem auferre, ne hac ipsa occasione aliquis pereat: Nihilominus Sacerdos ipse violatæ ausu ejusmodi temerario Legis pœnas nequam effugiet; ac propterea latam in dicta Constitutione majorem excommunicationem, eodemque plane modo, quo ibidem decernitur, Nobis et huic Sanctæ Sedi reservatam, incurret, prout illum eo ipso incurrere declaramus, volumus, atque statuimus. Non obstantibus omnibus et singulis illis, quæ in præfata nostra Constitutione volumus non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque.

Contra-
venientes
nihilomi-
nus in
art. mort.
valid. ab-
solvunt.

Sed pœ-
nas et
censur. in
const. la-
tas incur-
runt.

§. 5. Volumus autem, ut earundem præsentium Literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personæ in Ecclesiastica di-

Præsen-
tium exem-
plis auct.
tribuitur.

P O N T. documque spectabit, inviolabiliter, et incon-
A. V. cussæ observari præcipimus, et mandamus. Præ-
 Præser- terea, habita super his cum Venerabili Fratrem
 tim quoad Nostro Vincentio Episcopo Prænestino S. R. E.
 prohibi- Cardinali Petra nuncupato Pœnitentiario Nostro
 tionem Majori, ac dilectis Filiis Officii Pœnitentiariæ
 absolve- Apostolicæ Ministris, qui rem jussu Nostro
 di etiam Apostolicæ Ministris, qui rem jussu Nostro
 in art. mature perpenderunt, deliberatione, motu,
 mortis scientia, et potestatis plenitudine paribus, edi-
 ubi alius cimus ac declaramus, eadem Constitutione sin-
 Sacerdos gulis, ut supra, Sacerdotibus, quemadmodum
 haberi interdictum non est in mortis articulo person-
 possit. nam in prædicto turpi peccato complicem con-
 fitentem audire, atque ab hujusmodi quoque
 culpa rite contritam absolvere, deficiente tunc
 quocumque alio Sacerdote, qui Confessarii mun-
 nus obire possit; ita interdicti re ipsa et pro-
 hiberi prædicto modo tunc audire et absol-
 vere, ut si alius aliquis Sacerdos non defuerit,
 etiamsi forte iste alius simplex tantummodo Sa-
 cerdos fuerit, sive alias ad Confessiones au-
 diendas non approbatus, possit nihilominus ipse
 Sacerdos simplex Confessionem excipere ac ab-
 solutionem impertiri.

Prohibi- §. 3. Porro, si casus urgentis qualitas, et
tio remit- concurrentes circumstantiæ, quæ vitari non
titur si possint, ejusmodi fuerint, ut alius Sacerdos ad
adsit in- audiendam constitutæ in dicto articulo personæ
famiæ aut confessionem vocari, aut accedere, sine gravi
scandali aliqua exortura infamia vel scandalo, nequeat;
periculum tunc alium Sacerdotem perinde haberi, cense-
 rique posse, ac si revera abesset, atque defi-
 ceret; ac proinde in eo rerum statu, non pro-
 hiberi socio criminis Sacerdoti absolutionem
 pœnitenti ab eo quoque crimine impertiri. Sciat
 autem complex ejusmodi Sacerdos, et serio anim-
 advertat, fore se re ipsa coram Deo, qui ir-
 rideri non potest, reum gravis adversus præ-
 dictam, nostram Constitut. inobedientiæ, latis-
 que in ea pœnis obnoxium, si prædictæ infam-
 iæ, aut scandali pericula sibi ultro ipse con-
 fingat, ubi non sunt: imo intelligat, teneri

Quod ta-
men præ-
verti, aut
amoveri
jubetur.

se graviter hujusmodi pericula, quantum in se erit, antevertere, vel remove, opportunis adhibitis mediis, unde fiat, ut alteri cuivis Sacerdoti locus pateat illius confessionis, absque ullius infamia vel scandalo, audiendæ. Ita enim ipsum teneri vigore memoratæ nostræ Constitutionis declaramus; et nunc quoque ita ipsi faciendum esse districte mandamus et præcipimus.

ANNO
1745.

§. 4. Quod si idem Sacerdos aut quovis modo se nulla gravi necessitate compulsus ingesserit, aut, ubi infamæ vel scandali periculum timetur, si alterius Sacerdotis ópera requirenda sit, ipse ad id periculum avertendum congrua media adhibere de industria neglexerit, atque ita personæ in dicto crimine complicitis, eoque in articulo, ut præfertur, constitutæ sacramentalem confessionem excipere, ab eoque crimine absolutionem largiri, nulla, sicut præmittitur, necessaria causa cogente, præsumperit; quamvis hujusmodi absolutio valida futura sit, dummodo ex parte pœnitentis dispositiones a Christo Domino ad Sacramenti Pœnitentiæ valorem requisitæ non defuerint: Non intendimus enim pro formidando mortis articulo eidem Sacerdoti, quantumvis indigno, necessariam jurisdictionem auferre, ne hac ipsa occasione aliquis pereat: Nihilominus Sacerdos ipse violatæ ausu ejusmodi temerario Legis pœnas nequam effugiet; ac propterea latam in dicta Constitutione majorem excommunicationem, eodemque plane modo, quo ibidem decernitur, Nobis et huic Sanctæ Sedi reservatam, incurret, prout illum eo ipso incurere declaramus, volumus, atque statuimus. Non obstantibus omnibus et singulis illis, quæ in præfata nostra Constitutione volumus non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque.

Contra-
venientes
nihilomi-
nus in
art. mort.
valid. ab-
solvunt.

Sed pœ-
nas et
censur. in
const. la-
tas incur-
runt.

§. 5. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personæ in Ecclesiastica di-

Præsen-
tium exem-
plis auct.
tribuitur.

PONT. gnitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio et extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub
8. Febr. Annulo Piscatoris die 8. Februarii 1745., Pon-
1745. tificatus Nostri Anno V.

D. Cardinalis Passioneus.

CXXI.

ANNUUS CENSUS

Constituitur pro sartis tectis Basilicæ Sanctæ
Mariæ Majoris.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis **A**D Romanum spectat Pontificem, tamquam
jus et dispensatorem fidelem atque prudentem, quem
Auct. in constituit Dominus super familiam suam, ita
bona Ec- de bonis temporalibus ad Ecclesias et Loca Pia
clesiar., pertinentibus disponere, ut si quæ alicui præ-
et Loc. ter necessitatem exuberant, ea sublevandis al-
Pior. terius veris et sibi cognitis indigentis attribuat.
Qua quidem distributiva potestate, ac provida
honorum Ecclesiasticorum dispensatione, Vene-
rabiles Prædecessores Nostros pluries, et variis
in casibus, pro rerum opportunitate, utiliter
usos esse dignoscitur.

Ipsius §. 1. Sane per totum vitæ Nostræ cursum,
dev. erga quem hac fere in Urbe assidue transegimus,
Basil. S. diversis muneribus et officiis addicti, quæ a
M. Maj. Decessoribus Nostri Romanis Pontificibus te-
nuitati Nostræ demandata fuerunt, Patriarcha-

lem Liberianam Basilicam Sanctæ Mariæ Majoris nuncupatam, peculiari quodam devotionis studio jugiter prosequuti sumus, non solum ex debito venerationis affectu erga Dei Genitricem cujus titulo et nomine eadem Ecclesia, sub Liberio Romano Pontifice, patefaciente Deo per illustria signa atque prodigia suam hac de re voluntatem, in Exquiliis exstructa, ac dedicata fuit; verum etiam ob insignia Religionis monumenta, quæ in præfata Basilica asservantur; cujusmodi sunt ipsius Deiparæ Imago veteri Fidelium cultu celeberrima, quæ a S. Luca Evangelista depicta pie creditur, et a B. Gregorio Magno sacræ supplicationis ritu ad Vaticanum delata esse memoratur, quo factum sit, ut atrox pestilentiæ flagellum in Urbe Roma tunc sæviens continuo cessarit; Et Sacra Redemptoris Nostri Cunabula, in quibus infantilia membra Filii Dei a Virgine Matre reclinata fuerunt; quæque ex Bethleemitico specu ad eandem Liberianam Basilicam, titulo quoque S. Mariæ ad Præsepe ob id insignitam, septimo Christiani nominis sæculo delata fuerunt; quibus de rebus in geminis Nostri Operibus de Canonizatione Sanctorum, et de Diebus Festis B. Mariæ Virgini dicatis, accurate pro viribus, a Nobis est actum. His accedunt insignes aliquot Sanctorum Apostolorum Reliquiæ; tum etiam Corpus Magni Ecclesiæ Doctoris Sancti Hieronymi Presbyteri, cujus Patrocinio gaudet Bononiense Collegium Sacræ Theologiæ Doctorum, quorum numero Nos olim adscripti fuimus; Item Corpus S. Pii Papæ V. Prædecessoris, et Civis Nostri, pro cuius solemnibus Canonizatione tantopere olim, quum Advocati Consistorialis munere fungeremur, et voce et scripto adlaboravimus: Denique jucunda sese Nobis offert recordatio B. Nicolai Albergati, itidem Civis Nostri, et Bononiæ Præsulis, olim S. R. E. Presbyteri Cardinalis Tituli S. Crucis in Hierusalem; qui in hac ipsa Basilica Archipresbyteri dignitatem quondam obtinuit; et cui Nos paucis ante Men-

ANNO
1745.

Sacra
monu-
menta in
eadem
asservata.

Item
Sanct.
Corpora
et Reli-
quiæ.

PONT. gaitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio et extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

A. V.
 Dat. die Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub
 8. Febr. Annulo Piscatoris die 8. Februarii 1745., Pon-
 1745. tificatus Nostri Anno V.

D. Cardinalis Passioneus.

CXXI.

ANNUUS CENSUS

Constituitur pro sartis tectis Basilicæ Sanctæ Mariæ Majoris.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis
 jus et
 Auct. in
 bona Ec-
 clesiar.,
 et Loc.
 Pior.

AD Romanum spectat Pontificem, tamquam dispensatorem fidelem atque prudentem, quem constituit Dominus super familiam suam, ita de bonis temporalibus ad Ecclesias et Loca Pia pertinentibus disponere, ut si quæ alicui præter necessitatem exuberant, ea sublevandis alterius veris et sibi cognitis indigentis attribuat. Qua quidem distributiva potestate, ac provida bonorum Ecclesiasticorum dispensatione, Venerabiles Prædecessores Nostros pluries, et variis in casibus, pro rerum opportunitate, utiliter usos esse dignoscitur.

§. I. Sane per totum vitæ Nostræ cursum, quem hac fere in Urbe assidue transegimus, diversis muneribus et officiis addicti, quæ a Decessoribus Nostri Romanis Pontificibus tenuitati Nostræ demandata fuerunt, Patriarcha-

Ipsius
 dev. erga
 Basil. S.
 M. Maj.

lem Liberianam Basilicam Sanctæ Mariæ Majoris nuncupatam, peculiari quodam devotionis studio jugiter prosequuti sumus, non solum ex debito venerationis affectu erga Dei Genitricem cujus titulo et nomine eadem Ecclesia, sub Liberio Romano Pontifice, patefaciente Deo per illustria signa atque prodigia suam hac de re voluntatem, in Exquiliis extracta, ac dedicata fuit; verum etiam ob insignia Religionis monumenta, quæ in præfata Basilica asservantur; cujusmodi sunt ipsius Deiparæ Imago veteri Fidelium cultu celeberrima, quæ a S. Luca Evangelista depicta pie creditur, et a B. Gregorio Magno sacræ supplicationis ritu ad Vaticanum delata esse memoratur, quo factum sit, ut atrox pestilentiæ flagellum in Urbe Roma tunc sæviens continuo cessarit; Et Sacra Redemptoris Nostri Cunabula, in quibus infantilia membra Filii Dei a Virgine Matre reclinata fuerunt; quæque ex Bethleemitico specu ad eandem Liberianam Basilicam, titulo quoque S. Mariæ ad Præsepe ob id insignitam, septimo Christiani nominis sæculo delata fuerunt; quibus de rebus in geminis Nostri Operibus de Canonizatione Sanctorum, et de Diebus Festis B. Mariæ Virgini dicatis, accurate pro viribus, a Nobis est actum. His accedunt insignes aliquot Sanctorum Apostolorum Reliquiæ; tum etiam Corpus Magni Ecclesiæ Doctoris Sancti Hieronymi Presbyteri, cujus Patrocinio gaudet Bononiense Collegium Sacræ Theologiæ Doctorum, quorum numero Nos olim adscripti fuimus; Item Corpus S. Pii Papæ V. Prædecessoris, et Civis Nostri, pro cuius solemni Canonizatione tantopere olim, quum Advocati Consistorialis munere fungeremur, et voce et scripto adlaboravimus: Denique jucunda sese Nobis offert recordatio B. Nicolai Albergati, itidem Civis Nostri, et Bononiæ Præsulis, olim S. R. E. Presbyteri Cardinalis Tituli S. Crucis in Hierusalem; qui in hac ipsa Basilica Archipresbyteri dignitatem quondam obtinuit; et cui Nos paucis ante Men-

ANNO
1745.

Sacra
monu-
menta in
eadem
asservata.

Item
Sanct.
Corpora
et Reli-
quia.

PONT. sibus, et solemnī iudicio, prævia laboriosa
 A. Y. Causæ discussione, cum magna animi nostri vo-
 luptate, Beatorum honores asseruimus.

Basilicæ
 restaura-
 tio a Pon-
 tifice per-
 acta.

§. 2. Cum vero ad summum Apostolatus api-
 cem, nullis Nostris meritis, sed inscrutabili
 Dei voluntate euecti, insignem hanc Patriar-
 chalem Basilicam in suis Ædificiis, et potissi-
 mum in anteriore Porticu, a fel. rec. Greg.
 Papa XIII. Prædecessore pariter et Cive Nostro
 vel erecta, vel restaurata, magnopere labefa-
 ctatam ac pene ruinosam inuenissemus; relu-
 ctantibus licet præsentium temporum angustiis,
 atque notoria Ærarii Nostri penuria, arduum
 huiusmodi restorationis opus aggressi; Eccle-
 siæ primum Tecta, et Laquearia vetustate cor-
 rupta restitui, tum intra ipsam Ecclesiam Ar-
 cum, et Fornicem ante Sanctissimi Præsepis
 Sacellum, ad parem cum opposito Arcu altitu-
 dinem eleuari, atque ita patentem Ordinis de-

Porticus
 duplicis,
 et Ædium
 edificatio

formitatem emendari curavimus. Mox etiam
 novam magnifici Operis Porticum, lectissimis
 lapidibus atque Columnis ornatam, a funda-
 mentis excitari mandavimus; insuper prima-
 riam Basilicæ Frontem, marmoreo lapide, et
 Statuis insignem, in eam, quæ nunc visitur,
 celsitudinem attolli, in eaque amplam superio-
 rem Porticum aperiri iussimus; ex qua, post
 celebratam de more una cum Venerabilibus Fra-
 tribus Nostris in eadem Basilica solemnitatem
 Assumptionis Beatissimæ Virginis, Apostolicam
 Benedictionem Populo impertiri, pro sacri ritus
 maiestate, commodissimæ potuimus; ac denique
 Ædes alteri ex ejusdem Basilicæ lateribus ad-
 nexas, quæ jam pridem inceptæ, at medio in
 opere desertæ jacuerant, a solo extruximus, at-
 que ad totius Ædificii normam exegimus.

Consti-
 tuendus
 census
 pro con-
 servatio-
 ne Fabri-
 cæ.

§. 3. Hæc omnia, Deo adjuvante, a Nobis
 perfecta sunt, non sine magnis sumptibus, pro
 quibus tamen sustinendis neque minimum quid
 attigimus ex pecuniis Cameræ Apostolicæ, sed
 iis dumtaxat, uti sumus, quas pleno jure, et
 salvis Prædecessorum Nostrorum Constitutioni-

bus, in alios quæcumque, et in nostros etiam privatos usus convertere potuissemus, easque in honorem Beatissimæ semper Virginis Mariæ libentissimè impendimus. Verumtamen quum probe intelligamus, nullum esse Edificium, quantumvis firmiter constructum, quod lapsu temporis ruinæ non sit subjectam, nisi ad ipsius sarta tecta tuenda certi ac perpetui redditus addicti fuerint, quam etiam ob causam in Canonicis statutis certa quadam fructuum portio pro conservatione Fabricæ Ecclesiæ cuiuslibet Beneficio adnexæ attributa reperitur; cumque Nobis perspectum sit, adeo imminutos esse proventus et redditus Capituli Basilicæ Liberrianæ, ut onus huiusmodi Fabricæ conservandæ eidem imponi minime possit; idcirco post diurnam atque maturam deliberationem hac de re Nobiscum et cum aliis quoque habitam, in hoc tandem mox declarandum consilium devenimus, quo stabilem, et sufficientem censum, ad effectum, de quo agitur, constitutum fore confidimus.

§. 4. Novimus videlicet Lauretanam B. Mariæ Virginis Ædem amplis ditatam esse redditibus, non solum in ipso Lauretanæ Civitatis Territorio, et in aliis compluribus Ecclesiasticæ Ditionis Provinciis, et Civitatibus; sed conspicuos quoque proventus quolibet anno exigere ex Locis Montium, Censibus, Domibus, aliisque fundis in hac Alma Urbe existentibus, partim provenientius ex hæreditate bo. me. Hieronymi Loterii, aliorumque piorum Testatorum dispositionibus, partim acquisitis cum annuis superextantibus fructibus, redactis ex iisdem Urbanis fundis; quorum quidem fructuum, sive proventuum, post impleta Missarum aliorumque Piorum Operum onera, non exigua portio quotannis reliqua est; ad sustinendos etiam extraordinarios ejusdem Lauretanæ Ædis sumptus largiter sufficiens: prout inspectis jussu Nostro Libris accepti et expensi, aliisque documentis

Sanctuarii Lauretani amplius redditus.

PONT. A. V. necessariis et opportunis, Nobis compertum est; et liquido constat.

Ex quibus statuit annuam portionem detrahere §. 5. Horum itaque reddituum certam partem, et annuam summam, veluti perpetuam Fabricæ Basilicæ Liberianæ censum, in ipsius conservationem et reparationem, prout necessitas postulabit, pro tempore erogandam, applicare decrevimus; quod quidem non solum de Apostolicæ potestatis plenitudine facimus, qua, ut supra diximus, de temporalibus bonis uni Ecclesiæ superabundantibus in alterius indigentia levamen libere disponere Nobis integrum est; sed consentaneum quoque videtur cuidam congruentiæ, quæ inter utrumque Sanctuarium prædictum intercedit; dum in Æde Lauretanâ Beatissima Virgo ab Angelo salutata fuit, et Verbum Patri coæternam naturam nostræ humilitatis ibidem assumpsit; in Liberiana vero Basilica Sacra asservantur Cunicula superius memorata, in quibus idem Verbum Caro factum, et in Antro Bethleemitico ex B. Virgine natum, ab eadem intemerata Parente fuit reclinatum.

**Pensio-
nem scut.
500. assi-
gnat Fa-
bricæ S.
M. Maj.** §. 6. Itaque Motu proprio, non ad alicujus Nobis super hoc oblata petitionis instantiam, sed ex certa scientia, meraque deliberatione Nostris, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, Fabricæ ipsius Basilicæ S. Mariæ Majoris de Urbe, et pro ea Dilecto Filio Nostro Hieronymo S. Angeli in Foro Piscium S. R. E. Diacono Card. Columnæ nuncupato, ejusdem Basilicæ Archipresbytero, ejusque Successoribus Archipresbyteris, annuam summam seu Portionem quingentorum scutorum monetæ Romanæ de juliis decem pro quolibet scuto, ex fructibus, redditibus, proventibus, obventionibus, et emolumentis tam Locorum Montium, quam Domorum, Censuum, et aliarum quarumcumque proprietatum ad prædictam Sacram Domum Lauretanam spectantium, et hic in Urbe consistentium, Hieronymo Cardinali, et Successoribus Archipresbyteris prædictis; per dilectos pariter Filios Sylvium Tituli Sanctæ Priscæ ejusdem S. R. E. Presby-

ANNO
1745.

terum Cardinalem Valenti nuncupatum Congregationis Lauretanæ Præfectum, et Magistrum Xaverium Justinianum ipsius Congregationis Secretarium, eorumque in Præfecturæ, et Secretariatus hujusmodi muneribus pro tempore Successores, tanquam fructuum, reddituum, et proventuum prædictorum administratores; annis singulis, duabus æqualibus solutionibus, pro una videlicet in Annuntiationis B. Mariæ Virginis, a proxime ventura incipiendo, et altera, medietatibus summæ seu portionis hujusmodi, in Nativitatis ejusdem B. Mariæ Virginis immediate sequenti, festivitatis, et sic successive de anno in annum ac termino in terminum, integre persolvendam, et per dictum Hieronymum Cardinalem, et Successores Archipresbyteros prædictos percipiendam, ac in reparationem et restaurationem Ædificiorum dictæ Basilicæ, ut infra, convertendam, Apostolica auctoritate, tenore præsentium, constituimus et assignamus: Decernentes, Sylvium Cardinalem, et Magistrum Xaverium, eorumque respective Successores reddituum Sacræ Domus Lauretanæ pro tempore administratores, ad integram solutionem dictæ summæ seu portionis, Hieronymo Cardinali, et Successoribus suis Archipresbyteris prædictis, donec et quousque per Nos, aut aliquem ex Romanis Pontificibus Successoribus Nostris, eidem Basilicæ; pro illius Ædificiorum

Donec aliter eidem Fabricæ provideatur.

§. 7. Volumus autem quod tam dictus Hieronymus Cardinalis, quam quilibet ex Successoribus suis dictæ Basilicæ pro tempore Archipresbyteris, annuam summam, seu portionem prædictam, a Nobis, ut supra, constitutam et assignatam, singulasque quantitates, ducentorum et quinquaginta scutorum dictæ moneæt in singulis terminis superius statutis exigendas

De administratione, et versione hujusmodi reddituum.

PONT.
A. V.

et percipiendas per Exactorem Capituli et Canoniorum dictæ Basilicæ, penes mensam nummariam Montis Pietatis de eadem Urbe, in proprio et particulari computo, intitulando nempe: *Fabrica della Basilica di S. Maria Maggiore*, ad ipsius Cardinalis Archipresbyteri, et duorum Canoniorum Fabriceriorum nuncupatorum ejusdem Basilicæ liberam dispositionem, deponere omnino teneantur; ita ut Ordines eidem Monti Pietatis dirigendis subscribi debeant a prædicto Cardinali Archipresbytero, et Canonici Fabriceniis pro tempore; et quod pecuniarum ejusmodi depositum semper distinctum et separatum esse et manere debeat, neque pecuniæ prædictæ ullo unquam tempore cum aliis redditibus et proventibus Capituli, et Canoniorum prædictorum, confundi vel immisceri possint; sed ab ipso Cardinali Archipresbytero pro tempore ipsius Basilicæ, cum consilio et ad insinuationem Canoniorum Fabriceriorum ejusdem Capituli, in reparationem, et restaurationem tam Ecclesiæ, quam utriusque novæ nempe et veteris Domus Canonialis, aliorumque annexorum ejusdem Basilicæ, exceptis tamen Capellis Sixtina, et Paulina nuncupatis, aliisque Capellis de Jurepatronatus in eadem Basilica existentibus, quarum reparationis et restaurationis onus earum respective Patronis incumbit, dumtaxat erogari debeant. Pari quoque ratione statuentes, quod Capituli et Canoniorum prædictorum Rationator, ejusmodi depositi rationes, et computa propria, distincta, et separata habere teneatur.

De residuis.

§ 8. Verum quia contingere poterit, ut integra summa dictorum quingentorum scutorum in restaurationem et reparationem prædictam quolibet anno non insumatur, contra autem fieri poterit summam longe majorem pro restauratione et reparatione ejusmodi quandoque necessariam esse; idcirco Nos eidem Hieronymo Cardinali, et Successoribus Archipresbyteris prædictis, per easdem præsentis, licentiam et facultatem tribuimus et impertimur, ut ipsi

residuales summas, quæ singulo quoque anno ANNO
superfuerint, pro suo, et Canonorum Fabri- 1745.
ceriorum prædictorum arbitrio, in Locis Mon-
tium Cameralium non Vacabilium dumtaxat
reinvestire libere et licite possint, et valeant.

§. 9. Mandamus autem et districtius inhibe- Prohibi-
mus, ne pecuniæ prædictæ, aut Loca Montium tio aliter
ex eisdem pecuniis acquisita, eorumque fructus erogandi,
redditusque, in alios quoscumque, quam in sub pœna
necessarios refectionis et restorationis Ædifi- reintegr.
ciorum prædictorum usus, ullo unquam tempore de pro-
erogentur, aut insumantur; Quod si secus etiam prio.
in minima pecuniarum hujusmodi parte quan-
documque fieri vel attentari contingat; contra-
facientes ad debitam refectionem et reintegrationem de proprio faciendam omnino teneantur.

§. 10. Præsentes quoque Nostras Literas, etiam Clausula.
ex eo quod quicumque in præmissis quomodo-
libet interesse habentes eisdem non consense-
rint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque
quavis de causa quantumvis juridica et legitima,
de ullo subreptionis, et obreptionis, seu nul-
litate vitio, aut intentionis Nostræ, vel alio
quocumque defectu notari, impugnari, aut in
controversiam revocari; seu ad terminos juris
reduci nullatenus posse; sed eas semper vali-
das, firmas, et efficaces existere, et ab iis, ad
quos spectat, et in futurum spectabit, invio-
labiliter observari; Sicque per quoscumque Ju-
dices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum
Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardi-
nales etiam de Latere Legatos, sublata eis et
eorum cuilibet quavis aliter judicandi et inter-
pretandi facultate et auctoritate, judicari et
definiri debere, et quidquid secus super his a
quoquam quavis auctoritate scienter, vel igno-
ranter contigerit attentari, irritum, et inane
decernimus.

§. 11. Non obstantibus quoad ea, quæ præ- Deroga-
sentibus adversantur, quibuslibet testamentariis tiones.
dispositionibus, ac ultimis voluntatibus quorum-
cumque piorum Testatorum, quas quidem, ad

PONT.
A. V.

præmissorum effectum, auctoritate Apostolica commutamus; ac quatenus opus sit, de jure quæsito non tollendo, et de præstando consensu, aliisque Nostris, et Cancellariæ Apostolicæ Regulis, necnon quibuslibet Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, etiam in Synodali- bus, Provincialibus, et Universalibus Conciliis editis, innovatis, et confirmatis, dictæque Sanctæ Domus, et Ecclesiæ Laurentanæ; etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate aliâ roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis Sanctæ Domui prædictæ sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus et insolitis clausulis, ac irritantibus, et aliis decretis in genere, vel in specie in contrarium præmissorum quomodolibet concessis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis et individua, et expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata; exprimerentur et insererentur; præsentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, ad effectum præsentium, illis aliâs in suo robore permansuris, harum serie derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Sanctio. §. 12. Nulli ergo Hominum liceat paginam hanc Nostræ ordinationis, assignationis, applicationis, commutationis, derogationum, statuti, decreti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum

Dat. die ejus se noverit incursum.

11. Febr. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem
1745. Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septin-

gentesimo quadragesimo quinto, tertio Idus Februarii, Pontificatus Nostri Anno Quinto. Anno 1745.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

DE PROCESSIONE.

CXXII.

Generali in Solemnitate Sanctissimi CORPORIS CHRISTI, tempore Apostolicæ Sedis vacantis, in Urbe peragenda.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

PASTORALIS sollicitudinis officium, quantum Pontificis Nobis ex alto conceditur, omni ex parte implere satagentes, non solum ea, quæ sub oculis nostris geruntur, opportunis legibus apte ordinare atque dirigere studemus; verum etiam providentiæ nostræ intuitum ad ea intendere non omittimus, quæ post expletum a Nobis hujusce mortalis vitæ cursum; ubi Omnipotenti Deo, qui numeravit dies nostros, ita placuerit, aut fieri necessario debere, aut evenire posse prospicimus.

§. 1. Sane ex quo in hac Romana Urbe a Solemnitate Corporis prima fere ætate diversis in gradibus commo-
rati sumus, meminimus, non semel, sed ite-
poris

PONT.
A. V.
Christi
vacante
Apostoli-
ca Sede
pluries
occurrit.

rum, ac tertio jam contigisse, ut, vacante, per obitum Romani Pontificis, Apostolica Sede, solemnitatis CORPORIS CHRISTI recurreret, in qua, ex pia Urbani Papæ IV. Prædecessoris Nostri institutione ac lege, et fructuosa universæ Catholicæ Ecclesiæ consuetudine, post exacta Paschatis, et Pentecostes solemnia, vivificum Eucharistiæ Sacramentum, continuatâ per dierum Octavam celebritate, et publicis Supplicationibus a Christifidelibus percolitur. Cumque hujusmodi Supplicationibus, sive Processionibus, vivente Romano Pontifice, initium det prior illa et solemnior Supplicatio, quæ incipiens ab ipso Pontificiarum Ædium Vaticani Sacello, præeuntibus et subsequenter omnibus tam Sæcularis, quam Regularis Cleri, Romanæque Curiæ et Pontificiæ Aulæ Officialium Ordinibus, per congruum viarum ambitum, ad Basilicam Principis Apostolorum procedat, ibique terminatur; vacante, ut prædiximus, Apostolica Sede, Nobisque, per mortem recol. mem. Prædecessorum Nostrorum Benedicti Papæ XIII. et Clementis Papæ XII. intra Apostolicorum Comitiorum septa commorantibus, quæstionem hanc, non sine sententiarum atque studiorum varietate, audivimus agitari; an scilicet in eodem Vaticano, an vero in Lateranensi Patriarchio, sollemnis illa, et generalis, de qua supra dicebamus, Supplicatio peragenda esset. Et quidem præmissis in casibus, Nostri primum oculis aspeximus, deinde etiam aliorum relatione audivimus, præfatæ solemnitatis celebritatem duplici Supplicatione inchoatam fuisse, quarum altera in Basilica S. Joannis in Laterano, altera vero simul eodem tempore in Basilica S. Petri in Vaticano habita fuit; Divisionem autem factam fuisse eorum, qui primæ hujusmodi generali Supplicationi interesse tenebantur; nonnullis videlicet ad unam, aliis vero ad alteram ex prædictis Basilicis accedentibus, prout vel ratione, vel imperio, vel etiam propria voluntate atque arbitrio adducti fuerunt.

Cum divisione
Processionis generalis, communitè improbata.

§. 2. Quod quum Nostra, et aliorum etiam complurium sententia, nec Ecclesiasticis regulis ac ritibus, nec piæ Prædecessorum Nostrorum menti, consentaneum esse judicaverimus; neque vero absque notabili Divini Cultus immi-
 nutione, et Populi scandalo, reipsa fieri contigerit; Nos, cupientes tantæ solemnitatis initia, communibus omnium ordinum studiis, eoque maximo cultus splendore, quo potissimum fidelium mentes ad debitum erga Divinæ bonitatis mysteria venerationis affectum excitantur, omni tempore concelebrari; Motu proprio, et ex certa scientia, post maturam deliberationem hac de re habitam, hanc in posterum præcepti Nostri formam volumus esse perpetuam, qua de Apostolicæ potestatis plenitudine statuimus atque mandamus, ut sicuti Sede plena de mane Feriæ V. Post Festum SANCTISSIMÆ TRINITATIS, unica Supplicatio, sive Processio Generalis SANCTISSIMI CORPORIS CHRISTI in Urbe peragi consuevit, ita eadem Apostolica Sede vacante, ubi Solemnitatem prædictam, anno vertente, celebrandam esse contingat, unica pariter in Urbe Generalis Processio habeatur, cum inter-
 ventu omnium et singulorum, qui de cætero hujusmodi Supplicationi generali adesse tenentur; quorum nomina, et incedendi ordo, aliis Nostris Apostolicis Literis hac ipsa die manu Nostra subscriptis distinctius expressa reperiuntur.

§. 3. Dum autem pro hujusmodi generali Supplicatione Sede vacante, ut præfertur, habenda, congruum opportunumque locum deligere, et constituere mente animoque versabamur: Illud Nos maxime permovit, quod animadvertimus, in cæteris per Christianum Orbem Civitatibus, tempore Episcopalis Sedis vacantis, nihil mutari solere circa locum, aut Ecclesiam, in quo, seu qua, Episcopo vivente, quotannis præcipua hujusmodi Processio CORPORIS CHRISTI celebrari solet. Itaque quemadmodum in Urbe, Sede plena, Processio Generalis hujusmodi in

ANNO
1745.

Præscribitur celebratio unice Processionis generalis uti mos est, Sede plena.

Et quidem de more apud Basilicam S. Petri in Vaticano.

PONT.
A. V.

Vaticano celebratur, quantumvis Pontifex in ejusdem Vaticani Ædibus actu non commoretur, sed in Quirinali Palatio degat, vel etiam eundem extra Urbem moram trahere contingat; ita nihil obstare censemus, quominus, etiam defuncto Pontifice processio Generalis die Festo CORPORIS CHRISTI in Vaticano pariter celebretur; quin potius id satis congruum et opportunum fore judicamus, habita ratione tum Vaticani Conclavis, in quo Collegium S. R. E. Cardinalium, ad maximum in Terris opus peragendum, tunc temporis permanet, tum frequentia Populi, qui hac de causa per eos dies ad Vaticanum confluit.

Proces-
sionis or-
do, et
iter.

§. 4. Inchoanda igitur erit prædicta Supplicatio generalis a Basilica Vaticana, ea hora, quæ a Congregatione Cardinalium in Ordine Priorum indicetur. Et quidem Missæ Sacrificium per eum, a quo Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, ut infra, deferendum erit, ad Altare Cathedræ S. Petri celebrabitur. At quoniam plures causæ obstant, quominus tempore Sedis vacantis amplior ille ambitus, atque splendidior viarum apparatus servetur, qui vivente Pontifice, sive is præsens sit, sive absens, observari consuevit; statuimus, prædictam Supplicationem per brevius illud iter procedere, eodemque apparatu perfici, quo jam aliàs, vacante Apostolica Sede, in eodem Vaticano factam fuisse constat; in ejus quoque regressu, volumus, omnes et singulos, qui in Processione interfuerint, cum intortitiis accensis, intra eandem Basilicam de more dispositos, usque ad extremum manere: ac demum, Sanctissimo Sacramento super Altare majus, Confessionis videlicet Principis Apostolorum, per manus Diaconi Episcopo adstantis collocato, et consuetis precibus devote decantatis, ab ipso Episcopo celebrante trina benedictione cum eodem Sacramento super Populum data, augustam sanctamque celebritatem absolvi.

§. 5. Et quia prædicta Supplicatio, quæ sic, ut præmisimus, Nostræ hujus Ordinationis vigore celebranda erit, nequaquam habenda est pro peculiari Processione Basilicæ Vaticanæ; quæ quidem Basilica propriam Supplicationem peragit in die Octava CORPORIS CHRISTI; sed locum tenere debet generalis illius Supplicationis, quam, Sede plena, Romanus Pontifex celebrare solet, et in qua Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum ab ipso Pontifice, vel; eo impedito, ab antiquiore ex S. R. E. Cardinalibus deferatur; hinc est, quod, Sede Apostolica, ut præfertur, vacante, volumus, ut a Collegio prædictæ S. R. E. Cardinalium, hoc est, a Congregatione trium Cardinalium in quolibet Ordine Priorum, et a Cardinali ejusdem S. R. E. Camerario, triduo ante Solemnitatem CORPORIS CHRISTI, aliquis eligatur et deputetur, qui præfatum Augustissimum Sacramentum deferat; unus nimirum ex Patriarchis, sive Archiepiscopis, aut Episcopis in Romana Curia præsentibus, cui ministrare debebunt Sacri illi Ministri, qui in Cappellis Cardinalitiis Officio Diaconi et Subdiaconi sunt perpetuo addicti.

§. 6. Acolythi pariter Cappellæ Pontificæ, necnon ejusdem Capellæ Clerici, alique inferiores Ministri, in propriis Officiis rite ministrabunt, sub directione eorum ex Pontificis Cæremoniarum Magistris supranumerum, qui, juxta Constitutionem a san. mem. Decessore Nostro Clemente Papa XII. de rebus Sede vacante peragendis editam, cum aliis ingredi Conclave non permittuntur.

Item Cantores ejusdem Cappellæ Pontificæ Hymnos et laudes de more concinentes, et Missæ celebrationi intererunt, et totam Supplicationem in suo gradu et ordine prosequuntur.

Umbellam vero seu Baldacchinum, iidem fere suis respective vicibus deferent, qui, vivente Pontifice, ejusmodi decorantur prærogativa. Ejusdemque Umbellæ latera, tam Officiales virgæ rubæ cum intorticiis, quam Servientes Armo-

ANNO
1745.

Electio
Antistitis, qui
deferat
Sanctissimum Sacramentum Sac.
Cardinalium Collegio tribuitur.

Ministri, et Assistentes enunciantur.

PONT. rum, sive Mazzerii Papæ nuncupati, cum Mazziis
A. V. argenteis, et Milites Helvetici cum suis Decur-
rionibus atque Tribunis, militari ritu armati,
claudent, et respective custodient.

Nullam vero peculiarem Crucem volumus
elevari, sub qua tota Supplicatio incedat; sed
propriam Crucem a singulis tam Sæcularis, quam
Regularis Cleri, Capitulis, Ordinibus, sive Cor-
poribus, ex quibus Processio componitur, de
more erectam deferri. Cursores etiam Cardina-
lis pro tempore Urbis Vicarii, quemadmodum
Sede plena mos est, totum Processionis Ordinem
dirigere mandamus.

Sacra
Suppel-
lex, lu-
mina, et
appara-
tus, unde
desumi
debeant.

§. 7. Sacræ autem Vestes, necnon Ostense-
rium, Thuribulum, Candelabra, argentea Fu-
nalia, Umbella, seu Baldacchinum, et reliqua
suppellex ad Sacram Functionem necessaria
ab Apostolico Sacrario, seu respective a Ponti-
ficia Floreria subministrari debet. Cerei quo-
que, quotquot necessarii erunt, sumptibus Ca-
meræ Apostolicæ provideri; ac demum Porti-
cium Vaticanum, et reliqui ambitus apparatus,
Apostolicarum Ædium Aulæis, ut vivente Pon-
tifice, moris est, ut in reliquo, ejusdem Cameræ
Apostolicæ sumptibus, adornari præcipimus.

§. 8. Denique Pontificios Milites Urbanos per
totum Processionis iter dispositos de more adesse,
eamdemque subsequi, et custodire jubemus.

Executio
generaliter in-
iungitur.

§. 9. Quapropter omnibus, ad quos spectat,
et ad quos in casu pro tempore spectabit, com-
mittimus, et mandamus, ut quæcumque, ad
Divini Cultus et Religionis incrementum ac
decus, hac Nostra Constitutione statuimus et
ordinavimus, singuli pro virili parte respective
impleant, et ab aliis impleri curent. Specialiter
autem Venerabilibus Fratribus Nôstris Sanctæ
Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, iisque potissi-
mum, qui pro tempore in quolibet Ordine
Priores existent, una cum ejusdem Sanctæ Ro-
manæ Ecclesiæ Cardinali Camerario, injungi-
mus, ut opportuna mandata atque præcepta
pro præmissorum omnium executione expediant.

Itemque Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus pro tempore Camerario, Vice-Cancellario, et Majori Pœnitentiario, ut omnes sibi respective Subditos Ministros, et Officiales, eorumque Collegia, sive Ordines, qui hujusmodi Processioni Generali de more adesse debent, sub consuetis præceptis et pœnis, adesse compellant; Ac demum Cardinali, qui pro tempore in Urbe, ejusque Districtu, Romani Pontificis Vicarius existet, ut omnes Cleri Sæcularis et Regularis Ordines, qui, vivente Pontifice, eidem pariter Supplicationi interesse solent, Collegia, Capitula, etiam Basilicarum Patriarchalium, et Collegiatarum etiam insignium, aliosque omnes etiam necessario exprimendos, sub consuetis pariter præceptis, ac pœnis, auctoritate sibi a Nobis in perpetuum harum tenore delegata, jubeat interesse.

§. 10. Has enim Nostras Literas, et in eis contenta quæcumque, perpetuo firma, et efficacia existere volumus, suosque plenarios et integros effectus sortiri, et obtinere, atque ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quomodocumque spectabit, plenissime observari; Sublata omnibus et quibuscumque, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus prædictis, eorumque Collegio, et Ordinum respective Prioribus, et Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Camerario, aliter decernendi et statuendi facultate; et non obstantibus, si quæ in contrarium facientes adesse dicantur Apostolicis Constitutionibus et Ordinationibus quibuscumque; Necnon quarumcumque Ecclesiarum, Basilicarum, etiam Patriarchalium, et Collegiatarum insignium, et quorumvis Ordinum, Congregationum, Institutorum, Collegiorum, Communitatum, ipsiusque Cleri Urbis, et Personarum singularium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, et quavis alia firmitate roboratis Privilegiis, Statutis, Constitutionibus, usibus, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, etiamsi de iis, eorumque respective tenoribus expressa et individua mentio habenda foret; quibus omni-

A N N O

1745.

Clausulæ
præserva-
tivæ et
derogato-
riæ.

PONT. bus et singulis, aliàs in suo robore permansu-
A. V. ris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum ef-
fectum, plenissime et amplissime motu pari de-
rogamus, et derogatum esse volumus, cæteris-
que contrariis quibuscumque.

**Sanctio
pœnalis.**

§. 11. Nulli ergo Hominum liceat paginam
hanc Nostrarum Constitutionis, Ordinationis,
voluntatis, et derogationis infringere, vel ei
ausu temerario contraire. Si quis autem hoc
attendare præsumpserit, indignationem Omni-
potentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli Apo-
stolorum ejus se noverit incursum.

**Dat. die
16. Febr.
1745,**

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem
Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septin-
gesimo quadragesimo quinto, quartodecimo
Kalendas Martii, Pontificatus Nostri Anno
Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

SCHEDULA

Motus proprii, de qua fit mentio in
Constitutione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu proprio etc.

OMNIBUS et singulis Officialibus Romanæ Curie, qui aliàs juxta antiquum ejusdem Curie morem, et ritum, in generali Pontificia Processione Sanctissimi CORPORIS CHRISTI cum albis intortitiis, Apostolica Sede plena, interesse solent ac debent, quoties Processionis celebritatem hujusmodi, tempore prædictæ Sedis Vacantis, occurrere contigerit, quemadmodum illius tunc peragenda formam Apostolicis nostris Literis hac ipsa die sub Plumbo datis in perpetuum præscripsimus, ita præsentis nostri Motus proprii etc. Schedulâ distriete præcipiendo mandamus, ut ipsi pro eorum debito et condigna erga tantum Sacramentum veneratione, celerique et tranquilla actus hujusmodi expeditione, sub pœna privationis a perceptione emolumentorum ratione suorum respective Officiorum per duos continuos menses ex tunc proxime futuros eis obvenientium, aliisque arbitrio tunc existentium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, quibus dictarum Literarum nostrarum executionem injunximus, in contrafacientes infligendis, in eadem Processione ordine infra assignando, absque ulla contradictione aut replicatione, vel interpellatione incedere debeant. Nos etenim eisdem Officialibus, atque omnibus et singulis eorum Ordinibus, ac Collegiis quibuslibet, super quæstionibus et controversiis

PONT. quoad procedendi Ordinem, silentium imponimus, donec aliter a Nobis aut Successoribus nostris Romanis Pontificibus, vel competentibus Judicibus, definitum fuerit in Judicio petitorio, quod eis earundem tenore præsentium reservamus.

A. V.

Officiales autem Camerae, Cancellariae, et Pœnitentiariae Apostolicarum, quibus consuetum in eadem Processione locum præservamus, volumus, eodem incedere Ordine, quo descripti reperiuntur in Rotulo a Nobis sub initio, et quolibet Pontificatus Nostri anno subscribi solito, seu in aliis Rotulis a Romanis Pontificibus Successoribus nostris pro tempore subscribendis: Quorum Rotulorum seriem, et ordinem, ne vacante Apostolica Sede prædicta, de eorum vigore, et subsistentia hæsitari contingat, ad præmissorum effectum tantum, ex nunc, prout ex tunc, et e contra confirmamus, et approbamus; Ac quodcumque casus obvenit, hujusmodi Ordinem seu seriem Rotuli ultimo loco a Romano Pontifice tunc proxime defuncto subscripti, illiusque integrum tenorem, ante ipsum Processionis prædictæ initium per unum ex Pontificiis Cursoribus de more legi, et recitari præcipimus. Quo vero ad alias Personas, de quibus in dictis Literis meminimus, eorum nomina, Officia, et incedendi Ordinem, ut infra, præscribimus, videlicet.

Præcedentibus Alumnis Hospitii Apostolici, et Orphanotrophii; tum Ordinibus Regularium, Parochis Ecclesiarum Urbis cum Stolis, Clero, atque Capitulis Ecclesiarum etiam Collegiatarum Insignium, et Basilicarum etiam Patriarchalium, ordine suo.

Officiales Cancellariae Apostolicæ, necnon Camerae, Pœnitentiariae, aliique in consueto Rotulo descripti, juxta Ordinem ibi adnotatum,

Cantores Papæ,	} Simul.
Gubernator Conclavis	
Gubernator Urbis	

Ambo cum Rocchetto et Mantelletta nigra, et

cum intortitiis, quæ ab aliquo ex ipsorum Familiaribus Nobilibus deferri potuerunt.

Duo Acolythy cum Funalibus argenteis.

Duo alii Acolythy cum Candelabris.

Acolythus cum Navicula.

Acolythy duo cum duobus thuribus.

Duodecim ex Officialibus virgæ rubæ cum intortitiis a lateribus.

Servientes Armorum a lateribus.

Item a lateribus Milites Helvetici cum suis Tribunis.

Antistes deferens Sanctissimum Sacramentum cum Diacono et Subdiacono sub Baldacchino.

Duo alii Acolythy cum Funalibus argenteis.

Minister de Mitra.

Auditor Cameræ
Thesaurarius Generalis } Simul.

Archiepiscopi.

Episcopi,

juxta eorum gradum, et respectivam antianitatem, nulla ratione habita assistentiæ Solio Papæ.

Protonotarii Apostolici Participantes tam de numero, quam supranumerum, aliique in eorum Scanno locum habentes.

Abbates habentes locum in Capella.

Generales Ordinum habentes locum, ut supra.

Auditores Rotæ, cum Mag. Sacri Palatii.

Clerici Cameræ, ejusdemque Præses.

Referendarii Votantes Signaturæ Justitiæ, cum ejusdem Auditore.

Abbreviatores de Parco majori.

Advocati Consistoriales, cum Procuratore Fiscali, et Commissario Cameræ.

Procuratores Ordinum.

Referendarii Baldacchinum deferent ab Altari Cathedræ S. Petri usque ad portam Basilicæ.

Officiales Collegii S. Petri a Porta Basilicæ usque ad Catenam Palatii.

Magistri Viarum, aliique ejusdem Officii Ministri, a Catena ad finem Peristylîi.

PONT. Officiales Collegii S. Pauli ab una ad alteram
A. V. extremitatem Peristylii.

Natio Florentinorum per aliud Brachium Peristylii usque ad Portam Ferream.

Natio Senensium a Porta Ferrea usque ad Altare Confessionis S. Petri.

Servientes Armorum, et Cursores Cardinalis Vicarii cum suis Maziis totam Processionem custodiant, et hortentur ad procedendum, et non permittant sub finem aliquos exire cum intortitiis, nec ea extinguere, nisi data per Antistitem Benedictione super Populum cum Sanctissimo Sacramento.

Militium Urbanorum turmæ Processionem sequantur atque custodiant, et fiant solitæ mortariorum explosiones in consuetis locis.

Quocirca Gubernatori Conclavis, et Gubernatori Urbis, ejusdemque Urbis Vicesgerenti tunc et pro tempore existentibus, per eandem præsentis committimus et mandamus, ut in consuetis respective locis adstantes, necnon aliis Cæremoniæ Apostolicarum Magistris Supranumerum, qui etiam tunc et pro tempore extra Conclave existent, ut, pro eorum Officii debito, præsentis Mandati nostri schedulam, et in eis contenta quæcumque, singuli pro virili parte exequi et observari faciant: Notariis quoque Cameræ Apostolicæ, ut prædictis Conclavis et Urbis Gubernatori, ac Vicesgerenti assistant, describentes nomina singulorum contumacium et inobedientium; quos præmissis, et gravioribus etiam pro excessuum qualitate pœnis puniri et mulctari volumus. Præsentibus quoque, et desuper si videbitur expediendas Literas, semper validas et efficaces fore et esse, suosque plenarios et integros effectus sortiri, et obtinere, et ab omnibus, ad quos quomodolibet spectat, et spectabit in futurum, inviolabiliter observari; sicque et non aliis per quoscumque Judices etc. etiam prædictæ S. R. E. Card. sublata etc. judicari etc. debere, irritumque etc. attentari. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra et

Cancellariæ prædictæ Regula *de jure quæsito non tollendo*, et privilegiis; ac indultis, et Literis Apostolicis, Collegiis prædictis, eorumque singularibus Personis, etiam in limine eorundem Collegiorum erectionis, concessis, cæterisque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ac prædictorum Collegiorum etiam juramento etc. roboratis statutis etc. cæterisque contrariis quibuscumque; cum clausulis opportunis.

ANNO
1745.

Fiat motu proprio P.

ET quod dictæ Regulæ necnon Privilegiorum et Indultorum prædictorum quomodolibet concessorum tenores etiam veriores, ac Datæ, habeantur pro expressis, seu in toto, vel parte exprimi possint in Literis etiam per viam de Curia, si videbitur, expedien. Et de perpetuis mandato, commissione, derogatione, voluntate, aliisque præmissis, ut supra in dictis Literis latissime extenden. Volumus autem, quod sola præsentis nostri Motus proprii Schematæ Signatura sufficiat, et illius quoque exempla, seu transumpta, etiam impressa, manu alicujus Notarii publici subscripta, et personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ Sigillo munita, ubique fidem faciant in judicio et extra illud: Regula quacumque contraria non obstante.

Fiat P.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem quar-
todecimo Kalendas Martii Anno V.

Public. die 18. Martii ejusdem Anni.

PONT.
A. V.

CXXIII.

JUBILÆUM

Pro Italia, et Insulis adiacen. concessum, extenditur ad Regnum Galliæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus præsentibus Literas inspecturis, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Exordium.

CUM multorum charitate refrigescente ita sæpe malitia hominum abundat, ut in durissima nos incidentes tempora, maximis laboremus periculis; omnia utriusque legis instituta, Prophetarum, et Apostolorum exemplis firmata, satis superque testantur, unum nobis, idque tutissimum paratum esse perfugium in precibus, et jejuniis, quibus Dei misericordiam flectere atque implorare satagimus. Hinc est, quod Italiæ populis ejusque Insulis adjacentibus tot calamitatibus divexatis hoc præsens Jubilæum indiximus, et ad magnam Divini auxilii spem omnes ereximus.

§. 1. BENEDICTUS PP. XIV. *In supræmâ Catholicæ Ecclesiæ administratione etc. ut supra in vol. 2.º pag. 458.*

Extensio
Jub. ad
Gal. Re-
gnum,
adjecto
onere o-
randi pro
Rege.

§. 2. Hos ergo Divinæ misericordiæ uberri-
mos fontes in Galliæ quoque Regnum, ejusque
Provincias, nobis cura est derivare, ob id
gnum, præcipue, ut ibi ab omnibus, qui harum ce-
adjecto lestium largitionum participes fieri volunt, præ-
onere o- ter onera a Nobis præscripta, gratiæ omnino
randi pro habeantur quam maximæ Omnipotenti Deo,
Rege. cujus unius beneficio Carissimus Noster in Chri-
sto Filius Ludovicus Rex Christianissimus a gra-
vissimo et deplorato morbo nuper convaluit.

ANNO
1745.

Omnes igitur Galliarum cœtus pro Principis salute et imperii diuturnitate vota nuncupaturi, toti sese in preces effundant, ut, qui solus est dominantium Dominus, dies super dies Regis adjiciat, et cor ejus in manu tenens, faciat, ut ambulans in præceptis ejus, semper speret in Domino, et in misericordia Altissimi non commoveatur.

§. 3. Ut autem præsentibus Nostræ, quæ ad Auctori-
singula loca deferri non possunt, ad omnium tas Tran-
notitiam facilius deveniant, volumus ut earum- sumptis
dem præsentium transumptis, seu exemplis, tribuit.
etiam impressis, manu alicujus Notarii publici
subscriptis, et sigillo personæ in Ecclesiastica
Dignitate constit. munitis, eadem prorsus fides
habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si
forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majori- Dat. die
rem, sub Annulo Piscatoris, die 18. Febr. 1745. 18. Febr.
Pontificatus Nostri Anno V. 1745.

D. Card. Passioneus.

PONT.
A. V.

CXXIV.

DE JUBILÆI

Concessione pro Regno Galliæ; a cujus Indulgentiæ beneficio excluduntur Refractarii.

Carissimo in Christo Filio Nostro Ludovico Galliarum Regi Christianissimo.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Carissime in Christo Fili noster salutem, et Apostolicam Benedictionem.

NULLIS verbis explicare satis possumus voluptatem singularem, quam Nobis attulerunt literæ Majestatis tuæ die 24. Januar. ad Nos scriptæ, ex quibus consilia deprehendimus ad pacem Europæ conciliandam aptissima, quam Nos quidem unice atque ardentissime exoptamus: Itaque Majestati tuæ gratias agimus maximas, simulque adjungimus, id Nobis inusitatum, aut novum minime contingere: Quippe regalem indolem, animique tui præclaros sensus jampridem cognitos habemus, ex quibus etiam facile conjecimus, Dei beneficio Majestatem tuam ex gravissimo morbo relevatam fuisse, et prospera nunc uti valetudine, ut tanquam Angelus pacis dissidia componeret, ac populis redderet tranquillitatem.

Expedit §. I. Illud quoque a Nobis deprecatur Majestas tua, ut Jubilæum in Italia atque Insulis adjacentibus nuper a Nobis promulgatum, Regnis pariter, ac Provinciis ditioni tuæ subjectis concedamus in quo sane voluntati tuæ morem libentissime gerimus, ob eam potissimum causam, quod Galliarum Populi partem Christiani gregis existis Reg. miam constituent. Quapropter, his nostris Li-

ANNO
1745.

teris adjunctum accipiet Majestas tua, quod expetit, Breve Apostolicum, nihil omnino diversum ab eo, quod Italiæ, et Insulis adjacentibus elargiti sumus, nisi quod tuis populis eam conditionem superaddimus ad obtinendum Jubilæum, ut Deo referant gratias, qui Majestati tuæ pristinam sanitatem restituit, eumque precetur enixe, ut incolumem et felicem Majestatem tuam diutissime conservet. Pro certo habemus neminem ex illis reperiri, qui opus hujusmodi libenti animo non suscipiat, cum tot tantisque lætitiæ signis appertissime declaraverint, se plane intelligere magnitudinem accepti beneficii, et plurimum momenti ac ponderis positum esse in prospera valetudine Majestatis tuæ ad publicam felicitatem statuendam: Et quidem Nos ipsi Deo Optimo Maximo preces ob eandem causam assidue persolvimus, cum rem Divinam facimus, idemque institutum perpetuo retinebimus.

§. 2. Cum autem Brevis Jubilæi quod Majestati tuæ impertimur, nihil novi contineat vel diversi ab eo, quod jam Italiæ atque Insulis adjacentibus proposuimus, ejusque solum extensio ad tuos populos nuncupari debeat; ideo nullam habendam de his mentionem duximus, qui in tuis Regnis parvi faciunt Constitutionem. *Unigenitus*, ejusque auctoritatem temere labefactant; cum præsertim ignorare neminem arbitremur, participes Indulgentiæ fieri nullo modo posse, qui pervicaciam hujusmodi nondum deposuerint. Equidem obsecundare jam videtur Deus voluntati studiisque Majestatis tuæ, quibus ardentem cupit, ut quicumque ditioni tuæ subjicitur eidem Constitutioni omnino pareat, et illam, quo par est, honore prosequatur. Tam præclarum consilium, piosque conatus, absque fructu inanes cadere Deus nequaquam patietur; imo certam ex Divina bonitate spem animo concipimus, fore ut pervicaces, omni contentione deposita, sequantur exemplum clarissimi Regis, qui Sanctæ huic Sedi certissimis argumentis ob-

Refractarii Const. Unigenit. grat. Apost. Sed. expertes declar.

Pervicacium correctio speratur.

PONT. servantiam suam continuo testatur, et Ecclesiæ
A. V. Decretis obsequenter obtemperat.

§. 3. Quod reliquum est, Majestatem tuam
paterna benevolentia complectimur, et Aposto-
licam Benedictionem amantissime elargimur.

Dat. die Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub
20. Febr. Annulo Piscatoris die xx. Februarii MDCCXLV.
1745. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Cajetanus Amatus.

CXXV. CLERICORUM REGULARIUM

Theatinorum Ordini unus locus Consultoris in
Congregatione Sacrorum Rituum perpetuo
attribuitur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

INSIGNEM Clericorum Regularium Theatinorum
Pontificis studium nuncupatorum Familiam, dum olim minores
erga Ord. Dignitatum gradus tenebamus, eo, quo par
Cler. Re- erat, benevolentia et amoris studio adeo pro-
gul. sequebamus, ut in hoc Sacrosancti Apostolatus
apice, licet immeriti, modo constituti, majo-
ribus Apostolicæ nostræ charitatis, benignitatis-
que testimoniis complecti summopere optemus;
in hanc enim cogitationem animum nostrum
jure et merito inducunt luculenta pietatis et
religiøsæ perfectionis exempla, cum sacrarum
Doctrinarum splendore, atque æterna anima-
rum salute conjuncta, quæ ab initio illius in-
stitutionis in Catholicæ Ecclesiæ utilitatem verbo
et exemplo in dies proferre pergunt Religiosis-
simi ejusdem Alûmni: Postulant enim, et a
Nobis expectant illi præcipue Viri, qui huic fa-

ANNO
1745.Card.
ThomasiItem Ca-
jet. Me-
rati.Statuitur
unum
Cler. Reg.
Theati-
num Sacr.
Rit. Cong.
semper
præesse.

Imiliae nomen dederunt, et ejus gloriam longe atque propagarunt, ut justos et debitos honores iisdem persolvamus. Unus instar omnium enituit, Nobis (quod semper maximi facimus) summa necessitudine conjunctus, immortalis memoriae vir, et Venerabilis Dei Servus Josephus Maria, dum vixit, S. R. E. Presbyter Cardinalis Thomasius nuncupatus, doctrinae praestantia, morum sanctimonia, et austerissima vivendi forma clarissimus et spectatissimus, qui summo genere natus, adolescens adhuc, jure prioris ætatis abdicato, humanisque rebus valere jussis, præclarum hoc Institutum amplexus est, et ex uberrimis Patrum fontibus, et ex venerandæ antiquitatis Codicibus studia, vigiliis, omnesque elaborationes suas in Proximi commodum, et in Ecclesiæ præsidium derivavit: Alter vero, Cajetanus Merati, non ita pridem ejusdem vestigia attingere alacriter studuit, et egregia suæ eruditionis specimina, quæ omnium judicio præbantur, et manibus teruntur, scriptis etiam mandavit.

§. 1. Cum igitur a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris quamplurima prodierint exempla Nobis ad imitandum relicta, quibus in hac Alma Urbe nostra alia officia nonnullorum Religiosorum Coetuum Alumnis ita semper addixerunt, ut munera hujusmodi tamquam sibi debita vindicantes eorum Præsides, quo laudabilius exercerentur, optimum quemque suorum omni studio atque cura conquirerent; Hinc est, quod Nos Motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine volumus ac decernimus, ut deinceps perpetuis futuris temporibus unus ex Consultoribus Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. præfatæ Cardinalium Sacris Ritibus præpositæ, succedente illius pro tempore vacatione, uni ex Congr. Dilectorum Filiorum Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum professoribus concedi, et assignari debeat.

PONT. §. 2. Decernentes, easdem præsentem Literas
A. V. semper firmas, validas et efficaces existere et
 Clausulæ fore, suosque plenarios et integros effectus
 ad perpetuam de- sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat,
 rogat. et pro tempore quodcumque spectabit, plenissime suffragari; sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon prædictæ Congregationis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, et Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, illorum tenores præsentibus pro plene et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub
 20. Mart. Annulo Piscatoris die xx. Martii MDCCXLV. Pon-
 1745. tificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

CAPITULO GENERALI

CXCVI.

Fratrum Eremitarum Sancti Augustini facultas
conceditur eligendi deinceps Priorem Gene-
ralem ad vitam in Officio mansurum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

INTER maximas Nostras gravissimasque curas, quibus propter rerum magnitudinem summopere anxios, et fere non examinatos, quotidie Nos tenet Pastoralis Officii munus tot tantisque difficultatibus obnoxium, illa sæpe, et vehementer quidem animum Nostrum urgere solet, quæ ad tuendam, instaurandamque regularem sacrarum familiarum disciplinam conferre posse videtur; Quamplurimum enim Catholicæ Ecclesiæ interesse putamus, ut qui Sæculo valere jussu, in poenitiæ castris, Christo Duci, sacramento se obstrinxerunt, Apostolicæ Sedis præsidio et auctoritate, charismata meliora semper æmulentur, et ad perfectæ beatæque vitæ fastigium (licet non uno sibi proposito itinere, sed diversis hinc inde arreptis semitis) contententes, facilius deinde in viam mandatorum, charitatis igne succensi, currere pergant.

§. 1. Illud vero, quod hoc tam difficile et tam arduum iter, aut impedire, aut saltem tardare videtur, ab eo usque tempore, quo in expediendis Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum negotiis operam qualemcumque Nostram adhibebamus, in causa esse, a probatis Viris sæpè intelleximus, Generalium Præsidum certis statisque temporibus vicissim-

Solic.
Pont. pro
conserva-
tione Reg.
Disc.

De varia
ratione
Regiminis
Ordinum
Regul.

PONT.
A. V.

dines, ac mutationes : Valde enim mirabamur sacras hujusmodi familias, ut (secus ac in more positum est apud nonnullas alias) quem semel maturo consilio, et veluti auspicato, sibi adscivissent in earum administratione Rectorem, eundem, non tam in hoc munere exercitatum, quam, id quod magis est, in omnibus domesticis negotiis expertum, perpetuo non retinerent; et elabi sinerent gubernacula e manu illius, qui frequenti usu, tanquam optimo Magistro, cursum Navis prospere moderabatur : Hinc a quamplurimis regularis disciplinæ studiosissimis cultoribus ad Nos demisse delatum est, quod ob suscepta a longe dissitis terræ partibus maxima itinera, quibus conficiendis præcipue dolent, plerumque intercedere non solum rei familiaris jacturam, sed dissolutionem, aut saltem remissionem animorum, quos a severiori vitæ instituto, quod profitentur, a silentii legibus, quibus obstringuntur, ab omnibus Mundi illecebris, quibus renuntiarunt, et ab assiduo rerum divinarum contemplationis studio, cui se devoverunt, ipsamet negotiorum ratio, et natura, Urbium, hominumque frequentia, et diversarum gentium commercium solent detorquere; Neminem enim ipsimet ignorare arbitrantur, quanta in appetendis honoribus cupiditate deflagrent quamplurimi ambitiosi homines tum cum præfinita exiguo, et brevi annorum curriculo publica munera, ad novos iterum Magistratus cupiendos rursum viam facile aperiunt; hinc crebras contentiones, miserima Christianæ charitatis naufragia, studio, et arte obtreccationes quæsitæ, et longe omnium acerrimos motus invidiæ, sæpe excitari, non sine gravi cordium ipsorum ægritudine, merito semper deplorarunt. Licet enim in nonnullis Regularium cœtibus, ubi Generalium Præsidum munus non nisi ad eorum vitam explebatur, postmodum statuto temporis spatio alligari Apostolica hæc Sancta Sedes benigne indulserit, multæ tunc allatæ et perpensæ sunt

causæ, quæ quidem congruæ aptæque temporibus videbantur; sed non ferunt usus et vicissitudines rerum, semper retineri commode posse, quæ ante probabantur; et hominum mores et ingenia, facti rationem, et consilium utiliter aliquando mutari Nos docent.

§. 2. Cum itaque, sicut accepimus dilectorum Pontificis studium
Filiorum Fratrum Eremitarum S. Augustini Generalibus Comitibus, pro Prioris, aliorumque erga Ord.
Superiorum Generalium electione, in Civitate Fr. Erem.
Nostra Bononiensi habendis modo dicta sit dies, S. August.
operæ pretium duximus ea a Nobis capiendâ esse consilia, quibus ejusdem Ordinis utilitati et commodo auctoritate Nostra prospiciamus. Maximi enim omni tempore fecimus insignem hujusmodi familiam, tum propter ejusdem S. Augustini tutissima atque inconcussa dogmata ab illius Alumnis tradita, ac servata, tum propter eximios Viros, quos edidit, pietate et doctrina præstantes, et quorum instar omnium bo. mem. Henricus, dum vixit, S. R. E. prædictæ Presbyter Cardinalis Norisius nuncupatus, Card. Nor. laud. cujus olim in minoribus constituti, amicitia des. fruebamur, licet quarumcumque gentium linguis celebretur, a Nobis tamen sine speciali laude, tanquam Romanæ Ecclesiæ prædictæ splendidissimum lumen, nunquam est nominandus.

§. 3. Quamobrem licet Generales memorati Jubet.
Ordinis Priores ad vitam hoc munus exercere deliberari
consueverint, in sexennium deinde contractum a in Cap.
fel. rec. Sixto PP. V. Prædecessore Nostro per Gen. de
quasdam suas in simili forma Brevis expeditas Elect.
litteras; Nos, quibus tanquam provido Patrifamilie, Prioris
incumbit onus habendi rationem ingentium sumptuum, quibus præmitur Ordo ipse Gen. ad
pro itu, et reditu a dissitis ab Italia Provinciis vitam.
pro Capitulis Generalibus de Sexennio in Sexennium habendis, hisce, nedum aliis incommodis, quantum cum Domino possumus, consulere cupientes, ac Fratrum prædicti Ordinis Vocabulum præsertim singulares personas a quibusvis

PONT. Excommunicationis, Suspensionis, et interdicti,
A. V. aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et
 pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione,
 vel causa latis; si quibus quomodolibet inno-
 datae existunt, ad effectum præsentium dum-
 taxat consequendum, harum serie absolventes,
 et absolutas fore censentes; ac memoratas Sixti
 Prædecessoris prædicti literas, munus Prioris
 Generalis ejusdem Ordinis ad Sexennium tan-
 tum duraturum continentes, et præscribentes,
 quarum tenorem præsentibus pro expresso ha-
 beri volumus, harum serie annullantes, et nul-
 lius roboris, et momenti ad effectum infra
 dicendum dumtaxat, esse declarantes; Motu
 proprio, ac ex certa scientia, et matura deli-
 beratione Nostris, deque Apostolicæ potestatis
 plenitudine, omnibus et singulis Fratribus dicti
 Ordinis, votum siue suffragium in Capitulo
 Generali memorati Ordinis mense Junio in
 dicta Civitate Nostra Bononiensi, benedicente
 Domino, celebrando habentibus et ferentibus,
 præcipimus et mandamus, ut ipsi antequam
 pro electione Prioris Generalis conveniant, in
 unum, ut moris est, congregati, Deum, ac
 Ordinis decus, illiusque incrementum, com-
 modumque, et utilitatem præ oculis habentes,
 dissidiis prius, partiumque studiis, quæ religio-
 sam quietem et regularem observantiam con-
 turbare solent, procul amotis atque eliminatis;
 hoc dubium sibi proponi curent: *An munus
 Prioris Generalis ejusdem Ordinis a Capitulo
 Generali hujusmodi in posterum ad vitam ex-
 plendum sit*: Iritis subinde super ejusmodi
 dubio secretis suffragiis, illisque collatis, si duæ
 ex tribus suffragiorum prædictorum partibus
 super eodem dubio in unum convenerint; illud
 admissum, alioquin duabus ex tribus partibus
 prædictis in illud minime accedentibus, reje-
 ctum intelligatur.

Alias fa- §. 4. Præterea motu, scientia, et potestate
 cultates similibus, iisdem Vocalibus per præsentis ple-
 concedit. nam, liberam, et omnimodam facultatem et

potestatem, postquam præmissa impleverint, seu propositum dubium sic, ut præfertur, admissum fuerit, Priorem Generalem juxta regularia dicti Ordinis Instituta per Sedem prædictam approbata, servatis aliàs servandis, eligendi concedimus. Demum, si contingat Priorem Generalem, sicut præmittitur, ad vitam eligi, Definitorio Generali memorati Ordinis plenam itidem facultatem tribuimus et imperitiamur, quidquid ei visum fuerit, quoad Officia Vicarii Generalis, Procuratoris Generalis, ac Assistentium, quoad tempus, quo Officia prædicta, si Prior Generalis electus fuerit ad vitam, durare debent, providendi, decernendi, et declarandi. Mandantes propterea omnibus Vocalibus, et Definitorio præfatis, ut omnia, et singula acta, et gesta in Capitulo Generali prædicto, juxta præmissa in præsentibus Nostri literis contenta, ad Nos transmittere teneantur, ut illa approbemus, et confirmemus.

§. 5. Non obstantibus præfatis Sixti, necnon aliis Clementis VIII. et Pauli V. Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum Literis, quibus tempus, quo munera, seu Officia Assistentium dicti Ordinis durare debent, præscriptum reperitur, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, necnon Ordinis prædicti, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, illorum tenores præsentibus pro plene et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Cæterum si contingat Priorem Generalem, ut præfertur, ad vitam minime eligi, per præsentibus non intendimus supradictis Sixti, ac Clementis, et Pauli Præ-

Derogat
contrariis
in specie
et in ge-
nere.

P O N T. decessorum prædictorum Literis in aliquo derogare, imo illas in suo robore in omnibus et per omnia remanere mandamus.

A. V.
Dat. die Datam Romæ apud S. Mariam Majorem sub
31. Mart. Annulo Piscatoris die xxxi. Martii MDCCXLV.
1745. Pontificatus Nostri Anno V.

D. Card. Passioneus.

CXXVII.

PROVIDETUR

Regimini Civitatum, et Locorum Ditionis Ecclesiasticæ, eveniente obitu Gubernatorum.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Procc-
miam.

AD Populorum regimen Divino prorsus consilio, absque ullis meritis Nostris, everti, eorumque utilitatibus, quantum in Domino possumus, consulere satagentes, hanc potissimum administrandæ reipublicæ rationem tenere consuevimus, ut, animadversis rerum in diem occurrentium eventis, si quæ forte incommoda, aut damna ex illis ortum habuisse novimus, ea opportunis adhibitis remediis emendare, si vero similia in posterum evenire posse prospicimus, eadem providis constitutis legibus præcavere, quoad Nobis integrum est, studeamus.

Causæ
præsentis
Constitu-
tionis.

§. 1. Cum itaque non ita pridem contigerit, ut duarum Pontificiæ Ditionis Nostræ Civitatum, Beneventanæ scilicet, atque Narniensis, Gubernatores, in ipso eorum muneris exercitio, diem obierint extremum; Cumque dilecti Filii utriusque Civitatis prædictæ Magistratus, sive Con-
silia,

silia, jus sibi esse contenderint, statim post suorum respective Gubernatorum decessum, aliquem eligendi ac deputandi, qui Gubernatoris Officium et munus exerceret, donec novus earundem Civitatum Gubernator a Nobis electus et deputatus fuisset; Nos hujusmodi agendi rationem, nec ubique, nec semper tutam atque proficuum fore judicantes, ideoque certam ac generalem legem in hujusmodi casibus perpetuo servandam præscribere volentes, Motu proprio, et ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine decernimus, atque statuimus, ut eveniente in posterum obitu alicujus Prælati ex Pontificiæ Ditionis prædictæ Civitatum Gubernatoribus, sive Præfectis, cujus Locumtenens existat, quem admodum existere par est, ad hujusmodi Locumtenentem ipso facto transeat, atque transire censeatur munus et Officium Gubernatoris, seu verius ejusdem muneris administratio, cum omnibus auctoritatibus, jurisdictionibus, et facultatibus necessariis et opportunis pro ipsius muneris exercitio, et cum perceptione omnium et singulorum emolumentorum et jurium, quæ ab hujusmodi Gubernatore percipi consueverunt; idque munus usque ad electionem et deputationem novi Gubernatoris a Nobis aut a Successoribus Nostris faciendam, ab eodem Locumtenente debeat exerceri,

ANNO
1745.

Gubernatori
Prælato
decedenti
substituitur
ipsius
Locumtenens.

§. 2. Ubi vero aliquem Gubernatorem inferioris ordinis, aut Vicesgerentem, per Apostolicas tamen Literas in forma Brevis deputatum, ex hac vita migrare contingat; Volumus, Procuratorem Fiscalem, actualem ejusdem Gubernii Ministrum, et a Procuratore Fiscali Generali Urbis per ipsius Literas Patentes deputatum, ipso facto similiter in hujusmodi Gubernii munere, cum iisdem jurisdictionibus, facultatibus, et emolumentis, usque ad novi Gubernatoris, aut Vicesgerentis deputationem, ut supra, succedere.

Gubernatori
non Prælato,
Procurator
Fiscalis.

Tbm. III.

F

PONT. §. 3. In locum vero defuncti Gubernatoris ,
 A. V. qui per simplices Literas Patentes deputatus fue-
 Idem sta- rit ad Gubernium alicujus Oppidi sive Loci ,
 tuitur in- cujus regimen sub immediata directione Con-
 Guber- gregationis Venerabilium Fratrum nostrorum
 niis , Sa- S. R. E. Cardinalium ad consultanda Pontificiæ
 cræ Con- Ditionis negotia deputatæ administratur , quo-
 gregationi- Ditionis negotia deputatæ administratur , quo-
 immedia- niam in iis quoque locis Procurator Fiscalis a
 te subje- prædicto Procuratore Fiscali Generali Urbis de-
 ctis , quæ putatur , decernimus pariter , ad Procuratorem
 conferun- Fiscalem hujusmodi , Gubernatoris Officium ,
 tur per facultates , et jura , usque ad novi Gubernatoris
 Literas electionem , ipso facto deferri.
 Patentes.

§. 4. Quod si jurisdictio defuncti Gubernato-
 ris leviorum tantummodo Causarum cognitio-
 nem habentis , alterius Gubernatoris sive Præ-
 ferioris fecti auctoritati et jurisdictioni subjecta esset ;
 Ordinis. (cujus porro conditionis non pauca Locorum
 Gubernia in præfata Ditione nostra esse digno-
 scuntur) : mandamus hujusmodi Superiori Gu-
 bernatori , sive Præfecto , ut interea , dum no-
 vus a Nobis aut a Successoribus Nostris Guber-
 nator deputetur , aliquem Pro-Gubernat. in de-
 functi locum subrogare non differat.

Quid in §. 5. In Provincia vero , seu Legatione Ro-
 Legatio- mandiolæ , ubi alicujus Civitatis Gubernium a
 nibus Ro- Prælato administratum , per hujusmodi prælati
 mandio- decessum , vacare contigerit , ejus administra-
 læ , et Fer- tio ad tempus , et cum omnibus juribus , et
 rariæ. facultatibus , ut supra , ad defuncti Locumte-
 nentem ipso facto deferantur ; si vero defun-
 ctus Gubernator Prælatus non fuerit , ad ipsius
 Provinciæ Legatum S. R. E. Cardinalem , sive
 ad ejusdem Provinciæ Præsidentem , pertinebit eum
 deputare , qui Gubernatoris munia , usque ad
 alterius electionem et deputationem , exerceat :
 Quod pariter observari volumus in Guberniis ,
 quæ intra Ferrariensis Legationis fines existunt.

Quid in §. 6. In Legationibus autem Bononiensi , et
 Legatio- Urbinatensi , si quando aliquis Gubernator ,
 nibus Bo- durante sui muneris exercitio , e vita migrave-
 noniæ , et rit , ideoque necessaria interim fuerit alterius
 Urbini.

deputatio, hæc ab illis fiet, quibus jus est in duabus hisce Legationibus Gubernatores Locorum respective eligere, ac deputare. ANNO
1745.

§. 7. Volumus demum, has nostras Literas, omniaque et singula in eisdem statuta atque præscripta, semper valida et firma existere et fore, suosque plenarios et integros effectus in singulis respective locis, et casibus perpetuo sortiri et obtinere, et ab iis, ad quos pro tempore quodcumque spectabit, plenissime observari, sublata omnibus et quibuscumque, etiam S. R. E. Cardinalibus, etiam de Latere Legatis, et Apostolicæ Sedis Nunciis, necnon Caesarum Palatii Apostolici Auditoribus, aliter decernendi et statuendi potestate; et si secus super his per quoscumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum et inane decernimus: Non obstantibus quarumcumque provinciarum, Civitatum, Oppidorum, Terrarum, Castrorum, et Locorum prædictæ Ditionis Ecclesiasticæ Statutis, Constitutionibus, usibus, consuetudinibus etiam immemorabilibus, etiamsi eorum Magistratus, sive Consilia, non semel, sed pluries in præmissis casibus Gubernatores pro interim elegerint et deputaverint, eorumque electiones ac deputationes hujusmodi a Nobis, aut a Prædecessoribus Nostris quandocumque, et pluries etiam fuerint toleratæ; quas quidem electiones ac deputationes, ad effectum declinandi hujus Nostræ Constitutionis observantiam, nullatenus suffragari, aut attendi debere, et tamquam de facto, non autem de jure peractas, et attentatas, nullum statum inducere aut firmare posse decernimus et declaramus.

Clausulæ,
Decreta,
et Deroga-
tiones.

Statuta
in contra-
rium non
attendan-
tur.

§. 8. Verum si aliqua ex Præmissis Civitatis, Terris, Oppidis, Castris, aut Locis, Apostolicum sibi Privilegium adversus earumdem præsentium tenorem atque præscriptum, sibi asserat concessum esse, volumus hujusmodi Privilegia in forma authentica intra sex menses a die datæ præsentium exhiberi, et in prædicta

Sed solum
Privilegia
Apostolica in Sac-
Congrega-
tione ap-
probata.

PONT. Congregatione S. R. E. Cardinalium ad con-
 A. V. sultanda Ditionis Ecclesiasticæ negotia deputa-
 torum, examinari; et quatenus eadem Privilegia
 vera, legitima, atque vigentia, non autem præ-
 sumpta, aut jampridem cassata, et annullata
 reperiantur, debitam de ipsis rationem haberi,
 eademque suos respective effectus sortiri man-
 damus. Si vero hujusmodi Privilegia vel intra
 prædictum tempus non exhibeantur, vel exhibita
 in præfata Congregatione probata non fue-
 rint, tunc in illis quoque Civitatibus, Oppidis,
 Terris, Castris, et Locis, has Nostras Literas,
 atque omnia et singula in eis contenta, locum
 habere, et in præmissis respective casibus in-
 violabiliter observari debere, volumus et ju-
 bemus.

Sanctio. §. 9. Nulli ergo omnino Hominum liceat pa-
 ginam hanc Nostræ Constitutionis, Ordinatio-
 nis, Præcepti, Statuti, Decreti, Mandati, et
 Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario
 contraire. Si quis autem hoc attentare præsum-
 pserit, indignationem Omnipotentis Dei, et
 Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se
 noverit incursum.

Dat. die Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majo-
 1. Apr. rem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo se-
 1745. ptingentesimo quadragesimo quinto, Kalendis
 Aprilis, Pontificatus Nostri Anno V.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 10. ejusdem Mensis et Anni.

INDULTUM

CXXVIII

Vacandi operibus servilibus, diebus aliàs de præcepto, vel ex voto Festivis, pro Diœcesi Niciensi.

*Venerabili Fratri Carolo Francisco Episcopo
Niciensi*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

INTER sollicitas omnium Christi Ovium curas EXOR-
gratissima Nobis obyeniunt solatii argumenta, dium.
quæ ex Episcopali vigilantia, in qua Canonica
Disciplinæ opportuna sunt locata præsidia, Do-
mino miserante, suscipimus; non sine enim
ingenti gaudio ex altissima hac Apostolatus spe-
cula Pastores perspicimus vigiles stare super
custodiam suam, et crediti sibi gregis servandi
zelo ferventes, ad Divini honoris cultum, ani-
marumque salutem cogitationes omnes et vires
adeo sollicite studioseque intendere, ut Pasto-
rum Principi, qui constituit eos super fami-
liam suam, fideles se ac prudentes probare sa-
tagant.

§. 1. Intelligit propterea Fraternitas Tua, Episcopi
quam libenti animo literas tuas, eximias in hanc postulata.
Sanctam Sedem observantiæ ac reverentiæ sen-
sibus refertas, et pastoralis vigilantia et chari-
tatis notis insignes, exceperimus, quibus, cum
in lustranda ista Diœcesi cuncta ad Sacrorum
Canonum normam et decorem Domus Dei pro
injuncto Tibi ministerio exigere et componere

PONT. Apostolicam Benedictionem peramanter imper-
A. V. timur.

Dat. die Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub
11. Apr. Annulo Piscatoris die XI. Aprilis MDCCXLV.
1745. Pontificatus Nostri Anno V.

Cajetanus Amatus.

CXXIX.

INSTRUCTIO

Super Dubiis ad Ritus Ecclesiæ, et Nationis
Cophorum pertinentibus. De tempore con-
ferendi Sacramentum Confirmationis, ejus-
que Ministro. De recipiendis ad communio-
nem Pastoribus Schismaticis. De Ordinatione
Infantium, ac de continentiæ lege, et Ho-
rarum Canonicarum recitatione, quoad Dia-
conos in puerili ætate ordinatos.

*Dilectis Filiis, Justo Maraghi, in universa
Ægypto Vicario Generali, et Jacobo a
Cremisir Ordinis Minorum S. Francisci
Strictioris Observantiæ, Præfecto Missionis
Apostolicæ in Ægypto, cæterisque Mis-
sionis Cophæ Missionariis.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam Bene-
dictionem.*

Exor-
dium. **E**O quamvis tempore, quo pro demandato
Nobis Apostolicæ servitutis onere tot tantisque
curis circumdamur, ut pene obruamur, delata
ad Nos fuerint nonnulla Postulata a Religioso
Viro Jacobo a Cremisir Ordinis Fratrum Mi-
norum S. Francisci Strictioris Observantiæ, et
Missionum Apostolicarum in Ægypto Præfecto :

ANNO
1745.

Nihilominus in eo , qui infirmitatem Nostram misericorditer regit, confidentes , operam studiumque nostrum ad proposita enodanda dubia libenter adjecimus , in spirituale electi illius Gregis solatium , qui magno licet intercedente Terrarum spatio a Nobis dissitus sit , Paterno tamen Cordi Nostro charitate proximus efficitur.

§. 1. Quas sane Pontificiæ sollicitudinis , et Nationis providentiæ partes cum a nemine desiderari patiamur , qui verum Deum per veram fidem agnoscat ; peculiari sibi illas vindicat jure Inclyta S. Sedem. Cophtæ Natio , quæ præcipui cultus , ac Filialis obsequii , quo Romanam Ecclesiam omnium aliarum Matrem et Magistram prosequitur , non semel luculenta , et perenni digna laude præbuit specimina ; Præsertim vero in Sacra OEcumenica Florentina Synodo , in qua fel. rec. Eugenio PP. IV. Prædecessore Nostro expetitam diu Græcæ Latinæque Ecclesiæ Unionem promovente , veteri ejusdem Unionis incendi desiderio visa est , palamque edocuit , oportere membra sub uno in Terris Capite indivisa consistere. Id ipsum quoque testata est Successoribus Romanis Pontificibus Pio IV. , et Gregorio XIII. omni conatu in præmissæ Unionis scopum ententibus ; Ac apertius etiam Clementi VIII. , ad quem solemniter , et honorifica decreta Legatione , obsequentis animi , ac devotæ in Romanam Ecclesiam voluntatis publica exhibuit Testimonia. Hanc quoque egregiam propensionem adhærendi Romanæ Ecclesiæ plane perspectam habuit alter Noster Prædecessor Urbanus PP. VIII. , qui zelo , et sedulitate pari in id potissimum incubuit , ut prædicta Ecclesiarum Unio indissolubile charitatis fœdere pro virili parte firmaretur.

§. 2. Alacriores tamen præ omnium rationum momentis ad hanc exequendam Pastoralis Officii partem Nos effecit jampridem concepta , intinque cordi Nostro infixæ spes majoris incrementi Catholicæ Religionis , et lucri Animarum , quibus erudiendis in Superiori , ac Inferiori

Missionariorum
ex Ord.
S. Francisci
laudes.

PONT. A. V. *Ægypto, et in Urbe Principe, Cairo, strenuam, invictamque navant operam Apostolici Missionarii ex Franciscana ut plurimum Familia adlecti, qui nullo laborum aspectu territi, sed induti fortitudine ex alto, in summa rerum ac temporum difficultate, Nationem illam toto olim Orbe Terrarum celeberrimam, nunc vero assiduis ærumnis attritam, ac plene confectam, verbo vitæ informant, vigilesque laborant, ut novi in diem palmites in Vineam Domini traducantur.*

Examen
adhibi-
tum super
Dubiiis,
quorum
resolutio
differtur.

§. 3. Adhibitis itaque in consilium nonnullis Ven. Fratribus Nostriis S. R. E. Cardinalibus, Dilectisque Filiis Consultoribus in Congregatione Supremæ et Universalis Inquisitionis contra hæreticam pravitatem consistentibus, exquisitisque, quo maturius deliberare possemus, aliorum etiam doctrina et prudentia præstantium Virorum suffragiis, eorumque præsertim, quibus Orientalium mores, Ritus, et Instituta, longo usu et experientia essent cognita planeque perspecta, privati Nostri laboris accessione singulorum sententias scripto traditas expendimus, atque libravimus. Cum tamen ad singula definienda Dubia in præsentiarum quamplurima desiderentur; idcirco hæc Apostolica scripta Missionariis exhibenda mandavimus, ut ea; quæ definitivo reliquorum dubiorum iudicio facem quodammodo præferre valeant, ad Nostri Apostolatus auditum quamprimum deducenda curent.

DUB. I. *Cum Fideles Cophti Catholicam profitentes Religionem a Baptismo Ritus Ecclesiæ Latince collato hoc potissimum nomine abhorreant, quod Baptizatis una simul non conferatur Sacramentum Confirmationis: Queritur, an in casu, quo Sacerdos Ritus Cophti commode adiri nequeat, permittendum sit PP. Missionariis illico post Baptismum Confirmationem conferre.*

DUB. II. *An Parochis Ritus Cophti, qui a Schismate redeunt ad Catholicæ Ecclesiæ Unitatem, tribuenda sit facultas administrandi Catho-*

ANNO
1745.

licis Sacramenta Parochialia, qua prius potiebantur inter Schismaticos; quamvis eadem administratio, nullo existente Parocho Catholico, demandata sit PP. Missionariis?

DUB. III. *An Cophtis proprio Ritu in ætate puerili ad Diaconatus Ordinem promotis, ubi legitima ad contrahendum Matrimonium ætas advenerit, liceat nedum primum, sed alterum quoque inire Matrimonium, ex vi dispensationis obtentæ a PP. Missionariis absque ullo speciali Indulto Apostolico.*

DUB. IV. *An dicti Diaconi Officium Divinum recitare teneantur?*

§. 4. Quod attinet ad primum, plane com-
pertum Nobis est, veteri more et disciplina in-
valuisse apud Cophtos, ut abluti Sacro Rege-
nerationis Lavacro illico ab eodem Sacerdote
post absolutas Baptismatis Cæremonias Sacro
Chrismate liniantur, ut præ aliis testatur Tho-
mas a Jesu in suo *Tractatu de Conversione Gen-
tium lib. 7. cap. 7.* De simultanea tamen utrius-
que Sacramenti administratione non una ead-
emque fuit agendi ratio cum Græcis apud
Orientales Ecclesias residentibus, et illis, qui
commorantur in Italia, et Insulis eidem adja-
centibus. Quemadmodum enim Græcis Incolis
Italiæ expresse vetita est administratio utrius-
que Sacramenti ab eodem Ministro contempo-
ranea facienda; Ita patientia quadam, et fa-
cilitate Sedis Apostolicæ factum est, ut unum
et alterum Sacramentum ab eodem Sacerdote
in Oriente Græcis conferretur; Nec defuere id-
circo Theologi, qui hujusmodi tolerantia, ve-
stem et imaginem tacitæ Dispensationis obdu-
cerent.

§. 5. Quo opportune præmisso, apte distin-
guenda sunt, diversoque jure censenda duo,
quæ exinde profluunt, extrema: Aliud enim
est, quod Cophti ex Indulgentia Apostolicæ
Sedis licitam sibi adstruant collationem utrius-
que Sacramenti, servato Orientalis Ecclesiæ
Ritu, ab eadem Apostolica Sede non expresse

Ad 1.
Dub. Di-
sciplina
Ecclesiæ
rumOrien-
taliu in
conferen-
do Sacram
Confirm.

Propositi
Dubii in-
spectio
duplex.

PONT. vetito, sed tolerato : Longe vero diversum,
 A. V. quod tolerantiam in pejorem partem detor-
 quentes, abhorreant a Baptismo Ritu Latino
 collato, hoc potissimum nomine quod seorsim
 a Confirmatione administretur. Idecirco sicuti
 lenitati, et patientiæ Sedis Apostolicæ conso-
 num videri potest, quod Cophti in suo jam-
 diu recepto, et ab eadem Sede tolerato usu
 perseverent; Ita ferendum non est, quod Ba-
 ptismum Ritu Latino, et seorsim a Confirma-
 tione collatum, acerbo alienoque animo per-
 horrescant.

Discipli- §. 6. Præterea licet apud Occidentales etiam
 na Eccle- Ecclesias in more posita quandoque fuerit Ba-
 siæ Occi- ptismatis, et Confirmationis simultanea colla-
 dentalis tio, et hæc consuetudo in aliquibus Diocesisibus
 circaidem anteacto tempore inoleverit, juxta exempla re-
 Sacramen- lata a *Vicecomite in tract. de Confirmat. cap. 14.*
 tum. et a *Martene de antiq. Eccles. Rit. lib. 1. cap.*
2. art. 1. Nihilominus abrogato prorsus a Ro-
 mana Ecclesia aliarum Matre et Magistra hu-
 jusmodi more, consultissimis Summorum Pon-
 tificum Decretis provide cautum est, ut rena-
 tis Fonte Baptismatis conferretur Sacramentum
 Confirmationis in ea solum ætate, in qua Fi-
 deles, evacuatis quæ erant parvuli, intellige-
 rent, tantum inter se differre Baptismum et
 Confirmationem, quantum in naturali vita di-
 stat generatio ab incremento; seque per Ba-
 ptismum fuisse quidem ad militiam receptos,
 per Confirmationem vero ad pugnam roborat-
 os, et ad perferendos agones per gratiam in-
 structos. Ex quo fit, ut rigide animadverti in
 eos oporteat, si qui forte sanctoris hujusce di-
 sciplinæ instituta refugerent, aut contemne-
 rent; omnemque curam adhibendam esse, ut
 ab errore, et cæcitate, Ecclesiæ Latinæ adeo
 injuriosa, retrahantur.

Quam ne- fas impro- bare.
 Conse- §. 7. Verum attributa, juxta propositum the-
 quentiæ ma, Sacerdotibus Latinis facultate conferendi
 declara- statim post Baptismum, Confirmationem, tan-
 tionis ex- tum abest, ut Orientales captivari possint in

obsequium veritatis, ut imo animo semper obfirmatore suæ adhærent sententiæ, erga quam facilem se ac pronam Apostolica Sedes exhiberet. Præterea Hæretici, et Schismatici, qui improbo pravoque ut plurimum ingenio Catholicorum facta interpretantur, vel inconstantiæ notam inurerent Latinis, a suscepta semel probataque disciplina deflectentibus; vel suo exemplo eos commovisse, et in suas traxisse partes superbe dictarent, ipsa temere vertentes officia pietatis in elationis argumentum.

ANNO
1745.
petitæ,
quoad
Schismaticos et
Hæreticos

§. 8. Si itaque ea sit Nationis Cophtæ conditio, ut Fidei Populo Confirmatio administrari nequeat ab Episcopis, quibus hujus Sacramenti administrandi ordinaria potestas commissa est; minime Nos latet, eandem administrandæ Confirmationis potestatem ex Indulto Apostolico ad Sacerdotem, vel Missionarium, pro modo necessitatis quandoque deferri posse. Hujusmodi delegatio nec nova, nec inusitata videri debet, cum S. Gregorii Magni, aliorumque Romanorum Pontificum Nostrorum Prædecessorum sanctissimis innitatur exemplis. Cum enim sæpe contigerit, Christifideles Pastoris solatio esse destitutos, et Episcopis ob distantiam Locorum impossibile vel difficile admodum fuerit, Populorum necessitatibus præsentem fieri; in hanc partem Episcopalis Ministerii vocati sunt Sacerdotes, dummodo uterentur Chrismate ab Episcopo rite benedicto et consecrato: Ne aliàs contingeret, Fideles rem sanctitatis plenam cunctando negligere, vel decedere sine hoc Sacramento Divinis muneribus cumulado, et ad nostram sanctificationem instituto.

Indultum
concedi
potest ad
utilitatem
Fidelium.

§. 9. Apostolici igitur Missionarii, non suæ auctoritatis incremento, sed lucro tantum Animarum inhiantes, qua par est sedulitate et diligentia inquirant, an Catholico Gægi, super quo vigilias custodiunt, desit præsentia Pastoris; an difficilis, vel impossibilis sit frequens illius accessus; an fidelis Populus in casu necessitatis versetur; et an demum circumstantiæ

Examinandum
an adsit
legitima
causa.

PONT.
A. V.

in unum collectæ præmissis consonent exemplis, ac parem exposcant providentiam. Integra porro, sinceraque fide ea omnia quamprimum renuncient Sanctæ Sedi, ut re tota sedulo cognita, intimeque perspecta, deliberare possit, an, et cui potissimum Presbytero, tanquam Ministro extraordinario, tribuenda sit hæc auctoritas confirmandi, et Episcopale hoc munus obeundi.

Pravæ
opinionēs
interim
corrigen-
dæ.

§. 10. Ipsi interim Missionarii, quibus datum est exhortari in Doctrina sana, et eos, qui contradicunt, arguere, satagant, ut fidelis Populus ab errore ad veritatem, ab odio ad obsequium erga Baptismum Ecclesiæ Latinæ reducatur, utque Gens illa tandem agnoscat, pia sanctaque ordinatione fuisse dispositum, ut seorsim a Baptismate conferretur Sacramentum confirmationis iis, qui in provectori essent ætate, et ad percipiendam virtutem Sacramenti accommodata.

Ad II.
Dub. In-
dulgentia
Ecclesiæ
in reci-
piendis
lapsis.

§. 11. Hæc quoad primum Dubium. Quo vero ad secundum, licet in sui primordio Catholica Ecclesia hæresim ejurantibus non semel ostenderit dura, ut eos potaret vino compunctionis; ideoque promotos ad Sacros Ordines solius Laicæ Communionis participes voluerit; ab hac tamen severitate iudicii successivis temporibus temperatum est, et ipsi Nicænæ Synodi Patres *Canone* 8. ultro consensere, quod Novatiani in Sacris Ordinibus constituti, ab errore in semitam veritatis reduces, nedum permanerent in Ordine Clericali, sed etiam obtentarum Dignitatum honore (providis tamen adjectis legibus) fruerentur. Hanc quoque piæ Matris Ecclesiæ lenitatem in amplexum Filiorum occurrentis, experti sunt Donatistæ. Siquidem Catholici Præsules, qui gemino adstipulante Edicto Marcellini Proconsulis, eos pro agenda Religionis causa advocaverant in illum Conventum Ecclesiasticis monumentis tantopere celebratum, quo facilius ad veræ Fidei cultum, et unitatem allicerent, retentionem gradus Episcopalis

antea adepti, veluti quoddam conciliandæ pacis præliminare illis consulto obtulere.

ANNO

1745.

§. 12. Præclara hæc lenitatis argumenta, attento Nobiscum animo repetentes, æquum visum est, ut Parochi Ritus Cophti, valide tamen ac rite ordinati, qui ex atra errorum, in quibus versabantur, caligine, in lucem Catholicæ veritatis emergunt, capaces sint etiam inter Catholicos Administrationis Sacramentorum Parochialium, qua prius in Schismate potiebantur, quamvis hæc ipsa spiritualis auctoritas, nullo existente Parocho Catholico, tributa etiam sit Patribus Missionariis, et ab illis exerceatur. Hanc autem capacitatem, quæ singulis inest, ita temperandam esse decernimus, ut non omnes indistincte hoc Pastorale munus sibi assumant, sed ii tantum, quos Vicarius Generalis Dominico Grægi præfecerit; qui pietate, castis moribus conspicui sint; qui bonorum exemplo præluceant; et in quorum reditu ad Ecclesiam nihil fictum, aut simulatum, sed certum sinceræ Conversionis indicium deprehendatur.

Pastoribus conversis, qui digni sunt permittuntur et eunt. gradus, arbit. Vic. Gen.

§. 13. Præterea qui a Vicario Generali inter alios præelecti fuerint, abstineant ab exercitio dictæ auctoritatis quousque non reportaverint necessariam in utroque foro absolutionem, rehabilitationem, necnon dispensationem ab Irregularitate, Censuris, et pœnis, lapsis in Hæresim canonice inflictis. Ritu præterea Catholico administrent Sacramenta. Nullum eisdem cum Schismaticis in Divinis sit consortium, ex quo hæresis, pravæque mentis suspicio suboriatur; sed interjecto cum Schismaticis pariete, corde puro, conscientia bona, fide non ficta; præcepta Matris Ecclesiæ, quæ denuo eos in Christo genuit, intemerate custodiant.

Condit. ab iis servandæ.

§. 14. Ex hac porro indulgentia uberem in dies spiritualium gaudiorum messem expectamus, lucrum scilicet Animarum ad gremium Ecclesiæ redeuntium: Probe enim intelligent, Nos Pastoris Jesu Christi vicem in Terris te-

PONT. nentes, tantum quærere, et salvum velle, quod
 A. V. perierat; ovesque inventas, non virga timoris,
 sed officio charitatis, ad Ovile congregare.

Franc. §. 15. Nec conqueri jure poterunt Missionarii
 Inst. spi- suam auctoritatem hoc pacto videri imminu-
 ritus quo- tam, si opportune in memoriam revocaverint,
 ad juris- quæ ab eorum Patre, et Institutore S. Francisco
 dict. Pa- in suo Testamento scripta leguntur: *Et si ha-*
 rochorum *berem tantam sapientiam, quantam Salomon ha-*
buit, et invenirem pauperculos Sacerdotes in Pa-
rochiis, in quibus morantur, nolo contra eorum
voluntatem prædicare. Cui sententiæ consona
sunt documenta S. Bonaventuræ in suo Tractatu,
Quare Fratres Minores prædicent: Temperatis-
sime, inquit Sanctus Doctor, disposuit divini
Sapientia, et instituit Sedes Apostolica, ut per
Ordines prænotatos in prædicatione, et Confes-
sione defectus Cleri suppleatur, et Animæ sal-
ventur, et nec in spiritualibus, nec in tempora-
libus Jus Clericorum aliquatenus minuatur. Pa-
rique censura, in simili negotio cum Græcis
Melchitis nuperrime discussa, a Nobis defini-
tum est: Licere tantum Fratribus Ordinis Mi-
norum S. Francisci Custodiæ Terræ S. Pa-
rochialia munia obire circa Græcos Melchitas, eis-
que Sacramenta administrare in iis locorum, et
temporum circumstantiis, quibus omnino deficiat
modus habendi Parochum, aut alium Antistitem
Græci Ritus.

Missio- §. 16. Neque etiam perperam timeant Mis-
 nariorum sionarii sibi in Vineam Domini tamquam Opera-
 Officia. riis tota die otiosis, et a bono opere torpenti-
 bus, nullam, vel exiguam occasionem impen-
 dendi laboris esse relictam. Prædicandum est
 ab illis sanctum Christi Evangelium, et do-
 cenda Mystéria Christiano Homini necessaria ad
 æternam salutem; explicanda vitia, quæ de-
 clinare, virtutes, quas sequi oporteat; adhi-
 benda medela sauciatis per Sacramentum Pœ-
 nitentiæ; Tum alia quoque administranda sunt
 Sacramenta in subsidium Presbyterorum Ritus
 Cophti; nihil demum derelinquendum est, quod

ad Animarum salutem, et Religionis incrementum pertinere possit. Potissima tamen sollicitudo conferenda est, ut Sacerdotes Cophiti a Fidei unitate, rectaque semita declinantes, erroris depulsa caligine, ad unionem, et amplexum Catholicæ Ecclesiæ revocentur, eorumque numerus augeatur; hoc enim pacto Vineæ Domini Sabaoth reflorescet, optatumque fructum salutis, benedicente Domino, dabit in tempore suo.

§. 17. Ad tertium, et quartum Dubium gradientes, pro faciliiori et accuratiori illorum examine juvat præmittere, verificare practice et in concreto apud Cophitos, quod in abstracto, et pro suo ingenio disputant inter se Latini Theologi, et Canonistæ, de Ordine sacro Infantanti ante rationis usum, vel ante pubertatem collato. Præmaturam hujusmodi Ordinationem apud Cophitos veteri usu, et disciplina invaluisse testatur Pater Thomas a Jesu dicto *Oper. de Conversion. Gent. lib. 7. pag. 361. Conferuntur, inquit, Ordines, excepto Presbyteratu, omni ætati, etiam immediate post Baptismum Parvulis, simulque dantur Tonsura, et quatuor Gradus, et Diaconatus, et Subdiaconatus; nec hisce conferendis interstitia, vel tempora particularia determinata sunt. Ubi Sacros Ordines recipiunt, castitatem, et abstinentiam pollicentur, jejunare videlicet diebus Mercurii, et Veneris, et tempore Adventus, et Quadragesimæ, etc. Insuper etiam Quadragesimis Apostolorum Petri, et Pauli, et Assumptionis. Quando autem Infantulis, aut Pueris, Sacri Ordines conferuntur, pro eis sponsident, et hæc vota observant ipsorum Parentes, donec decimum sextum ætatis Annum, aut circiter exegerint.*

Ad III. et
IV. Dub.
Cophito-
rum mos
in ordi-
nat. In-
fantium.

§. 18. Hanc quoque vigentem inter Cophitos consuetudinem assumendi ad Ordinem Diaconatus constitutos in ætate infantili, confirmat suo testimonio Carolus Franciscus a Breno in *Manuali Mission. Oriental. tom. 1. lib. 3. cap. 2. num. 5.* idemque usus evincitur in Literis

Decodem.

PONT. P. Bernat Missionarii Societatis Jesu datis anno
 A. V. 1706. Cairo ad P. Solerium, magni nominis,
 probatæque doctrinæ Bollandistam: memoratis
 in iisdem literis *Cophorum*, seu *Jacobitarum*
 moribus et institutis, advertit, Diaconos pro-
 motos in ætate sex vel septem Annorum, in
 immensum excrevisse numerum, cæteroque
 necessarium, ne Ecclesia debitis fraudetur ob-
 sequiis; neve Divina Mystera absque decenti
 Ministrorum cultu et frequentia celebrentur,
 quemadmodum videre est in *continuatione Bol-
 landi tom. 5. Mens. Jun. p. 132.*

Ætas in §. 19. Nemo adeo rudis est, qui ignoret in
 Ecclesia Ecclesia Occidentali diversos Ordines, et Mini-
 Occid. re- strorum Gradus fuisse institutos, et in sua rite
 quisita ad tempora dispositos. Prima etenim Tonsura ini-
 recipien- tiendi sint præditi usu rationis; qui in septimo
 dos Ordi- ætatis Anno præsumitur. Minoribus vero Or-
 nes. dinibus licet determinata ætas a Sacris Cano-
 nibus præstituta non sit, adhuc a septimo ad
 decimum quartum Annum conferri solent, con-
 currentibus tamen in Ordinando qualitatibus
 desideratis a Tridentino *sess. 23. de Reform.
 cap. 5. et 11.* Porro ejusdem Tridentinæ Synodi
 lege cautum est, ad Subdiaconatum ætatem vi-
 gesimi secundi Anni, ad Diaconatum vigesimi
 tertii, ad Presbyteratum vigesimi quinti, ad
 Episcopatum trigesimi esse necessariam; eo tan-
 tum inter Sacros Ordines et Episcopatum re-
 currente discrimine, quod pro Sacris Ordinibus
 satis sit unius, vel alterius respective Anni in-
 choatio, pro Episcopatu vero complementum
 trigesimi Anni requiratur.

Ordinatio §. 20. Si tamen in hujusmodi provide insti-
 Infantis tutarum Legum contemptum contingeret for-
 est illicita tasse ab Episcopo legitima auctoritate suffulto
 sed valida non solum Minores, sed etiam Sacros Ordines
 Infanti conferri; concordati Theologorum, et Ca-
 nonistarum suffragio definitum est, *validam*,
 sed *illicitam* censeri hanc Ordinationem, dum-
 modo nullo labore substantiali defectu ma-
 teriæ, formæ, et intentionis in Episcopo Or-

dinante; non attenda contraria sententia, quæ raros habet Assecclas, et quæ supremis Tribunalibus, et Congregationibus Urbis numquam arrisit. Æque tamen certum et exploratum est, per hanc Ordinum collationem non subjici Promotos obligationi servandæ Castitatis, nec aliis oneribus ab Ecclesia impositis; cum electio status a libera cujusque pendeat voluntate, et Altissimo nostra, non autem aliena, vota reddere teneamur.

ANNO
1745.

At non
imponit
ouera Or-
dini ad-
nexa.

§. 21. Obsolevit enim vetus illa Ecclesiæ Disciplina, quæ coacte, aut per vim Promotos ad Sacerdotium, et Episcopatum, duro subiciebat iugo servitutis, et observationis onerum et legum cuicumque Ordini impositarum, spreta quavis protestatione Ordinati, vel Promoti, contra vim illatam, sprætaque declaratione animi a suscepto Ordine abhorrentis. Insuper licet usque ad sæculum duodecimum consueverint Parentes Filios in infanti ætate positos in sacris Monachorum Cœnobiis devovere, et Divino Famulatu mancipare, perpetuo vetito egressu e septis Monachorum; attamen mitioribus Clementis III. Cœlestini III. et Tridentinæ Synodi Decretis abrogata fuit Lex illa, contra quam naturæ, et liberi arbitrii jura clamare videbantur.

Vetus di-
sciplina
temperata
est, quo-
ad promo-
tos per
vim.

Et quoad
oblato
Religiōi.

§. 22. Non desunt tamen graves Theologi, qui accuratiori etiam examine rem intime scrutentur: Ajunt siquidem, Infantes promotos ad Sacros Ordines, ubi sui compotes jam fuerint, diserte esse interrogandos super intentione permanendi, nec ne, in Ordine sibi collato. Si firmo deliberatoque animo palam assenserint; in casu censent eos obstringi voto Castitatis; sin minus, licitum sit eisdem ad sæcularia vota transire, suspensa exercendi Ordinis potestate.

Ratiha-
bit. post
usum ra-
tionis e-
missa, au
imponat
obligatio-
nem. ser-
vandi o-
nera.

§. 23. Alium expendunt casum Theologi, Ordinis suscepti post usum rationis, sed ante pubertatem. Affirmant ita Ordinatam tunc solum obligari voto servandæ Castitatis, quando Ordinationem *expresse* ratam habuerit, vel *tacite*

Item de
Ordinato
ante pu-
bertatem.

PONT.
A. V.

aliquo exteriori signo, puta quia ministraverit in Ordine suscepto, vel quia pensum diurnum horarum Canonicarum more aliorum absolverit: Quousque ratihabitio non superveniat, iidem Theologi nullam Ordinato imponunt obligationem recitationis Officii Divini; imo censent tamdiu interdictum exercitium Ordinis suscepti, quamdiu Ordinatus in ætate impuberi attingat alteram ætatem a sacris Canonibus Promovendis rite præstitutam.

§. 24. Expensa huc usque in abstracto ad tramites Legum Canonicarum, quibus Ecclesia Occidentalis informatur, facilem viam sternunt resolutioni non solum tertii Dubii, in quo quæritur: *An Diaconis Ritus Cophti licite sint primæ, et posteriores Nuptiæ, sed etiam quarti, in quo quæritur: An dicti Diaconi teneantur Divinum Officium recitare.*

Ordinationes Infantium Cophtorum validæ.

§. 25. Et sane si Missionarii, qui Dubia proponunt, ultro consentiunt, apud Cophtos Ecclesiasticam Hierarchiam perseverare in suis Ordinibus, et gradibus apte dispositam; si sacræ illæ Ordinationes nullo laborant substantiali defectu ex parte materiæ, vel formæ; si demum, sublato illo, qui olim aderat, dissidentium opinionum conflictu, nemo est, qui hodie validam non fateatur Ordinationem a Ministro etiam Schismatico factam: necessario sequitur, ut quemadmodum in Ecclesia Occidentali *valide* conferuntur Ordines Sacri etiam Infantibus; ita Cophtis sacer Diaconatus Ordo in infanti ætate *valide* conferatur.

Sed non imponunt onera, absque ratihabitio.

§. 26. Imo si in Ecclesia Occidentali, ut præmissum est, eximuntur ab obligatione recitationis Divini Officii non solum Pueri, sed etiam Impuberes assumpti ad Ordinem sacrum, nisi confirmata jam ætate suam Ordinationem expresse, vel tacite ratam habeant: Ex paritate rationis idem ferendum est in hac quoque parte iudicium de Diaconis Ritu Cophto in tenera ætate ordinatis, recurrente in uno, et in altero

casu defectu liberi assensus, singulis ad electionem, et professionem status necessarii. ANNO 1745.

§. 27. In Concilio Toletano II. relato in *Can. de iis, dist. 28.* ubi sermo instituitur de iis, quos voluntas Parentum a primis Infantice annis Clericatus Officio mancipavit, hæc disciplinæ regula opportune præscribitur: *Ut octavum decimum ætatis suæ compleverint annum, coram Cleri Plebisque conspectu voluntas eorum de expectando Conjugio ab Episcopo perscrutetur, quibus si gratia Castitatis Deo inspirante placuerit, Subdiaconatus Ministerium, habita probatione Professionis suæ, a vigesimo anno suscipiant etc. Quibus autem voluntas, propriæ interrogationis tempore, desiderium nubendi persuaserit, concessam ab Apostolo licentiam auferre non possumus.* Canonice hujus sanctionis litera aperte edocet, Infantes a Parentibus Ecclesiasticis Ministeriis dedicatos, exacto decimo octavo anno ab Episcopo interrogari oportere, an velint in sancto perseverare proposito, vel temporale inire Conjugium. Ab hujusmodi recte agendi semita non deflectat Præfectus Missionis, sed Diaconos in prima ætate ordinatos aperte interroget per se ipsum, si commode fieri possit; sin minus, per alium a se deputatum, et quæ illorum sit mens et voluntas diligenter exploret.

§. 28. Hæc porro interrogatio, et inquisitio Quæ fiat fiat postquam Diaconi Decimum Sextum ætatis expl. aq. Annum excesserint; consonum quippe est, Diaconos eo tempore deliberare, quo, juxta Trid. Decreta, in quacumque Religione tam Virorum, quam Mulierum solemnia Castitatis, Paupertatis, et Obedientiæ vota per Regularem Professionem emittuntur. Si completo decimo sexto anno Interroganti responderint, nolle diutius in Diaconali Officio persistere; liceat illis primum, eoque legitime soluto, alterum quoque inire Matrimonium. Certiores præterea fiant, nulla Ecclesiastica lege, vel præcepto, ad re-

PONT. citandum Officium Divinum, vel preces a Clero
A. V. Cophto usitatas compelli.

Qui sæ- §. 29. Nec turpe videri debet, aut indecorum,
cularia Diaconis a quavis Ecclesiastica Lege solutis adi-
vota eleg- tum ad iteratas Nuptias aperiri. Pro libertate
iis non secundi Matrimonii Sacræ clamant Literæ, et
prohiben- Doctoris Gentium saluberrima consilia. Ad Fœ-
tur se- minas sermonem instituens Apostolus in *Epistola*
cundænu- *ad Romanos* c. 7. *Si autem, inquit, mortuus*
ptiæ. *fuerit Vir ejus, liberata est a lege Viri, ut non*
 sit adultera, si fuerit cum alio Viro : Et in II.
 ad Corinth. cap. 7. Dico autem non Nuptis, et
 Viduis : Bonum est illis, si sic permaneant, sicut
 et Ego. Quod si non se continent, nubant ; melius
 est enim nubere, quam uri. Demum Epist. I. ad
 Tim. cap. 5. florentis ævi Viduas denuo ad
 Matrimonium, et ad sobolem procreandam hor-
 tatur, ne forte in contemptum Castitatis sordi-
 bus incontinentiæ coinquentur. Qua freti au-
 ctoritate Orientalis Ecclesiæ Patres graviter er-
 roris arguunt, et tamquam hæreticos damnant,
 qui putant, post primæ Uxoris obitum nefas
 esse ad secunda vota transire, ut videre est
 apud Petrum Arcudium de Concordia Eccles.
 Occident. et Orient. lib. 7. c. 27.

Contra, §. 30. E contra si Diaconi Ritus Cophti,
eligent. completo decimo sexto anno, Interroganti, et
perseve- illorum voluntatem inquirenti serio ac delibe-
rare in rate responderint, velle se in adepto Ordine
ministe- perseverare, et Ecclesiasticis vacare muneribus ;
rio Eccle- eo casu sub districti severitate judicii Secundæ
siæ. Nuptiæ illis aperte interdican- tur, clamante
Apostolo, Ep. I. ad Tim. cap. 3. *Diaconi sint*
 unius Uxoris Viri.

Quibus §. 31. Insuper, cum Personas Deo consecra-
inhibetur tas maxime puritas, sanctitasque deceat, pro-
etiam om- vide *Canones Apostolici* 17. et 18. quos præci-
nis biga- pua veneratione, et cultu Ecclesia prosequitur,
mia. prohibent Episcopis, Presbyteris, et Diaconis
nedum *bigamiam propriam*, quæ profluit ex se-
cundo Matrimonio, sed etiam *similitudinariam*
ortam ex primo Matrimonio cum Vidua, vel

Corrupta, contracto. Disposita per Canones Apostolicos innovata fuerunt in *Canonis* 3. Concilii Trullani; cujus auctoritas licet in Ecclesia Occidentali recepta non sit, illam tamen Orientalis Ecclesia suscipit, et veneratur. Alexius Aristenius (magni nominis apud Orientales Auctor, quemadmodum Balsamon, et Zonaras inferiori loco citandi) præfati Canonis Trullani Glossator, ita scribit: *Illum qui binis implicatus est Nuptiis post Baptismum, aut Pellicem retinet, aut Viduam, aut ab alio dimissam, aut Meretricem, aut Servam, aut Scenicam ducit, non posse Episcopum, aut Presbyterum, aut Diaconum, aut Hypodiamonum fieri, juxta decimum septimum et decimum octavum Apostolorum Canones, decernunt.*

§. 32. P. Bernat apud Bollandistas *loc. cit.* Sub adeptus ad rem accedens, testatur Diaconus *Sub adepti gradus periculo.* Cophotos vinculo secundi Matrimonii alligatos *periculo.* *adepto gradu excidere*, et ab Ordinis antea collati ministerio suspendi. Nec sane deest huic Disciplinæ satis firmum rationis præsidium. Cum enim Diaconi opportuno tempore interrogati, libero et deliberato actu voluntatis ratam Ordinationem habuerint, et novum quodam vitæ genus ratificando elegerint, ac professi fuerint; deliberato pariter voluntatis actu censendi sunt se subjecisse Legibus Ordini ratificato, et vitæ instituto necessario connexis, ac Legi præsertim prohibenti secunda Connubia, et Bigamiam, adeo ut nefas sit a proposito resilire.

§. 33. Toti hactenus fuimus in examine secundarum Nuptiarum: Nunc vero aliqua *De matrimonio Diacon.* *de primis* attingenda sunt, ut singulis propositi Dubii partibus satis fiat.

§. 34. Quamvis antiquissimo tempore, ad augendam Clericalis Militiæ Sanctitatem, utraque *Disciplina Ecclesie Occid. et Or.* *quoad Cœlib. Sacror. Ministrorum.* Ecclesia Occidentalis, et Orientalis æque præscripserit, nedum Presbyteros, sed alios etiam in SS. Ordinibus constitutos in perpetuo Cœlibatu versari debere, et hanc custodiendæ Castitatis obligationem numquam remiserit alia-

PONT.
A. V.

rum Mater. et Magistra Romana Ecclesia : Secus tamen. contigit tractu temporis in Ecclesia Orientali, ut aperte evincitur ex *Can. aliter dist. 31. cap. quæsitum de pœnit. et remiss. et cap. cum olim. de Cleric. conjugat.* Quibus sanctionibus consonæ sunt Literæ Apostolicæ felic. record. Gregorii XIII. Prædecessoris Nostri datæ ad Patriarcham Maronitarum, legendæ apud Thomam a Jesu in supra memorato Opere pag. 490. ibi : *Cum Stephanus Papa tradat, Orientalium veterem esse traditionem, ut eorum Sacerdotes Matrimonio copulati sint, cumque id illis nunquam interdixerit Ecclesia, nec videtur interdendum Maronitis; Lex enim Cœlibatus semper gravis visa est Græcis, propterea Conjugium permissum est illis etc. Permittendum id itaque videtur Maronitis, dummodo ad Matrimonium non compellantur, qui cœlibes esse vellent, sed ad id potius piis hortationibus inducantur,*

Onid
apud Græcos.

§. 35. Junguntur Matrimonio Græci in Minoribus Ordinibus constituti, et Uxore retenta, ad majores Ordines, et ad Sacerdotii gradum rite promoventur : Ubi tamen contigerit, eos in Statu Cœlibi Sacris Ordinibus insigniri, a quacumque spe contrahendi Matrimonii deji-ciuntur, ut fuse edocet *Gloss. in Can. Diaconi dist. 28.*

Nuptiæ
post susceptum
Diaconat.
interdictæ.

§. 36. Quin obstat declaratio, et protestatio de expetendo Conjugio in ipsa susceptione Ordinis Sacri emissa a Diaconis, qua concurrente, compatibles videntur Nuptiæ cum simultaneo Diaconatus Ministerio, ad præscriptum *Canonis 10. Concilii Ancyranis, relati in Canon. Diaconi, dist. 28, Quicumque Diaconi constituti, in ipsa ordinatione protestati sunt, et dixerunt, oportere se Uxores ducere, cum non possint sic manere, ii si Uxorem postea duxerint, in ministerio manent, eo quod hoc sit illis ab Episcopo concessum; si qui autem, hoc silentio præterito, et in Ordinatione, ut ita manerent, suscepti sunt, postea autem ad Matrimonium venerunt, ii a Diaconatu cessent; Siquidem Balsamon, qui*
Canonem

Canonem illum accurate expendit, expresse rejicit in illo disposita, inquiens: *Hunc Canonem ne sequaris*; et innixus solidiori doctrinæ Sexti Canonis Synodi Trullanæ, inefficacem esse concludit assensum dictæ protestationi quoquo modo præstitum ab Episcopo Ordinante: *Sextus enim Canon* (sunt illius verba) *Synodi in Trullo deponendos decernit Presbyteros, et Diaconos, qui post Ordinationem matrimonium contraxerint. Quod fit enim contra Canones, non ex permissione Episcopali, nec ex eo tantum, quod tacuerint, concedetur, ut quod consistere nequit.*

ANNO
1745.

§. 37. Eadem est quoque Sententia Zonaræ de Canone supra relato Concilii Ancyranæ; imo ad removendam antinomiam duorum Canonum, nempe Ancyranæ, et Trullanæ, qui inter se colliduntur; sextæ Synodi Decreta sequenda proponit: *Cum igitur sibi invicem hi Canones manifeste adversentur, sextæ Synodi Canon, qui et posterior fuit, et magis cum Apostolico Canone consentit, servari debet*: Nec diversimode etiam sentit Aristenius, qui in hoc auctoritatum conflictu adhæret partibus Concilii Trullanæ; Ait enim: *Sed huic Canoni opponitur sextus sextæ Synodi Canon, non omnino ei, qui Cælebs ad Hypodiaconi, aut Diaconi, aut Presbyteri gradum venit, concedens Matrimonio sibi Fœminam conjungere, sed eum, qui hoc ausus fuerit, deponi jubens. Et vim retinet ille Canon; sed hic in desuetudinem abiit.*

Confir-
matur.

§. 38. Diu multumque agitata est inter Theologos controversia illa, plena jurgii, ac dissidii: An solum illicitum; vel potius illicitum et invalidum reputari deberet Matrimonium in Ecclesia Orientali post collationem Sacrorum Ordinum, quemadmodum nullum et irritum reputatur in Ecclesia Occidentali. Placuit sane pluribus, *validum*, sed *illicitum* censi debere hujusmodi matrimonium, tum quia Canonicæ Sanctiones, et Decreta Ecclesiæ Occidentalis illud irritantia protendi non possunt indolè sua ad Ecclesiam Orientalem; Tum quia Canones

Matri-
monium
Diaconi
Græci, et
illicitum
et nullum

PONT. Synodi Trullanæ, quorum semper a Græcis com-
A. V. mendata fuit auctoritas, nullibi expresse an-
 nullant, et irritant matrimonium post Sacros
 Ordines contractum. Strenue contra pugnarunt
 alii pro omnimoda invaliditate: Et saniori certe
 consilio; utpote tuentes sententiam majoribus
 suffragiis suffultam, et menti Congregationum
 Urbis consentaneam. Nullitatem Matrimonii satis
 erui posse judicarunt ex ipso *Can. 3. Concilii*
Trullani his verbis: Eis nefario vitelicet dis-
soluto Conjugio.

Consentit §. 39. Favet etiam eidem Sententiæ auctori-
auctoritas tas Imperatoris Justiniani, qui in Codice a
Imp. Ju- Gothofredo illustrato *lib. 1. de Episcop. et Cleric.*
stiniani. *Novell. 45.* hujusmodi Nuptias nefarias, et in-
 cestuosas appellat; et soboli inde procreatæ no-
 tam illegitimitatis, et turpem Paternæ incon-
 tinentiæ maculam inurit. Et licet in Juribus
 Ecclesiasticis Potestati Laicæ sola relicta sit
 gloria obsequendi, non auctoritas imperandi;
 in subjecto tamen casu loquitur Imperator re-
 lative ad SS. Canones, ibi; *quæ et Sacris visa*
sunt Canonibus.

Cophti in §. 40. Omnia itaque in unum perstringentes,
infantia si, ex hucusque dictis, Græcis ad Ordines Sa-
Ordinati cros jam promotis expresse vetitæ sunt non
Matrim. solum *secundæ*, sed *primæ* etiam Nuptiæ; pari
inire ne- sane jure in proposito themate prohibenda est
queunt, Diaconis ordinatis in tenera ætate celebratio
post rati- *quarumcumque Nuptiarum*, postquam ipsi in
habitio- ætate jam confirmata, serio deliberatoque animo
nem. consensere in Ordinationem jamdiu susceptam,
 illamque publica declaratione ratificarunt; proin-
 deque Patribus Missionariis omnis adimitur po-
 testas super hoc dispensandi.

Etiam §. 41. Nec opitulari quoquo modo potest
post eju- Cophtis salutare propositum ejurandi Schisma-
raturum ticorum errores, seque devovendi ex animo
Schisma. unioni Catholicæ Romanæ Ecclesiæ. Si enim
 Divina tantum adspirante aura, nulloque hu-
 mano impellente consilio, in piæ Matris gremium
 se receperint, et ad Nos confugerint; facile

etiam intelligent, ejusdem Catholicæ Ecclesiæ Disciplinæ et observantiæ eos conformari oportere; Ideoque subijci legi Cœlibatus, quam Promoti ad Ordines Sacros, sive Latini sint, sive Græci, in Romana Ecclesia sancte et inviolate custodiunt.

ANNO
1745.

§. 42. Imminet etiam Diaconis ratam habentibus suam Ordinationem onus dietim recitandi Officium Divinum; de quo instituitur quæstio in quarto Dubio.

De recitatione
Divini Officii.

§. 43. In Ecclesia Occidentali imposita est Presbyteris, Diaconis, et Subdiaconis dicta obligatio, quamvis nullum Ecclesiasticum Beneficium fuerint assequuti. Cohæret enim Ordini Sacro diurnum pensum Horarum Canonicarum; Illudque veteri traditione acceptum, et immemorabili consuetudine in more positum fuisse, docet communior Theologorum opinio.

Ecclesiæ
Occidentalis
Lex eam im-
ponit Sa-
cris Mini-
stris.

§. 44. Quantum assequi potuimus conjectura, et testimonio Monachorum Ritus Cophti in Urbe degentium, quos ea de re percunctari non prætermisimus, Diaconi, Subdiaconi, et Presbyteri Ecclesiæ Orientis nulla lege expressa, Canone, aut Concilii Decreto adiguntur ad recitationem Officii Divini; quia vero positi in hujusmodi ministerii gradibus tenentur Omnipotenti Deo orationes, et sacrificium laudis offerre, etiam apud Orientales laudabilis invaluit consuetudo recitandi Divinum Officium.

Similis
consuetudo
in Ecclesia
Orientali.

§. 45. Memoriam proditum est, Patriarcham Maronitarum plura proposuisse Dubia Prædecessori nostro Gregorio XIII. ut supremo illius, et Apostolicæ Sedis judicio definirentur. Legitur §. 6. hoc potissimum: *Creamus, inquit Patriarcha, Pueros quinque vel sex Annorum Subdiaconos, sine obligatione legendi Horas Canonicas: En Apostolica Definitio relata in sæpe memorato Opere P. Thomæ a Jesu: Tenentur etiam omnes Ordinati ad Horas Canonicas, saltem illi Nationi consuetas, et a Viris doctis recognitas, non solum Beneficiati, sed etiam qui sunt in Sacris, sine Beneficio.* Qua de re, si Disciplina

Quæ legis vim
habere debet; ut
definitum
fuit de
Maronitis

PONT. Ecclesiae Orientalis subicit obligationi et praeccepto recitandi Officium Divinum *more Nationis* generatim omnes in Sacro Ordine constitutos; Eadem sane obligatio, idemque praecceptum persolvendi Horas Canonicas *more suae Nationis* afficiet Diaconos Cophtos, qui per solemnem ratificationem tempore habili emissam denuo assensum praestitere Ordini Sacro in infantili aetate suscepto.

Præmissa §. 46. Satis hæc videri possunt pro examine quatenus tertii, et quarti Dubij, semper tamen præ oculis procedant habita firmiterque retenta hypothesis, quod quæstio usque modo instituta referenda sit ad Diaconos ordinatos in prima aetate Ritu Cophto inter Schismaticos, qui post reditum ad Orthodoxam Ecclesiam, et post ratihabitionem Ordinis factam apud Catholicos in Statu coelibii, vindicent sibi postea legitimi Jura Conjugii.

De his §. 47. At suspicari Nobis non temere licet, qui Ordinationem crebrius in praxi alium dari casum a præmissa tacite ratam habuerunt, et Nuptias contraxerunt, ante ejuratum Schisma, hypotesi longe diversum. Sæpissime etenim contingit, a Diaconis apud Schismaticos in aetate infantili ordinatis, ubi aetas adolevit, ratam haberi apud eosdem Schismaticos Ordinationem, si non expresse, saltem tacite, v. gr. ministrando in Ordine suscepto; et ab ipsis subinde contrahi Matrimonium. Demum ab erroribus, in quibus versantur, quærun in sinu Catholicæ Ecclesiae salutare perfugium, sub spe tamen obtinendæ Dispensationis super Matrimonio jam inito ut in statu conjugali legitime perseverent.

Hi stricto §. 48. Casus iste quo frequentior est, eo etiam explicatu difficilior. Etenim si, ad tramites Uxoribus jam expensarum rationum, ipso jure irrita sunt separandi Matrimonia post Ordinem Sacrum contracta, necessario sequitur, Diaconos in reditu a schismate ad unitatem Ecclesiae non posse pedes tenere in diversis, unum in Divinis, alterum in carnalibus, sed illico separari debere, a quovis Uxoris consortio. Quis erit tamen, qui non agnoscat ac fateatur, hanc separationem gravem

obicem obtrudere properantibus in viam salutis, ac plurimum obstare, ne inita de Conversione consilia ad exitum perducantur. ANNO
1745.

§. 49. E contra vero si facile cum Diaconis dispensetur in Matrimonio post Sacrum Ordinem contracto (quod tamen omnino novum, ac inusitatum non esset, ut perperam nonnulli arbitrantur), ineluctabiles sese objiciunt difficultates in dicta dispensatione executioni demandanda. Siquidem cum apud Fideles, etiam Ecclesiæ Orientalis, nulla sint et irrita Matrimonia post Ordines Sacros celebrata; dispensatio grave illis scandalum ingereret, et acerbe quererentur, maximum infligi vulnus Ecclesiasticæ Disciplinæ.

An expediat dispensationem concedere.

§. 50. Insuper cum res sit de matrimonio in radice nullo; dispensatio suffragari non posset, nisi renovato, ac denuo in faciem Ecclesiæ rite præstito a conjugibus consensu. Hanc vero renovationem consensus novam omnino putarent Cophti, vel fortasse refugerent, tamquam plenam alez; probe intelligentes, unum, et alterum Conjugem posse pro libito abstinere a præstando assensu, immo potiri facultate sese in libertatem vendicandi.

Si dispensetur, necessaria esset renovatio consensus

§. 51. Cæterum, ut mox innuimus, indubiis Ecclesiasticæ Historiæ monumentis edocemur, alias dispensatum fuisse, ut Orientales ad Unitatem redeuntes perseverarent in fœdere Matrimonii post Sacros Ordines contracti. Exemplum hujusmodi Dispensationis exhibent Apostolicæ Literæ fel. rec. Innocentii IV. Prædecessoris Nostri Anno 1244. datæ ad Magistrum et Priorem Fratrum Prædicatorum Terræ Sanctæ, quibus idem Pontifex inter alia indulget, ut per Fratres dicti Ordinis, *Qui deputantur ad prædicandum Jacobitis, Neostritis, Georgianis, Græcis, Armenis, Maronitis, Mossolinis, aliisque Nationibus in Partibus Orientalibus constitutis etc. dispensari valeat, ut illi ex Nationibus numeratis, qui post susceptionem Sacrorum Ordinum, vel in gradibus, et casibus a Divina minime Lege*

Facultas dispensandi alias a S. Sede concessa.

PONT. *prohibitis, Matrimonia contraxerunt, restantur*
A. V. *in eisdem.* Extat dictarum literarum Exemplar
 authenticum Romæ in Archivo Ordinis, exscri-
 ptum ad fidem Autographi asservati in Cœnobio
 Viterbiensi, ut videre est in novissimo Bul-
 lario Dominicano, edito et illustrato ab Anto-
 nino Bremond dieti Ordinis Alumno tom. 1.
 pag. 136.

Suspen- §. 52. Sed hæc exempla tanti non sunt, ut
ditur Re- Nos statim ea sequi velimus. In hoc gravi ne-
solutio. gotio, in quo multa desunt, quæ scitu digna
 sunt, hæremus adhuc; et præcipuum Pontificiæ
 sollicitudinis munus esse intelligimus, nihil in-
 tentatum relinquere, quod ad singulas circum-
 stantias enucleate assequendas pertinere possit.

Missio- §. 53. Partes erunt igitur Vicarii Generalis,
narii ju- ac Præfecti Missionis, cæterorumque Missiona-
ventur riorum, ad quos præsentem Instructionem de-
circa sub- ferri volumus, Articulis infra subjectis con-
jecta ca- gruum ac dilucidum exhibere responsum, Nos-
pita di- que certiores quam primum efficere, ut tan-
stinctè dem firmo, ut ajunt, pede deliberare possimus.
referre.

I. An spes ulla affulgeat proximi reditus ali-
 cujus Episcopi ad sinceram cum Catholica Ec-
 clesia Unitatem.

II. An rebus in eo, in quo hædie sunt, statu
 manentibus, expediat, tribui uni, vel pluribus
 Presbyteris facultatem extraordinariam admini-
 strandi Sacramentum Confirmationis: Cui, vel
 quibus dicta facultas tuto delegari possit, ut
 Sacro Chrismate præcipue liniantur Filii orti a
 Parentibus Catholicis post hæresim epuratam,
 et abluti Sacro Baptismate, saltem a Sacerdote
 Latino.

III. An in casu concessionis hujusmodi facul-
 tatis expediat monere Sacerdotes, ne ea utantur
 administrando Confirmationem Infantibus im-
 mediate post Baptismum (nisi in casu necessi-
 tatis), sed in ea tantum ætate, qua Confir-
 mandus virtutum Sacramenti valeat mente per-
 cipere

IV. An Diaconi Ritus Cophti attingant hodie eximium illum numerum, qui a Scriptoribus præfertur. An Diaconi ordinati in ætate puerili, ministrent adulti in Ordine suscepto, et in statu cœlibi, ita ut inferri possit, eos ante Nuptias ratam Ordinationem habere; Cùm comper- tum sit, teste P. Benart, *eos a Puerio functionibus Ecclesiasticis assuescere*, et in magno numero ordinari, *ne aliquando desint, qui Ecclesie Ministeriis operam navent.*

A 1110
1745.

V. An et quomodo tolli possit, et radicitus extirpari abusus conferendi Ordines ante legitimum tempus, et induci, quoad ætatem Ordinandorum, observantia Decretorum Concilii Tridentini, quam in casu simili, ad Catholicæ Fidei præsidium, et Disciplinæ Ecclesiasticæ augmentum, Gregorius XIII. plurimum commendavit Patriarchæ Maronitarum in illis verbis: *Inducendi sunt Maronitæ, ut Concilii Tridentini Decreta observent sess. 23. cap. 12.*

VI. An plus commodi et utilitatis vel potius scandali et detrimenti allatura sit rei Catholicæ Dispensatio super Matrimonio inito post Ordines Sacros, libratis in utramque partem omnium rationum et circumstantiarum momentis.

§. 54. Enixe demum expetimus ea omnia, quæ Evangelici Præcones, ad Animarum salutem, ad Catholicæ Fidei propagationem, et spirituale solatium Nationis illius, quam intima complectimur charitate, opportuna esse cognoverint. Interim Deum, a quo sancta desideria, recta consilia, et justa sunt opera, enixe rogantes, ut Ovibus, ac Pastoribus suorum charismatum dona multiplicet, eisdem optati eventus auspiciem, Apostolicam Benedictionem ex animo impertimur.

Adhortatio.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die iv. Maji MCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die
4. Maji
1745.

PONT.
A. V.

CXXX.

DE JEJUNII DISCIPLINA

Conservanda, vel reintegranda. De dispensationibus generalibus pro Oppidis, aut Diocesisibus integris, nonnisi certa ratione, et justa de causa, petendis, et concedendis.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, et Episcopis universis, gratiam et communionem Sedis Apostolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

LIBENTISSIME quidem amplectimur, quæ Nobis Pontificis offeruntur, occasiones ad Vestros animos excitandos, ut Ecclesiasticæ disciplinæ reparandæ sedulam curam conferatis: Etenim Summi Pontificatus dignitati, ad quam Nos, licet immerentes, eveci fuimus, conjunctam esse intelligimus sollicitudinem aliarum Ecclesiarum, Nobisque commendatam, qui plane tenuitatem virium nostrarum non ignoramus.

Jejuniorum observantia a Concil. Trident. Episcopis commenda-
 §. 1. Cum itaque præsentium literarum argumentum totum sit de Jejunio, quod tempore Quadragesimæ, veteri Ecclesiæ instituto ac lege, Fidelibus indicitur; supervacaneum ducimus longam orationem conficere de Quadragesimæ Institutione, et Patrum, et Conciliorum omnes super hac de re in medium proferre auctoritates. Difficile id quidem Nobis parum videretur: sed potius alienum, et nullo modo consentaneum Vobis quos doctrinæ laude, Canonum, et Sacræ Historiæ cognitione præstantes arbitramur.

ANNO
1745.

Porro ad scribendas has literas adducti fuimus gravissimis illis verbis Tridentinæ Synodi, quæ *sess. 25. de Reformat.* præcipit Episcopis, omne studium impendere, ut Fideles ipsorum curæ traditi magna religione perficiant ea, quæ a Sacris Canonibus præscribuntur: *Ut illis omnibus, et iis præcipue sint obsequentes; quæ ad mortificandam carnem conducunt, ut ciborum delectus, et jejunia.*

§. 2. Ubi primum Bononiensem Ecclesiam administrandam suscepimus (ad quam beneficio Clementis XII. fel. rec. ab Sede Anconitana translati fuimus) Mandatum evulgavimus (quod Libro primo Institutionum Nostrarum pro Viris Ecclesiasticis decimoquinto loco continetur): In illo plures difficultates indicavimus, ob quas minime solvendo a Jejunii legibus putabamus illos, qui ob legitimam causam, et legitima prius auctoritate interposita, quadragesimæ abstinentiam non observarent, minime, inquam, solvendo a jejunio, ita ut liceret ipsis quolibet die mensam bis instituere, non unica vice, vespertina superaddita Refectione, quæ permitti jejunantibus consuevit.

§. 3. Tandem in hac Pontificia Sede collocati, rem totam in examen iterum revocavimus, et præstantissimis quoque Viris demandavimus, ipsam diligenter accurateque perpendere, ac suas deinde opiniones Nobis exponere. His peractis, hujusmodi controversiæ finem tribuere constituimus, illudque decrevimus, ne ulla in posterum, sive peculiaris, sive generalis pro aliqua Civitate, vel Oppido concedatur facultas adhibendi carnes ad mensam tempore Jejunii, vel Quadragesimæ, nisi conditio servandi Jejunii, sive unius comestionis, interponatur; et illum quoque monitum addatur, nequaquam licere mensam eandem carne, ac piscibus instruere. Equidem declinatis hac ratione nimium implicatis quæstionibus, existimavimus, unicam singulis diebus comestionem inducere illis etiam, qui carnibus uti, cum Jejunium indicitur, rite

PONT.
A. V.

obtinerunt; et pravam illam consuetudineur, quæ apud multos jam nimis invaluerat, penitus evellere, afferendi nempe carnes in mensam cum piscibus, postquam ipsi Quadragesimalis abstinentiæ præcepto soluti fuerunt, ob eam potissimum causam, quod grave detrimentum saluti ab esu piscium accipiant.

Quæ executioni mandantur.

§. 4. Hæc apertissime constant ex nostris Apostolicis Literis, quas in forma Brevis dedimus ad omnes Episcopos Orbis Catholici anno 1741., quarum primæ incipiunt: *Non ambigimus*; alteræ vero: *In suprema*. Nos profecto nulli unquam elargiti sumus vesci carnibus, cum tempus Quadragesimæ, sive aliud Jejunium præcipitur, nisi indicta, scriptaque conditione, quam superius commemoravimus. Maximam pariter lætitiã percepimus, cum redditæ Nobis fuerunt plures Epistolæ, ac Mandata vestra, Literis nostris Apostolicis omnino consentanea, quibus pro virili parte contendistis adducere Populos vobis subjectos, ut propositam in illis disciplinam pie servarent.

Excitate difficultates per organum Pœnitentiariæ Apost. solvantur.

§. 5. Interim promulgatis iisdem Apostolicis Literis, quas paulo ante nominavimus, plures cavillationes excogitatæ sunt a nonnullis, uti Nos antea facili conjectura suspicati fuimus. Plures etiam quæstiones propositæ Nobis fuerunt, exigui quidem ponderis ac momenti, quemadmodum Nos opinamur; cum illæ, vel ipsius Legis verbis, vel sensu penitus corruant ac dissolvantur. Attamen Sacro Tribunali nostræ Pœnitentiariæ, rerum hujusmodi conscio ac peritissimo, easdem quæstiones expendendas commisimus, quibus omnibus plene cumulateque, quoties opus fuit, satisfecit.

Archiep. Compostellæ plura dubia proposuit.

§. 6. Archiepiscopus Compostellæ, in Hispaniarum Regnis Primus Inquisitor, nuperrime vita functus, longam ad Nos dedit Epistolam, qua plures recensebat difficultates, quæ Literis nostris Apostolicis adversabantur, quominus executioni mandarentur; eo quod nonnulli Theologi in diversas opiniones ac sententias abirent

in solvendis quibusdam quæstionibus, quibus Literæ nostræ Apostolicæ causam et occasionem præbebant; ac proinde de illis Judicium Nostrum exquirebat; Equidem Archiepiscopi Literæ Nos gravissimis ac difficillimis temporibus occupatos deprehenderunt. Attamen, dum quæstiones in ipsis expositas percurramus, visum Nobis est non quidem expeti, ut iis quæstionibus responsum fieret, ipsisque solutis, nullum impedimentum, sive obstaculum nostris Literis Apostolicis superesset; sed potius ut objectis cavillationibus ad optatum finem ipsæ minime adducerentur. Accedit etiam, quod Epistola Archiepiscopi multis argumentationibus, et obscuris vocibus redundabat: quamobrem, licet plures hortarentur, ne ullum Archiepiscopo responsum redderemus; illi tamen satisfacimus, res præcipuas ex ejus litteris delibantes, et quæstiones omnes ad certum numerum redigentes. Quibus Pontifex satisfecit per literas Apost. Primum Nostris occupationibus tribuendum testati sumus, quod tarde ipsi responsum daremus, ejus studium commendavimus; etiam magnopere probavimus, quod anceps ac dubius ad hanc S. Sedem confugerit, ut consilium exposceret: Deinde prolatis quæstionibus satisfacere non prætermisimus, illam tamen monentes de instituto Summorum Pontificum, qui leges condere solent, disciplinam decernere, neque ullam habere rationem illorum, qui dubitandi causas objiciunt, ut quæ constituta sunt, perturbent ac evertant.

§. 7. Vix redditis Literis, Archiepiscopus paulo post vitæ cursum absolvit: Itaque non immerito suspicamur, responsa Nostra, quæ literis continebantur, haud cognita fuisse et perspecta illis, qui quæstiones excitaverant. Post hæc alii pariter ex Hispanis Episcopis nonnullas ex iisdem quæstionibus Nobis proposuerunt; quare iisdem responsis usi sumus, quæ tradita prius Archiepiscopo Compostellæ a Nobis fuerant. Non defuerunt etiam præstantes inter Italos Theologi, qui Literas nostras Apostolicas datæ Hæ pro norma habentur in similibus.

PORT. anno 1741. egregiis commentariis illustrarunt :
 A. V. Idem contigit Responso, quod fecimus Archiepiscopo Compostellæ die 8. Julii 1744., quod sane integrum suis Libris præfigendum curaverunt.

Earum §. 8. At quoniam Libri ejusmodi ad Vos fortasse nondum pervenerunt, vel curis aliis distenti illos percurrere minime potuistis, his Literis Encyclicis adjungimus illas pariter, quas (uti dictum sæpius est) ad Archiepiscopum Compostellæ jam pridem scripsimus, ut quæ disciplina Vestris in Diœcesibus tenenda sit, plane cognoscatis, ac ne Vos deterreant difficultates, si quæ a captiosis hominibus concitentur.

Sequitur tenor Apostolici Brevis superius impressi n. 10. vol. II. pag. 284.

Quæstio- §. 9. Cum hæc ita se habeant, satis muneri
 nibus hi- nostro fecisse videmur, ne illi, quibus licet car-
 sce subla- nes edere, cum Jejunium tempore Quadrage-
 tis alii- simæ, vel extra Quadragesimam Fidelibus præ-
 abusus- scribitur, unius comestionis limites excedant,
 tollendi. ac ne piscibus simul et carnibus parari sibi
 mensam patiantur, neve cavillationes perscrutentur, ut legi tenebras offundant. Pauca tamen adhuc supersunt, quæ remedium a Nobis deprecantur.

Dispen- §. 10. Siquidem advertimus jam multis ab-
 sationes hinc annis non solum plures in qualibet Italiæ
 generales Urbe, vestra auctoritate, dissolvi a Quadrage-
 nimis sæ- simali abstinentia, sed etiam magno studio con-
 pe petun- tenditis, ut universam Civitatem totamque Diœ-
 tur. cesim eadem abstinentia liberemus. Hinc factum est, ut in quibusdam Civitatibus ac Diœcesibus jam per multos annos Fideles universi, absque ullo discrimine, carnibus per Quadragesimam utantur.

Quid inde §. 11. Id quidem maximam Nobis affert solli-
 timen- citudinem, eo quod deprehendimus certis Testi-
 dum. moniis, in quibusdam Regionibus Septemtrionis, toto Quadragesimæ cursu, lactis et ovorum usum libere permitti, quia per plures annos eandem facultatem petierint, et ab Sede Apostolica consecuti fuerint : quamobrem illi Populi

ANNO
1745.

sibi in animum induxerunt, non esse rursus ad Pontificem confugiendum pro hujusmodi facultate impetranda, sed priores concessionem singulis annis acceptas sufficere, ut lactis et ovorum consuetudo per Quadragesimam comprobetur.

§. 12. Præterea maximi facienda esse ducimus ea verba Trident. Conc. Sess. 25. cap. 18. de Refor. Sicuti publice expedit, Legis vinculum quandoque relaxare, ut plenius, evenientibus casibus, et necessitatibus, pro communi utilitate satisfiat; sic frequentius Legem solvere, exemploque potius, quam certo personarum, rerumque defectu, petentibus indulgere, nil aliud est, quam unicuique ad Leges transgrediendas aditum aperire.

Conc.
Trid.
mens circa
dispensationes.

§. 13. In Literis nostris Apostolicis, quas anno 1741. ad omnes Catholicos Episcopos dedimus, huic corruptelæ viam præcludere cogitavimus ea ratione, illisque verbis, quæ rursum hic subjicimus: *Debitum igitur Paternæ uniuscujusque vestrum sedulitatis et charitatis officium jure postulat, ut omnibus notum faciatis et annuncietis, nemini quidem sine legitima causa, et de utriusque Medici consilio, multitudini vero, veluti Populo, aut Civitati, aut Genti indiscriminatim integræ, nonnisi gravissima, et urgente necessitate, et in casibus per Sacra Canonum Statuta præscriptis, cum debita Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis reverentia, a Quadragesimali Jejunio dispensationem, toties quoties opus fuerit, concedendam, nec audacter fidenterque usurpandam, nec superbe et arroganter ab Ecclesia, sicut alibi in more positum esse accipimus, esse postulandam.*

Pontificis
sanctio
jam edita.

§. 14. Porro Nos hanc normam secuti sumus, cum multitudinem, veluti Populum, aut Civitatem integram, Quadragesimali abstinencia immunem declaravimus. In primis loci Episcopus id postulare a Nobis debuit, ac de gravissima, urgentique necessitate suum testimonium interponere. Deindè carnes minime permissæ fuerunt, si lactis, et ovorum usus satis esse videretur.

Ratio
servata in
concedendis
Disp.
general.

PONT.
A. V.

Tum vero facultas edendi carnes tribui solum consuevit, cum interposito Episcopi testimonio id omnino necessarium judicaretur: nec sufficiens necessitati remedium afferri constaret, si ova solum, et lacticinia concederentur. Quoties autem abstinentia Quadragesimæ nostra auctoritate soluta fuit, certos tamen dies præscripsimus, quibus integra abstinentia servaretur, nempe diem Cinerum, dies quatuor temporum, vigiliis præcepto obeundas, dies Majoris Hebdomadæ a Dominica Palmarum. Quandoque recensimus etiam totam hebdomadam Cinerum; Aliquando etiam indiximus abstinentiam Feriali sextis, ac Sabbathis, etiamsi facultas a Nobis tradita, lactis et ovorum usum solum completeretur. Postremo eam conditionem semper addidimus, ne Jejunii lex unius per diem comestionis ullo modo violaretur, ac ne simul in mensa carnes et pisces apponerentur.

Verifica-
tio causæ
ab Episco-
porum ju-
dicio pen-
det.

§. 15. Dum rationem hujus consilii nostri serio perpendimus, hæc plene acquiescimus, ob eam sollicitudinem ac dubitationem, ne causa ab Episcopo loci prolata, quam Nos legitimam credidimus ad solvendam Quadragesimæ abstinentiam, ejus naturæ fortasse non sit, quæ veram et urgentem necessitatem contineat. Quippe illud Nobis semper ante oculos propositum habuimus, ut nihil a ratione alienum, nihil inconsulto ac temere faciamus. Hærent pariter anime defixa Sancti Bernardi verba ad Pontificem Eugenium *lib. 3. de Consideratione cap. 4. Facitis hoc, quia potestis: Sed, utrum debeatis, quæstio est et quomodo*: Attamen fidem præstitimus iis, quibus præstanda fuerat, Episcopis nempe locorum. Non enim alio pacto exerceri potest sollicitudo peculiarium Ecclesiarum, ac Diocesium, nisi fides habeatur Episcopis, a quibus illæ administrantur. Sed in posterum, ut gravissimum hoc negotium tutius, quam fieri possit, geratur, molestum vobis non sit, animis advertere, quæ subjicimus.

§. 16. Non ignoratis ab Innocentio III. Prædecessore Nostro *Cap. Consilium, de observatione jejuniorum*, inter causas legitimas solvendi abstinentiam a Carnibus jejunii tempore, recenseri veram, et existentem reipsa ægritudinem : Præterea de illis, qui in Quadragesima, vel in aliis jejuniis solemnibus infirmantur, et petunt sibi esum Carnium indulgeri, respondemus : quod, cum non subjaceat legi necessitas, desiderium infirmorum, cumurgens necessitas exigat, supportare potes et debes, ut majus periculum in eis evitetur. Idem statuerant multo ante Innocentium III. Patres octavi Concilii Toletani *Can. 9.* quod anno 653. celebratum fuit : *Quisquis absque inevitabili necessitate, atque fragilitatis evidentis languore, seu etiam ætatis impossibilitate, diebus Quadragesimæ esum Carnium præsumpserit attentare, non solum erit reus Resurrectionis Dominiocæ, verum etiam alienus ab ejusdem diei Sancta Communione.... Illi vero, quos aut ætas incurvat, aut languor extenuat, aut necessitas arctat, non ante prohibita violare præsumant, quam a Sacerdote permissum accipiant.*

§. 17. Nemo est, qui non intelligat hujusmodi causas satis esse, ut aliqui a Jejunii legibus et abstinentia immunes existantur; non autem, ut Populus, vel integra Civitas idem Privilegium obtineat. Quis enim sibi persuadere possit, Cives universos alicujus Urbis, vel Diocesis, eodem tempore gravissimo morbo teneri, vel in eodem discrimine versari omnes, ut periculosam ægritudinem contrahant? Nisi forte eos morbos intelligamus, qui ab aëris intemperie, vel infectione promanant, de quibus paulo post verba faciemus. Quis credat unquam, Populum universum alicujus Diocesis vel communi languore penitus extenuatum, vel extrema senectute confectum?

§. 18. Neque vero causa sufficiens habenda est, ut aliqua Civitas, vel Populus abstinentia Quadragesimali liberetur, ipsique Carnes per-
 Quadragesimalium ci-

ANNO
1745.

Causæ
pro con-
cedendis
dispensa-
tionibus
persona-
libus.

Aliæ om-
nino re-
quiruntur
pro gene-
ralibus.

PONT. mittantur, si forte pisces, vel ova caro pretio
A. V. vendantur. Sicut enim Urbes habent egenos
 borumca- Cives, ita etiam opulentos; e quibus etiam alii
 ritas non vitæ sustentationem labore ac sudore sibi com-
 est causa parant; alii vero patrimonio ac divitiis satis
 sufficiens superque abundant. Itaque, si pro emendis pi-
 pro disp. scibus grave pretium solvendum sit, id quidem
 generali. egenis Civibus, non vero divitibus suffragatur.
 Id asserunt etiam nonnulli Theologi haud se-
 verioris disciplinæ, quorum sententiam recen-
 suimus Capite nono Libri tertii nostrarum In-
 stitutionum, quas Bononiæ Typis impressimus.

Nec Mili- §. 19. Illud etiam inane commentum prorsus
tum sta- existimari debet, solvendas esse abstinentia
tionem. Quadragesimæ Civitates, vel Dioceses, ubi exer-
 citus versantur, eo quod Milites in iis locis
 permanentes abstinentiæ leges minime obser-
 vant. Id potius animos Civium inflammare de-
 beret ad jejunium rite religioseque suscipien-
 dum, ut nempe Milites tanta virtute temper-
 antia permoti, ipsorum exemplum sequantur.
 Illud solum pro legitima causa in medium pro-
 ferri potest, Copias Militum tantam afferre Ci-
 vitati penuriam herbarum, atque olei, licet
 Quadragesimæ Jejuni non obtemperent, ut ha-
 rum rerum pretia summopere augeantur. Tunc
 autem eadem statuenda sunt, quæ paulo ante
 diximus, cum pisces, et ova cariori pretio com-
 parantur.

Nec alia §. 20. Igitur peculiare morbi, quamvis fre-
expeculia quentes, in posterum pro causa solvendæ abs-
ribus cau- tintentiæ non adducantur, nisi forte Civibus
sis supra universis iidem morbi communes habeantur ob
recensitis aliquam aëris corruptionem; neque in poste-
 rum herbarum, olei, piscium, et ovorum pre-
 tia tanti ponderis esse censeantur, ut omnis
 Civitas, vel Diocesis, ab instituto Quadrage-
 simæ Jejuni ac temperantia liberari conten-
 dat. Quod si veras, ac legitimas a Nobis causas
 ad hanc facultatem obtinendam expetitis, duas
 potissimum percensebimus, quarum prima ex

jure Canonico, altera vero ab ipsa rerum ma-
gistra experientia deprompta est.

ANNO
1745.

§. 21. Innocentius III. quem superius nomi-
navimus, eodem Cap. *Consilium, de observa-*
tione jejuniorum, Archiepiscopo Bracaren-
si postulanti, qua poena plectendos judicaret illos,
qui tempore Quadragesimæ a Carnibus non ab-
stinuerant ob summam rerum caritatem, et
angustiam, ita ut plures fame enecarentur,
respondit his verbis: *Cum autem quæsieris,*
quæ sit illis poenitentia injungenda, qui diebus
Quadragesimalibus, tempore quo tantæ famis
inedia ingruebat, quod magna pars populi pro-
pter inopiam annonæ periret, carnes comedere
sunt coacti; respondemus: quod in tali articulo
illos non credimus puniendos. Preces tamen Do-
mina pro illis et cum illis effundas, ne ipsis ali-
quatenus imputetur; quia bonarum mentium est,
ibi timere culpam, ubi culpa minime reperitur;

Causæ
legitimæ
Deficien-
tia pis-
cium, olei
etc.

Si quis hoc tempore Episcopus, adductus exem-
plo Bracaren-
sis Antistitis, idem consilium pe-
teret a Sede Apostolica, tanquam ineptus, ac
simplex haberetur; Sed illo Ecclesiæ felicissimo
sæculo maximi pendebatur, uti æquum est,
Quadragesimæ præceptum. Hinc magna severi-
tate inquirebantur illi, qui minime paruis-
sent, licet talis causa intercederet, ut liberi ab eo-
dem præcepto viderentur: nec ulla ratio habe-
batur Virorum Principum, licet ipsorum inco-
lunitas cum Reipublicæ felicitate conjuncta
putaretur; uti Nos fuse ostendimus in decima
quinta nostrarum Institutionum Libri primi.
Sed iis omissis, et aliis bene multis, quæ in
hanc rem congeri a Nobis possent, illud pri-
mum delibabimus ex responso Innocentii III.
tunc Quadragesimæ abstinentia solvi posse in-
tegram Civitatem, vel Diocesim, cum reipsa
non suppetunt ea, sine quibus præceptum Qua-
dragesimæ observari nequit. Itaque si revera in
aliquo loco neque oleum, neque pisces compa-
rari possint, tunc Incolis ejusdem loci per-
mitti fas est, ut lacte, et ovis utantur: Si hæc

Discipli-
næ veteris
ac rigor.

P O'N T. autem revera deficient , tunc Carnis , salubris
A. V. tamen , edendæ facultas concedetur , interposita
semper jejunii servandi conditione.

Exem-
plum dis-
pensatio-
nis con-
cessæ pro
Insulis
Americæ.

§. 22. Insula Sancti Dominici in America Me-
ridionali in temporalibus paret Charissimo in
Christo Filio nostro Ludovico Galliarum Regi
Christianissimo , nec ei ullus præest Episcopus.
Præfectus Patrum Societatis Jesu anno 1742. a
Nobis quæsit , an ex concessione sibi facta a
Sede Apostolica dispensandi super esu carni-
um , ovorum , et lacticiniorum tempore jejuniorum ,
et Quadragesimæ , dici posset , sibi etiam datam
fuisse facultatem dispensandi nedum particu-
lares personas , sed etiam multitudinem homi-
num , et omnes sui districtus Incolas , quando
coram Deo id expedire judicasset : habitoque
responso , facultatem ei fuisse concessam dispen-
sationem indulgendi particularibus hominibus ,
non autem multitudini hominum , et omnibus
Incolis sui districtus , pro concessione exoravit.
Pro causa exposuit veneficam piscium qualita-
tem , exiguum piscatorum numerum , qui longe
ab Insula piscantes , pisces deferebant aut fœ-
tentes , aut corruptos ob nimios calores ; pau-
pertatem earum gentium , quæ oleum emere
non poterant pro cibis Quadragesimalibus ne-
cessarium ; deficientiam denique olerum , et le-
guminum , quæ in ea regione facile corrumpun-
tur , aut a vermibus consumuntur. Re subinde
mature discussa coram Nobis in Congregatione
Generali Sanctæ Romanæ et Universalis Inqui-
sitionis die 12. Aprilis anno 1742. habita ratione
regionis nimis remotæ , a qua quolibet anno
impossibilis erat ad Sedem Apostolicam recur-
sus ; indulgentes necessitatibus Fidelium degentium
in Insulis Ditionis Gallicæ in America , facul-
tatem concessimus Præfectis Missionum illarum
partium , ut in casu veræ , et ineluctabilis ne-
cessitatis , et tantum de anno in annum , præ-
fataque vera necessitate durante , et non ali-
ter , nec alio modo , uti possent et valerent
cum fidelibus Populis ipsorum regimini com-

missis dispensare super esu ovorum, et lactici- A N N O
1745.
niorum, et etiam carniū tempore Quadrage-
simali, indicta simul cum hujusmodi dispensa-
tione observantia jejunii per unicam comestio-
nem, onerataque prædictorum Præfectorum con-
scientia, si admissim juxta præscriptum con-
cessa facultate usi non fuissent.

§. 23. Sed jam ad experientiam deveniamus. II. Causa, Morbus
epidemi-
cus.
Quindecim abhinc annis per totam fere Euro-
pam morbus invaluit, qui pectoris inflamma-
tionem inferebat, ita tamen, ut ex una Civi-
tate in aliam, et ex una Provincia in aliam
hæc funesta lues promanaret. Id contigit annis
1730. 1733. 1740. Licet autem morbus ejusmodi,
qui universos hominum ordines, atque ætates
corripiebat, lentam solum in pectore inflamma-
tionem excitaret, tamen senibus matura jam
ætate debilitatis extremam afferebat perniciem;
nam ex ipso febres acutissimæ, ac mortales se-
quebantur. Idem morbus in periculum trahe-
bat juniores etiam, qui paululum infirmo pe-
ctore laborarent. Postremo multorum pectora
adeo labefactavit, ut gravissima deinde mala
provenerint. Alios quoque morbos hujus ge-
neris, pectoris inflammationem magno cum pe-
riculo afferentes, ægros in discrimen vitæ ad-
duxisse, Medici Scriptores luculenter testantur.

§. 24. Itaque si Medicinæ Professores acciti, Medici
audiendi
super qua-
litate
morbi.
monitique graviter, ut nihil a veritate alienum
respondeant, unanimi consensu fateantur (uti
nobis ipsis accidit, cum adhuc Bononiæ versa-
remur) morbum esse talis naturæ; qualem su-
perius commemoravimus; ita ut nulla ætas li-
bera, et incolumis esse queat; et affirmant,
illis ipsis, qui inter Cives salvi et integri nu-
merantur, eandem perniciem imminere; id præ-
terea conferre plurimum ad ejusmodi luem de-
pellendam; aut evitandam, si tam ægotantes
tum sani a piscibus; et oleo, et quandoque
pariter a lacte, et ovis abstineant; si, inquam,
res ita se habeat, tum procul dubio causa suf-
ficiens judicanda est, quæ experientiæ inniti-

PONT. tur, et quæ semper probata, et in posterum
 A. V. probanda videtur, ut nempe Populus, seu Ci-
 vitas integra a carnibus abstinendi præcepto non
 teneatur.

Eorum §. 25. Neque ulla difficultas promovere vos
 attesta- debet a consulendis Medicis, qui præstantiores
 tiones ex- habeantur. Cavendum pariter, ut quidquid re-
 hibendæ. vera senserint, scripto testari non prætermi-
 tant; quæ conditio si desit in posterum, nulla
 unquam facultas Civitati, aut Diocesi, carnibus
 aut lacticiniis vescendi tempore Quadragesimæ
 tribuetur: quippe id necessarium omnino vi-
 detur. Accedit etiam, quod Medici facilitate
 quadam incredibili peculiare quidem Cives a
 Quadragesimæ præcepto liberos, et immunes
 decernere solcant; (de qua re gravissime mo-
 nendi a vobis sunt, ne suas animas indulgendo
 nimis aggravent): Cum vero pro universis Ci-
 vibus idem statuendum proponitur, tum se
 difficiles, anxios, ac sollicitos præstare, Nos
 ipsi experti sumus. Postremo si velint percur-
 rere ea, quæ in Italia, et extra ipsam præ-
 clarissimi Auctores Medici Typis evulgarunt,
 facile deprehendent, abstinentiam, ciborumque
 parsimoniam ab illis magnopere commendari;
 discrimen inter morbos constitui, et certis ra-
 tionibus ostendi, in curandis quibusdam mor-
 bis nequaquam requiri, ut jusculum, et car-
 nes, loco picium, olei, et herbarum substi-
 tuantur; in aliis vero juvare plurimum, si
 sublatis carnibus, cum indicatur jejunium, oleo,
 vel lacte agrotantes utantur: Demum adver-
 tent, quam diligenter, accurateque scribant de
 pectoris incommodis, cum in omnibus genera-
 tionibus evitantur, ne corripiantur eodem morbo,
 qui adhuc incalentes a communi hac supersunt.

Quid ob-
 servan-
 dum pro
 indulg-
 entia car-
 nium, et
 vitium.

§. 26. Hæc vobis indicanda putavimus. Re-
 spiciunt
 ut dicitur
 præceptum
 Quadragesimæ
 carne ab-
 stinenda
 est, ut Vos hortemur, ne tam facile
 carnis, et lacticiniis tempore Quadragesimæ
 pro universa Civitate, vel Diocesi. Quippe ab-
 stinenda tandem est consuetudo, ob quam

Quædam
 præceptum
 Quadragesimæ
 carne ab-
 stinenda
 est, ut Vos
 hortemur, ne
 tam facile
 carnis, et
 lacticiniis
 tempore
 Quadragesimæ
 pro universa
 Civitate, vel
 Diocesi. Quippe
 abstinenda
 tandem est
 consuetudo, ob
 quam

jam per tot annos in quibusdam locis hæ facultates tribui consueverunt. Illud etiam experientia a Vobis compertum erit, delicatis quoque, ac mollibus abstinentiam Quadragesimæ nullam inferre perniciem; neque plures ob hanc causam inter ægrotos, vel mortuos recenseri.

§. 27. Hanc rationem, et institutum Nos ipsi secuti sumus Romæ, ac Bononiæ (cujus Sedem adhuc retinemus,) cum nuper Quadragesimæ tempus ageretur. Si vos id quoque præstabitis, neque facile a Nobis pro universa Civitate, vel Diocesi, facultatem solvendi Quadragesimæ abstinentiam postulabitis, vel (si necessarium id arbitremini) non aliter, quam servatis præmissis conditionibus Dispensationis instantia ad Nos deferretur, non solum ii fructus provenient, quos jam indicavimus; sed etiam repulsæ pudorem evitabitis, Nosque pariter ea molestia vindicabitis, quam ferimus, dum votis vestris minime obsecundamus. Postremo vos omnes peramanter amplectimur, et Apostolicam Benedictionem Vobis, Populisque vestris impertimur.

Datum ex Arce Castri Gandulphi die 10. Junii 1745. Pontificatus Nostri Anno V.

ANNO
1745.

Præmissis non servatis, Dispensatio denegabitur.

Dat. die
10. Jun.
1745.

PONT. tur, et quæ semper probata, et in posterum
 A. V. probanda videtur, ut nempe Populus, seu Ci-
 vitas integra a carnibus abstinendi præcepto non
 teneatur.

Eorum §. 25. Neque ulla difficultas promovere vos
 attestat- debet a consulendis Medicis, qui præstantiores
 tiones ex- habeantur. Cavendum pariter, ut quidquid re-
 hibendæ. vera senserint, scripto testari non prætermit-
 tant; quæ conditio si desit in posterum, nulla
 unquam facultas Civitati, aut Diocesi, carnibus
 aut lactitiniis vescendi tempore Quadragesimæ
 tribuetur: quippe id necessarium omnino vi-
 detur. Accedit etiam, quod Medici facilitate
 quadam incredibili peculiare quidem Cives a
 Quadragesimæ præcepto liberos, et immunes
 decernere soleant; (de qua re gravissime mo-
 nendi a vobis sunt, ne suas animas indulgendo
 nimis aggravent): Cum vero pro universis Ci-
 vibus idem statuendum proponitur, tum se
 difficiles, anxios, ac sollicitos præstare, Nos
 ipsi experti sumus. Postremo si velint percur-
 rere ea, quæ in Italia, et extra ipsam præ-
 oclarissimi Auctores Medici Typis evulgarunt,
 facile deprehendent, abstinentiam, ciborumque
 parsimoniam ab illis magnopere commendari;
 discrimen inter morbos constitui, et certis ra-
 tionibus ostendi, in curandis quibusdam mor-
 bis nequaquam requiri, ut jusculam, et car-
 nes, loco piscium, olei, et herbarum substi-
 tuantur; in aliis vero juvare plurimum, si
 sublatis carnibus, cum indicitur jejunium, oleo,
 vel lacte ægotantes utantur: Demum adver-
 tent, quam diligenter, accurateque scribant de
 pectoris incommodis, eum in omnibus genera-
 tim excitantur, ne corripiantur eodem morbo,
 qui adhuc incolumes a communi lue supersunt.

Episcopi §. 26. Hæc vobis indicanda putavimus. Re-
 ne facile liquum est, ut Vos hortemur, ne tam facile
 petant suscipiatis negotium petendæ facultatis utendi
 Dispensa- carnibus, et lactitiniis tempore Quadragesimæ
 tiones ge- pro universa Civitate, vel Diocesi. Quippe ab-
 nerales. rumpenda tandem est consuetudo, ob quam

jam per tot annos in quibusdam locis hæ facultates tribui consueverunt. Illud etiam experientia a Vobis compertum erit, delicatis quoque, ac mollibus abstinentiam Quadragesimæ nullam inferre perniciem; neque plures ob hanc causam inter ægros, vel mortuos recenseri.

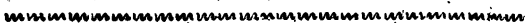
§. 27. Hanc rationem, et institutum Nos ipsi secuti sumus Romæ, ac Bononiæ (cujus Sedem adhuc retinemus,) cum nuper Quadragesimæ tempus ageretur. Si vos id quoque præstabitis, neque facile a Nobis pro universa Civitate, vel Diœcesi, facultatem solvendi Quadragesimæ abstinentiam postulabitis, vel (si necessarium id arbitremini) non aliter, quam servatis præmissis conditionibus Dispensationis instantia ad Nos deferretur, non solum ii fructus provenient, quos jam indicavimus; sed etiam repulsæ pudorem evitabitis, Nosque pariter ea molestia vindicabitis, quam ferimus, dum votis vestris minime obsecundamus. Postremo vos omnes peramanter amplectimur, et Apostolicam Benedictionem Vobis, Populisque vestris impertimur.

Datum ex Arce Castri Gandulphi die 10. Junii 1745. Pontificatus Nostri Anno V.

Præmissis non servatis, Dispensatio denegabitur.

Dat. die 10. Jun. 1745.

PONT.
A. V.

CXXXI.

ELECTIO

Joannis Van-Stiphout in Episcopum Harlemensem nulla et illicita declaratur; cum censuris et inhibitione, ne Consecrationem suscipere presumat.

*Dilectis Filiis Universis Catholicis in
Fœderato Belgio commorantibus.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

Schisma-
ticorum
pervica-
cia.

HIERONYMO de Bock e vivis ad districtam rationem de illegitima probrosaue sua in Pseudo-Episcopum Harlemensem cooptatione a Pseudo-Archiepiscopo Ultrajectensi Petro Joanne Meyndarts funestissimi Schismatis istius Patrono dudum facta, deque sua illicita, nefaria, sacrilega, et contra suprema Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis mandata, ac Sacrorum Canonum sanctiones, fucatis cæremoniis accepta consecratione, reddendam, die xi. Mensis Decembris anni proxime elapsi evocato a Pastorum Principe æternoque Judice Jesu Christo, cujus vices in terris Nos plane immerentes gerimus; sperandum quidem erat, fore nimirum, ut ipse Petrus Joannes scelestissimus execrandæ perduellionis antesignanus, quem neque paterna Prædecessoris nostri felic. recor. Clementis PP. XII. ac Nostra monita, neque vibrata toties in ipsum omnium Ecclesiasticarum censurarum fulmina ad sanio-rem mentem redegerant, tam infelici ejusdem Hieronymi exitu percussus, e sceleribus suis emergens, ad meliorem frugem rediret, et fru-

ANNO
1745.

ctus poenitentiae dignos faceret. Verum iniquitatis filius nec conscientiae angoribus tactus, nec tot censurarum Ecclesiasticarum formidine deterritus, nec ad tantum symmystae sui exitium perterrefactus, sed veluti is, qui laetatur, cum male fecerit, et exultat in rebus pessimis, temerario ausu ac praefracta fronte non solum eidem Ecclesiae Harlemensi primum Generalem Vicarium, deinde Episcopum constituit et designavit die xv. Mensis Maji currentis anni quemdam Schismaticum Virum Joannem Van-Stiphout Amstelodami Pseudo-Pastorem; verum ad Nos etiam literas dedit, quibus Nos de temeritate sua, detestabilique Pseudo-Episcopi designatione certiores faciens, patrati quoque criminis ac sceleris confirmationem a Nobis expostulat.

Pseudo-
Episcopi
elect.

§. 1. Ad tantam audaciam pene concidimus, nec possumus satis aptis verbis explicare et debitis lacrymis deflere tam pervicacem perditionis hominis in malitia sua glorientis, et sceleribus scelera adjicientis insaniam furoremque. Etsi autem per alias in simili forma Brevis literarum laudati Clementis Praedecessoris, tum Nostrarum, quarum tenores hisce praesentibus literis pro insertis haberi volumus, tam ipsius Petri Joannis electionem et consecrationem in Pseudo-Archiepiscopum Ultrajectensem; quam defuncti Hieronymi de Bock electionem, consecrationem, et jamdudum obsoleti Episcopatus Harlemensis erectionem irritam, inanem, illicitam, illegitimam, ac sacrilegam, et utrumque excommunicatum, anathematizatum, atque a Catholicae Ecclesiae communione segregatum, ac prorsus Schismaticum vitandum, esse ac fore, et utrumque nullam vel minimam Jurisdictionem Episcopalem, aut pro Animarum regimine auctoritatem unquam habuisse et habere declaratum fuerit; ac propterea nulla pariter, irrita, et inanis ficta Harlemensis Episcopatus erectio, ac dicti Joannis Van-Stiphout asserta in Pseudo-Episcopum Harlemensem designatio; tamen Prae-

Ultraje-
ctensis
Pseudo-
Archiepi-
scopi au-
toritas
nulla, E-
piscopa-
tus Harle-
mensis ir-
rita resti-
tutio.

PONT. decessorum nostrorum, ac potissimum ejusdem
 A. V. Clementis Prædecessoris, sacrarum legum morem
 et exempla secuti, quemadmodum alias fecimus,
 tradita Nobis e Cælo potestate, electionem
 Joannis Van-Stiphout in Pseudo-Episcopum
 Harlemensem a Pseudo-Archiepiscopo Petro
 Joanne, et ab ejus fictis-Canonicis factam, as-
 sertique Episcopatus hujusmodi erectionem,
 nullam, inanem, nefariam, illegitimam ac sa-
 crilegam declaramus, eamque rescindimus, de-
 lemus, abrogamus.

Nova
 electio
 damna-
 tur, et
 annullat.

Inhibetur §. 2. Deinde sub poena Excommunicationis
 electoqui ipso facto et sine alia declaratione incurrendæ
 libet ju- mandamus districtèque indicimus eidem Joanni
 risdictio- Van-Stiphout, ne ullam Episcopalem Jurisdi-
 nis actus. ctionem exerceat, ne pro suscipiendis Ordini-
 bus Dimissoriales literas dare, ne Pastores, Mis-
 sionarios, Ministros, Deservitores, aut alios,
 quocumque nomine vocentur, ad Animarum
 curam et sacramentorum administrationem,
 quovis etiam necessitatis prætextu, constituere,
 ac deputare audeat: ac proinde, si quis per
 ipsius Literas Dimissorias Ecclesiasticos Ordines
 susceperit, se suspensum, ac propterea irre-
 gularitati obnoxium esse sciat, si susceptos Or-
 dines exercuerit. Quascumque vero antedicto-
 rum Officiorum deputationes quocumque no-
 mine sive jam factas, sive faciendas, cum om-
 nibus inde sequutis prorsus irritas, nulliusque
 momenti declaramus.

Necnon §. 3. Præterea sub eadem poena Excommuni-
 Episcopa- cationis ipso facto et sine alia declaratione in-
 lis Conse- currendæ mandamus tam eidem Joanni Van-
 crat. sus- Stiphout, ne se cuiquam Archiepiscopo, aut
 ceptio. Episcopo consecrandum præbeat, quam ipsi
 Pseudo-Archiepiscopo Petro Joanni, aliisque
 Archiepiscopis et Episcopis, ne eundem inani-
 ter electum Episcopum Harlemensem consecrare
 audeant. Has autem pœnas decernimus sine
 præjudicio illarum, quas tam Electus Pseudo-
 Episcopus, quam Elector Pseudo-Archiepiscopus
 noverint se incurrisse.

§. 4.

§. 4. Cæterum, Dilecti Filii, gaudium, et corona nostra, quemadmodum præclara vestra in Catholicæ Fidei et Religionis Orthodoxæ confessione virtus et constantia, rebus ipsis semper probata, et Apostolicis laudibus commendata, Nos dubitare non sinit, quin non solum ad præcavendam, sed ad procul amandam propulsandamque etiam omnem execrandi Schismatis luem maximopere enitami; ita paterna nostra erga Vos caritas haud patitur, quin paterni cordis nostri curas cogitationesque ad Vos convertamus, sollicitè monentes atque adhortantes, ut in ea vocatione maneatis, in qua vocati estis, repudiata illorum vafritie, qui incautos pellicere ad se conantur. Date quotidie magis operam, ut Seductores intelligant, Vos ad verum Christi Domini Ovile, et ad ejus in terris Vicarium pertinere. Spectaculum facti estis Mundo, Angelis, et hominibus, qui Vos indutos Catholicæ lorica veritatis, et galea salutis, adversus hostes, non minus occulta rabie, quam aperta blandiloquentia insidiosos, strenue pugnare undique circumspiciunt, ac vestram animi fortitudinem invictamque constantiam eximiis laudibus extollunt; non sine incredibile nostra lætitia ac solatio, qui tantam virtutem plurimi facimus, servatamque a Vobis Catholicæ Ecclesiæ, Nobis, Romanæque Sedi fidem singulari amore prosequimur; cujus pignus esse volumus Apostolicam Benedictionem, quam cum uberrima cœlestium charismatum copia conjunctam, Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xxvi. Junii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

Dat. die
26. Junii
1745.

Cajetanus Amatus.

Public. eodem Die, Mense et Anno.

P O B T .

A . V .

CXXXII.

DAMNATIO

Et Prohibitio Libri , cujus titulus est : *Illustrissimorum , ac Reverendissimorum Archiepiscopi Ultrajectensis , et Episcopi Harlemensis Instrumentum Appellationis ad Concilium Generale futurum , a duobus Brevibus a Sanctissimo aliàs expeditis ad Catholicos in Fœderato Belgio.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

ALTISSIMO Divinæ providentiæ consilio imposita imbecillitati Nostræ suprema Catholicæ Ecclesiæ procuratio , atque adeo commendata Nobis a Pastorum Principe Jesu Christo , cujus vices plane immerentes gerimus , assidua pascendi universi Domini Gregis cura , jure ac merito exigit ac requirit , ut ad eundem Gregem in unitate et integritate servandum custodiendumque semper advigilantes , inter gravissimas Apostolici ministerii Nostri partes eam præcipue reputemus , qua procul ejiciamus amandemusque perditos homines , ne sub inducta Pastoris larva Oves Christi venenatis fraudulentium fallaciumque doctrinarum suarum pascuis pelliciant , ac decipiant , et ne eas a Christi Ovili separantes , ad perditionis viam agant atque perducant.

S. I. Cum itaque nomine duorum assertorum Antistitum , quos re ipsa haud legitime , sed nulliter electos , ac sacrilege consecratos , et suppremis Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis præceptis inobedientes et contumaces , aliàs Nos a Catholicæ Ecclesiæ communionem separavimus et se-

Exordium
a præca-
vendis a-
nimarum
periculis.

Schisma-
ticorum
seditiosus
Libellus.

ANNO
1745.

junximus, ac separatos et sejunctos esse declaravimus, et publice denunciavimus. in lucem prodierit quidam libellus anno MDCCXLIV. editus sine Typographi nomine, et sine loci indicatione, sed hoc dumtaxat titulo: *Illustrissimorum, ac Reverendiss. Archiepiscopi Ultrajectensis, et Episcopi Harlemensis Instrumentum appellationis ad Concilium Generale futurum, a duobus Brevibus, quæ præferunt nomen SS. D. N. Benedicti XIV. scriptis ad universos Catholicos in Fœderato Belgio etc.* Nos, licet titulus ipse præfatum libellum proscriptione dignum esse et fore, aliisque censurarum Ecclesiasticarum, quibus Romani Pontifices Prædecessores Nostri hujusmodi appellationes damnarunt proscripseruntque, notis, reipsa obnoxium esse demonstrat, atque adeo haud necesse sit, ad illum damnandum ac reprobandum, animadvertere rationes atque momenta in eodem libello ad comprobandum dictum titulum adducta, utpote fallacia, schismatica, et seditiosa; nihilominus postquam accuratissimo tam Nostro, quam aliorum examini subjecimus, Apostolica demum censura perstringendum ac proscribendum duximus.

§. 2. Auditis itaque plurium in Sacra Theologia insignium Magistrorum suffragiis, de plurimorum quoque Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium ad hoc specialiter deputatorum scientia atque consilio, libellum præfatum uti continentem propositiones falsas, seditiosas, scandalosas, captiosas, ad schisma ac eversionem Hierarchiæ Ecclesiasticæ pellicientes, et Apostolicæ Sedis prædictæ auctoritati injurias, et Ecclesiasticæ jurisdictionis eversivas, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, damnamus, et reprobamus; Ipsiusque libelli impressionem, descriptionem, lectionem, et usum omnibus et singulis Christifidelibus, etiam specifica, et individua mentione et expressione dignis, sub pœna excommunicationis lætæ sententiæ per contrafacientes ipso facto

Damnat-
ur, et im-
primi, le-
gi, ac
retineri
prohibe-
tur, sub
censuris.

PONT.
A. V.

absque alia declaratione incurrenda, a qua nemo a quoquam (præterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente) nisi in mortis articulo constitutus, absolutionis beneficium valeat obtinere, omnino interdiciamus. Volentes, et eadem auctoritate mandantes, ut quicumque libellum hujusmodi penes se haberit; illum, statim atque præsentem literæ ei innotuerint, locorum Ordinariis, vel hæreticæ pravitatis Inquisitoribus tradere atque consignare teneantur; hi vero exemplaria sibi sic tradita illico flammis aboleri curent.

Similia
scripta
pariter
prohiben-
tur.

§. 3. Insuper omnia alia scripta, vel manu exarata, vel typis excusa, in quibus hujusmodi errores, aut illorum aliqui quomodolibet renovantur, vel defenduntur, seu eos in posterum, quod absit, renovari aut defendi contigerit, sub eadem pœna, auctoritate, et tenore præfatis proscribimus itidem, et damnamus, ipsiusque libelli impressionem, descriptionem, retentionem, et usum, sicut præmittitur, omnino prohibemus. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Publica-
tionis ef-
fectus, et
exemplo-
rum au-
toritas.

§. 4. Ut autem eadem præsentem literæ ad omnium notitiam facilius perducantur, ne quisquam illarum ignorantiam allegare possit, volumus, et auctoritate prædicta decernimus, illas ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, et Cancellariæ Apostolicæ, necnon Curie Generalis in Monte Citatorio, et in Acie Campi Floræ de Urbe per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est, publicari, illarumque exempla ibidem affixa relinqui; Sic vero publicatas, omnes et singulos, quos concernunt, perinde afficere, ac si unicuique illorum personaliter notificatæ, et intimatæ fuissent: ipsarum autem literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et Sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eandem prorsus fidem tam in judicio, quam extra illud ubique locorum ha-

beri, quæ haberetur eisdem præsentibus, si ANNO
exhibitæ forent, vel ostensæ. 1745.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die Dat. die
xxvi. Junii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno 26. Junii
Quinto. 1745.

D. Cardinalis Passioneus.

Public. eodem die, mense, et anno.

PRIVILEGIUM

CXXXIII

Elevandi Crucem more Archiepiscoporum,
conceditur Episcopis Eystetensibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

AD Pastoralis dignitatis fastigium, nullo licet Exor-
meritorum nostrorum suffragio, per ineffabilem dium.
Divinæ Sapientiæ atque bonitatis abundantiam
ejecti, ad ea, quæ Ecclesiarum quarumlibet
gloriam, earumque Præsulum splendorem et
honorificentiam respiciunt, libenter intendimus,
ut Præsules ipsi potissimum de laudabili bono-
rum operum exemplo commendatione digni, per
Nostri Ministerii partes, optatis gratulentur
eventibus, proptereaque eos pii Pastoris affectu
prosequimur, ac plenis favoribus confovemus,
prout sublimium personarum, locorum, et tem-
porum qualitatibus debita consideratione pen-
satis, conspicimus in Domino salubriter expe-
dire.

§. 1. Cum itaque, sicut accepimus, annus Ecclesie
millesimus ab Institutione et erectione Ecclesie Eysteten-
Eystetensis in Morgaviensi Germania, tunc Gen-
stres præ-
rogativæ.

PONT.
A. V.

tilibus Incolis, Idolisque ipsorum cultui dicatis referta, decurrat, seu prope elapsus sit; ipsique Ecclesie Sanctus Wilibaldus ex Regali Anglorum Sanguine ortus primo loco, postea vero felicitis recordationis Ebejardus, qui postmodum sub nomine Victoris Secundi ad Summi Apostolatus Apicem assumptus est, ex propinquo Henrici Imperatoris sanguine in Episcopos et Pastores præfecti fuerint, et in Majori Sancti Wilibaldi, et in aliis Ecclesiis Civitatis, vel Diocesis Eysteten Sanctæ Valdburgæ ipsius Sancti Wilibaldi, dum in humanis ageret, Germanæ Sororis Ossa permultis miraculis clara in summa veneratione asserventur, ac ipsorum S. Wilibaldi, et S. Valdburgæ, ope, et præsidio, necnon ejusdem S. Wilibaldi Successorum Eystetensium Episcoporum zelo, et opere, in illis Partibus Fana diruta, et Orthodoxa Fides feliciter fundata et promota, et postmodum contra falsa Lutheri, et Calvinii dogmata fortiter defensa respective extiterint; Et Civitas, et Diocesis Eystetensis. coadjuvante Venerabili Fratre

Moderni
Episcopi
pia me-
rita.

Joanne Antonio libero Barone de Frejiberg moderno illarum Episcopo, pluribus Monasteriis aucta sit, ipseque Joannes Antonius Episcopus, recurrente mox sæculo, seu centesimo anno post nongentesimum ab ipsius Ecclesie Eysteten. Institutione, et erectione prædictis, hujus Sæculi, seu præfati anni centesimi Festivitatem solemniter celebrare, Reliquiasque præfati S. Wilibaldi ad Altare Argenteum propriis sumptibus ad id magnifice extractum, Sacrisque Suppellectilibus opulenter refectum; transferre, ut etiam accepimus, intendat:

§. 2. Nos, qui in agro Domini, divina disponente clementia, meritis licet imparibus, præsidentes, nil in Domino ardentius exoptamus, quam ea augeri, et promoveri, quæ cultui Omnipotentis Dei, ac Sanctorum suorum Reliquiarum Venerationi et Ecclesiarum Præsulibus decori, et majestati incrementum afferre valeant, eidemque Joanni Antonio Episcopo specialem

gratiam facere volentes, ipsumque Joannem Antonium Episcopum a quibusvis suspensionis, et interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, si quibus quomodolibet inmodatus existit, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum serie absolventes, et absolutum fore censentes; Motu proprio, non ad prædicti Joannis Antonii Episcopi, vel alterius pro se supra hoc oblatæ petitionis instantiam, sed ex matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, eidem Joanni Antonio Episcopo, ut ipse, et ejus Successores, Ecclesiæ Eysteten. Præsules pro tempore existentes, insignio Rationalis ab ipsius Ecclesiæ Eysteten. institutione et erectione hujusmodi, ad instar Archiepiscoporum, jam gaudentes, de cætero perpetuis futuris temporibus Crucem in Civitate et Diocesi præfatis, ac in quibusvis functionibus publicis, et privatis, non tamen in præsentia Archiepiscopi, nisi de ipsius consensu, et salvo in omnibus Jure Metropolitico, ante se elevari, et gestari facere, illaque uti libere et licite possint et valeant, Apostolica Auctoritate, tenore præsentium, concedimus et indulgemus, ipsumque Joannem Antonium Episcopum, ejusque Successores Ecclesiæ Eysteten. Præsules pro tempore existentes, super eisdem præmissis a quoquam quavis auctoritate, et quovis prætextu, colore, vel ingenio molestari, inquietari, perturbari, vel impediri nullatenus unquam posse, neque debere.

§. 3. Præsentes quoque ex quocumque capite, quantumvis juridico, et legitimo, de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, vel intentionis Nostræ, vel quopiam alio defectu notari, vel impugnari nunquam posse, sed eas semper et perpetuo validas, firmas, et efficaces fore et esse, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, nec eas sub quibusvis similibus, vel dissimilibus gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, derogationibus, aut aliis contrariis dispositioni-

A N N O
1745.

Ipsi et Successoribus conceditur In dultum gestandi Crucem ante se elevatam, etc.

Clausulæ ad perpetuam.

PONT. bus comprehensas, sed semper ab illis exceptas
A. V. esse et fore, ac Joanni Antonio Episcopo, ejus-
 que Successoribus dictæ Ecclesiæ Eysteten. Præ-
 sulibus pro tempore existentibus perpetuo suf-
 fragari; Sicque, et non aliàs, per quoscumque
 Judices, etiam Causarum Palatii Apostolici Au-
 ditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere
Decretum Legatos, Vice-Legatos, dictæque Sedis Nuntios,
irritans judicari, et definiri debere, et si secus super
cum dero- his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel
gationi- ignoranter contigerit attentari, irritum, et
bus. inane decernimus; non obstantibus Constitu-
 tionibus, et Ordinationibus Apostolicis, dictæ-
 que Ecclesiæ Eysteten., etiam Juramento, con-
 firmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia
 roboratis Statutis, et consuetudinibus contrariis
 quibuscumque.

Sanctio. §. 4. Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc
 paginam Nostræ absolutionis, Concessionis,
 Indulti, Decreti, et voluntatis infringere vel ei
 ausu temerario contraire: si quis autem hoc
 attentare præsumpserit, indignationem Omni-
 potentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apo-
 stolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno
3. Julii Incarnationis Dominicæ millesimo septingente-
1745. simo quadragesimo quinto, quinto nonas Julii.
 Pontificatus Nostri Anno V.

NE CONFESSARII

CXXXIV

A Pœnitentibus exquirant Sociorum in crimine,
seu complicum nomina etc.

*Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et
Episcopis Regnorum Portugalliae, et Al-
garbiorum.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

SUPREMA omnium Ecclesiarum sollicitudo, et Pontificis
Divina Jesu Christi omnium Pastorum Principi- studium
pis, cujus vices plane immerentes gerimus, in aver-
Caritas assidue urget Nos, ut pro commissa tendis a-
divinitus imbecillitati nostræ universi Dominici nimarum
gregis cura semper advigilantes, periculis ani- periculis.
marum, sicubi forte superimpenderint, per
omnes Christiani Orbis Populos ac Nationes,
opportune, quantum cum Domino possumus,
occurramus; atque iis præcipue Regnis et Locis
peculiari quodam Apostolicæ nostræ Caritatis
studio, auctoritatisque providentia consulamus,
in quibus, cum Fides, Religio, Pietas quam
maxime floreant, callidus humani generis ho-
stis nocere Fidelibus, dum aperto bello despe-
rat, per insidias molitur; in Angelum scilicet
sese lucis transfigurans, et ementita boni specie
incautis illudens, qua ex arte non minora sæpe
animarum detrimenta, quam ex aggressionem
manifesta, esse proventura nequissimus vete-
rator confidit.

§. I. In harum autem fraudum numero com- Refert
putamus, quod in florentissimis Portugalliae, et abusum

PONT. Algarbiorum Regnis, et Ditionibus, quibus Vos
A. V. Antistites summa cum Sacerdotalis virtutis ve-
interro- stræ commendatione præsidetis, et quibus pro
gandi Pœ- singulari erga Catholicam Ecclesiam, atque Apo-
nitentes stolicam hanc S. Sedem observantia, meritæ
de nomi- debentur laudes, nuper evenisse non sine in-
ne com- genti animi nostri dolore cognovimus. Pervenit
plicis seu enim haud ita pridem ad aures nostras, non-
Socîi cri- nullos istarum partium Confessarios, falsa zeli
minis etc. imagine seduci se passos, sed a zelo secundum
scientiam longe aberrantes, perversam quam-
dam, et perniciosam praxim in audiendis Chri-
stifidelium confessionibus, et in saluberrimo
Pœnitentiæ Sacramento administrando invehere,
atque introducere cœpisse; ut videlicet, si forte
in pœnitentes incidissent socium criminis ha-
bentes, ab iisdem pœnitentibus socii hujusmodi,
seu complicitis nomen passim exquirere: at-
que ad illud sibi revelandum non inducere modo
suadendo conarentur; sed, quod detestabilius
est, denunciata quoque, nisi revelarent, abso-
lutionis sacramentalis negatione, prorsus adi-
gerent atque compellerent; imo etiam complicitis
ejusdem nedum nomen, sed habitationis insuper
locum sibi exigerent designari: Quam illi qui-
dem intolerandam imprudentiam, tum procu-
randæ complicitis correctionis, aliorumque bo-
norum colligendorum specioso prætextu colo-
rare, tum emendicatis quibusdam Doctorum
opinionibus defendere non dubitarent; cum
revera opiniones hujusmodi vel falsas, et er-
roneas sequendo, vel veras, et sanas male ap-
plicando, perniciem tam suis, quam pœnitenti-
um animabus consciscerent; ac sese præterea
plurium gravium damnorum, quæ inde facile
consecutura fore prævidere debuerant, reos
coram Deo æterno Judice constituerent.

Scandala §. 2. Et vero jam secuta fuisse multa ejus-
inde ex- modi damna, infelici experientia compertum
orta. est: Nec fieri potuit quin ea de causa et ob-
locutiones, et scandala, et non Ministrorum
tantum, sed sacri etiam ipsius Ministerii odium,

et animorum ingens conturbatio in Populo fidei exorta sint. Tristia Nos hæc nuntia cum accepimus, simul audivimus, contra exitialem hujusmodi abusum protinus justa indignatione pro munere suo commotos fuisse Dilectos Filios nostros S. R. E. Cardinales Nunum a Cunha in iisdem Portugalliæ et Algarbiorum Regnis Generalem Inquisitorem, et Thomam de Alneyda Patriarcham Lisbonensem; atque utrumque sollicitè gliscenti malo compescendo, atque etiam eradicando adlaborasse.

ANNO
1745.

Item
Card. In-
quisito-
ris, et Pa-
triarchæ
sollicitu-
dines.

§. 3. Nos autem, ne in tam gravi animarum discrimine ulla ex parte Apostolico nostro Ministerio deesse videamur, neve mentem hæc super re nostram apud Vos obscuram, aut ambiguum esse sinamus; Notum Vobis esse volumus, memoratam superius proximè penitus reprobendam esse; eandemque a Nobis per præsentem nostras in forma Brevis literas reprobari, atque damnari, tanquam scandalosam, et perniciosam, ac tam famæ proximorum, quam ipsi etiam Sacramento injuriosam, tendentemque ad sacrosancti sigilli Sacramentalis violationem, atque ab ejusdem Pœnitentiæ Sacramenti tantopere proficuo et necessario usu Fideles abalienantem.

Damnat
relatam
proximè.

§. 4. Eapropter, Venerabiles Fratres, quamquam de pastorali vestra vigilantia nihil est quod dubitemus: Supremi tamen officii quoque nostri esse censemus, alacritatem ipsam vestram hac mentis nostræ aperta significatione, et Apostolicis insuper hortationibus nostris intensius acuere, et excitare, ut pro se quisque vestrum opportunioribus, quascumque prudentia suggesserit, initis rationibus, et efficacioribus quibuscumque Juris remediis, quoad opus fuerit, contra delinquentes Ministros adhibitis, noxiam hujusmodi novitatem strenue insectemini, ac pene nascentem opprimatis, neque patiamini traditis curæ vestræ ovibus ibi offendiculum parari, ubi salus a Christo posita est, ab eoque Divinæ misericordiæ fonte illas averti ac deter-

Episcopis
mandat,
ut eam in-
hibeant,
et extin-
guant.

PONT. reri, ad quem ab eodem Redemptore nostro,
A. V. ad abluendas dealbandasque in Sanguine suo
 animas, amantissime invitantur. Interea, dum
 a zelo vestro, ac prudentia, luculentiora No-
 bis certo pollicemur vestræ pietatis et obser-
 vantiaæ argumenta, Apostolicam Benedictionem
 cum uberrima cœlestium charismatum copia
 conjunctam, Vobis, Venerabiles Fratres, ex
 animo impertimur.

Transum- §. 5. Volumus autem, ut præsentium trans-
ptis fidem sumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu
haberi ju- alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo
bet. Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ
 munitis, eadem prorsus ubique fides adhibea-
 tur, quæ præsentibus adhiberetur, et adhiberi
 posset, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die Datum Romæ apud Sanctam Mariam Major-
7. Julii rem sub Annulo Piscatoris die VII. Mensis Julii
1745. MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno V.

DE CAPACITATE

CXXXV.

Canonicorum Regularium Lateranensium, et Sanctissimi Salvatoris, ad obtinenda Beneficia Ecclesiastica sæcularia, cum cura, et sine cura, atque Pensiones Ecclesiasticas.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

QUOD inscrutabili Divinæ Providentiæ consilio Nobis immerentibus demandatum est Apostolicæ servitutis Officium, inter gravissimas curas, quarum pene obruimur multitudine, hanc etiam Nobis imponit, ut eas controversias dirimere, atque aliquando de medio tollere studeamus, quæ jampridem diu agitata, magno Ecclesiasticæ disciplinæ detrimento indecisæ adhuc pendere dignoscuntur; idque potissimum, ubi et rei controversæ gravitas, doctorum Virorum judicio, visa est Apostolicæ Decisionis oraculum postulare; et ipsi Romani Pontifices Prædecessores Nostri ejusmodi decisionis edendæ consilium aliàs susceperunt; tametsi, quominus id perficerent, aliorum fuerint negotiorum occupationibus præpediti.

Exordium.

§. I. Celebris jamdudum est controversia, an Canonici Regulares capaces sint obtinendi et retinendi Ecclesias Parochiales sæculares, absque Indulto Apostolico. Quam quidem controversiam tum veteres, tum recentiores Canonistarum Regularium Re tractarunt, in suis Commentariis ad *Cap. Quod Dei timorem, de statu Monachorum*; nec defuerunt inter Ecclesiasticarum rerum Scripto-
 Controversia super capacitate Canonico-
 rum Regularium ad Beneficia sæcu-

PONT. res, tum Italos, tum ex Regionibus ultra Montes
 A. V. positis, qui hujusmodi quæstionem accurate
 laria sæpe examinaverint. Hac ipsa de re, flagitantibus
 ab Aucto- Canonicis Regularibus Lateranensibus, bonæ me-
 ribus tra- moriæ Franciscus Maria Pitonius magni quon-
 ctata. dam nominis in Romana Curia Advocatus, ac
 deinde Episcopus Imeriensis in Partibus Infide-
 lium, et sanctæ memoriæ Benedicti Papæ XIII.
 Auditor, amplum composuit volumen, quod
 licet nunquam Typis vulgatum, a Nobis tamen
 visum, atque perlectum est. Præterea dilectus
 Filius Cæsar Benvenuti Abbas Generalis Cano-
 nicorum Regularium Lateranensium, non mul-
 tos ante annos, in lucem edidit Opus a se con-
 scriptum, pro asserendo Canonicis sui Ordinis
 jure obtinendi præfatas Parochiales, absque
 Indulto Apostolico; in quam etiam sententiam
 plures clarorum Jurisperitorum Consulaciones
 editæ sunt, ac Typis impressæ in Bullario Ca-
 nonicorum Regularium Sanctissimi Salvatoris.
 Denique innumeri propemodum sive Theologi,
 sive Jurisconsulti, in suis Operibus, quæstionem
 hanc instituerunt; quorum aliqui eo usque pro-
 gressi sunt, ut prædictos Canonicos Regulares
 nedum ad obtinendas sæculares Ecclesias Paro-
 chiales ad præsentationem Patronorum sive Ec-
 clesiasticorum, sive Laicorum, sed ad alias quas-
 cumque Parochiales Ecclesias ad liberam Or-
 dinariorum collationem spectantes, etiam per
 concursum, assequendas, et ad se sistendum
 hujusmodi concursibus, absque Indulto Aposto-
 lico, habiles atque capaces asserere non dubi-
 taverint. Tum a Parochialibus Ecclesiis gradum
 faciendo ad Canonicatus Metropolitanarum,
 Cathedralium, et Collegiatarum Ecclesiarum,
 horum quoque absque Apostolica dispensatione
 adipiscendorum, capaces eos esse sustinuerunt.
 Et quod magis notatu dignum videtur, idem
 plane affirmarunt de Beneficiis simplicibus, et
 Pensionibus Ecclesiasticis; plura congerentes
 exempla hujusmodi Canonicorum Regularium,
 qui, absque Romani Pontificis Indulto, tum ad

regendas Parochiales Ecclesias Sæculares, et ad obtinendos Canonicatus atque Præbendas in Ecclesiis Collegiatis, Cathedralibus, et Metropolitanis; tum etiam ad Beneficia Ecclesiastica simplicia, nimirum absque Animarum Cura, vel residentia onere, administranda, e Claustris exierunt.

ANNO
1745.

§. 2. Sane quum in Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium ad diversi generis negotia cognoscenda auctoritate Apostolica deputatorum, examinatum sæpe fuerit hujusmodi assertum jus Canonorum Regularium; sæpe responsum est, eos, absque Apostolico Indulto, ad sæculares Parochias promoveri non posse. Ita respondit Congregatio Concilii de anno millesimo quingentesimo octuagesimo primo, ejusque responsum approbatum fuit a sanctæ memoriæ Prædecessore Nostro Gregorio Papa XIII. Ita decrevit Congregatio Episcoporum et Regularium de anno millesimo sexcentesimo septuagesimo primo, expensis prius rationibus fuse deductis a Procuratore Generali Canonorum Regularium Lateranensium; atque hoc pariter Decretum a piæ memoriæ Clemente Papa X. confirmatum, deindeque ad Canonicos quoque Regulares Sanctissimi Salvatoris extensum fuit. Cumque iidem Canonici Regulares Decretis prædictis minime acquiescerent; oblata occasione cujusdam Causæ *Placentinæ* in Congregatione Concilii propositæ Anno Domini millesimo sexcentesimo nonagesimo tertio, in qua agebatur de quodam Canonico Regulari Lateranensi præsentato ad Parochialem Ecclesiam secularem; quamvis Apostolicum Indultum eidem concessum fuisset; additum tamen fuit in Rescripto, ipsis petentibus, ut omnia, quæ præcesserant super hac re Decreta unirentur, utque, auditis Procuratoribus Generalibus, certa, et universalis Lex in hac materia constitueretur, idque a sanctæ memoriæ Innocentio Papa XII.

Resolutions
Congregationum,
et Summorum
Pontificum
Decreta.

PONT. Prædecessore Nostro per Apostolicas Literas in
A. V. forma Brevis fuit confirmatum.

Clemens §. 3. Hæc tamen Decretorum unio, et gene-
XI. Con- ralis Causæ discussio minime peracta fuit. Ve-
gregatio- rum anno Domini millesimo septingentesimo de-
ni Con- cimo tertio Procurator Generalis Canoniconum
cillii com- Lateranensium postulavit a felicis recordationis
mittit Prædecessore pariter Nostro Clemente Papa XI.
Causæ dis- Prædecessore pariter Nostro Clemente Papa XI.
cussio- ut totius Causæ cognitionem prædictæ Congre-
nem. gationis Concilii Tridentini Interpretis examini
et iudicio subiceret; ad hoc ut eadem Congre-
gatio illam discuteret ac definiret, *in mero puncto
Juris communis, Concilii Tridentini, Profes-
sionis, et Instituti Canoniconum, independenter
et præcisive ab omnibus Resolutionibus et Decretis
Sacrarum Congregationum, judicatis quorum-
cumque Tribunalium, Rescriptis, et Oraculis
Summorum Pontificum, tam favorabilibus, quam
contrariis Ordini Canoniconum Regularium, a
temporibus Gregorii XIII. usque in præsens ema-
natis; super quo Pontificium juxta petita Re-
scriptum obtinuit.*

Quæ huc-
usque va-
riis ex
Causis di-
lata fuit.

§. 4. Juvat credere, tunc existentem, alios-
que deinceps prædictæ Congregationis pro tem-
pore Secretarios, pro debita erga Pontificis
mandatum observantia, diligenter curasse, ut
Causa isthæc in Congregatione proponeretur.
Equidem cum Nos in minoribus constituti, eod-
em Secretarii munere fungeremur, plurium
annorum cursu nihil intentatum reliquimus,
ut et prædicta controversia ad examen revoca-
retur, et congrua tandem decisione tolleretur;
sed minime licuit, novis semper impedimentis
objectis, negotium hoc ad optatum finem per-
ducere. Veruntamen minime dubitabamus (quod
etiam prædictis Secretariis, qui ante Nos fue-
runt, persuasum fuisse censemus,) quin interim
inviolata servaretur præcitatum Decretum anno
millesimo sexcentesimo septuagesimo primo a
Congregatione Episcoporum et Regularium edi-
tum, et a Clemente Papa X. confirmatum;
quum potissimum et ipsorum temporibus, et

Nobis etiam hujusmodi Secretarii Officium obeun- ANNO
1745.
tibus, frequenter evenisset, ut ab Apostolica
Dataria, tam ad ipsam Concilii Tridentini,
quam ad aliam Episcoporum et Regularium Con-
gregationem, remitterentur petitiones Canonicorum
Regularium, qui pro obtinenda aliqua Pa-
rochiali Ecclesia sæculari, ad quam a Patronis
præsentati fuissent, vel pro assequendo Canonicatu
Ecclesiæ Cathedralis aut Collegiatae; ab
aliquo Episcopo sibi collato, Apostolicum In-
dultum postulabant. Unde consequens erat,
ut opportunis adhibitis diligentibus pro Causæ
propositione ad normam Rescripti Clementis
Papæ XI. non admodum interesse videretur, si
ipsi Canonici Regulares ejusdem Causæ decisio-
nem minime urgerent.

§. 5. At vero quum a sanctæ memoriæ Bene- Abusus
a Sanctis-
simo Do-
mino No-
stro re-
perti in
Diocesi
Anconi-
tana.
dicto Papa XIII. Anconitanam Episcopalem Ec-
clesiam regendam accepissemus, statim ac ad
eamdem, uti par erat, præsentibus accessimus,
sero didicimus Nostram hac de re opinionem
Nos fefellisse. Siquidem in ea Civitate nonnul-
los Canonicos Regulares invenimus, qui post
relatum Decretum anni millesimi sexcentissimi
septuagesimi primi, nullo suffulti Apostolico In-
dulto, sed de licentia tantum suorum Prælato-
rum Regularium, ad Parochias sæculares, vel
ad Canonicatus in Cathedrali Ecclesia promoti,
e Religiosis Claustris migraverant. Quin etiam
unum ex his invenimus, qui quum sæculare Be-
neficium, quod olim obtinuerat, resignasset;
tamen extra Claustra similiter, in habitu Pre-
sbyteri sæcularis degebat. Atque hujus quidem
conscientiæ securitati, pro Nostri muneris ra-
tione, consulere non omisimus, implorata ei-
dem dispensatione ab Officio Pœnitentiariæ Apo-
stolicæ, cui rem totam referentes, demonstra-
vimus jam moraliter impossibile Oratori fore,
claustralis vitæ institutum, et Religiosorum ha-
bitum resumere; quum et octogenario major
esset, et mala valetudine laboraret.

P O R T.

A. V.

Item in
Bono-
niensi.

§. 6. Deinde paucis post annis a felicis recoi-
 dationis Clemente Papa XII. Prædecessore No-
 stro ab Episcopatu Anconitano ad Metropolita-
 nam Cathedralam Bononiæ Patriæ Nostræ trans-
 lati; idem omnino in hac etiam Civitate et
 Diœcesi obtinere comperimus. Contigit autem,
 quemdam Canonicum Regularem Lateranensem
 ad Ecclesiam Parochialem sæcularem de Jure-
 patronatus Laicorum à Patrono Laico nominari;
 cumque Nos, ante hujusmodi nominationis ad-
 missionem, præter consensum Abbatis Genera-
 lis ipsius Ordinis, Apostolicum insuper Indul-
 tum Nobis exhiberi postularem, eaque de re
 apertissimum Clementis Papæ X. Decretum anno
 millesimo sexcentesimo septuagesimo primo edi-
 tum extare diceremus; mirati profecto sumus,
 quum Nobis responderi audivimus receptam esse
 in toto Canonicorum Regularium Ordine sen-
 tentiam, quod præfatum Clementis X. Decre-
 tum, omne robur amisisset, et in suspenso re-
 maneret, ex quo Clemens XI. anno millesimo
 septingentesimo decimo tertio, ut supra dictum
 est, quæstionem illam de ratione obtinendarum
 à Canonicis Regularibus Parochiarum sæcula-
 rium, an scilicet consensus eorum Abbatis Ge-
 neralis, nullo interveniente Apostolico Indulto,
 ad hoc sufficiens esset, Congregationi Concilii
 examinandam tradiderat. Equidem Nos hujus-
 modi responsioni; quam agnovimus omni so-
 litudine destitutam, minime acquievimus; ne-
 que porro Canonicus ille Regularis ad regimen
 Parochialis Ecclesiæ, ad quam præsentatus fue-
 rat, a Nobis admissus fuisset, nisi prius Apo-
 stolicam dispensationem petisset, atque impe-
 trasset. Verum ex hoc plenius cognovimus, quam
 necessarium esset huic controversiæ aliquando
 finem imponere, ac certam atque universalem
 regulam stabilire super Canonicorum Regula-
 rium capacitate ad obtinendas Parochiales Ec-
 clesias, Canonicatus, aliaque beneficia Eccle-
 siastica sæcularia, vel de licentia dumtaxat
 eorumdem Superioris Regularis, vel nonnisi ac-

Qui evin-
 cunt ne-
 cessita-
 tem deci-
 dendiquæ-
 stionem.

cedente Apostolicæ dispensationis auctoritate. ANNO
1745.
Pro quo tamen nihil a Nobis tunc temporis factum fuit; quum satis esse duxerimus, aliarum Diocesum curam propriis Pastoribus relinquentes, in commissæ Nobis Ecclesiæ procuratione vigilare.

§. 7. Jam vero, nullis Nostris meritis, in sublimi Apostolatus culmine constituti, Nostras esse partes reputavimus, quæstionem hanc supremam tandem decisione terminare, et, pro concessa Nobis auctoritate, declarare, an prædicti Canonici Regulares, tam Lateranenses, quam Sanctissimi Salvatoris, de licentia tantum suorum Superiorum Generalium valeant Parochiales Ecclesias sæculares, et in Ecclesiis Metropolitanis, Cathedralibus, aut Collegiatis, Canonicatus atque Præbendas, ac demum Beneficia Ecclesiastica simplicia obtinere, aut Pensiones Ecclesiasticas percipere; an vero, præter hujusmodi Superiorum Regularium licentiam, Apostolicæ quoque auctoritatis requiratur accessio.

§. 8. Porro quam methodum piæ memoriæ Clemens XI. pro hujus quæstionis enodatione præscripserat, eam laudatissimi Pontificis mente dignam semper existimavimus; eidemque propterea inhærentes, cupientesque rem ipsam, antequam illius examen alteri committeremus, privatis Nostris studiis penitus introspicere, tempus illud, quod mense Octobris proxime elapso a publicis audientiis vacuum habuimus, in Bibliotheca Nostra domestica insumentes, quamplurimos illic existentes Libros, aliosque etiam rariores e celebri Bibliotheca dilecti Filii Nostri Dominici Tituli Sancti Bernardi ad Thermas Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Presbyteri Cardinalis Passionei nuncupati Brevium Nostrorum Secretarii, ad Nos allatos, avidè evolvimus; sedulo inquirentes, quid Juri communi, quid Concilii Tridentini sanctionibus, quid Professioni ab ipsis Canonicis Regularibus emissæ, ac demum quid eorumdem Instituto magis con-

Pontifex
decisionem
edere
intendit.

Causam
privatis
studiis
expendit.

PONT. sentaneum esset; ac super his omnibus proli-
 A. V. xam Dissertationem, Canonici Juris principiis.
 Et super et Historicis notionibus innixam, non quidem
 ea Dissert- Pontificæ auctoritatis jure, sed privati Doctoris
 tionem Pontificæ auctoritatis jure, sed privati Doctoris
 scribit. diligentia, elucubravimus.

Contro- §. 9. Quamvis vero, ex præscripto relati De-
 versiam creti Clementis Papæ XI. hujusce controversiæ
 ad se avo- examen in Congregatione Venerabilium Fratrum
 cat. Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardina-
 lium Concilii Tridentini Interpretum haberi
 debuisset; nihilominus satius esse duximus to-
 tam hujusmodi Causam ad Nos avocare, non
 quidem, ut ipsi per Nos, absque aliorum consi-
 lio, eam definiremus, sed ut solemnior at-
 que commodior ipsius controversiæ discussio
 accuratissima maturitate perageretur, prout ex
 inferius dicendis revera præstitum fuisse appa-
 rebit.

Cardina- §. 10. Siquidem in consilium hac de re no-
 les, Præ- biscum assumpsimus Venerabilem Fratrem No-
 latus, strum Vincentium Episcopum Prænestinum
 Theolo- Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem Petra,
 gos, et Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem Petra,
 Canonis- necnon Dilectos Filios Nostros ejusdem Sanctæ
 tas in con- Romanæ Ecclesiæ Presbyteros Cardinales, de
 silium ad- Gentilibus, Cavalchinum, Tamburinum, et Be-
 hibet. sozzium respective nuncupatos, omnes, penul-
 timo excepto, prædictæ Congregationi Concilii
 Tridentini adscriptos, tres vero etiam priori
 loco memoratos, olim, dum in minoribus age-
 rent, ejusdem Congregationis Secretarios, al-
 terum autem a pluribus annis ipsius Præfectum.
 His adjunximus Dilectum Filium Magistrum Jo-
 sephum Alexandrum Furietum sæpeditæ Con-
 gregationis Concilii Secretarium, necnon alios
 Prælatos præcipua Romanæ Curia munera obeun-
 tes, nimirum Dilectos pariter Filios Magistros
 Joannem Jacobum Millo Datarium, Clementem
 Argenvilliers Auditorem, et Xaverium Justinia-
 num Subdatarium Nostros; ex Regularibus au-
 tem Petrum Aloysium de la Torre Abbatem
 Ordinis Sancti Benedicti, Congregationis Cas-
 sinensis in eadem Romana Curia Procuratorem

Generalem, et olim in sua Congregatione Sacrorum Canonum Professore; duosque Societatis Jesu Presbyteros, Dominicum Turanum. Officii Pœnitentiariæ Apostolicæ Consultorem Theologum, et Ægidium Mariam Giuli Sacrorum Canonum Professore, eorundemque in Collegio Germanico-Hungarico de Urbe Lectorem.

ANNO
1745.

§. 11. His omnibus, et singulis præfatam Dissertationem Nostram communicavimus, in qua aperte declaravimus, Nos meram, ut præferatur, Doctoris privati personam in ea gessisse, nec aliis ademptam voluisse libertatem in contrarium opinandi, si ita jus et ratio suaderent; datoque illis trium et amplius mensium spatium, ut totius rei examen ad normam Juris communis, Concilii Tridentini, Professionis, et Instituti Canonorum Regularium utriusque prædictæ Congregationis exigent: jussimus, ut singuli suum suffragium aperirent, ac literis consignatum Nobis exhiberi curarent.

Eorum-
que libera
suffragia
exquirit.

§. 12. Neque vero opus esse judicavimus, ipsos prædictorum Canonorum Regularium Ordines ad Causam dicendam excitare, ut sive per se, sive per alios, ea deducerent, quæ facere posse putarent pro eorum asserto jure obtinendi Beneficia sæcularia absque Apostolico Indulto; tum quia rationum, quæ in utramque partem afferri solent, referta sunt, ut initio dicebamus, Theologorum, Canonistarum, aliorumque Scriptorum Ecclesiasticorum Volumina; tum quia post ipsum Clementis XI. Rescriptum, ut pariter supra adnotavimus, et Franciscus Maria Pitonius, proluxa Dissertatione, in qua Canonorum Lateranensium defensionem suscepit, et istorum Abbas Generalis Cæsar Benvenuti, in suo Opere in publicam lucem emisso, quæcumque ad Causam facere poterant, juxta singula Capita in præcitato Clementis XI. Decreto indicata, et a Nobis in prædicta Dissertatione Nostra, ut præfertur, ordinate ac singillatim expensa, latissime sunt prosequuti;

Canonico-
rum Re-
gularium
interpel-
latio su-
perflua.

PONT. Tum demum quia nolimus novum ipsis Ca-
A. V. nonicorum Regularium Ordinibus imponere
 sumptuum onus, postquam toties super eadem
 re Jurisconsultorum Curiae Nostrae operam, et
 calamum adhibuerunt.

Præmis- §. 13. Quum itaque prædicti omnes a Nobis
sorum suf- requisiti, intra præfinitum tempus suffragium
fragia ex- quisque suum Nobis obtulissent; (excepto præ-
pendun- fato Vincentio Episcopo Cardinali, quoniam ipse
tur. in suis Commentariis ad Constitutiones Apo-
 stolicas; suam hac de re sententiam pluribus
 in locis aperuerat, et jampridem Typis vulga-
 verat); Nos illorum scripta attente perlecta di-
 ligentissime expendimus; eademque, una cum
 prædicta Dissertatione Nostra, Dilecto Filio
 Magistro Nicolao Antonello, Præfato Nostro Do-
 mestico, et Archivii Pontificii in Arce Sancti
 Angeli existentis Custodi, in eodem Archivio
 diligenter asservanda tradidimus; ut perpetuis
 futuris temporibus constare valeat, quam caute
 et considerate in hac Causa definienda agere
 voluerimus.

Pontifex §. 14. Et quoniam prædictorum omnium con-
de consi- cors fuit sententia (unius enim dissensus in
lio etc. et duodenario Consulentiū numero, uniformi-
motu pro- tatem non tollit); iidemque in eo convenerunt,
prio etc. quod neque Canonici Regulares Lateranenses,
declarat, neque Canonici Regulares Sanctissimi Salvato-
Canon- ris, Beneficium quodlibet Ecclesiasticum sæcu-
cos Regu- lare obtinere, aut quamlibet Pensionem Eccle-
lares in- siasticam percipere valeant, absque auctoritate
capaces Apostolicæ Sedis; Nos eorundem consilium et
cujuslibet Beneficii sententiam sequentes, atque etiam motu pro-
Beneficii prio, et certa scientia, atque Apostolica aucto-
Sæcula- ritate, hac Nostra in perpetuum valitura Con-
ris, aut stitutione statuimus, decernimus, et declara-
Pensionis mus, eosdem Canonicos Regulares, absque In-
Ecclesia- dulto Apostolico, ut præfertur, cujuscumque
sticæ. Beneficii Ecclesiastici sæcularis, sive cum ad-
 nexo animarum curæ, aut residentia onere,
 sive etiam Beneficii simplicis, et sine cura, ac
 personalem residentiam non requirentis, et cu-

juscumque Pensionis Ecclesiasticæ, vere incapaces esse, et censeri debere; eisdemque nec Jus commune, nec Tridentinæ Synodi Decreta, neque Professionem ab ipsis emitti solitam, aut eorum peculiare Institutum, neque demum ullam contrariam consuetudinem, usum, possessionem, seu quasi, aliumque omnino titulum, pro hujusmodi prætensa capacitate ullatenus suffragari.

§. 15. Proindeque non amplius permittendum, Prohibet aut ullo modo ferendum esse, ut aliquis ex eisdem e. ipsis, sola interveniente ejusdem Superioris, gressum e sive Abbatis Generalis licentia, consensu, aut Claustris prætensa auctoritate, ad animarum curam in abque in Ecclesiis Sæcularium assumendam, et exercendam, vel ad Canonicatus, sive Præbendas, Dignitates, vel alia quomodocumque nuncupata Beneficio- Officia, aut Beneficia residentialia in Ecclesiis rum Co- Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, ratorum, aut Collegiatis obtinenda, e Religiosis Claustris exeat, discedat, et extra ea moretur; sed necessarium omnino, semper, et quandoquomque esse et fore speciale Apostolicæ Sedis Indultum tam ut iidem Canonici Regulares hujusmodi Ecclesiasticorum Beneficiorum Sæcularium, sive cum animarum cura, sive cum residentiæ onere adnexo, capaces fiant, et existant; quam ut ad ea assequenda, regenda, et retinenda, e Claustris discedere, et extra ea degere licite possint. Similiter omnium et quorumcumque Beneficiorum Ecclesiasticorum simplicium nuncupatorum, aut Ecclesiasticarum Pensionum quarumlibet, eosdem incapaces esse declaramus, et ad ea assequenda ex se inhabiles haberi debere decernimus: At si aliquando aliquem ex ipsis, sive pro Religiosis ipsius indigentibus, sive ob meritum personale, sive alio quocumque titulo, aut causa, de uno aut pluribus hujusmodi Beneficiis simplicibus, vel de una, aut pluribus Ecclesiasticis Pensionibus ab Apostolica Sede provideri contingat; decernimus, non ideo hujusmodi Canonicum Regularem e Religiosis

Provi-
siones de
Beneficiis
simplici-
bus, aut
Pensionibus
Ecclesiasticis
infra
Claustra
manere
jubet, sub
pœnis con-
tra apo-
statas.

PONT. suæ Claustris exire, aut extra ea vitam degere
A. V. posse; sed in suis Religiosis Domibus, ut an-
tea, et sub legitima suorum Superiorum Re-
gularium obedientia manere debere statuimus;
contravenientes vero omnibus et singulis pœ-
nis, adversus Regulares Apostatas latis atque
statutis, subjicimus; et iisdem re ipsa et cum
effectu affici et coerceri mandamus.

Ipsis ta-
men In-
dulta A-
postolica
faciliter
conceden-
da esse
agnoscit.

§. 16. Et quidem Canonici Lateranenses, qui-
que a Sanctissimo Salvatore nomen habent, non
verbo, aut specie tantum, sed revera et pro-
prie Regulares existunt, ipsisque cum aliis omni-
bus cæterorum Ordinum Regularibus communia
sunt Vota solemnia, Castitatis, Paupertatis, et
Obedientiæ; ideoque, quatenus Regulares sunt,
æque ac Monachi, cæterique Religiosis quibus-
que Ordinibus adscripti, incapaces sunt Bene-
ficiorum Ecclesiasticorum Sæcularium, absque
Apostolicæ Sedis auctoritate, et dispensatione.
Quia tamen, (ut Innocentius III. ait in præci-
tato *Cap. Quod Dei timorem.*) Regulæ inser-
viunt laxiori; æquum est, majorem cum ipsis
indulgentiam adhiberi, et, ubi eorundem Su-
periorum Regularium consensus adsit, beni-
gniori quadam facilitate, per Apostolicæ au-
ctoritatis Indulta, ad Sæcularia Beneficia eos-
dem admitti. Verum ut in hujusmodi casibus
omnia rite recteque procedant; sequentes Re-
gulas, inviolabiliter, respective, sub pœna nul-
litate Collationis Beneficiorum, tenendas et
observandas, eadem Apostolica auctoritate præ-
scribimus atque statuimus.

Præscri-
bit Patro-
nis for-
mam præ-
sentandi
Canonici
Regu-
lares ad
Ecclesias
Parochia-
les, aut
Canonici-
catus.

§. 17. Ubi nempe agatur de Beneficiis Eccle-
siasticis Sæcularibus, pro quorum collatione
Concursus indici non solet, veluti sunt Ecclesiæ
Parochiales de Jurepatronatus Laicorum, et in
Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus,
aut Collegiatis Ecclesiis, Canonicatus, atque
Præbendæ (exceptis tamen Theologali, et Pœ-
nitentiaria Præbenda, quarum utraque prævio
semper Concursu provideri debet); et quidem
ubi hujusmodi Beneficia de jurepatronatus sive
Ecclesiastico

Ecclesiastico sive Laicali existant; et cessantibus quoad Beneficia Jurispatronatus Ecclesiastici reservationibus et affectionibus Apostolicis; integrum esse volumus Beneficiorum Patronis, aliquem ex prædictis Canonicis Regularibus, quem idoneum judicaverint, ad ea Beneficia præsentare, seu nominare; dummodo præsentatio, seu nominatio fiat cum expressa præservatione Beneplaciti Apostolici. Postquam vero præsentatus, seu nominatus Canonicus Regularis, præsentationem seu nominationem de se factam acceptaverit, cum clausula de obtinendo Beneplacito tam Superioris Generalis sui Ordinis, quam Sedis Apostolicæ, ad ipsos præsentantes seu nominantes pertinebit, consensum exquirere Superiorum Regularium; Qui si ex discessu hujusmodi Canonici Regularis, ad animarum curam, seu ad Canonicatum in Ecclesia Sæculari obtinendum evocati, nullum Ordini detrimentum obventurum esse, in Domino reputaverint; multoque magis, si perspectam habentes vitam ab hujusmodi præsentato seu nominato religiose institutam, et studia ab eodem in Religione laudabiliter peracta, illius operam utilem atque proficuum fore Ecclesiæ illi, cujus servitiis deputatur, in Domino pariter judicaverint; requisitum assensum in scriptis præbentes, testimonium insuper adjicient de ipsius præsentati seu nominati idoneitate, tam quoad mores, quam quoad doctrinam, sive ad animarum curam, sive ad Præbendam Canonicalem; super quorum veritate ipsorum Superiorum conscientiam districte oneramus. Sed et ab Ordinario, sive ab Ordinariis Locorum, in quibus ipse Religiosus præsentatus aut nominatus per aliquod tempus commoratus fuerit, requirendum erit, utrum ipsis aliquid adversus illius vitam et mores relatum fuerit, vel aliàs legitime constiterit.

§. 18. Quæ omnia, videlicet præsentatio, seu nominatio, et respective acceptatio cum adjunctis clausulis præservativis supra enunciatis; item

ANNO
1745.

Item Superioribus Regularibus, qua ratione licentiam impertiri debeant.

Ordinarios attestationes exquirendæ.

His omnibus justis, fidei,

PONT. Superiorum Regularium consensus, eorundem-
A. V. que attestatio : Ordinariorum quoque favorabile
 concessio- testimonium, exhibenda erunt nostro, sive Suc-
 nem in- cessorum Nostrorum Romanorum Pontificum
 dulti ju- pro tempore Datario, qui, facta Nobis, aut
 dicio Pon- Successoribus Nostris, prædictorum omnium
 tificis re- relatione, si ita Pontifici videbitur. Literas Apo-
 servat. stolicas super concessione hujusmodi Beneficii
 eidem Canonico Regulari præsentato seu nomi-
 nato ad illius vitam facienda, statim expediri
 jubebit; vel aliàs, de ejusdem Pontificis man-
 dato, ante ipsam expeditionem, prædictæ Con-
 gregationis Tridentini Concilii Interpretis con-
 silium exquiret.

Eadem §. 19. Idipsum. quantum rei natura, et cir-
respective cumstantiarum diversitas patitur, tunc etiam
servanda observari volumus et mandamus, quoties Or-
in provi- dinarius ipse Canonicum Regularem Lateranen-
sionibus sem aut Sanctissimi Salvatoris, ad Ecclesiam
ad Ordi- Parochialem, quam in casu particulari sine con-
varios per cursu conferri posse contigerit, sive ad Cano-
tinenti. nicatum absque Concursu pariter providendum,
bus sine et ad ipsius Ordinarii liberam dispositionem et
Concursu collationem pertinentem, promovendum puta-
 ret. Decernentes in hujusmodi casibus nihil ab
 Ordinariis propria auctoritate fieri posse; sed
 Romano pro tempore Pontifici rem totam de-
 ferri; item consensum Superiorum Regularium,
 juxta formam superius a Nobis præscriptam,
 exquiri, et obtineri; omniaque demum, ut
 præfertur, ad Datarium pro tempore transmitti,
 ut is, relatione Pontifici facta, opportunum
 super expediendis Literis Apostolicis mandatum
 accipiat.

Canonici §. 20. Ubi vero agatur de Beneficiis Eccle-
Regulares siasticis Sæcularibus, ad quæ Concursus de jure
ad Con- indici, et haberi debet; cujusmodi plerumque
cursus ad- sunt Ecclesiæ Parochiales ad liberam Ordina-
mitti ne- riorum collationem spectantes, itemque Ecclesiæ
queunt. Parochiales de Jurepatronatus Ecclesiastico, et
 in Ecclesiis Cathedralibus, Metropolitanis; aliis-
 que, Præbendæ Theologalis, et Pœnitentiaria;

statuimus, nullum Canonicum Regularem, sive Lateranensem, sive Sanctissimi Salvatoris, etiam accedente licentia ipsorum Superiorum Generalium, ad hujusmodi Concursus accedere posse: ipsisque Episcopis, sive aliis Ordinariis quibuscumque, districte inhibemus, sub pœna nullitatis Concursus, ne prædictos Canonicos Regulares ad hujusmodi Concursus admittere præsumant, sine prævio Beneplacito Apostolicæ Sedis; pro quo obtinendo sequentem methodum inviolabiliter tenendam, atque servandam præscribimus.

§. 21. Quoties videlicet Episcopus, aut alius Ordinarius, inter eos Sæculares Presbyteros, sive Clericos, qui ad Concursum pro Ecclesiæ Parochialis, aut Præbendæ Theologalis, vel Pœnitentiariæ collatione et provisione habendum, sunt accessuri, neminem ad hujusmodi Parochiam aut Præbendam idoneum revera esse, in Domino judicaverit; et e contrario aliquem ex Canonicis Regularibus ad prædictas Ecclesiam, aut Præbendas respective aptum, et idoneum existere noverit; Romani Pontificis pro tempore existentis judicio rem totam deferet; a quo si illi indultum fuerit, ut hujusmodi Canonicum Regularem ad Concursum admittere valeat, tunc ab eodem Religioso Canonico requirere debebit, an forte, accedente consensu ipsius Superiorum Regularium, hujusmodi Concursui se sistere vellet. Quod ubi is facturum se esse affirmaverit; idem Episcopus Superiores Regulares rogabit pro hujusmodi consensu, seu licentia; quam tamen ipsi Superiores nequaquam impertiri debebunt, nisi simul testati fuerint, et nullum proprio Ordini detrimentum extitutum, si religiosus vacantem Parochiam, aut Præbendam assequatur, et eundem, antea vitæ ac doctrinæ merito, dignum esse, qui ad illam promoveatur.

Sed licentia impetranda a Summo Pontifice, et a Superioribus Regularibus.

§. 22. Hisce omnibus in antecessum exacte servatis, licebit Canonicum Regularem ad Concursum admittere; Et nihilominus si eum præ-

Ipsa Provisio a Summo

PONT. cæteris probari contigerit, ipsa Parochiæ, seu
A. V. Præbendæ concessio a Romano Pontifice expe-
 Pontifice tendenda erit; transmissis ad Datarium pro tem-
 perficienda. pore omnium præmissorum documentis, ut hic
 facta relatione Pontifici, opportuna pro expeditione mandata recipiat.

Quid in concessione Parochiæ, aut Præbendæ Theologalis seu Pœnitentiariæ, extra Concursum. §. 23. Si autem contigerit, ut habito Concursu pro Ecclesiæ Parochialis, aut Præbendæ Theologalis, vel Pœnitentiariæ provisione, nullus ex Concurrentibus de Clero Sæculari idoneus repertus fuerit; aut si, hujusmodi Concursu indicto, intra præfinitum tempus nemo ex Clero Sæculari ad illum accesserit; Episcopus autem vacantem Ecclesiam, aut Præbendam alicui Canonico Regulari Lateranensi, aut Sanctissimi Salvatoris utiliter concedi posse crediderit, pari modo Apostolicum assensum ad hoc exquirere debet; habitoque rescripto juxta petita, quod, annuente Pontifice, in ea verba conceptum esse poterit; *pro gratia, servatis servandis*; tunc Episcopus cum ipso Canonico Regulari, et cum ipsius Superioribus ea servabit, quæ superius a Nobis præscripta sunt; ac de præmissorum omnium implemento opportuna documenta ad Datarium transmittet, Romano pro tempore Pontifici exhibenda, ut, eo jubente, ad concessionem hujusmodi Ecclesiæ aut Præbendæ per Literas Apostolicas procedi possit.

De resignationibus, Coadjutoriis, Collationibus Beneficiorum simplicium, et Pensionum reservationibus, Pontificis judicium esto. §. 24. Denique, quod pertinet ad Ecclesiarum Parochialium, aut Canoniatuum renunciaciones, seu resignationes, vel Coadjutorias, necnon collationes Beneficiorum Ecclesiasticorum simplicium, aut Pensionum Ecclesiasticarum reservationes; quum in his omnibus, non solum ex superius dictis, propter Regularem qualitatem Resignatarii, aut Coadjutoris deputandi, sive de prædictis Beneficiis aut Pensionibus providendi, verum etiam ratione tituli intrinseci hujusmodi collationum, Apostolicæ auctoritatis interventus semper et omnino requiratur; Nos Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum arbitrio et prudentiæ omnia relinquenda esse

ducimus. Confidimus autem, neminem fore ex præfatis Successoribus Nostriis, qui in hujusmodi casibus, præter alia ad resignationes, aut Coadjutorias admittendas, sive constituendas, et ad Beneficia simplicia conferenda, vel Pensiones Ecclesiasticas reservandas, de jure requisita, rerum insuper ac personarum ratione habita, ea quæ superius a Nobis circa præmissas concessionem statuta sunt, præ oculis habere, et mature perpendere omittat.

§. 25. Equidem inspecto Canonorum Lateranensium, et Sanctissimi Salvatoris Regulari Instituto, non licet eis, quoad vivunt, post solemnem Votorum Professionem, e Religiosis Claustris discedere, et a Superiorum Regularium obedientia se subtrahere. Quamvis autem, ut antea dictum est, hujusmodi Legi subjecti sint et esse debeant etiam post assequutum aliquod Sæculare Beneficium simplex, aut Ecclesiasticam Pensionem, cujusmodi certis in casibus ab Apostolica Sede Regularibus concedi et assignari contingit; attamen satis patet, neque permanentiam intra Claustra, neque immediatam Superioribus Regularibus subjectionem consistere ullo modo posse cum animarum cura, aut cum Canonica Residentia, si aliquem ex iisdem Canonicis Regularibus Ecclesiam Parochialem, aut Canonicatum, et Præbendam, vel Dignitatem, aut aliud Sæculare Beneficium Ecclesiasticum personalem Residentiam requirens contingat quomodolibet obtinere.

§. 26. Illud vero Dubium in Congregationibus hujus Urbis et Curiaë frequenter discussum ac disputatum fuit; an scilicet hujusmodi Canonici Regulares, post adeptam in Ecclesiis Sæcularibus Parochiam, sive Canonicatum, e Claustris egressi, retinere deberent habitum sui Ordinis, an vero Clericorum Sæcularium vestibus uti possent; Item de iis, qui ad Parochorum Officium sunt promoti, quæsitum fuit, an alterum Canonicum Regularem, dum possent, in sui consortium assumere, et apud se habere

Obtinentes Parochias, aut Canonicatus Sæculares, intra Claustra degere nequeunt.

Quæstiones super delatione habitus Regularis et retentione Societatis ejusdem Ordinis.

PONT. tenerentur. Super quibus non una fuit sententia, tam prædictarum Congregationum, quam
A. V. eorum, quos nuper a Nobis in consilium adhibitos esse memoravimus. Verum Nos, justis et

Absol- rationabilibus de causis animum Nostrum mo-
vuntur ab ventibus, decernimus atque statuimus, prædi-
hujusmo- ctos Canonicos Regulares, sive ad animarum
di obliga- curam gerendam, sive ad Canonicatum obti-
tionem, ad- nendum in Ecclesiis Sæcularibus, e Claustris
dilis pa- egressos, habitum Clericalem Sæcularem assu-
ternis mo- mitioni-
bus etc. mere posse, et ab obligatione secum retinendi
 Sœcium sui Ordinis, liberos et immunes esse,
 et fore. Eosdem tamen monitos volumus, ne,
 propterea quod extra Religiosa Claustra vitam
 degunt, et Clericorum Sæcularium habitum de-
 ferunt, ideo se absolutos aut dispensatos esse
 arbitrentur ab observatione Votorum, quibus
 se in Regulari Professione Deo manciparunt;
 sed sciant, se teneri eadem Vota servare et
 implere in iis omnibus, quæ cum animarum
 Rectoris, aut Canonici Sæcularis Officio con-
 jungi possunt. Episcopo autem, sive Ordinario
 Loci, per omnia subjecti sint; ipsumque etiam
 Superioris Regularis loco agnoscant et colant.
 Ac demum suas partes esse intelligant, sanctio-
 ris conversationis exemplo, sedulitate in officio
 obeundo, frugalis vitæ parsimonia, copiosa ele-
 mosynarum largitione, veluti quibusdam reli-
 giosæ perfectionis insigniis, etiam in habitu Sæ-
 culari, pro Canonicis Regularibus in oculis ho-
 minum se gerere.

Provisi §. 27. Quæsitum præterea fuit, utrum hujus-
de Paro- modi Canonici Regulares, qui Parochialem Ec-
chia, aut clesiam, vel Canonicatum Sæcularem essent
Canoni- adepti, possent a suis Superioribus Regulari-
catu Sæ- bus, legitimis ex causis, ad Religionis Claustra
culari non revocari; qua etiam de re non satis conformia
possunt a Superiori proderunt judicata. Sed convenientibus in unam
Superiori- sententiam his, qui hac occasione a Nobis con-
bus Regu- sulti fuerunt, Nobis visum est statuere ac de-
laribus ad clarare, prædictos Superiores Regulares hujus-
Claustra modi facultate destitutos esse, ubi agatur de
revocari.

Sæcularibus Parochiis, aut Canonicatibus in Titulum conferri solitis, et alicui ex prædictis Canonicis Regularibus in perpetuam administrationem rite concessis; sed ad Episcopum dumtaxat, sive ad Ordinarium loci pertinere, concurrentibus causis canonicis, ad legitimam contra illos privationem per sententiam procedere: vel aliàs ipsos, justis pariter de causis, ad animarum curam inhabiles, et ab ea perpetuo suspensos declarare; quo casu hi, qui sic per sententiam privati, aut perpetuo suspensi existent, utique Religiosum habitum resumere, et ad propria Claustra redire teneantur.

§. 28. Denique disputatum fuit, utrum Canonicus Regularis, si resignaverit Ecclesiam Parochialem, aut Canonicatum Sæcularem, quem obtinuerat, habitum Regularem resumere, et Religionis Claustra iterum ingredi debeat, itidemque an id locum habeat, ubi de prædictis per sententiam privatus, vel a Parochialium munium exercitio perpetuo suspensus, sive ad ea obeunda inhabilis declaratus fuerit; atque etiam, ubi Coadjutorem in Parochia aut in Canonicatu eidem deputari contingat; vel post laudabilem operam in Canonicatu per annos quadraginta assidue præstitam, privilegium Jubilationis, ut vocant, ipsi fuerit concessum. Et in his quidem cum distinctione procedendum censentes, ut omnem dubitandi occasionem perpetuo removeamus, decernimus atque statuimus, Canonico Regulari, qui se Parochia, aut Canonicatu abdicaverit, vel iis per sententiam legitime privatus, vel ad gerendum Parochiæ regimen inhabilitatus, et ab eodem perpetuo suspensus fuerit, ad habitum Regularem, et Institutum sui Monasteria redeundum esse. Non ita vero si, extra casum perpetuæ inhabilitationis, et suspensionis, Coadjutorem habuerit in Canonicatu, aut in Parochialis curæ regimine, vel per Jubilationem a servitio Chori fuerit exemptus; quum et ii, qui Coadjutorem habent in affectæ valetudinis aut ingravescentis ætatis sub-

ANNO
1745

In casibus tamen hic enunciatis, ad eadem redire compelluntur

Non vero in casu Coadjutoris, aut Jubilationis.

PONT. sidium, teneantur in loco Parochiæ, aut Ca-
A. V. nonicatus residere; ut præsto sint, quoties legiti-
 mum Coadjutori impedimentum obvenerit, ip-
 sius Parochiæ, aut Chori necessitatibus quoad
 poterunt, inservire, et qui Jubilationem ob-
 tinuerunt, valeant pro libito Chorum frequen-
 tare, atque etiam; non obstante hujusmodi
 Jubilatione, si Divinorum Officiorum ratio id
 exigat, possint ad servitium Ecclesiæ revocari.

Præmis- §. 29. His porro declarationibus atque de-
saum de- cretis, quæ prævia matura deliberatione, audi-
claratio- toque, ut præfertur, nonnullorum Venerabi-
num, et limum Fratrum Nostrorum, aliorumque pruden-
decreto- tum atque doctorum Virorum consilio, per
rumæqui- has Nostras Literas ferimus, atque Apostolica
tas, et u- Auctoritate statuimus, pluribus controversiis fi-
tilitas. nem factum iri confidimus; Eâdemque operâ
 tam Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis,
 quam ipsis, de quibus agitur, Ordinibus Regu-
 laribus, utiliter consultum esse existimamus;
 Episcopis nempe, sive Ordinariis, quorum fre-
 quentes audivimus querelas, super nimia faci-
 litate, qua hujusmodi Canonici Regulares ad
 Ecclesias Parochiales aut Canonicatus Sæculares
 convolabant, sola muniti licentia ipsorum Su-
 periorum Regularium; quos quidem suspicaban-
 tur in ea concedenda haud difficiles se præbere,
 ubi de turbulentis hominibus, aut ipsi Reli-
 gioni inutilibus ageretur: Ipsis vero etiam Ca-
 nonicorum Regularium Lateranensium, et San-
 ctissimi Salvatoris Ordinibus, quos peculiari
 semper benevolentia persecuti sumus; ex qui-
 bus non paucos probitate ac doctrina insignes,
 suorumque respective Ordinum amantes, et
 olim, quum in minoribus ageremus, et post-
 quam etiam Apostolicam hanc Sedem tenemus,
 aperte conquerentes audivimus, non raro eve-
 nire, ut deprecatorum studio et auctoritate,
 cui Superiores obsistere aut nollent aut non au-
 derent, illos ex Collegiis suis cogerentur amit-
 tere, ex quorum permanentia majorem utilita-
 tem atque splendorem consecuturus erat ipso-

rùm Ordo, a quo iidem multos annos hanc in spem educati et alti fuerant, ac religiosis virtutibus, optimisque disciplinis imbuti. ANNO
1745.

§. 30. Quocirca easdem præsentés Literas, et in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod Canonici Regulares prædicti, aut quilibet alii etiam speciali nota et expressione digni, in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, illis non consenserint, aut ad ea vocati et auditi non fuerint, aut ex alia quacumque causa, colore, prætextu, et capite, etiam in corpore Juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, aut alio quolibet defectu notari, impugnari, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, aut adversus illas aperiitionis oris, aut quodcumque aliud juris, facti, vel gratiæ remedium impetrari posse; sed easdem præsentés semper firmas, validas, et efficaces esse et fore, ac ab omnibus et singulis, ad quos spectat, et pro tempore quomodocumque spectabit, inviolabiliter observari; Sicque et non aliter in præmissis per quoscumque Judices ordinarios et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, dictæque Sedis Nuntios, et alios quoslibet quavis auctoritate et potestate fungentes, et quandocumque functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi et interpretandi facultate et auctoritate, judicari, et definiri debere; et si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

§. 31. Non obstantibus, quatenus opus sit, Innocentii III. Prædecessoris prædicti dispositione in prædicto Capitulo, *quod Dei timorem*, necnon de jure quæsito non tollendo, aliisque Nostris, et Cancellariæ Apostolicæ Regulis, ac quibusvis Apostolicis, etiam in Universalibus, Provincialibusque Conciliis edi-

Clausulæ
de perpetua
Litterarum
firmitate.

Derogat.
opportuna.

PONT.
A. V.

tis generalibus vel specialibus Constitutionibus, Ordinis quoque Canonico Regularium, et utriusque eorum Congregationis prædictæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, et consuetudinibus etiam immemorabilibus, Ordinationibus Capitularibus, usibus, stilibus etiam quantumvis inveteratis, et quacumque ultimi status existentia, aliisque in contrarium præmissorum quomodolibet facientibus vel extantibus, privilegiis quoque, indultis et Literis Apostolicis utrique vel alterutri Congregationum prædictarum, earumque Monasteriis, Superioribus, et personis in genere, vel in specie quomodolibet forsitan concessis, confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium et singulorum tenores, formas, Causas, et occasiones præsentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum, specialiter, expresse, ac plenissime et amplissime motu pari derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

De exemplorum auctoritate.

§. 32. Cæterum quia difficile foret, ipsas præsentibus Nostras Literas ad singula loca, ubi opus esset, deferri; volumus, ut earum transcriptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii subscriptis, et sigillo alicujus personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem ubique fides habeatur, tam in iudicio, quam extra quæ iisdem præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio pœnalis.

§. 33. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostræ Constitutionis, definitionis, declarationis, statutorum, decretorum, atque Ordinationum infringere, vel eidem ausu

temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

ANNO
1745.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majori Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, septimo Idus Julii, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die
9 Julii
1745.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 23. ejusdem mensis et Anni.

PONT.
A. VI.

CXXXVI

CONSECRATIO

Joannis Van Stiphout in Pseudo – Episcopum
Harlemensem damnatur, ac suspensionis et
excommunicationis sententia in ipsum edi-
citur.

*Dilectis Filiis Universis Catholicis in Fœde-
rato Belgio commorantibus.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Dilecti Filii, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

TAM præclaram quidem de egregia virtute et
constantia vestra rebus ipsis semper probata
et Apostolicis etiam laudibus commendata, ge-
rimus opinionem, ut plane persuasum habea-
mus, Vos nullis ad procul amandandam omnem
execrandi schismatis luem, et ad Catholicam
Fidem Orthodoxamque Religionem palam ubi-
que profitendam tuendamque, Apostolicæ no-
stræ caritatis, sollicitudinis, exhortationisque
novis stimulis indigere. Verum pro demandata
infirmitati nostræ a Supremo Pastorum Prin-
cipe æternoque Animarum nostrarum Judge
Jesu Christo universalis Ecclesiæ suæ procura-
tioni obstricti, facere non possumus, quin Vos
sæpe de sacrilega perditorum hominum teme-
ritate et audacia edoceamus, atque insimul ad-
moneamus, ut quamcumque tenuissimam suspi-
cionem per insidias veteratorum Schismatis pa-
tronorum cuiuspiam vestrum de eorum reconci-
liata Nobiscum gratia et communione forsitan
injiciendam ab animis vestris penitus removeatis.

§. 1. Postquam enim per alias nostras in si-
mili forma Brevis Literas die xxvi. Mensis Ju-

Elect.
Pseudo-
Episcopi
nulla.

A N N O
1745.

nii proxime elapsi currentis anni MDCCXLV. ad Vos datas, typis etiam impressas, et publici juris factas, Electionem Joannis Van-Stiphout Amstelodami Pseudo-Pastoris in Harlemensem, Hieronymo de Bock e vivis sublato, Pseudo-Episcopum, a Petro Joanne Meyndarts Pseudo-Archiepiscopo Ultrajectensi, et ab ejus fictis Canonicis factam, assertique Episcopatus Harlemensis erectionem nullam, inanem, nefariam, illegitimam ac sacrilegam declaravimus, rescidimus, delevimus et abrogavimus, nec ad ipsius Petri Joannis de sua detestabili Pseudo-Episcopi Harlemensis designatione, petitaque a Nobis patrati criminis confirmatione, scriptam Epistolam respondimus; binas nuper Nobis inscriptas et clanculum redditas accepimus Epistolam, alteram quidem ipsius Petri Joannis Meyndarts die xxx. Mensis Julii, alteram vero ejusdem Joannis Van-Stiphout die xxix. dicti Mensis Julii proxime præteriti hujus anni datas. Hic autem de sua inani designatione et sacrilega Consecratione præscribit; ille vero de nulla a Nobis data responsione primum conquæritur, deinde de eadem abs se facta Consecratione significat, tum causam obtendit, qua adductus, ad tantum scelus paulo citius, dempto ternario Episcoporum numero, perficiendum devenit, diuturnum scilicet morbum, in quem inciderat; ex quo liberatus, instantissimis plurimorum suorum Symmystarum querimoniis satisfacere coactus fuit, ne Episcopalis successionis ordo istic jamdudum interruptus. et ab Apostolica hac S. Sede nunquam post primam interruptionem agnitus, imo semper explosus, in præsentia morte sua abrumperetur. Quamplurimis demum fucatisque verbis uterque suam erga Apostolicam hanc S. Sedem Nosque ipsos observantiam obedientiamque protestantes, incautis illudere videntur.

Ejusdem
Conse-
crat., et
subdolæ
Schisma-
ticor. a-
tes.

§. 2. Nos itaque Literas hujusmodi, quæ cal- Pontifex
lida arte conscriptæ, præclaram quidem obse- iterum re-
quii reverentiæque speciem præferunt, re ipsa jicit ele-

PONT. vero latentes suffusi veneni dolos continent ,
 A. VI. posthabentes ac penitus rejicientes , pro debito
 ctionem , nostræ servitutis supremæque potestatis officio ,
 Consecra- primùm designationem electionemque ipsius
 tion.dam- Joannis Van - Stiphout in Pseudo - Episcopum
 nat, Con- Harlemensem , cum extincti Episcopatus ere-
 secratum ctione , iterum inanem ac nullam fuisse , esse ,
 suspendit ac fore , tenore præsentium Literarum nostrarum
 Apostolica auctoritate decernimus et decla-
 ramus : quemadmodum , tenore et auctoritate
 paribus , Consecrationem dicti Joannis Van-
 Stiphout , minime assistentibus ex præscripto
 Sacrorum Canonum duobus aliis Episcopis ,
 nullaque Apostolica dispensatione obtenta , a
 memorato Pseudo - Archiepiscopo Ultrajectino
 toties omnium Ecclesiasticarum censurarum ful-
 minibus perculso , et ab omni exercitio Epi-
 scopalis Jurisdictionis et Ordinis suspenso ,
 contra suprema Apostolicæ hujus S. Sedis man-
 data , factam , fuisse , esse , ac fore illicitam ,
 nefariam , sacrilegam , et execrandam , itidem
 decernimus et declaramus ; ac proinde ipsum
 temere nulloque jure Electum Joannem Van-
 Stiphout omni Ecclesiastica et spirituali jurisdi-
 ctione pro animarum regimine carere ; atque
 illicite consecratum , ab omni exercitio Episco-
 palis Ordinis esse suspensum.

Tam ab
 exercitio
 jurisdic-
 tionis ,
 quam Or-
 dinis.

§. 3. Mandamus propterea districtèque inter-
 dicimus memorato Joanni Van-Stiphout , sub
 pœna Excommunicationis ipso facto sine alia
 declaratione incurrendæ , ne audeat Pastores ,
 Missionarios , Ministros , aut alios , quocumque
 nomine nuncupentur , ad Animarum curam et
 Sacramentorum administrationem quovis etiam
 necessitatis prætextu , constituere ac deputare.
 Simul etiam palam edicimus et declaramus ,
 omnes et singulas prædictorum Officiorum de-
 putationes pro Animarum regimine quocumque
 nomine factas , aut fortasse faciendas , cum om-
 nibus inde secutis , prorsus irritas esse , ac nul-
 lius roboris et momenti. Rursus eidem Joanni
 Van-Stiphout præcipimus et inhibemus , ne

sub simili Excommunicationis pœna, audeat illicite Sacramentum Confirmationis, aut Ordines conferre, aut quoquo pacto Ordinem Episcopalem, a quo suspensus est exercere.

ANNO
1745.

§. 4. Vobis autem, Dilecti Filii, graviter injungimus ac vetamus, ne antedictum Joannem Van-Stiphout pro vero Episcopo Harlemensi habeatis et agnoscatis, neve cum eodem ullo pacto, præsertim in Divinis, communicetis; aut ab ipso, vel ab aliis per ipsum perperam et inaniter deputatis, Sacramenta aut Ordines accipiatis. Noverit enim, qui Ordinibus initiatum ab ipsis fuerit, suspensionis se vinculo constrictum, atque irregularitati præterea obnoxium, si susceptos Ordines exercuerit.

Ejus communi-
onem vi-
tandam
denunciat

Ordinat.
illegiti-
mas fore
declar.

§. 5. Reliquum est, ut paternis curis nostris filialis obedientiæ fideique vestræ officia respondeant. Nullum enim jucundius dolori nostro solatium afferri potest, quam ut intelligamus, Vos caute ambulantes, non vocem alienorum audire, sed Pastorem sequi, et domum ædificare supra firmam petram. Ac Vobis, Dilecti Filii, Apostolicam Benedictionem, quam cœlestis præsidii pignus, atque adversus potestates tenebrarum arma et scutum esse optamus, peramanter impertimur.

Adhortat.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 28. Augusti 1745. Pontificatus Nostri Anno VI.

Dat. die
28. Aug-
1745.

Cajetanus Amatus.

Public. eodem die, mense, et anno.

PONT.
A. VI.

CXXXVII.

DECRETA QUÆDAM

A Cardinali Patriarcha Lisbonensi edita collaudantur et confirmantur.

Dilecto Filio Nostro Thomæ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Presbytero Cardinali de Almeйда nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noster, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Collaudantur
Card. Patriar.
Decreta.

Officia
Hebd. Majoris
de die celebrari.

SINGULAREM voluptatem sensimus ea perlegendes, quæ graviter ac sapienter a Te constituta sunt, ac die XII. Martii Anno MDCCXLIII. evulgata, ut omnibus innotescerent: Cognovimus pariter ardentissimum studium, quo tum Regulares, tum Sæculares, aliosque tuæ Pastoralis Curæ commendatos vehementer excitas, ut iisdem mandatis diligenter obtemperent.

§. I. Primo loco præcipis, ut Vespertina Officia, quæ feria V. Majoris Hebdomadæ fieri consueverunt in Ecclesiis Sæcularium, ac Regularium, ad certam horam solum protrahantur: et ipsarum Fores ad mediam horam post Occasum Solis occludantur; nec mane ante pateant, quam solis Ortus illucescat: Siquidem cognitum, perspectumque habebas ad honestos mores labefactandos causam præberi, cum magna frequentia Virorum, ac Mulierum nocturno tempore in ea templa conveniret; quam sane veterem consuetudinem ideo Prædecessores tui nunquam improbarunt, quod ii nocturni Fidelium conventus, tunc temporis pietatem, ac religionem solum præseferbant.

§. 2. Secundo loco, ne spatio illius noctis Divina Eucharistia Cultu debito careret, sapienter indixisti Viris Ecclesiasticis, eorum Ministris, et Fratribus Sodalitatum, quæ a Venerabili Eucharistiæ Sacramento nuncupantur, ut occlusis Templi foribus, alternatim Christo Domino pie religioseque obsequantur, qui sub panis specie continetur.

ANNO
1745.
Adorationem SS. Sacramenti de nocte continuari per certas personas.

§. 3. Tertio loco, cum Passio Salvatoris nostri intempestivis horis a Concionatoribus celebrari soleret, ideo pro tua singulari prudentia decernis, ut mane Feriæ VI. Majoris Hebdomadæ hi sermones habeantur, statim ac Evangelium, quod eo die canitur in solemnibus Officiis, absolutum fuerit, ubi vero consuetudo obtinuit, ut nocte ejusdem Feriæ VI. verba faciant Concionatores, alia hora post meridiem ejus diei seligatur, ita tamen, ut Fores Ecclesiæ designato antea tempore obserari queant.

Conciones item horis diurnis haberi

§. 4. Quarto loco, cum illi, qui Ecclesias adhibant Feria v. Majoris Hebdomadæ (quæ Sancta vulgo appellatur) peculiare quosdam cibos secum deferrent, quibus deinde etiam in ipsis Ecclesiis uterentur, ita ut cultum Dei Templo consentaneum, et legem jejunii impudenter violarent; cum, inquam, hanc corruptelam sine magno animi tui mœrore pati ac dissimulare minime posses, opportuna remedia attulisti, gravissimis sententiis, ac pœnis in eos promulgatis, qui cibos ejusmodi per illos dies venderent, vel ipsos manducare etiam in sacris Ædibus non dubitarent.

Comestiones ab Ecclesiis eliminari.

§. 5. Hæc potissimum ex Decretis tuis delibata ob eam causam commemoravimus, ut ipsa diligenter a nobis perlecta dignosceres; neque prætermisimus cætera, quæ in iisdem Decretis habentur, nempe vehementem cohortationem, ut Ecclesiis cultus exhibeatur, ne Deus hac gravissima quidem injuria atque impudentia lacescitur, ad iracundiam concitetur: Postremo cum Decreta hujusmodi probari a Nobis magno opere deposcas, ut nostra auctoritate cor-

Quæ subiciuntur judicio Summi Pont.

PONT. roborata perpetuo firmentur, et homines facilius ad illa observanda inducantur, hoc Tibi A. VI. responsum faciendum existimavimus.

Vetus §. 6. In primis consentaneum quidem antiquis Ecclesiæ Institutis fatemur, ut noctis tempore Divina Officia celebrarentur: Imperitus enim disciplinæ Ecclesiasticæ prorsus videretur, qui ignoraret, Majoribus nostris per multa sæcula positum in more fuisse, ut nocturnis Vigiliis solemnia Festa, ac Mystera prævenirent, et canendis Divinis laudibus, sanctisque precibus occupati, noctes integras simul in Templis traducerent. At vero diuturnitate temporis adeo labefactari cœpit hæc pia consuetudo, ut tribus Majoris Hebdomadæ diebus Vigiliæ solum staterentur; et ob eam causam Officia illorum dierum (eo quod nocte fieri solerent,) *Matutini Tenebrarum* adhuc nominantur: Vigiliæ quoque permissæ fuerunt ante diem Natalem, et Epiphaniam Domini; Diœceses autem, quæ disciplinæ laude commendantur, *Matutinos Tenebrarum* a Nocturnis horis ad postmeridianas traduxerunt; Vigiliis etiam consuetis ante Festum Epiphaniæ, matutinas horas usque ad meridiem subrogarunt: Cum tamen pristinum Ecclesiæ Institutum retinere vellent in Pervigilio Natalis Domini, nempe post mediam noctem rem Divinam conficere, et populum in certas Ecclesias confluentem admittere, cautum diligentissime fuit, ut corruptelis omnis aditus intercluderetur; et cum difficile id visum fuisset, virtute præstantes Episcopi decreverunt, ut nocte quidem in Ecclesia, sed clausis illarum Foribus, hæc sacra Officia peragerentur.

Sacrae §. 7. Agnoscimus pariter animi tui consilium priorum ab Ecclesiæ moribus minime alienum, eo quod sæculorum putaveris illorum intemperantiam, qui sanctissimis Majoris Hebdomadæ diebus in Templo se conferunt, ibique certis quibusdam cibis indulgent. Equidem magnis laudibus prædicantur a Sacris Scriptoribus *Agapæ*, sive honestissima convivia, quæ fideles post acceptam

Quæ utiliter immutata fuit.

Sacrae priorum sæculorum Agapæ.

ANNO
1745.

Ob in-
vectus a-
busus
nunc in-
terdictæ.

Divinam Eucharistiam pluribus Sæculis inibant, ut mutæ inter Christianos benevolentia publicum testimonium ostenderetur; et certis diebus egentes ac miseri liberali divitum opulentia sustentarentur. Itaque, si ejusmodi convivia plena honestatis, quæque ad charitatem exercendam inducta primo fuerunt, et magna cum innocentia per longum temporis spatium conservata, penitus abrogare oportuit, ob graves offensiones, et scandala, quæ dimanare ex illis cœperunt, ita ut nemo sit, qui non probe Ecclesiæ Decreta, quibus ea convivia de medio auferuntur: nemo sane prudentiam tuam, et consilium non commendabit, qui pravam edendi licentiam ab Ecclesia remove ac penitus eliminare voluisti, cum præsertim ea nefaria intemperantia jejunii Leges, sanctissimis etiam diebus frangerentur, quas Majores nostri tanta severitate, ac religione coluerunt, ut nihil omnino degustarent, et cyathum quoque frigidæ recusarent.

§. 8. Supervacaneum ducimus ad hæc probanda proferre in medium sacræ antiquitatis documenta, cum satis eruditorum hominum testimoniis confirmantur. Accedit, quod ipsa luce clarius innotescunt ex iis, quæ Nos ipsi conguessimus in quatuor Libros a Nobis magno labore conscriptos *De Canonizatione Sanctorum, et in Ecclesiasticas Institutiones* quas Bononiæ confecimus, cum in illam Sedem (quam nunc etiam retinemus) translati fuimus; Alia pariter argumenta desumi possunt ex aliis nostris *Commentariis in Sacra Jesu Christi, Matrisque ejus Festa, ac Missæ Sacrificium*, quibus plurima sane addidimus, dum in Summo Pontificatu versamur, et quæ vernacula lingua primum a Nobis exarata, nuper jussu Nostro in Latinam conversa fuerunt.

Plura de
his peten-
da ex Li-
bris SS.
Domini
Nostri.

§. 9. Omittimus verba facere de hora, quam pro habenda concione Dominicæ Passionis statuisti: Idem plane mos ac disciplina jam pridem invaluit in præclaris Italiæ Diocesisibus, et in

In Sacel-
lis Ponti-
ficiis, et
in Basilic.
Vaticana
fit concio
post E-
vang.

PONT. ipsa Vaticana Basilica, ubi Nos in Minoribus
A. VI. positi Theologalem Præbendam obtinuimus. Si-
quidem Feria VI. Majoris Hebdomadæ, post
recitatam in Choro Domini Passionem, Concio
de ipsa statim instituitur: Idem fieri consuevit
in Pontificio Sacello coram Nobis ipsis, Cardi-
nalianum Collegio, et reliquis Ordinibus, quibus
facultas est in eum Locum conveniendi.

Præmissa §. 10. Cum igitur tua Decreta præsentibus
Decreta Ecclesiæ moribus et Institutis consentanea plane
approban- videantur, ea libentissime adprobamus, et
tur, et Apostolicæ auctoritatis pondus adjungentes,
confir- præcipimus observari penitus, sublata quacum-
mantur. que contraria consuetudine, quamvis ad ho-
nestum finem inducta fuerit, et longo spatio
temporis inveteraverit: Etenim pravum homi-
num ingenium, et morum corruptela id neces-
sario requirit, ut de medio tollantur ea, quæ
licet initio virtutem præferrent, labente cursu
temporis virtutem ipsam corrumpunt ac labe-
factant.

Adhor- §. 11. Interea, Dilecte Fili Noster, tuis, ac
tatio. tuorum precibus Nos vehementer commendamus;
et quoniam Vineam Domini, Tibi creditam tam
feliciter colere suscepisti, ne prætermittas ope-
ram ac laborem impendere, ut fructus in diem
magis excrescat; ne te deterreant ullæ difficul-
tates, quæ tuis præclaris conatibus objiciuntur:
Nos profecto semper ad tutandam Religionem,
et morum integritatem paratos invenies: Po-
stremo Tibi Benedictionem Apostolicam, tuoque
populo peramanter impertimur.

Dat. die Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die
31. Aug. 31. Augusti MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno
1745. Sexto.

DIERUM FESTORUM

CXXXVIII.

De Præcepto, æstivis mensibus occurrentium,
reductio, pro nonnullis Locis Regni Poloniae,

Venerabili Fratri Episcopo Posnanien.

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

NUPER pro parte tua Nobis expositum fuit, Agrorum quod dilecti Filii Universitates et homines, necnon Incolæ agrorum præsertim culturæ addicti, istius tuæ Diocesis Posnanien., propter Cœli rigorem in istis partibus gravissimum, in mensibus potissimum Julio, Augusto, et Septembri ad faciendas messes aliosque Terræ fructus colligendos, et agros in spem futuræ messis præparandos aptioribus, Festos dies de Ecclesiæ præcepto, quamvis inviti, servare minime valeant, ac propterea operum hujusmodi causa, non sine conscientiæ angoribus, debitum Deo in iis diebus cultum negligere coacti, ad Fraternitatem tuam sæpissime confugiunt ut licentiam ipsis impertiaris, qua sibi liceat per eosdem Festos dies, exceptis Dominicis, agros colere, et servilibus mechanicisque laboribus, impune vacare, ne ipsis eapropter non leve damnum, quemadmodum sæpe accidit, proveniat; Fraternitas vero tua, ut incommodis hujusmodi tibi bene cognitis aliquo pacto consulatur, Nobis humiliter supplicari fecit, ut in præmissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

*cultura
Mensibus
Æstivis
assiduam
operam
exigit.*

*Dispen-
satio ab
observan-
tia die-
rum Fest-
petitur ab
Ordinario*

*Qui ad
S. Sedem
recurrat,*

PONT.
A. VI.

§. 1. Nos igitur, qui divinum cultum quantum cum Domino possumus promovere, et adaugere debemus, considerantes præmissa omnia, et opportunum, quoad Nobis integrum est, ac salutare remedium hac in parte adhibere cupientes, dictosque Incolas, homines, aliosque culturæ addictos, specialibus favoribus et gratiis sequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, et pœnis, a jure, vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium tantum consequen. harum serie absolventes, et absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Fraternitati Tuæ per præsentibus committimus, et mandamus, ut veris existentibus narratis, si contingat aliquod Festum de præcepto Ecclesiæ, seu per Synodales ejusdem Diœcesis Constitutiones, per hebdomadas prædictorum Julii, Augusti, et Septembris Mensium extra Dominicis occurrere, eo casu festum hujusmodi, præterquam illud Assumptionis B. M. Virginis Immaculatæ, quod in suo proprio, quo occurrit die solemni cultu celebrari volumus, et mandamus, in Dominicam immediate sequentem, seu aliam a Te præscribendam auctoritate nostra Apostolicæ transferas, illudque in eadem Dominica celebrari facias et cures; præscriptis tamen iis cautelis quas juxta datam Tibi a Domino prudentiam duxeris esse præscribendas, tam quoad onus audiendi Sacrosanctum Missæ Sacrificium, quam quoad cætera opera servilia exercenda.

Conceditur, Festivitates infra Hebdomadas eorum Mensium occurrentes, ad diem Dominicum transferri
Excepto Festo Assumptionis B. M. Virg.

Derogationes.

§. 2. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque et Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus, necnon dictæ Diœcesis, Locorum, Terrarum, Oppidorumque, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, et

Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis; Quibus omnibus et singulis, illorum tenores præsentibus pro plene et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

ANNO
1745.

§. 3. Cæteram per translationem Festorum hujusmodi non intendimus aliquid innovari tam quoad servitium Chori, quam quoad celebrationem Divinorum Officiorum.

In Choro,
et in Officio
nihil
innovetur

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 1. Septemb. MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno VI.

Dat. die
1. Sept.
1745.

D. Card. Passioneus.

Simile Indultum jampridem concessum fuerat pro Diœcesi Vilnen. tali forma conceptum.

UT per tres antedictos menses liceat ipsis ad sua exercenda rusticana opera incumbere, translato in primam Julii Dominicam Festo Visitationis Sanctissimæ Dei Genitricis, et in secundam ejusdem Mensis Dominicam Festo S. Mariæ Magdalenæ, in tertiam Festo S. Jacobi, in quartam Festo S. Annæ; In Augusto, et Septembri, quæ occurrunt SS. Festivitates, una quælibet in proxima sibi Dominica celebretur; una excepta Deiparæ in Cælum Assumptæ, quæ in suo proprio recurrente die solemnî cultu agi debeat. Volumus autem ut in Choro, Divinisque Officiis, nihil innovetur, nec a pristino ritu discedatur, sed ea peragantur in assignatis jampridem diebus. Ii vero, quibus hoc paternæ facilitatis nostræ beneficio utendum est, studeant interno ardentiori animorum obsequio compensare, quidquid externæ celebritatis ipsis

PONT. A. VI. imminuere necesse fuit. Quod Fraternalitatem tuam strenue curaturam confidimus etc. Dat. etc. die xxvii. Maji 1743. Pont. A. III.

D. Card. Passioneus.

CXXXIX

FRUCTUS CENSUUM

Cambiorum etc. a Communitatibus Ditionis Ecclesiasticæ contractorum ad æquitatis rationem reducuntur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

MOTU PROPRIO etc.

Excessus fructuum conventorum. *C*I è stato riferito da Persone degne di tutta fede, che alcuni de' nostri Sudditi nelle gravi angustie, in cui si sono trovate le Comunità del nostro Stato Ecclesiastico per l'ultimo passaggio ed accantonamento delle Truppe straniere, che incominciò l'anno 1742. scordati affatto dell'obbligo, che a ciascuno impone la natura medesima, in vece di sollevare e soccorrere a tutto lor potere la Patria ed il Principato, tratti e trasportati dall'ingordigia di vil guadagno, non hanno avuto rossore di opprimere ed aggravare maggiormente le Comunità di esso nostro Stato con usure esorbitanti di cinque, sei, sette, e ancora otto, e nove per cento, abusando dell'estremo bisogno, in cui quelle erano di trovar danaro; Anzi taluno di essi nostri Sudditi rivolgendo la commune e pubblica calamità in privato e vergognoso Mercimonio, aver preso da altri danaro a minore interesse, per poi darlo alle suddette Comunità a più gravi, e maggiori usure.

Reducuntur ad 4. pro 100. §. 1. Quindi è, che, volendo Noi da un canto comprimere la soverchia avidità di costoro, e dall'altro

altro isgravare per quanto ci è possibile le suddette Comunità del riferito ingiusto peso : Seguendo l'esempio di parecchi altri Pontefici, e specialmente di Clemente VIII. e del. Ven. Servo di Dio Innocenzo XI. nostri gloriosi Predecessori, i quali per via di legge generale ridussero i frutti de' Censi imposti similmente dalle Comunità, e rispettivamente delle Doti, e Compagnie d' Uffizio a quella moderata ragione, che correva comunemente ne' tempi loro : Col parere, e consiglio d' una Congregazione particolare di quattro Cardinali, e sei Prelati, tenuta di nostr' ordine li 30. dello scaduto Agosto sopra il riparto delle spese fatte, e debiti contratti per causa di detto Passaggio ed accantonamento, dalle predette Comunità : Di nostro Moto proprio, certa scienza, e pienezza nella nostra Sovrana Podestà, ordiniamo, e comandiamo, che tutti e singoli Censi creati, ed imposti, oppur anche Cambj, ed altri debiti fruttiferi passivamente contratti dal giorno, e tempo, ch' entrarono le Truppe Estere dentro i confini del nostro Stato Ecclesiastico, da qualunque Comunità, e Università di esso Stato, compresi anche le quattro Legazioni di Bologna, Ferrara, Romagna, ed Urbino, come pure tutti i Luoghi Baronali, (eccettuando solamente la Legazione d' Avignone, e il Ducato di Benevento) oppure da Persone private; ad intuito però e contemplazione, e con promessa di rilevazione di esse Comunità, sopra qualunque sorta di Beni, tanto Urbani, che Rustici in qualsisia Provincia, Città, Terra, Castello, Territorio, e Luogo del medesimo Stato, di qualunque prezzo, valore, qualità, quantità, e denominazione, con qualsivoglia obbligo, eziandio giurato, di Guarentiglia, o Camerale, in favore di Persone del medesimo nostro Stato, e soggette al nostro temporal Dominio, sieno, e s' intendano dal giorno d' oggi in poi creati, imposti, e contratti alla sola ragione di scudi quattro per cento, e non più, come Noi in virtù della presente Cedola di nostro Moto proprio da ora in poi li riduciamo, e mode-

Tbm. III. K

РОСТ. imminuere necesse fuit. Quod Fraternitatem
 A. VI. tuam strenue curaturam confidimus etc. Dat. etc.
 die xxvii. Maji 1743. Pont. A. III.

D. Card. Passioneus.

CXXXIX

FRUCTUS CENSUUM

Cambiorum etc. a Communitatibus Ditionis Ec-
 clesiasticæ contractorum ad æquitatis rationem
 reducuntur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

MOTU PROPRIO etc.

Excessus **C***I è stato riferito da Persone degne di tutta*
fructuum *fede, che alcuni de' nostri Sudditi nelle gravi*
convento- *angustie, in cui si sono trovate le Comunità del*
rum. *nostro Stato Ecclesiastico per l'ultimo passaggio*
ed accantonamento delle Truppe straniere, che
incominciò l'anno 1742. scordati affatto dell' ob-
bligo, che a ciascuno impone la natura medesima,
in vece di sollevare e soccorrere a tutto lor potere la
Patria ed il Principato, tratti e trasportati dall'
ingordigia di vil guadagno, non hanno avuto ros-
sore di opprimere ed aggravare maggiormente le
Comunità di esso nostro Stato con usure esorbi-
tanti di cinque, sei, sette, e ancora otto, e nove
per cento, abusando dell' estremo bisogno, in cui
quelle erano di trovar danaro; Anzi taluno di
essi nostri Sudditi rivolgendo la commune e pub-
blica calamità in privato e vergognoso Mercimo-
nio, aver preso da altri danaro a minore inter-
esse, per poi darlo alle suddette Comunità a più
gravi, e maggiori usure.

Reducun- §. 1. *Quindi è, che, volendo Noi da un canto*
tur ad 4. *comprimere la soverchia avidità di costoro, e dall'*
pro 100. *altro*

altro isgravare per quanto ci è possibile le suddette Comunità del riferito ingiusto peso : Seguendo l'esempio di parecchi altri Pontefici, e specialmente di Clemente VIII. e del. Ven. Servo di Dio Innocenzo XI. nostri gloriosi Predecessori, i quali per via di legge generale ridussero i frutti de' Censi imposti similmente dalle Comunità, e rispettivamente delle Doti, e Compagnie d' Uffizio a quella moderata ragione, che correva comunemente ne' tempi loro : Col parere, e consiglio d' una Congregazione particolare di quattro Cardinali, e sei Prelati, tenuta di nostr' ordine li 30. dello scaduto Agosto sopra il riparto delle spese fatte, e debiti contratti per causa di detto Passaggio ed accantonamento, dalle predette Comunità : Di nostro Moto proprio, certa scienza, e pienezza nella nostra Sovrana Podestà, ordiniamo, e comandiamo, che tutti e singoli Censi creati, ed imposti, oppur anche Cambj, ed altri debiti fruttiferi passivamente contratti dal giorno, e tempo, ch' entrarono le Truppe Estere dentro i confini del nostro Stato Ecclesiastico, da qualunque Comunità, e Università di esso Stato, compresi anche le quattro Legazioni di Bologna, Ferrara, Romagna, ed Urbino, come pure tutti i Luoghi Baronali, (eccettuando solamente la Legazione d' Avignone, e il Ducato di Benevento) oppure da Persone private ; ad intuito però e contemplazione, e con promessa di rilevazione di esse Comunità, sopra qualunque sorta di Beni, tanto Urbani, che Rustici in qualsisia Provincia, Città, Terra, Castello, Territorio, e Luogo del medesimo Stato, di qualunque prezzo, valore, qualità, quantità, e denominazione, con qualsivoglia obbligo, eziandio giurato, di Guarentiglia, o Camerale, in favore di Persone del medesimo nostro Stato, e soggette al nostro temporal Dominio, sieno, e s' intendano dal giorno d' oggi in poi creati, imposti, e contratti alla sola ragione di scudi quattro per cento, e non più, come Noi in virtù della presente Cedola di nostro Moto proprio da ora in poi li riduciamo, e mode-

Tbm. III. K

PONT. riamo : *Salva però sempre alle medesime Comuni-
A. VI. tà la facoltà di ricomprare li medesimi Censi ,
come anche con espressa dichiarazione , che ris-
petto a gli altri Censi , e Cambj , che sono stati
imposti , o contratti a meno del quattro per cento ,
non s' intenda per questo fatta alcuna mutazione ,
o innovazione.*

Idque re-
spectu
subdito-
rum , cu-
juscum-
que ordi-
nis etc.

§. 2. *In sequela di che vogliamo , e dichiariamo ,
che le Comunità , e Università suddette Debitrici
di dette Persone soggette al nostro temporal Do-
minio per causa di detti Censi , o Cambj , o altri
Debiti fruttiferi da esse Comunità , o da altri per
loro eziandio obbligati come principali , principal-
mente , ed in solido , o in altro qualunque modo
eziandio in forma della nostra Camera Apostolica ,
per qualunque Scrittura pubblica , o privata , e
con qualsivoglia licenza , e facoltà contratti , non
siano tenuti ed obbligati , nè possino essere for-
zati , e costretti per i frutti da decorrere da oggi
in avvenire , che alla sola ragione di scudi quattro
per ogni centinajo , ed anno , ancorchè li creditori
siano Persone costituite in qualunque dignità Ec-
clesiastica , o Secolare , Privilegiate , e Privilegia-
tissime , cosicchè per la loro Dignità , o altro
qualunque titolo , fosse bisogno per comprendere
le di speciale ed individua menzione ; E molto
più se fossero (lo che Noi però non vogliamo
credere) Chiese , Monasterj , e Luoghi Pù , Ca-
valieri di qualunque Ordine Militare , anche
Gerosolimitani , Compagnia di Gesù , o Monaci
delle Undici Congregazioni , o altri Regolari ,
rispetto a' quali li suddetti Contratti sarebbero anche
più ingiusti , e vergognosi : Che perciò vogliamo
ed ordiniamo , che niuno affatto di tali Creditori ,
che abbia dato , come sopra , danaro ad alcuna
di dette Comunità del nostro Stato , o direttamente ,
o indirettamente sotto il proprio , o anche sotto
nome altrui , a maggior interesse del quattro per
cento , resti escluso , ed esente da questa nostra
riduzione , e moderazione , per essere così mente ,
e precisa volontà Nostra.*

§. 3. *Eche così da qualunque Giudice Ordinario, o Delegato, eziandio Uditor Generale della nostra Camera, Uditori di Rota, Chierici di Camera, e Cardinali eziandio Legati a Latere, debba giudicarsi, definirsi, tolta ad essi, e a ciascuno di loro facoltà, ed autorità di giudicare, e decretare altrimenti, dichiarando Noi per nullo, irritato, e di niun valore tutto ciò, che da qualsivoglia con qualunque autorità, scientemente, o ignorantemente sarà giudicato, fatto, o attentato contro questa nostra volontà, e disposizione.*

ANNO
1747.
Decretum
irritans,
sublata
etc.

§. 4. *Non ostante qualsisia Costituzione, ed Ordinazione Apostolica, Statuto, Consuetudine, Legge, e Natura di qualunque Provincia, Città, Terra, Castello, e Luògo, ancorchè muniti con giuramento, o confermati dalla Santa Sede, Legati a Latere, e Governatori, Obligazioni fatte in qualsivoglia forma eziandio della Camera Apostolica, Sigurtà, Rinunzie, e Giuramenti, Privilegi, ed Indulti, e particolarmente quelli di non essere compresi sotto qualunque Legge, e Costituzione, se non essendo specialmente nominati, Regola de Jure quesito non tollendo, o altra qualunque Regola della nostra Cancelleria, ed altre quali si vogliano, Lettere Apostoliche sì Nostre, che de' Nostri Predecessori sotto qualsisia tenore, et forma, e con qualsivoglia clausole derogatorie, di derogatorie, e Decreti irritanti concesse, e pubblicate, anche per via di Legge universale, e anche più volte confermate, ed innovate, in favore di qualunque Chiesa, Collegio, Ordine, Ospedale, Luogo, Pio, Congregazione, Università, Città, e Luogo, e Persone di qualunque Preeminenza, e Dignità: *Alli quali tutti, e singoli, avendone què il loro tenore per espresso, e di parola in parola registrato et inserito, per quanto però sieno direttamente o indirettamente contrari a questa Nostra riduzione, o all' esecuzione di questa Nostra determinata volontà, e non altrimenti etc. in amplissima forma deroghiamo.**

Deroga-
tiones.

POPT. *Dato dal Nostro Palazzo Apostolico di Monte*
A. VI. *Cavallo questo di 7. Settembre 1745.*

Dat. die
7. Sept.
1745.

BENEDICTUS PP. XIV.

CXL.

SACRAS MISSIONES

In Diœcesibus Regni Neapolitani frequenter haberi suadetur. Earum directio demandatur Cardinali Spinellio Archiepis. Neapolitano, cum facultatibus etc.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, Episcopis, et Ordinariis Regni Neapolitani.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Pontificis munus duplex propagandæ et conservandæ Religionis. GRAVISSIMUM Supremi Apostolatus Ministerium, quod Nobis immerentibus delatum fuit, duo potissimum requirit: primum nempe ad Sanctam Religionem amplectendam eos Populos adducere, qui illam vel nunquam susceperunt, vel susceptam infortunio misero, funestoque deseruerunt; alterum vero, Religionem ipsam sartam tectam diligenter in iis locis tueri, in quibus integra Divino beneficio conservatur. Porro nomine Religionis non intelligimus ea solum, quæ ad salutem obtinendam necessario fide tenenda sunt; sed etiam, quæ præstari debent operibus, ut vitam moresque Christianæ disciplinæ consentaneos ostendamus, ac beatissimam in Cœlis felicitatem post hujus vitæ curriculum assequamur.

Utrumque §. 1. Equidem Romani Pontifices, Prædecessores Nostri, ut huic muneri satisfacere, omni

tempore Viros pietate ac doctrina præstantes elegerunt, qui Fidem Catholicam in omnes terræ partes disseminarent; quorum exemplis inhærentes, pro tenuitate virium nostrarum, ac temporum difficultatibus, Nos pariter idem Institutum retinuimus. Secundo loco Romani Pontifices omnem curam semper impenderunt, ut morum disciplinam, et sanctitatem labefactatam, ac jacentem in illis Diœcesibus excitarent, ubi solius Episcopi studium, et opera pro re gerenda satis esse non putabantur: Nam vel Apostolicos Visitatores in eas Diœceses miserunt, vel aliis remediis usi sunt, quæ magis idonea viderentur. Idem consilium Nos quoque secuti sumus, quoties Fidelium corruptelæ ad aures nostras pervenerunt, ut negligentiam notas, cum ante Supremum Judicem steterimus, quo possumus, studio declinemus. Etenim Vicarios Apostolica auctoritate præditos non semel designavimus, qui Diœceses, ubi opus esset, ad pristinam disciplinam restituerent: Multas Epistolas dedimus peculiaribus Episcopis, vel pluribus simul, vel etiam universis; ad ipsorum sollicitudinem stimulandam; alia quoque consilia, ac rationes inivimus, quas hic recensere supervacaneum est.

ANNO
1745.
ab Apo-
stolica Se-
de jugiter
urgetur.

§. 2. Post hæc dissimulare minime possumus, exploratum Nobis esse, vestris in Civitatibus probos quidem homines versari, sed longe plures inveniri perditos, qui præsertim in montanis locis, et a vestris Sedibus valde sejunctis, vitam ab omni virtute alienam traducunt; qui si a Fide non aberrant, uti confidimus, corruptis tamen moribus, ac flagitiis, in se concitant Divinam iracundiam, et properant ad sepulchrum, quin antea dignos Pœnitentiæ fructus ostendant.

Populo-
rum indi-
gentiæ.

§. 3. Equidem vestram, Nostramque diligentiam id magnopere postulat; ne in tam gravi negotio desides, atque socordes non sine crimine videamur. Quapropter de opportunis remediis; diu cogitavimus, ac primum ad Deum

Quibus
remedia
compara-
rantur.

PONT. Patrem Inimicis confugimus ; preces quoque
 A. VI. nostras ad Beatam Virginem convertimus , cu-
 jus Natalitio die has literas scribimus ; Deinde
 vos hortandos censuimus , ut ea , quæ subji-
 cimus , pro bono vestrarum Diocesium , execu-
 tionis strenue demandetis.

Missio-
 num uti-
 litas ex-
 perimen-
 to probata

§. 4. Quo tempore Nos ipsi in minoribus
 constituti munus Promotoris Fidei per plures
 annos exercuimus , cujus est , accurato semper
 examine virtutes ac merita illorum perpendere ,
 qui inter Sanctos referendi sunt ; quo etiam
 tempore per plures annos fuimus a Secretis
 Sacræ Congregationis Cardinalium Concilii Tri-
 dentini Interpretum , qui pro ratione sui mu-
 neris summopere contendunt , de medio auferre
 corruptelas , quæ Dioceses labefactant ; insuper
 cum plures Episcopos doctrinæ laude , ac pie-
 tatis studio præclaros eo temporis spatio fami-
 liari consuetudine cognoverimus ; ac postremo
 cum Sedem Anconitanam ante Pontificatum te-
 nuerimus , ac deinde in Bononiensem translati
 (cujus administrationem cum Summo Pontifi-
 catu conjunctam gerimus) in illa supra decen-
 nium morati simus , diuturna experientia edo-
 cti perspeximus , ad improbos mores corrigendos,
 qui vel serpere incipiunt , vel nimis jam
 invalescunt , vel tandem diuturnitate confirmati
 Dioceses latius occuparunt , nihil magis con-
 ferre , quam alienam opem ac vires implorare ,
 videlicet Sacras Missiones ubique indicere ,
 præsertim in iis locis , quæ magis a Civitatibus
 sejunguntur.

Ea in
 Episcopo-
 rum adju-
 vamento in-
 stituta.

§. 5. Et profecto Viri Missionarii merito
 comparantur Joanni Apostolo , ejusque Sociis ,
 qui acciti fuerunt ex alia Navi , ut operam
 suam præberent Petro atque Andræ in Mari
 laborantibus , ita ut non possent ob copiam
 incredibilem piscium retia deducere , uti con-
 stat ex Evangelio Sancti Lucæ cap. 5. , quod
 Maldonatus his verbis interpretatur : *Debent
 Ecclesiæ Pastores , cum ipsi per se aut imposito ,
 qui suscepto oneri non sufficiunt , alios a quibus*

juvari possint, advocare. Idem prorsus, ante Maldonatum, Jansenius adverterat in *Concordia Evangelica cap. 25.* ANNO
1745.

§. 6. Cum Fidei Promotorem egimus, virtutes examinavimus, et res præclare gestas a Dei Famulis Juvenali Ancina Salutiarum Episcopo, Cardinali Roberto Bellarmino Archiepiscopo Capuano, Alexandro Sauli primum Aleriaë, ac deinde Papiæ Episcopo, quem Nos ritu solemniter inter Beatos recensuimus; ac postremo a Sanctis Vincentio de Paulis, et Joanne Francisco Regis, quos Pontifices Decessores Nostri rite in Album Sanctorum retulerunt. Itaque, cum egregia facinora horum præstantium Virorum expenderemus, apertissime cognovimus, incredibilem gloriam tribus primis evenisse in cura animarum administranda, ob eam causam potissimum, quod omne studium posuerint, ut Sacræ Missiones in suis Diocesisibus assidue peragerentur. Duos autem, quos postremo loco nominavimus, charitate erga Deum, et Proximum maxime præditos, ornatosque deprehendimus; ac potissimum Sanctus Vincentius de Paulis eam certissime probavit, eo quod Missionariorum Congregationem instituerit, et ipsemet (donec incolumitas corporis permisit) Missiones easdem exercuerit. Joannes quoque Regis sancto charitatis igne conflagrasset palam ostendit, ob singularem alacritatem, qua difficiles et asperrimos montes adire non dubitavit, ut ignaros Populos Christiana doctrina ac moribus imbueret, et ad bonam frugem traderet, quoties ab ipso Episcopi, aut ejus Præpositi id postularent.

§. 7. Illud etiam non ignoratis, in more positum esse Episcopis, ut statis temporibus ad Sac. Congregationem Concilii Tridentini Interpretem de suis Ecclesiis referant, earumque statum plane exhibeant. Itaque cum Nos ipsi Secretarii munere fungeremur, quoties in aliqua Diocesi Missiones indictas fuisse relatum fuit, toties jussu Congregationis ejusdem, vel

Et a Sanctissimis Viris promotæ.

Item a Congreg. Concilii sæpe commendatæ.

PONT.
A. VI.

Summorum Pontificum, hoc consilium magnopere commendavimus in responsis, quæ ad Episcopos fieri consueverunt, eosque incendere non prætermisimus, ut laudabiliter inceptum prosequerentur. Non semel etiam Episcopos redarguere jussi fuimus, qui pios Missionarios non accirent, ut languentem, sicut ipsi asserebant, in Populo pietatem, et in Viris Ecclesiasticis disciplinam excitarent, et in utrisque peccandi licentiam cum scandalo junctam coercerent.

Et ab §. 8. Typis impressa est historia rerum gestarum a Benedicto XIII. de Nobis optime merito, Episcopis Nationis vestræ ornamento, et Beneventanæ Regni Ecclesiæ per plures annos Archiepiscopo. In lucem Neap. frequentata. pariter edita fuit vita Cardinalis Innici Caraccioli, qui Sedem Aversæ magna virtutis commendatione tenuit, et Episcopi de Cavaleriis, qui Troyæ Ecclesiam summa pietate, ac studio religionis administravit. Si vobis ante oculos unquam proposuistis, vel in posterum eos libros proponetis, intelligetis profecto, maximos sibi, Populisque sibi traditis fructus evenisse ex Sacris Missionibus, quas suis Diœcesibus compararunt. Nos quidem has historias accurate legimus, et magna cum voluptate typis evulgata vidimus ea omnia, quæ Viri illi præclarissimi sæpius Nobis explicaverant, cum adhuc in terris versarentur. Etenim Benedictus XIII. operâ Nostrâ, dum Pontificatum gerebat, semper usus est; Alios autem, quos nuncupavimus, non semel alloqui Nobis opus fuit, eisque literas dare, quibus eorum negotia expedirentur.

Peculiaris experientia S. D. Nostris. §. 9. Tandem Sacrarum Missionum utilitatem ac necessitatem Nos ipsi compertam habuimus, quoties illas accivimus in Diœcesim Anconitanam, quo tempore Nobis commendata fuit; et quandiu Bononiensem Ecclesiam Nosmet præsentibus administravimus; Et nunc etiam curamus diligenter, ut eadem Missiones quandoque indicantur ab eo, qui juxta normam, et consilia

ANNO
1745.

a Nobis præscripta, vices Nostras obtinuit. Tum plane agnovimus veritati consentaneum esse, quod Paulus Segneri Societatis Jesu, Concionatoris, Scriptoris, ac Missionarii laude clarissimus, scriptum reliquit: nempe: *Missionum tempore tot Concionatores merito nuncupari posse, quot percussi piis exercitationibus ad Pœnitentiam inflammantur, suoque exemplo alios pertrahunt ad eandem virtutem exercendam: Ex illis autem Missionibus magis copiosum fructum dimanare, quibus majori frequentia populus intersit; ea prorsus ratione, qua ignis magis augetur, si plures in unum locum carbones congerantur.*

§. 10. Quocirca neque novum, neque incertum, neque a Nobis excogitatum dici potest hoc remedium, quod Populi corruptelis corrigendis proponitur. Antiquum illud est, malis curandis aptissimum, et fortasse unicum, quod tot Episcopi pietatis gloria insignes magna cum utilitate suis in Diœcesibus adhibuerunt, quod Nos ipsi toties experti sumus, et Vos etiam qui procul dubio Populum vobis commissum Sacris Missionibus aliquando recreastis.

§. 11. Sed, ne virtute sua careat ejusmodi remedium, preces ad Deum effundendæ sunt; quippe: *Neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus.* Deinde seligendi sunt Missionarii doctrinæ laude præstantes, quive Populum diligenter instituunt. Nam merito suspicamur, idque non sine lacrymis ac mœrore scribimus, suspicamur, inquam, plures animas ex illis, quæ Nobis, ac Vobis traditæ fuerunt, ad interitum ruere, eo quod res necessarias *necessitate mediæ*, ut ajunt Theologi, penitus ignoraverint. Illi potissimum Missionarii vocari debent, qui postquam labes et scandala populi certo deprehenderint, ipsorum gravitatem ac turpitudinem suis Concionibus ostendant, et vehementer arguere possint. Id constat ex testimonio S. Marci *Cap. 3.* ubi Christus eligit Apostolos, *ut mitteret eos prædicare*; Idem etiam desumitur ab Actis Apo-

Divina
gratia im-
ploranda.Instru-
ctio. Fide-
lium po-
tissimus
Missionis
scopus.

PONT. stolorum c. 6. ubi ipsi prædicationem verbi ;
 A. VI. tanquam peculiare munus sibi demandatum ,
 testantur : *Non est æquum, nos derelinquere
 verbum Dei, et ministrare mensis.* Idem S. Pau-
 lus docuit 1. ad Corinth. : *Non enim misit me
 Christus baptizare, sed evangelizare : et Epist. 2.
 ad Timoth. : Testificor coram Deo et Jesu Christo,
 qui judicaturus est vivos et mortuos, per adven-
 tum ipsius, et regnum ejus, prædica verbum,
 instat opportune, importune.*

Missionari-
 orum
 agendi ra-
 tio.

§. 12. At vero Missionarii suæ vitæ ratione,
 atque exemplis, Populum ad virtutem incendere
 debent. *In omnibus te ipsum præbe exemplum
 bonorum operum,* inquit idem Apostolus ad Ti-
 tum : S. Lucas in *Actis Apost.* testatum reli-
 quit, quod Salvator Dominus : *Cœpit facere et
 docere.* Postremo Missionarios Deo se penitus
 devovere fas est, nec ullam admiscere cupidita-
 tem inanis gloriæ, vel speræ emolumenti, licet
 exigui, dum Populis erudiendis incumbunt.
 Equidem magno fructu cumulatas fuisse accepi-
 mus Missiones, quæ peractæ sunt, cum S. Ca-
 rolus Borromæus Mediolanam Sedem teneret ;
 Idem nunc etiam contingit opera ac virtute
 Oblatorum, quos ille instituit, quique a S. Am-
 broσιο nuncupantur : Nam præ cæteris illud præ-
 scriptum habent, ne ulli incommodum afferant,
 et ne ulla causa vel ratione unquam movean-
 tur, ut aliquid dono accipiant, quemadmodum
 ab *Actis Ecclesiæ Mediolanensis*, quæ anno
 1599. Typis edita fuerunt *part. 5. p. 841.* clare
 reprehenditur. Ad S. Joannem Chrysostomum
 mentem convertite, qui in *Homilia 46. super
 Matthæum* fatetur universum terrarum Orbem
 ab Apostolis traductum fuisse ab errore ad ve-
 ritatem, a veteri superstitione ad Christianam
 disciplinam amplectendam, non quod mortuos
 ad novam vitam revocaverint, sed quia solu-
 tum avaritia et omni cupiditate animum penitus
 habuerint : *Quid est enim, quod eos magnos
 ostendit? pecuniarum contemptus, gloriæ despe-
 ctus, ab omnibus vitæ negotiis ereptio; quæ si*

non habuissent, etsi mortuos suscitassent, non solum nullos juvissent, sed etiam Seductores æstimati essent.

ANNO
1745.

§. 13. Civitas Neapolis affluit magna copia Ecclesiasticorum, qui pietate, doctrina, et pro agenda Missionibus experientia valde commendantur. Plenæ sunt etiam Virorum hujusmodi, Congregationes Sedis Archiepiscopalis Patris Pavonis, et Sacerdotum, qui a S. Gregorio nomen accipiunt, qui Pii Operarii vocantur, ac tandem non desunt Domicilia Sacerdotum, qui S. Vincentii de Paulis institutum dato nomine sequuntur. Messis quidem multa est, sed Operarii sufficient, si ita distribuuntur, ut Populorum utilitas atque necessitas postulat.

Operarii
e Civit.
Neapolitana
suppetent.

§. 14. Adibitis Dilectum Filium Nostrum Cardinalem Spinellium Neapolis Archiepiscopum, cujus consilio res tota gerenda erit: ob hanc causam literas ad ipsum damus, ab eoque petimus, ut hanc provinciam suscipiat; facultatem quoque tribuimus, ut alios sibi Adjutores in tam gravi negotio assumat, vel illos etiam in suum locum sufficiat; cum nos minime lateat, quam variis curis distineatur, et quot labores, subierit, ac in præsentia subeat, ut Vineæ Domini diligenter excolatur. Si quis vestrum Missiones expetit, ad ipsum Cardinalem Archiepiscopum confugiat, qui Ministros idoneos designabit, ut necessitas requiret: ipsorum numerum constituet, et rationem quoque temporis habebit, quo Sacræ Missiones absolvantur; nam ipse pro sua sapientia satis intelliget, nequaquam uno tempore omnia simul perfici posse.

Dirigente
Opus Cardin.
Spinellio
Archiepisc.

§. 15. Indigent Missionarii facultatibus extraordinariis, quas Nos libenter illis ex thesauro Ecclesiæ conferemus, ut præclarissimum opus ipsi feliciter prosequantur. Eas facultates indicabimus Cardinali Spinellio, ut Missionarii ad illam accedentes, sive ad alium ipsius loco susceptam, facile obtineant, quæ magis conferre Dei Gloriam, et animarum salutem judicaverint.

Cui facultates
necessarias
conceduntur.

PONT. §. 16. At vero perspicimus difficultates, quæ
 A. VI. facile retardabunt Missionarios, ne ad Samni-
 Quid pro tes, et Calabros iter suscipiant. Attamen, cum
 Provinciiis versentur in illis Locis Patres Dominicani, et
 Samnii, Societatis Jesu, ipsorum Præpositi Generales
 et Calabriæ. jussu nostro Provinciales adducent, ut ex suis
 Religiosis Viris aliquos eligant, qui Missiones
 illic exercent; neque ullum emolumentum percipiant a Clero, sive a Magistratibus Locorum, ubi Missionibus operam præbebunt. Ipsorum nomina ad Cardinalem Spinellium descripta mittentur, ad quem Samnitum, et Calabriae Episcopo confugient, ut in eorum Diocesisibus recte Missiones ordinentur, quemadmodum futurum procul dubio confidimus in aliis Diocesisibus, quæ ab Urbe Neapoli non adeo remotæ sunt.

Fiducia §. 17. Sed notam velut inurere videremur
 de pietate eximie pietati, et religioni Carissimi in Christo
 Regis utr. Filii Nostri Caroli Utriusque Siciliae Regis Il-
 Siciliae. lustris, nisi vos moneremus exposcere ab ipso Rege, ut suam auctoritatem et gratiam, si pro Missionibus recte gerendis opus fuerit, liberaliter interponat. Etenim Nobis perspectum est experientia, nec Vos certe latere debet, nihil antiquius ipsi propositum esse in Regno administrando, quam Dei Gloriam maxime inservire.

Episc. §. 18. Finem his Literis, ne longiusculæ vi-
 præire de deantur, imponimus, exemplum Sancti Regis
 bent exem Josaphat vestris oculis subjicientes. Sacerdotes,
 plo. veluti quidam Administri, ipsi Regi victori præi-
 bant, qui : *docebant populum in Juda, habentes librum Legis Domini, et circuibant cunctas Urbes Juda, atque erudiebant populum; cap. 17. lib. 2. Paralipom.* Nec Regi satis fuit uti Sacerdotum opera, sed ipsemet ad Populum Bersabeæ se contulit, et *usque ad Montem Efraim, et revocavit eos ad Dominum Deum patrum suorum* : uti cap. 19. describitur. Idem Vobis imitandum constituite; nec solum per Dioceses Sacerdotes mittite, sed illas Vos ipsi perlustrate quoties graviora negotia Vobis id permittent : Etenim Populus vestra præsentia,

ac virtute permotus, ad viam Domini capessendam magis incendetur. Si aliquod incommodum ferendum est, Deum facilius hoc pacto commovebitis, ne pœnas exposcat a Vobis, ob negligentiam, qua Diocesim aliquando invisere, et in vestris Sedibus commorari, uti oportebat, omisistis, quod nonnullis ex Vobis contigisse cœrte scimus. Verum huic etiam malo in diem *Dioceses* gliscenti non deerunt Apostolicæ providentiæ *visitare*, partes. Interim Vestrûm memoriam, Vestrique *et in iis* Gregis, animo nunquam deponemus, quoties ad *residere*. Altare Rem Divinam operabimur. Vobis etiam, et Vestræ curæ commendatis Populis Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majo- Dat. die
rem die 8. Septembris 1745. Pontificatus Nostri 8. Sept.
ANNO VI. 1745.

PONT.
A. VI.

CXLI.

DE CAUTELIS

Præstandis in conficiendis Processibus super fama sanctitatis servorum Dei. De prohibendis Imaginibus SPIRITUS SANCTI sub humana specie depicti. De aliis superstitionibus non tolerandis.

Venerabili Fratri Joseph Episcopo Augustano.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

SOLLICITUDINI nostræ dudum relatum fuerat, in Civitate Imperiali Kauffbura quam incolunt simul Orthodoxi, ac Lutheranæ professionis sectatores, vitam degere sanctimoniam quamdam, Crescentiam nomine, adeo sanctitatis opinione celebratam, ut assiduus ad eam concursus fieret hominum etiam virtute et genere illustrium. Quapropter multiplex experimento edocti, inanes aliquando affectatæ sanctitatis larvas obtendi, atque etiam ab animarum Directoribus, ob suos peculiare fines, eosque interdum minus rectos, deprædicari et divulgari; datis ad Fraternitatem tuam Literis die 17. Maji superioris Anni 1744. discretioni tuæ commisimus, ut in prædictæ Sororis Crescentiæ vitam et mores inquirereres, deque illius agendi rationibus, sive bonis, sive malis, certiores Nos redderes.

Inquisitiones per actæ super vita et moribus Sororis Crescentiæ.

§. 1. Quamvis autem ante Literarum nostrarum adventum, eadem Soror Crescentia extremum diem obiisset; ideoque expirasse dici posset nostra Tibi directa commissio; attamen Fra-

ternitas tua Pastoralis vigilantiae partes esse judicavit, graves quosdam atque prudentes Viros ad hoc subdelegare, ut in ejusdem Defunctae mores eam inquisitionem explerent, quam, ipsa vivente, fieri cupiebamus.

ANNO
1745.

§. 2. Hujus itaque inquisitionis acta, aliaque ad rem pertinentia, una cum Epistola tua scripta die 24. Maji proxime elapsi, ad Nos allata fuerunt; et Nos quidem Epistolam ipsam statim legimus et perpendimus; ipsa vero acta, aliaque adnexa, Viris expertis tradidimus redigenda in summarium; quod deinde, simul ac per tot alias, quibus distinemur, occupationes et curas Nobis licuit, cum ipsis authenticis actis et documentis conferre non praetermisimus.

§. 3. In his omnibus equidem nihil offendimus, ex quo defuncta Soror Crescentia de affectatae sanctitatis crimine argui possit. Verum ex ipsis Testium dietis, (etiamsi integra fides iis adhiberetur, nec ulla justa adesset suspicio, eos ad favendum praedictae Sorori praecedenter instructos fuisse,) illius quidem vitam ad normam probitatis exactam, et gravibus exemptam criminibus agnoscere Nobis visi sumus; nullam tamen heroicam virtutem, nullum signum, sive miraculum ab omnipotenti Deo, ipsius intercessione, patratum deprehendisse, ingenue fatemur.

Ex Processu nihil eruitur supra communem vitam probitatem.

§. 4. Non ignotum Tibi esse Opus *De Canonizatione Sanctorum* a Nobis conscriptum, ex Fraternitatis tuae Literis intelleximus. In quo Opere elaborando, postquam ultra viginti annos in munere Promotoris Fidei versati fuimus; qualemcumque operam Nostram conferre opportunum duximus; non ut Doctrinae laudem ac nominis celebritatem consequeremur; sed ut certam ac tutam methodum traderemus dirigendi seriem Causarum Beatificationis et Canonizationis, quae ob varias opiniones Scriptorum, qui in negotiis Congregationis Sacrorum Rituum non satis versati fuerant, aliquo modo involuta ac perturbata videbatur; utque omnium oculis

Idea Operis SS. D. N. De Canonizatione Sanctorum.

PONT. pateret, quam caute ac diligenter Apostolica
 A. VI. Sedes in hujusmodi Causarum examine se ge-
 reret.

Caute
 proceden-
 dum in
 conficien-
 dis Pro-
 cessibus
 super fa-
 ma san-
 ctitatis.

§. 5. Inhærendo itaque Regulis in eo Opere
 expositis, quæ non equidem a Nobis conditæ,
 aut primum excogitatæ, verum ex præfatæ
 Congregationis disciplina collectæ, et in aliorum
 usum productæ fuerunt, satis agnovisse pote-
 rit Fraternitas Tua, hujusmodi Causis initium
 fieri a conficiendis Processibus propria et Or-
 dinariâ auctoritate Episcoporum, sive aliorum
 Ordinariorum Præsulum. His tamen minime
 properandum esse in demandanda confectione
 hujusmodi Processuum; sed expectandum esse
 congruum temporis intervallum ab obitu illius
 Dei Servi, sive Ancillæ, de cujus virtutum,
 aut miraculorum fama inquirendum sibi esse
 duxerint; neque vero admovendam esse operi
 manum, nisi præcesserit vera et legitima fama
 virtutis heroicæ, aut miraculi ad illius Servi
 Dei intercessionem, sive invocationem, a Deo
 patrati; nihil enim frequentius esse, quam post
 mortem alicujus fidelis Viri, aut Mulieris, ma-
 gnam sanctitatis vel miraculorum opinionem in
 populo oriri, ac potissimum si ab aliquibus de
 industria rumor foveatur; quæ tamen opinio, nisi
 veritate innixa sit, vel ipso temporis lapsu lan-
 guescere, et interire, vel etiamsi hominum ar-
 tificiis aliquandiu sustentari pergat, perspicuis
 tandem Divinæ Sapientiæ consiliis destrui, et
 confundi consuevit. In conficiendis autem hu-
 jusmodi Processibus, præcipue considerandum
 esse extremum mortis articulum, in quo nisi
 aliquid illustre et sanctitate conspicuum se ob-
 tulerit, reliquæ omnes inquisitiones supervaca-
 næ remanent. Denique ubi a Defuncto, vel
 ipso jubente et probante, ab alio quolibet,
 aliquid scriptum fuerit; ne in præfatis concin-
 nandis Processibus inutiliter tempus, aurum-
 que insumatur, ante omnia ad trutinam revo-
 canda esse hujusmodi scripta ac diligenter in-
 vestigandum, an aliquid contra Fidei verita-

Quid po-
 tissimum
 observari
 intersit.

tem, aut contra morum integritatem contineant, vel ullam peregrinæ doctrinæ novitatem a communi Ecclesiæ sensu et consuetudine alienam exhibeant.

ANNO
1745.

§. 6. Porro Fraternitati tuæ in procuranda *De iisdem* Processus ad nos transmissi compilatione, non *cautelis.* id propositum fuisse putamus, ut Causam Beatificationis Sororis Crescentiæ quancumque promovendam inchoare volueris. Novimus, potissimum inquisitionis peractæ scopum fuisse, ut de Monialis Defunctæ moribus instructos Nos redderes, et an affectatæ sanctitatis notam meruerit, Nos edoceres. Sed quoniam facile evenire posset, ut fervente adhuc plurimum pio erga illam affectu, enixe a Te postularetur, ut conficiendis Processibus initium fieret; idcirco non inopportunos duximus, præmissa omnia Tibi in memoriam revocare, tutioremque agendi rationem paucis innuere; quum necessarium omnino putemus, per aliquod temporis spatium inquisitiones differri, atque interim observari, quo res evadat; an nullum appareat artificii, humanæque machinationis vestigium; an denique requisitæ conditiones adsint pro inchoandis Processibus ad Beatificationis iudicium instruendum profuturis.

§. 7. Quod etiam in casu, de quo agitur, magis expedire censemus; tum quia in collectis nuper plurium Virorum, atque mulierum testimoniis, ut supra diximus, nulla elucet heroicæ virtutis aut miraculorum probatio, nec in obitu Sororis Crescentiæ splendidum ullum sanctimonix indicium apparet; tum quia complura hujus scripta supersunt, quæ ante omnia opus est ad examen vocari. Quod si etiam compilationi Processus Ordinarii, ad inchoandam Beatificationis Causam, locus esset, necessarium plane videretur exactam Instructionem pro recta illius confectione, juxta ea, quæ in prædicto Opere Nostro *De Canonizatione* conscripsimus, hinc ad vos mittere; quum in prædicto Processu Nobis oblato, nostroque jussu a peritis-

PONT. A. VI. simis Viris discusso, animadversum fuerit, Testes in eo inductos turmatim examinatos fuisse; nec prævium, ut par erat, jusjurandum præstitisse; cumque non ita, ut oportebat interrogati fuerint, generalia dumtaxat deposuisse, nihil de peculiaribus actionibus defunctæ Sororis enarrantes.

Imagines Spiritus Sancti sub humana specie disseminatæ. §. 8. Atque hæc, Venerabilis Frater, satis esse possent, ad accuratam illam, quam de commissa Tibi inquisitione Nobis reddidisti rationem; nec ulterius progredere tur Epistola Nostra, nisi alia quædam Literis tuis Nobis indicanda judicasses; inter quæ præcipuum locum obtinet, quod scribis, de publicatis, lateque diffusis quibusdam Imaginibus Spiritum Sanctum sub speciosi Juvenis forma referentibus, subscriptis verbis: *Veni Sancte Spiritus*: de quibus Imaginibus, ntpote statim undequaque sparsis, atque multiplicatis, duo potissimum inquirenda sunt: primum, an Soror Crescentia eas inveniit, vulgaverit, approbaverit; alterum, an (prætermissa indagine de earum auctore) hujusmodi Iconum usus, expressio, et veneratio, sive intra Ecclesias, sive extra illas admitti possit.

§. 9. Nos autem de prima quæstione minime verba faciemus, eamque intactam relinquemus iis, quibus forsan de virtutibus Sororis Crescentiæ quodcumque inquirendum esse contigerit; sive agendum fuerit de permittenda introductione causæ super ipsius Beatificatione, sive, introducta jam Causa, de ipsis virtutibus æstimandis, et comprobandis.

Episcopi prohibitio a Pontifice, confirmatur. §. 10. De altera vero quæstione dicturi, primum omnium Apostolicum Fraternitatis tuæ zelum, quo hujusmodi Imagines huc illuc sparsas, et per Cœnobium, per Ecclesiam, per Chorum palam expositas, auferri, et removeri jussisti, laudamus, atque probamus, Te hortantes, immo etiam auctoritate, qua fungimur, Tibi mandantes, ut in suscepto proposito firmiter constanterque perseverans, nullo pacto permit-

tas hujusmodi Icones ulterius multiplicari, quas- ANNO
cumque vero ullibi existere compereris, eas 1745.
omnes et singulas de medio tollas; adhibitis iis
auctoritatis simul, prudentiæque tuæ remediis,
quibus optatum finem sine turba, ac tumultu
consequi posse judicaveris.

§. 11. Neminem profecto latet, impium atque Divina
sacrilegum errorem fore, divinæque naturæ natura
injuriosum, si quis se putaret Deum Optimum pingi non
Maximum, sicuti in se est, coloribus exprimere potest.
posse. Quum enim illius Imago depingi, atque
oculis subjici nequeat, nisi tanquam materialis
alicujus substantiæ, corporea figura et partibus
præditæ; si quis has qualitates Divinæ Naturæ
tribueret, is profecto in Anthropomorphitarum
errorem incideret.

§. 12. Repræsentatur tamen Deus eo modo, Imagines
eaque forma, quibus in Scripturis Sanctis legi- Dei juxta
mus ipsum mortalibus apparere dignatum esse. apparitio-
Licet enim id ab Heterodoxis Scriptoribus in nes in
probe reprehendatur, inter quos Simonem Epi- Scriptura
scopum vidimus *suarum Institutionum Theolo-* relatas li-
gicarum lib. 4. sect. 2. cap. 10. asserentem non citæ sunt.
licere Deum pingere, ne sub ea quidem forma,
qua se hominibus videndum exhibuit; ex nostris
vero etiam, Durandus opinatus fuerit hujusmodi
Imaginum usum minime expedire; et Joannes
Hesselius, Catholicus itidem Scriptor; *Cate-*
chismi sui lib. 1. cap. 65., huic opinioni favere
videatur, dum ait innocuas quidem fore hujus-
modi picturas, si a doctis tantummodo Viris
conspici deberent; sed quum sapientium et in-
sapientium oculis expositæ esse debeant, facile
evenire posse, ut indoctis per eas male de Deo
credendi occasio præbeatur.

§. 13. Nihilominus communiter Catholici Theo- Auctori-
logi aliter docent. Petavius *Theologicorum Do-* tates Theo-
gmatum lib. 15. De Incarnatione cap. 14. ut vi- logorum.
dere est ipsius Operum Tomo VI., licitum esse
demonstrat, Deum sub ea forma depingere, qua
ipsum accepimus semetipsum conspiciendum
præbuisse: *Communi Catholicorum assensu in-*

PONT. *veteravit opinio, nimirum ut eatenus figurari*
 A. VI. *Deus possit, qua sub externa aliqua specie aspe-*
ctabilem se præbuit hominibus: Molanus doctus
auctor, Historiæ sacrarum Imaginum lib. 2.
cap. 3. hanc ipsam sententiam confirmat: Ean-
demque quæstionem duo alii clari nominis Theo-
logi egregie illustrarunt, nimirum Suarez in 3.
part. D. Thomæ tom. I. qu. 25. art. 3. disput.
54. sect. 2. pag. 793. et Valentia tom. IV. suo-
rum Operum pag. 384. Quibus addendi sunt duo
S. R. E. Cardinales, Bellarminus, et Gotti, a
Nobis aliàs citati in Opere Nostro De Cano-
nizatione Sanctorum lib. 17. part. 2. cap. 20.
num. 2.

Concilio §. 14. Imagines Deum ita repræsentantes mi-
 Triden- nime reprobat sacra Tridentina Synodus *sess.*
 tui et Se- 25. *De Invocatione, veneratione, et Reliquiis*
 dis Apost. *Sanctorum, et sacris Imaginibus*, sed Episcopis
 decreta. mandat, ut Populos edoceant, per hujusmodi
 Picturas erudiri et confirmari Gregem Christi
in articulis Fidei commemorandis et assidue re-
colendis. Si quis vero privatus hujusmodi Ima-
ginum usum opinione sua reprobare ausus est,
Ecclesiastico judicio damnatus fuit, ut indicat
Propositio xv. inter damnatas a fel. rec. Præ-
decessore Nostro Alexandro Papa VIII. die 7.
Decembris 1690. quæ sic habet: Dei Patris se-
dentis simulacrum nefas est Christiano in Templo
collocare.

Ratio. §. 15. Et profecto quum in Sacris Literis le-
 gatur, Deum ipsum sub hac, aut illa forma
 hominibus se videndum exhibuisse, cur sub
 eadem forma eundem pingere non licebit? Si
 ergo literæ legentibus permittuntur; cum tamen
 sacræ Litteræ in maxima veneratione habeantur,
 cur non etiam Imagines permittentur? Verba sunt
 Alphonsi de Castro lib. 8. *adversus Hæreses;*
 quo etiam argumento strenue usus est Cardina-
 lis de Richelieu in suo Tractatu, *De faciliori*
ratione reducendi eos, qui se ab Ecclesia segre-
garunt lib. 3. pag. 439.

§. 16. His positis principiis minime dubiis, facile patebit, qua ratione Imago Spiritus Sancti a Pictoribus efformari debeat, et quænam ipsius Imagines approbari debeant, aut reprobari. In Sanctis Evangeliiis a BB. Matthæo, Marco, et Luca conscriptis, ubi Baptismus enarratur, quem Dominus Noster Jesus Christus a Joanne accipere voluit, legitur, apertum fuisse Cœlum, et Spiritum Sanctum corporali specie, sicut Columbam, super eum descendisse. Quod cur factum fuerit, mirifice explicat Dionysius Alexandrinus in Epistola adversus Paulum Samosatenum; quæ extat in Collectione Conciliorum Labbei tom. 1. pag. 867. ita: *Cur vero in specie Columbæ Spiritus Sanctus descendit? scilicet ut nos doceret, qui misit illum, quique eum, quem misit, accepit. Sicut enim Noe dimisit ex Arca Columbam, et ipse illam recepit; ad eam similitudinem intelligendum Nobis est, ipsius Christi esse Spiritum Sanctum cœternum, et quod erat ipsius, hoc dedisse Nobis; dividens, et effundens super omnem carnem credentium, quia Deus est et Dominus, qui divisit Nobis suum Sanguinem et Spiritum.*

De natura
Columbæ
in Jordane
visæ re-
missive.

§. 17. Non hic opus est in eam controversiam ingredi, quæ inter eruditos Criticos agitur, super illius Columbæ natura. De hac olim egimus in Nostro Tractatu *De Festis Domini Nostri Jesu Christi, Editionis Patavinæ* §. LVI. qua editione absoluta, recentiorem quamdam super hoc argumento vidimus Dissertationem inter *Discursus Historico-Criticos ad illustrationem veteris et novi Testamenti Typis editos Hagæ Comitum an. 1737. pag. 148.*

§. 18. Quod autem ad præsentem quæstionem attinet, quum Spiritus Sanctus in Columbæ specie olim visibiliter apparuerit; profecto illius Imago sub eadem specie depingi debet. Qua in re vetus Ecclesiæ disciplina nostrorum temporum consuetudini adstipulatur. De ea siquidem testatur S. Paulinus Episcopus Nolanus, qui sæculo Christi quinto ineunte, in epistola ad

Antiquus
Ecclesiæ
mos pin-
gendi Spi-
ritum San-
ctum in
Specie Co-
lumbæ.

ANNO
1745.
I. Spiritus
Sanctus
licite pin-
gitur sub
specie Co-
lumbæ.

PONT. Severum, describens Picturas in Basilica S. Petri
A. VI. jam tunc existentes ita cecinit :

*Pleno coruscat Trinitas Mysterio :
Stat Christus Agno, vox Patris Cælo tonat.
Et per Columbam Spiritus Sanctus fluit.*

In Con- §. 19. Pariter Christi anno DXVIII. Antio-
ciliis as- cheni Clerici et Monachi, in precibus Joanni
sertus. Patriarchæ, et Synodo adversus Severum con-
gregatæ exhibitis, hæc habent, apud Labbeum
*Conciliorum tomo 5. pag. 159. Columbas au-
reas et argenteas in figuram Spiritus Sancti su-
per Divina Lavacra et Altaria appensas, una
cum aliis, sibi appropriavit; dicens, non oportere in specie Columbæ Spiritum Sanctum nominare; Damnatuſ etiam fuit in Concilio Nicæno Secundo habito anno Domini DCCLXXXVII. Xenaias Gatechumenus, quum ausus esset asserere, non licere Spiritum Sanctum sub Columbæ forma representare: Inter cætera autem dicebat, et hoc esse puerilis animi factum., fingere in Columbæ Idolo ter adorabilem Spiritum Sanctum: ut videre est in Collectione Conciliorum, Regia nuncupata, Parisiis impressa anno 1644. tomo 18. pag. 458., et apud Cardinalem Baronium ad annum Christi 485.*

Et ex an-
tiquis mo-
numentis
compro-
batus.

§. 20. In opere quoque Italica lingua scripto Philippi Bonarotæ Senatoris Florentini, quod inscripsit, *Observationes in antiqua vitrea vasa*, ex Urbis Cœmeteriis effossa, pag. 125, plures afferuntur Imagines Spiritus Sancti, sub Columbæ specie in nobilibus illis sacræ antiquitatis fragmentis expressæ. Cum vero recentiores sectarii, Calvinus, Lutherus, Zuinglius, mox relatum Severi errorem renovare contenderint, neminem latet, quid de illorum deliriis Ecclesia judicaverit; quorum ampla refutatio videri potest apud Gretserum in Tractatu *De Sacris Imagibus cap. 9.* impresso in tomo 17. novissimæ Editionis ipsius Operum.

II. In fi- §. 21. Legitur insuper in sacris Novi Testa-
gura Lit- menti paginis, quod quum post Christi in Cæ-

lum Ascensionem congregati essent Apostoli et ANNO
 Discipuli, una cum Maria Matre Jesu, solemniter 1745.
 die Pentecostes *apparuerunt illis dispersitæ lin-* Ignis su-
guæ, tanquam ignis, seditque supra singulos eo- per Apo-
rum; et repleti sunt omnes Spiritu Sancto. De stolos de-
 quo *Mysterio fuse egimus in prædicto Opere* scenden-
 Nostro *De Festis Domini Nostri Jesu Christi* tium.
 §. 480. *et sequentibus*, Editionis Patavinæ, ubi
 sub §. 492. docuimus, licere Pictoribus ad re-
 præsentandum id, quod in solemnibus Pentecostes
 ab Ecclesia recolitur, Apostolos pingere, alios-
 que cum iis in Coenaculo congregatos, et flam-
 mulas ignis in linguarum figuram e Cælo de-
 missas, eorum omnium capitibus impluentes;
 quoniam in sacra Apostolicorum Actuum Histo-
 ria *cap. 2.* refertur, Paraclitum Spiritum San-
 ctum hoc visibili signo adventum suum ea oc-
 casione hominibus manifestasse. Verum si quis
 extra hanc occasionem eundem Spiritum San-
 ctum pingere velit, non aliter ipsum, quam
 sub Columbæ forma poterit repræsentare; ut
 etiam recte monuit eruditus auctor Ayala in
 Tractatu, cui Titulus est *Pictor Christianus*,
 ubi *lib. 2. cap. 3. num. 7.* scribit: *Cum vero*
Spiritus Sanctus depingendus venit, non alia
specie pingendus est, nisi illa, qua in Jordane
nimirum apparuit, quamque docet Divinus Tex-
tus his verbis: Et descendit Spiritus Sanctus
corporali specie sicut Columba in ipsum. In Cate-
 chismo autem auctoritate sacri Concilii Triden-
 tini edito, super eo Decalogi Præcepto: *Non*
habebis Deos alienos coram me: ubi agitur de
 pingendis Divinis Personis, hæc habentur:
Columbæ vero species, et linguæ tanquam ignis,
in Evangelio, et Actis Apostolorum, quas Spi-
ritus Sancti proprietates significant, multo notius
est, quam ut oporteat pluribus verbis explicari.

Idque
 dumtaxat
 in repræ-
 sentatio-
 ne Myste-
 rii Pente-
 costes.

Imago
 Divinæ
 Personæ
 præter for-
 mam ab
 ipsa as-
 sumptam
 effingi ne-
 quit.

§. 22. Quod si dicatur, minime reprobari,
 immo libenter admitti usum pingendi Spiritum
 Sanctum in Columbæ specie; verum id agi, ut
 præterea possit sub speciosi Juvenis, aut Viri
 forma repræsentari; Nos contra jure responderi

PONT. posse contendimus, quod quum aliter non liceat
 A. VI. Divinæ Personæ Imaginem humanis oculis in-
 tuendam exhibere, quam sub ea forma, sub
 qua in Scripturis Sanctis narratur eandem Per-
 sonam se olim hominibus aspectabilem præbuisse;
 sequitur inde, non modo licitum esse Spiritum
 Sanctum, vel die Pentecostes in mystica figura
 linguarum ignis super Apostolos descendantium,
 vel alias in Columbæ specie, depingere; pro-
 pterea quod uterque ejusdem pingendi modus
 in Divini Textus historia et auctoritate fundan-
 tur; sed hoc insuper recte colligitur, minime
 licere, eundem Spiritum Sanctum sub Adoles-
 centis, aut Viri specie figurare; quum nullibi
 in Divinis Scripturis ipsum sub hu-
 jusmodi forma hominibus apparuisse.

Imagines §. 23. Huic autem rationi addenda est au-
 erroris oc- ctoritas sacrosanctæ Tridentinæ Synodi, quæ
 casionem loco *superius citato*, prohibet, Fidelium oculis
 præben- exhiberi *ullas falsi dogmatis Imagines, aut ru-*
 tes, et in- *dibus periculosi erroris occasionem præbentes*; et
 solitæ, a generaliter, ullam insolitam poni, aut ponen-
 Concilii, a dam curari Imaginem, tam in Ecclesiis, quam
 Trid. ve- in aliis quibuscumque locis, districte vetat.
 tantur.

Error, Imago autem, de qua agimus, præterquamquod
 qui ex insolita est, impium etiam, atque damnatum
 prædicta a Patribus errorem in animos intuentium re-
 Imagine vocare posset; eorum videlicet, qui asseruerunt,
 erui pos- Divinam Spiritus Sancti Personam humanæ con-
 set. ditionis naturam assumpsisse, de quibus loqui-
 tur Sanctus Cyrillus Hierosolymitanus *Catechesi*
xvi. tomo 4. Bibliothecæ Maximæ SS. Patrum
Lugduni impressæ anno 1677. pag. 523., et S.
 Isidorus Pelusiota *Lib. 1. Epist. 243. ejusdem*
Bibliothecæ Tomo VII., præter Auctorem Nota-
 rum ad Concilium Constantinopolitanum I. in
Collectione Conciliorum Labbei tom. 2. pag. 976.

Objicitur §. 24. Equidem ex Epistola Fraternitatis Tuæ
 Imaginis satis intelleximus, hujusce argumenti vim ab
 exem- iis quoque agnitam fuisse, qui de præsentī quæ-
 plam SS. stione apud te verba fecerunt; qui tamen eam
 Trinitatis se declinare posse putarunt, adductis exemplis
 sub figura quarundam

quarundam Imaginum Sanctissima Trinitatis, ANNO 1745.
 quibus ea sub figura trium hominum æqualis, trium ho-
 et undequaque similis aspectus repræsentatur. minum æ-
 Id quod alterius disquisitionis occasionem Nobis qualium
 aperit; ut scilicet examinemus, an liceat San- et simi-
 ctissimam Trinitatem coloribus pingere; et, lium.
 quatenus id licitum sit, quænam illius Imagines
 damnatæ sint; quænam haud omnino repro-
 batæ, quænam demum approbatæ, et permissæ;
 denique an ex hujusmodi Picturis ullum argu-
 mentum trahi possit, ut Imago Spiritus Sancti,
 de qua nunc agimus, vitio carere ostendatur.

§. 25. Porro licere Sanctissimam Trinitatem Licitum
 coloribus pingere, communis est Theologorum est pin-
 opinio quam copiose propugnant Valdensis, gere SS.
 Molanus, Catharinus, Conradus Brunus, Ni- Trinita-
 colaus Sanderus, Franciscus Turrianus, Suare- tem.
 sius, Vasquez; quos sequitur Theophilus Ray-
 naudus in Libro cui titulus *Heterochita Spiritua-*
lia Cœlestium, et Infernorum pag. 23. inter ip-
 sius Opera Tomo 15., ita scribens: *Ex usu Ec-*
clesiæ, et ex consensu potiorum Theologorum,
fas est pingere Sanctissimam Trinitatem, ubi
etiam Durandum impugnat inter Scriptores Ca-
tholicos contra opinantem. Thuanus quidem
Lib. 18. refert Decretum quoddam, cujus Aucto-
rem Espencæum fuisse asserit: Ut Sanctæ Tri-
nitatis Effigies, tamquam Sac. Scripturæ, Con-
ciliis, et Veterum Patrum testimoniis prohibita,
tollatur; ac reprehendit Decanum Collegii Theo-
logici Parisiensis, Nicolaum Malardum, eo quod
hujusmodi Decreto obstitisset. Verum hac in re
Thuani dicta refellit Gretserus in Thuano Pseu-
dotheologo pag. 57. tom. 17. novissimæ editionis
Ratisponensis Operum ejusdem Gretseri.] Christianus Lupus Vir non vulgaris eruditionis in No-
tis ad Canones septimæ Synodi cap. 5., admittens
piam consuetudinem pingendi Sanctissimam Tri-
nitatem, quærit quo tempore eadem introducta
fuerit, seque id reperire non potuisse ingenue
fatetur; quod idem Nos quoque, pari sinceritate,
Tom. III. L

PONT. professi sumus *Lib. 4. de Canoniz. Sanctor. p. 2.*
 A. VI. cap. 20. num. 3.

Non ta- §. 26. Illud tamen a Theologis Nostris com-
 men sub munitur traditur; minime permittendum esse
 qualibet Pictoribus, ut Sanctissimam Trinitatem qualibet
 forma. forma pro ipsorum libito repræsentare audeant:
 quin adversus eorum licentiam invehuntur
Vasquez Tom. 1. pag. 676., et Cardinalis Bel-
larminus Controversiarum tomo 2. cap. 8. de
Imaginibus Sanctorum: qui sic ait: Notandum
non debere ejusmodi Imagines multiplicari, nec
tolerandum esse, quod Pictores audeant, ex ca-
pite suo confingere Imagines Trinitatis; ut cum
pingunt unum hominem cum tribus faciebus, vel
unum hominem cum duobus capitibus, et in me-
dio eorum Columbam: ista enim monstra quædam
videntur, et magis offendunt deformitate sua,
quam juvent similitudine; eademque docet Syl-
vius Tom. 4. in tertiam partem Divi Thomæ
q. 25. art. 3. q. 2. pag. 111. editionis Antverpiæ
anni 1714.

Non in §. 27. Inter reprobatas Imagines Sanctissimæ
 utero Bea- Trinitatis ea procul dubio recensenda est, quam
 tissimæ pluribus insectatur Joannes Gerson *Tomo 3. ip-*
 Virginiæ. *sius Operum Antverpiæ editorum anno 1706.,*
 quamque narrat se vidisse in quadam Domo
 Regularium; ubi nimirum repræsentabatur Dei-
 para Virgo Trinitatem ipsam in utero gerens,
 quasi vero tota Trinitas humanam carnem ex
 Virgine assumpsisset. Addit vero Molanus *Hi-*
storiæ Sacrarum Imaginum lib. 2. cap. 4. se num-
quam satis intellexisse id, quod apud Gersonem
legerat, donec hujuscemodi Sanctæ Trinitatis
Imagines in Belgio pluribus locis expositas con-
spexerit; quas quidem se quoque damnare, et
reprobare profiteretur.

Non sub §. 28. Humani corporis figuram tribus capi-
 figura ho- tibus instructam, tamquam Imaginem Sanctis-
 minis tri- simæ Trinitatis repræsentandæ aptam, tueri
 cipitis. quodammodo conatur Valentia *Tom. II. ipsius*
Operum pag. 389. Verum super hujusmodi Ima-
ginibus solemne Judicium fel. record. Urbani

ANNO
1745.

Papæ VIII. Prædecessoris Nostri prodiisse referunt, Macri in *Vocabulario Ecclesiastico*, verbo, *Icona*, et Episcopus Sarnellus *Epistolarum Ecclesiasticarum Tom. IV. Epist. 13.*, qui testantur prædictum Urbanum comburi jussisse Picturas quasdam, Sanctissimam Trinitatem exhibentes sub specie hominis triplici facie instructi: idque factum fuisse die 11. Augusti anno 1628. Sed et longe ante ipsius Urbani, et Bellarmini supra laudati tempora, S. Antoninus in *Summa Theologica part. 3. tit. 8. cap. 4. §. 11.* ita scriptum reliquit: *Reprehensibiles etiam sunt, Pictores videlicet, cum pingunt ea, quæ sunt contra Fidem, cum faciunt Trinitatis Imaginem unam Personam cum tribus Capitibus, quod monstrum est in rerum natura.*

§. 29. Sequitur ut videamus quid sentiendum sit de Imagine Sanctissimam Trinitatem exhibente in Tribus Personis, statura, ætate, omnibusque aliis lineamentis omnino æqualibus. Thomas Valdensis suorum *Operum Tomo III. Tit. 29. de Sacramentalibus cap. 151.* hujusmodi Picturam approbare non dubitat. Nec dissentit Molanus *Historiæ Sacrarum Imaginum lib. 2. c. 3.* Verum Ayala in aliam abire videtur sententiã, in præcitato Opere *Pictor Christianus lib. 2. c. 3. num. 8.* de ea Imagine sic loquens: *Aliam alicubi conspeximus pingendæ Sanctissimæ Trinitatis rationem, hanc scilicet: Depingebantur in tabula tres Viri perquam similibus faciebus, æquali prorsus statura, et æqualibus atque omnino similibus coloribus, vestibus, ac lineamentis. Non quidem hoc tam absurde; sed tamen non omnino recte: etsi enim hac ratione servetur representatio qualitatis et coæternitatis Divinarum Personarum, deficit tamen Character, et notio, ut ita loquamur, Divinæ Personæ; præterquam quod in his rebus, quæ sunt dignitate sua gravissimæ, vitanda et fugienda est omnis et quæcumque novitas.*

An sub
figura
trium ho-
minum
æqualium
et simili-
um, dis-
putatur.

§. 30. Ut autem variarum hujusmodi opinionum fundamenta paulo accuratius exploremus, Argumentum

PONT. innititur sententia Valdensis apparitioni Abrahamo factæ, quæ *Genes. cap. 18.* refertur his pro affirmativis verbis : *Apparuit ei Dominus in Convalle Mammatre sedenti in ostio Tabernaculi sui, in ipso fertibus An voræ diei ; statimque subjicitur : Cumque ele gelis Abra vasset oculos, apparuerunt ei tres Viri stantes hamo vi- prope eum, quos cum vidisset, cucurrit in occur- sis.*

Et ex in-
terpreta-
tione S.
Augusti-
ni, alio-
rumque.

Post quæ animadvertere licet, quod Abraham unum tantummodo alloquitur. *Et dixit : Domine, si inveni gratiam in oculis tuis, ne transeas servum tuum ;* atque vicissim unus dumtaxat Abrahamo respondet. *Dixit autem Dominus ad Abraham, etc.* In hac itaque apparitione S. Augustinus *lib. 11. de Trinitate cap. 20. tomo 8. pag. 784. Editionis Monachorum Congregationis Sancti Mauri,* agnoscit Sanctissimæ Trinitatis Imaginem, ita scribens : *Cum vero tres Viri sunt, nec quisquam in eis vel forma, vel ætate, vel potestate major cæteris dictus est, cur non hic accipiamus visibiliter insinuatam per creaturam visibilem Trinitatis æqualitatem, atque in tribus Personis unam eandemque substantiam.* Augustini opinionem amplexi sunt Rupertus *Lib. V. Commentariorum in Genesim cap. 37.*, Suarez *de Angelis lib. 6. cap. 20. n. 10. et sequentibus.* Cornelius a Lapide, et Du Hamel in idem *Caput, XVIII. Geneseos*, alique.

Hebræo-
rum opi-
nio di-
versa.

§. 31. Sunt tamen, a quibus eadem S. Doctoris interpretatio non recipitur. Prætermissa siquidem Hebræorum opinione, qui putant, tres illos Abrahamo visos, non alios fuisse, quam Angelos Michaëlem, Gabrielem, et Raphaëlem, quorum primus, Dei partes gerens, venerit, ut inquireret in scelera Sodomæ, et justum in meritam Civitatem supplicium statueret; at reliqui duo, jussu prioris, Civitatem ipsam everterint, Lot vero liberaverint, uti narratur *sequenti Capite ejusdem Libri Geneseos XIX.*; quam Hebræorum opinionem referentes Tostatus, atque Tirinus, in eandem propendere se ostendunt; ut videre est in ipsorum Com-

mentariis in præmissum Genesis *Cap. xviii.* Sane non pauci ex Sanctis Patribus existimarunt, duos ex tribus, qui tunc Abrahamo apparuerunt, Angelos extitisse, tertium vero fuisse Filium Dei, Secundam nimirum Sanctæ Trinitatis Personam; atque hanc sententiam frequenti expositorum calculo comprobata, ab ipsa Ecclesia adoptatam fuisse putat Augustinus Calmet; idque deducit ex iis verbis, quæ licet non habeantur in Sacro Textu, in Divinis tamen Officiis leguntur, videlicet: *Tres vidit, et unum adoravit*: Videatur ipse Calmet in præcitatum Genesis caput xviii., necnon *Discursus xvii. in idem Caput xviii. Genesis, inter Discursus Historico-Criticos Theologico-Morales in Vetus, et Novum Testamentum, Antverpiæ editos anno 1736. Tomo II.*

§. 32. Imagines itaque Sanctissimæ Trinitatis communiter approbatæ, et tuto permittendæ, illæ sunt, quæ vel Personam Dei Patris exhibent in forma Viri senis, desumpta ex *Dan. cap. 7. vers. 9. Antiquus dierum sedet*; in ejus autem sinu Unigenitum ipsius Filium, Christum videlicet Deum et Hominem; et inter utrosque Paraclitum Spiritum Sanctum in specie Columbæ, vel duas Personas modico intervallo sejunctas repræsentant, unam Senioris Viri, nimirum Patris, alteram Christi, medium autem inter ipsos Spiritum Sanctum, in Columba, ut præfertur, expressum: *Imagines ergo Trinitatis, quæ ab Ecclesia probantur, sunt illæ, quæ Deum Patrem continent in forma Hominis Senis, in cujus sinu sit Christus, et inter utrumque Spiritus Sanctus in forma Columbæ; vel Imagines, in quibus seorsim Deus Pater in forma Hominis Senis, et seorsim Christus, sed propinqui ambo, et inter utrumque Spiritus Sanctus in forma Columbæ efformentur.* Verba sunt Cardinalis Capisucchi, qui plures annos munere Magistri Sacri Palatii Apostolici laudabiliter functus fuit; in *Controversiis Theologicis, Controv. xxvi. de Cultu Sacrarum Imaginum §. 11. circa*

ANNO
1745.
Alia SS.
Patrum
interpre-
tatio.

Imagines
SS. Trini-
tatis tuto
permit-
tendæ.

PONT. *finem.* Similia peti possunt ex prædicto Opere
 A. VI. Nostro *de Canonizatione Sanctorum lib. 4. part.*
 De Im- 2. *cap. 20. num. 3.* Et quamvis Molanus loquens
 gine Chri- de hac ratione repræsentandi Sanctissimam Tri-
 sti mor- nitatem, ac præsertim ubi Christus in sinu
 tuo. Patris, veluti mortuus, depingitur, dubitare
 videatur, an approbari possit, propterea quod
 Christum mortuum nemini apparuisse legitur;
 attamen facile dignoscitur quam levis momenti
 sit hujusmodi difficultas. Licet enim Salvatoris
 nostri mortui nullam apparitionem factam fuisse
 legamus; mortuus est tamen, et palam in
 conspectu innumerabilis Populi expiravit. Cur
 igitur ea formâ, qua olim Hierosolymis a tot
 millibus hominum visus est, depingi nequit
 etiam in sinu Patris? aut cur sub eadem spe-
 cie exponi nequit publicæ adorationi Fidelium?
 Quocirca facile Molani dubium resolvitur, ut
 observat etiam laudatus Ayala, supradicto
 Libro, cui Titulus *Pictor Christianus lib. 2. c. 3.*
num. 12.

Effigies §. 33. His itaque præmissis, quoniam potis-
 trium ho- simum fundamentum pro sustinenda Imagine
 minum si- Spiritus Sancti sub humana Juvenis specie, in
 milium si- usu prædictarum Tabularum statuitur, quæ
 approbata Sanctissimam Trinitatem exhibent in tribus Per-
 non est, sonis, statura, vultu, lineamentis æqualibus;
 frustra al- harum vero Tabularum legitimus usus desumi-
 legatur. tur ex trium Virorum apparitione Abrahamo
 facta, de qua *Genesis cap. 18.* juvat nunc ita
 ratiocinari. Aut usus pingendi Sanctissimam
 Trinitatem in tribus Personis undequaque si-
 milibus, canonicus est, et in Ecclesia pacifice
 receptus; sicuti etiam sententia de indicato
 Trinitatis mysterio in tribus Viris, qui Abrahamo
 apparuerunt, satis tuta est, et solidis rationi-
 bus innixa; aut usus hujusmodi Tabularum, ut
 nonnulli putant, canonicus non est, nec ab
 Ecclesia probatus; et relatæ pariter opinionis
 fundamenta nutant, ut aliqui superius citati
 arbitrantur. Si nec canonicus est usus memo-
 ratæ Imaginis, nec opinio de figurato in præ-

dicta apparitione Trinitatis mysterio tuta est, nec solidis rationum momentis suffulta; nequaquam permitti potest, ut super debilibus hisce infirmisque fundamentis, tamquam certum stabiliatur, quod licitum sit sub Viri aut Juvenis specie Spiritus Sancti Imaginem exhibere.

ANNO
1745.

§. 34. Quod si usus pingendi Sanctissimam Trinitatem in tribus personis æqualibus et similibus, canonicus esset, legitimus, et ab Ecclesia probatus; atque etiam tutissima foret præfata opinio, quod apparitio trium Angelorum Abrahamo facta mysterium adorandæ Trinitatis significaverit; nihil aliud ex his inferri posset, nisi prædictum Trinitatis repræsentandæ modum, hoc est pingendi tres Viros æquali specie, et simili vultu, licitum esse et tolerandum; numquam vero ex iisdem rite colligeretur, licere Spiritum Sanctum, seorsim a duabus aliis Personis, humana facie, et sub speciosi Juvenis forma depictum exhibere. Nec enim apparitio Abrahamo facta unius Angeli fuit, sed trium; nec ullibi in Sacris Literis narratur, Spiritum Sanctum in forma Viri, aut juvenis, seorsim a duobus aliis, qui reliquas duas Trinitatis Personas repræsentarent, hominibus apparuisse. Singulas vero Sanctissimæ Triadis Personas non alio modo pingi posse, quam quo earum quælibet hominum se aspectibus exhibuerit, jam supra a Nobis probatum est; Idemque in Catechismo Romano, loco superius cit. his verbis traditur: *Nemo tamen propterea contra Religionem, Deique legem quicquam committi putet, cum SS. Trinitatis aliqua Persona quibusdam signis exprimitur, quæ tam in Veteri, quam in Novo Testamento apparuerunt.*

Et etiamsi toleranda sit, non favet Picturæ, de qua hic agitur.

§. 35. Denique Imago Spiritus Sancti, de qua est quæstio, insolita est, et inusitata in Ecclesia; et consequenter nullo modo recipienda, juxta mentem Sacræ Tridentinæ Synodi supra relatæ, et Conciliorum Provincialium post Tridentinum coactorum, quorum Decreta collegit

Quæ etiam tamquam insolita, rejicienda est.

- PONT. Thiers in suo Tractatu *de Superstitione tom. 1.*
 A. VI. *lib. 2. cap. 1. pag. 214.*
- Deratione §. 36. Pingitur Imago Sanctissimæ Trinitatis,
 rite pi- Patris, Filii, et Spiritus Sancti, repræsentando
 gendi SS. vel Patrem juxta Filium, vel Filium in sinu Patris;
 Trinita- simulque cum iis, Spiritum Sanctum in Columbæ
 tem. forma, ut antea diximus. Pingitur et Pater so-
 lum, seorsim ab aliis Personis, quoniam vo-
 cem Domini Dei deambulantis in Paradiso au-
 sonam æ- dividit Adam, *Genesis cap. III. innixus mysticæ*
 terni Pa- scalæ, visus est Jacob, *Genesis xxviii. 13. Moysi*
 tris. quoque miro modo conspiciendum se præbuit,
Exod. xxxiii. 23. tum etiam Isaïæ, tamquam
Rex in Solio sedens Isaïæ vi. 1. et Daniëli, ve-
luti senex albo vestimento amictus, Dan. vii. 9.
- Item Filii Pingitur etiam æternus Filius seorsim a Patre
 et Spiritu Sancto, quoniam is homo factus, in die-
 bus carnis suæ cum hominibus conversatus est,
 atque etiam postquam a mortuis resurrexit, non
 semel Apostolis aliisque manifestus apparuit.
 Repræsentatur idem Cruci, quam pro Nobis
 pertulit, affixus : Quam quidem Crucifixi Effi-
 giem nec impius Lutherus e medio tolli posse
 putavit ; et Elisabetha Angliæ Regina nuncu-
 pata, Henrici VIII. et Annæ Bolenæ Filia, licet
 Sacr. Imaginibus bellum indixerit, eam tamen
 in Regio suo Oratorio retinere voluit ; ut vi-
 dere est apud Bossuetum Meldensium quondam
 Episcopum *tom. 2. ipsius Operum, Gallico Aucto-*
ris Idiomate Venetiis editarum anno 1738. pag.
137. et pag. 460. Pingi quoque consuevit in forma
 Agni ; atque huic Imagini fundamentum præ-
 bet Prophetia Isaïæ, Testimonium Baptistæ,
 Evāgelistarum dicta, Apocalypsis Joannis Apo-
 stoli, et Epistola prima B. Petri : quapropter
 eandem Salvatoris Nostri Imaginem approbat
 Hadrianus Pontifex in Epistola ad Tharasium
 conscripta, quæ lecta est in Synodo septima,
Actione II. ; et vetustissima occurrunt hujusmodi
picturarum exempla in Sacris Cœmeteriis, et in
 Et Spiri- Basilicis hujus Nostræ Romanæ Urbis expressa.
 tus Sancti Pingitur denique Spiritus Sanctus, vel tamquam

de Cælo descendens die Pentecostes in figura
linguarum ignis, vel aliàs in Columbæ specie,
seorsim pariter ab aliis Divinis Personis; quia
sub his figuris factæ sunt ejusdem apparitiones,
quarum Scriptura meminit; Nusquam vero in-
venire est in Sacris Literis, Tertiam Personam
absque aliarum consortio, in similitudinem
Viri, aut Juvenis apparuisse. Quapropter argu-
menti superius expositi vis immota manet; ni-
mirum quod etiamsi per tres Angelos Abrahamo
visos Divina Trinitas repræsentata fuerit, non
ideo tamen Spiritus Sanctus seorsim a duabus
aliis Personis, humana specie, seu Viri, seu
Juvenis depingi potest.

§. 37. Atque hæc privatis Nostris studiis col-
ligere, et paucis illis subcisivis horis, quæ No-
bis ab ingruentibus undique negotiis publicis
vix supersunt, ut peculiarem Bibliothecam no-
stram ingredi possimus, præsentibus ad Frater-
nitatem tuam Literis complecti volumus; ut
initam abs te rationem prohibendi prædictas
Imagines Spiritus Sancti, earumque usum et
cursum intercipiendi, comprobaremus. Neque
porro dubitamus, quin, pro magna laudis exi-
stimatione, quam Tibi peperit egregia tua Apo-
stolici muneris administratio, et pro ea ratio-
num gravitate, cui innititur hujusmodi Imagi-
num prohibitio, debita mandatis tuis obedien-
tia ab omnibus exhibeatur. Verum ubi, insti-
gante humani generis hoste, contrarium eve-
niret, tuum erit de omnibus Nos certiores fa-
cere; Nos etenim ministerii Nostri partes esse
reputabimus, Apostolicam, qua Deo volente
fungimur, auctoritatem interponere, ut et re-
fractarii meritis pœnis afficiantur, et pravæ
consuetudines adversus Ecclesiæ instituta ac
disciplinam invectæ, penitus eliminentur.

§. 38. Prætermittenda autem non sunt alia
quædam, quæ in eadem Epistola tua legimus:
spargi nimirum, ac dispensari complures præ-
fatæ Sororis Crescentiæ effigies; necnon coronas
preparatorias, earumque grana, Cruces, Scapu-
l. 5.

ANNO
1745:

Suadetur
Episcopo
constan-
tia in pro-
posito,
cum exhi-
bitione
Pontificis
auctorita-
tis etc.

De aliis
supersti-
tionibus
divulgatis

РОКТ.
A. VI.

laria, Oleum, Pulverem, Aquam, Manus denique, vel pictas, vel ex ligno effictas, cum pollice inter indicem et medium inserto; existimantibus plerisque de vulgo, prædictas Cruces, et Coronas a Deo benedictas, et Indulgentiis ditatas fuisse; earum vero Manuum simulacra ad fugandos Dæmones plurimum valere; cum aliis hujusmodi nugis, quæ ab iis disseminantur, qui venditandis hujus generis superstitionibus temporalia sibi lucra comparare student.

Prudentia Episcopi commendatur

§. 39. Et quidem ex eadem Epistola tua optime agnoscimus, Tibi satis consilii, et prudentiæ in temetipso esse, ad rectum de hujusmodi rebus judicium ferendum; nec aliud Nobis reliquum esse videtur, quam ut Fraternalitatem tuam hortemur, ut quam ingressus es viam, insistere pergas, inepta nimirum, quæ diximus, deliria non approbando, sed fidem auctoritatemque omnem iis derogando.

De Indulgentiis falso jactatis, judicium S. Sedis.

§. 40. Ut tamen circa similia Apostolicæ hujus Sedis sensum atque judicium agnoscas, consilio judicioque tuo per omnia consentaneum; notum Tibi esse volumus, fuisse olim piam Dei Ancillam, nomine Joannem a Cruce, magna Sanctitatis fama illustrem, cujus vita conscripta est ab Antonio Daca. Ferebatur in vulgus, quædam Coronarum precatioriarum grana, ipsius intercessione a Jesu Christo benedicta fuisse, pluribusque aucta Indulgentiis. Verum hujusmodi Indulgentiæ ab hac Sancta Sede apocriphæ declaratæ fuerunt, quemadmodum videre est apud præcitatum Thiers *de Superstitione tom. 2. cap. 12.*, qui etiam refert Decretum de iis prolatum anno 1678. a Congregatione S. R. E. Cardinalium Sacris Indulgentiis præposita, eodem *tom. 2. cap. 12. pag. 17. et sequentibus*; et signanter *pag. 25.* Cumque introducta esset Causa de illius Ancillæ Dei Beatificatione, et ob ejusdem præclarâ merita, eo usque feliciter processisset, ut jam ab Auditoribus Rotæ confecta esset ipsius Relatio, juxta morem ea ætate vigentem; quum deinde eadem Causa post De-

creta Urbani Papæ VIII. reassumenda esset, cito consepulta remansit, propter excitatas objectiones ex præfatis granis benedictis, et prætensis Indulgentiis eisdem adnexis desumptas, ut ostendit Pontificium Decretum anno 1644. editum, et a Nobis relatum in *Opere de Canonizatione Sanctorum lib. 2. cap. 36. num. 18. Editionis Patavinæ*; præter ea, quæ in Regestis Congregationis Sacrorum Rituum adnotata reperiuntur, quæque eo loci in medium afferre opportunum non duximus.

§. 41. In eodem tamen Opere *lib. 2. cap. 8. n. 3.* videre poteris Decretum Prædecessoris Nostri Urbani Papæ V., prohibens distribui numismata in eorum honorem conflata, quibus aut Beati, aut Sancti cultus ab Apostolica Sede tributus antea non fuerit.

§. 42. Demum quod attinet ad expulsionem Dæmonum a corporibus obsessis, inter plura remedia in eum finem ab Ecclesia recepta, quorum copiosam seriem exhibet diligens Scriptor Martinus del Rio *Disquisitionum Magicarum cap. 2. sect. 3. quæst. 3.*, locum profecto non habet incompositus ille, et parum verendum gestus, in præfatis manuum figuris expressus. Porro an Dæmones naturalium rerum virtute a corporibus obsessis expelli queant, Nos etiam disputavimus in sæpeditato Opere *de Canonizatione Sanctorum lib. 4. part. 1. cap. 29. n. 7.* partemque negantem amplexi sumus, cum majoris Theologorum numero; quorum auctoritates ibi retulimus; quibusque addi potest Theophilus Rainaudus in Libro inscripto *Theologia naturalis, Tomo V. ipsius Operum pag. 55.* quem Librum videre Nobis contigit, dum hanc ipsam Epistolam dictaremus.

§. 43. In exorcizandis energumenis, illud potissimum interest, ut ante omnia dignoscatur, an revera obsessus sit a Dæmone is, qui talis esse affirmatur; ubi vero ita esse constiterit, eligatur ab Ordinario Sacerdos perspectæ pietatis, vitæ integritatis, atque prudentiæ; hic

Item de Imaginibus eorum, quorum cultus non est approbatus.

Naturalia remedia ad fugandos Dæmones inutilia.

Disciplina Ecclesiæ in exorcismis servanda.

ANNO
1745.

PONT.
A. VI.

autem ad expellendum Dæmonem, non quidem picta, vel lignea Manu, aliisve ineptis hujusmodi nugis utatur; sed præscriptas in Rituali Romano regulas adamussim servet. Magnus ille Mediolanensis Antistes S. Carolus Borromæus, quum rectam ac tutam exorcizandi rationem in Libro a se probato tradidisset, in quarta Dicesana Synodo a se habita anno 1574. *Decreto* 18. prohibuit, ne quis, occasione oblata, aliis quibuscumque exorcismis, precationibus, aut ritibus uteretur, quam quæ haberentur in prædicto Libro; *cui nihil ab eo*, nimirum ab exorcizante, *addi, detrahi, ac ne mutari quidem fas sit.* Postmodum vero a recol. mem. Paulo Papa V. Prædecessore Nostro, anno Domini 1614. publicatum fuit Rituale Romanum, in quo adest peculiaris Titulus *de exorcizandis Obsessis.* Ac fel. record. Prædecessor pariter Noster Clemens Papa XI. in quadam Epistola Encyclica data die 21. Junii 1710. districte mandavit, ut nemo exorcizans a norma in prædicto Rituali Romano præscripta ulla ex parte discedere præsumat.

Collaudatur Episcopi cura in Sacris studiis fovendis, et promovendis.

§. 44. Præclarum tandem Fraternalitatis tuæ propositum, Nos satis pro merito commendare et collaudare non valemus; quod scilicet scribis, operam Te daturum, ut in Clero regimini tuo commisso, una cum Religionis ac Pietatis cultu, Sacrarum Literarum studia conserventur, atque in dies incrementum accipiant, additis ad Theologiam Scholasticam, Ecclesiasticæ Historiæ, et Canonicæ Jurisprudentiæ disciplinis. Sane hoc Tibi non exiguum in præsentia laudem, perennem vero in Ecclesiæ monumentis nomini tuo gloriam comparabit; quodque pluris est, ingens apud Pastorum Principem meritorium pondus tibi acquiret. Nec illud prætereundum est, quod si Clerum ita instructum, sanaque doctrina eruditum habueris, non ita facile te hujusmodi molestiis vexari continget, quales nuper ex tuis Literis intelleximus, animum tuum veritati et Ecclesiasticæ Disciplinæ

integritati inhærentem fatigasse. Interea Fraternalitatem tuam sincero caritatis affectu complectimur, ac Tibi, totique Gregi tibi concredito, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die prima Octobris MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

ANNO
1745.

Dat. die
1. Octobr.
1745.

PRIVILEGIUM FORI,

CXLII.

Et Conservatoriæ, Scholaribus, Professoribus, Doctoribus, aliisque *Universitati Avenionensi* addictis, asseritur: Primicerii, et Judicum Conservatorum Jurisdictio præfinitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

BONARUM artium ac scientiarum studia, quibus et mentes hominum, depulsa ignorantie caligine, illustrantur, et mores a vitiis semoti, ad virtutem traducuntur, plurimum semper ad Ecclesiæ utilitatem et optimum Reipublicæ statum conferre judicantes; ea Nos quidem omni tempore pro viribus excolere, et juvare curavimus; præcipue vero ex quo Romanam Cathedralam salutaris doctrinæ ac veritatis magistram, Deo vocante, conscendimus, singulari favore prosequi, ac Pontificiæ auctoritatis præsidio tueri et promovere non destitimus, non modo in hac Nostra Romana Curia et Urbe, verum etiam in aliis Christiani Orbis Civitatibus et Provinciis, ac potissimum in iis, quæ

Exordium
ab amore
Pontificis
erga literas,
et
scientias

PONT. sub immediato Nostro et S. R. E. dominio dei
A. VI. gunt.

Avenio-
nen. Uui-
versitatis
decora et
merita.

§. 1. Eapropter insignem Universitatem Studii generalis in Civitate Nostra Avenionensi existentem, quæ a recol. mem. Prædecessore Nostro Bonifacio Papa VIII. inibi erecta et instituta, pluribus aliis Studiorum Universitatibus antiquitatis vetustate, et Pontificiæ foundationis prærogativa antecellit; scientiarum vero gloria, et clara præstantium Virorum fama, tam eorum, qui successivo ætatum decursu Professoris munus in eadem obtinuerunt, quam eorum, qui disciplinarum Studiis in ipsa imbuti, Ecclesiasticis, Publicisque muneribus et dignitatibus præclare gestis, aut utilibus editis Libris, egregiam Ecclesiæ, Reipublicæ, aut Literariæ rei operam navarunt; ac potissimum intemeratæ doctrinæ integritate, et constanti erga Apostolicam Sedem devotionis studio, cum cæteris omnibus per Orbem Universitatibus jure comparari potest; peculiarem sollicitudinis Nostræ curam promereri existimavimus; ut quæ ex Apostolica plurium Prædecessorum Nostrorum liberalitate Privilegia et jura eidem concessa dignoscuntur, auctoritate quoque Nostra stabiliantur et confirmentur, sublatisque dissidiis et controversiis, certam atque inviolabilem formam per opportuna providentiæ Nostræ consilia tandem accipiant.

Privile-
giumCon-
servato-
riæ, et ha-
bendi Ju-
dices par-
ticulares.

§. 2. Sane inter alia Privilegia, favores, et gratias, quibus plures, ut præfertur, Prædecessores Nostri Romani Pontifices prædictam Universitatem Avenionensem respective cumularunt, Privilegium quoque Fori seu Conservatoriæ eidem Universitati, ejusque Primicerio, Magistris, Doctoribus Licentiatis, Baccalaureis, Scholaribus, et Ministris concessum, certique Judices Conservatores, et jurium prædictæ Universitatis, ac Personarum eidem aggregatarum et addictarum Defensores, cum diversis facultatibus, auctoritatibus, et jurisdictionibus, deputati dignoscuntur.

§. 3. Dudum siquidem, ut accepimus, rec. ANNO
 mem. Prædecessor Noster Joannes Papa XXIII. 1745.
 per quasdam suas Apostolicas Literas datas apud A Joanne
 Sanctum Antonium extra muros Florentiæ VIII. XXIII.
 Idus Septembris Pontificatus sui Anno IV. hu- primitus
 jusmodi Privilegium Fori seu Conservatoriæ, conces-
 prædictæ Universitati, ac personis, ut supra, sum.
 eidem adscriptis, pro defensione et conserva-
 tione honorum tam mobilium, quam immobi-
 lium, et jurium eidem Universitati, ac præfatis
 Personis conjunctim seu divisim competentium,
 contra quoscumque, in amplissima forma con-
 cessit et indulgit; ideoque Abbatem Sancti An-
 dreæ, et Præpositum Majoris, ac Decanum
 Sancti Petri Avenionen. Ecclesiarum, hujus-
 modi Bonorum et jurium Conservatores et De-
 fensores, atque etiam Judices in omnibus et
 quibuscumque Causis et controversiis super iis-
 dem motis et movendis, etiam ex tunc coram
 alio quolibet Judice cœptis et contestatis, cum
 latissimis facultatibus ibidem expressis, dedit
 et deputavit. Idemque per alias similes Lite- Et de non
 ras, sub ejusdem diei data expeditas, aliud evocando
 Privilegium de non evocandis coram alio quo- etc.
 cumque Judice Ordinario vel Delegato, ejus-
 dem Universitatis Magistris, Doctoribus, Li-
 centiatis, Baccalaureis, et Scholaribus in ea de-
 gentibus, quacumque de Causa, tam Civili,
 quam Criminali, et qualibet actione, reali,
 vel personali, dum tamen Conservatores dicti
 Studii ipsis in prædicta Civitate Avenionen. ju-
 stitiam ministrarent, concessit pariter et in-
 dulsit. Id quod a piæ memoriæ Sixto Papa IV.
 per similes Apostolicas Literas datas Anno Do- Confirmationes
 mini MCCCCLXXIX. xv. Kalen. Septembris, et Sixti IV.
 die xxviii. Maji Anni MCCCCLXXXIV. cum op- et Innoc.
 portunis clausulis, et derogationibus confirma- VIII.
 tum extitit, et innovatum: Ac deinde a fel.
 pariter recor. Innocentio Papa VIII. per suas
 Anno Domini MCCCCLXXXV. aliasque Anno
 MCCCCLXXXVIII. pridie Idus Decembris ex-
 peditas Literas, pari Apostolica auctoritate ro-

PONT. boratum fuit, ac de novo concessum; cum
A. VI. omnium actorum adversus hujusmodi Privilegia
 postmodum factorum, aut exinde faciendorum
 annullatione et irritatione, prout in singulis
 dictorum Prædecessorum Nostrorum Joannis,
 Sixti, et Innocentii Literis plenius et uberius
 continetur.

Leo X. §. 4. Postea vero recol. mem. Prædecessor
Primicerium ad- pariter Noster Leo Papa X. per suas Apostolicas
jungit Judi- Literas Anno MDXIII. v. Nonas Martii datas,
dicibus inter prædictæ Universitatis Conservatores, ut
Conservato- supra, deputatos, ejusdem Primicerium pro
ribus. tempore, utpote ipsius Universitatis Caput, dum-
 modo Clericus existeret, perpetuo adjunxit, et
 pariformiter deputavit, cum omnibus facultatibus,
 jurisdictione, præeminentiis, et prærogativis,
 eisdem Conservatoribus aliàs concessis; cui quidem
 Primicerio parem jurisdictionem, auctoritatem,
 præeminentiam, et prærogativam in Doctores,
 Licentiatos, Scholares, et alios dictæ Universitatis
 suppositos attribuit, ac Priores seu Rectores
 Universitatum Studiorum Italiæ et Galliæ, in earum
 Doctores, Licentiatos, Scholares, et alios sibi
 suppositos, tam de jure communi, quam speciali,
 haberent, et habere soliti essent; ita ut dictus
 Primicerius, ejusmodi jurisdictione etiam per censuras,
 et poenas Ecclesiasticas, aliaque juris remedia,
 ad instar aliorum Conservatorum et Priorum,
 seu Rectorum prædictorum, respective uti posset
 et valeret; necnon Magistratibus dictæ Civitatis
 Avinionen., et cuilibet eorum, Apostolica Aucto-
 ritate inhibuit, ne eundem Primicerium ab
 exercitio dictæ jurisdictionis in personas eidem
 Universitati addictas, quoad primam Causarum
 cognitionem, quovis modo impedirent.

Cum facultate subrogandi pro exercitio jurisdictionis in Clericos et Exemptos
 §. 5. At vero considerans, quod Primicerius
 prædictus non semper Clericus, sed ut plurimum
 Laicus de Collegio Doctorum dictæ Universitatis
 singulis annis eligebatur; prædictæ vero
 Universitati nedum Laici, sed etiam majori
 jori ex parte Clerici, et Religiosi, et exempti,

subjecti existebant, idem Leo Prædecessor Anno proxime sequenti MDXIV. per alias suas Apostolicas Literas, eisdem Primicerio et Doctoribus tunc existentibus, et pro tempore futuris, licentiam concessit et facultatem, ut cum Virum Laicum in Primicerium eligi contigisset, alium aliquem Doctorem de eodem Collegio Clericum eligere ac deputare possent, qui vice et loco ejusdem Primicerii Laici, donec ipse in Officio hujusmodi existeret, jurisdictionem prædictam exerceret, et alias, prout in utrisque memoratis Leonis Prædecessoris Literis latius exprimitur.

§. 6. Licet autem hujusmodi Privilegium Fori seu Conservatoriæ, prædictæ Universitati ac Personis eidem addictis ita, ut præfertur, concessum, et confirmatum, a præfatis temporibus ut plurimum servatum fuisse, memoratamque jurisdictionem a Primicerio, seu alio Conservatore in ejus locum electo et subrogato, multimode exercitam fuisse constet; attamen plures lites et controversiæ circa ejusdem Privilegii et prædictæ Jurisdictionis respective limites, excitatæ, et coram diversis Judicibus, potissimum vero coram Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, pluries et vario eventu discussæ et agitatæ fuerunt: dum eadem Congregatio, quæ primo, et usque de Anno MDXCVII. fuerat in sensu, hujusmodi Privilegium competere dumtaxat iis Doctoribus, qui in Universitate prædicta legendi munere fungerentur, iisque Scholaribus, qui actu ibidem Studiis operam darent; postmodum vero, cognitis specialibus Indultis eidem Universitati, ut præfertur, ab Apostolica Sede concessis, Anno MDXCIX. declaravit, ab ejusmodi Conservatoriæ beneficio minime excludendos esse alios Doctores, qui licet actu munus legendi in Universitate non obirent, in ipsa tamen Avenionensi Civitate commorantes, alia ipsius Universitatis munera sustinerent: Quapropter Ave-

ANNO
1745.

Controversiæ super limitibus Jurisdictionis et Privilegii.

Resolutio Congr. Conc. anno 1597.

Alia de anno 1599

PONT. nionensi Archiepiscopo, et Vice-Legato per Lite-
 A. VI. ras commisit, ut dispiceret, quinam Doctores es-
 sent, qui revera prædictæ Universitatis munia
 obtinerent, et actu exercerent.

Sententiæ §. 7. Hujus autem Commissionis vigore, cum
 Archiepi- tunc existens Archiepiscopus Avenionen. bo.
 scopi A- me. Joannes Franciscus Bordinus, qui una si-
 venionen. mul Apostolici Vice-Legati partes gerebat, de-
 favore U- mandatum sibi examen explevisset; duas sub
 niversita- die iv. Decembris ejusdem anni MDXCIX. sen-
 tis. tentias tulit, per quas pronunciavit, omnes
 Doctores in prædicta Universitate Laureatos,
 Avenione commorantes, tam Collegio aggrega-
 tos, quam non aggregatos, ejusdem Universi-
 tatis munia exercere; proindeque omnibus hu-
 jusmodi Doctoribus prædictum Conservatoriæ
 Privilegium æque competere; et consequenter
 Jurisdictionem Primicerii, sive Conservatorum
 ad omnes Doctores prædictos, eorumque Cau-
 sas, extendi: Super quarum Sententiarum vi-
 ribus, et executione octoginta ferme annorum
 spatio, nulla mota fuit controversia.

Resolutio §. 8. Verum cum de anno MDCLXXIX. apud
 Con. Conc eandem Cardinalium Congregationem promota
 excludens fuerit Instantia pro prædictarum Sententiarum
 Doctores declaratione, et infrascripta proposita Dubia.
 non ag- Primum: *An iis, qui gradum susceperunt in*
 gregatos. *dicta Universitate, et Causas patrocinantur in*
Civitate Avenionensi, intelligantur exercere, et
obire munia Universitatis. Secundum: An Do-
ctores Collegio aggregati, qui cæteroque non
exercent munus aliquod particulare, et necessa-
rium Universitatis, intelligantur munera Univer-
sitatis obire. Eadem Congregatio die xii. Au-
 gusti, in contumaciam, ut fertur, ipsius Uni-
 versitatis, rescripsit ad Primum *Negative*; ad
 Secundum distulit Resolutionem. Cujus tamen
 Decreti vis et executio suspensa fuit speciali
 Rescripto Venerabilis memoriæ Innocentii Papæ
 XI. Prædecessoris Nostri, qui eandem Causam
 et Controversiam eorundem Cardinalium Con-
 gregationi ex integro cognoscendam, et ipsa

Innoc. XI.
 suspendit
 executio-
 nem; et
 Causam
 ex integro
 réviden-
 dam com-
 mittit.

Universitate audita, sub generali Dubio: *An et qui Doctores vigore Indultorum gaudeant præ-tensis Privilegiis, decidendam remisit.* ANNO 1745.

§. 9. Dilato tamen per aliud octoginta cir-citer annorum lapsum hujusmodi examine, at-que interim præfatis omnibus Doctoribus in supradicti Privilegii, Primicerio autem, et Con-servatoribus in memoratæ Jurisdictionis exer-citii pacifica possessione, seu quasi, ut accepimus, remanentibus; tandem Anno MDCCXXXVIII. pro parte tunc existentis Auditoris Generalis Curiæ Legationis Avenionensis, præsentatum fuit Primicerio et Conservatoribus prædictis Monitorium a Causarum Curiæ Cameræ Nostræ Apostolicæ Auditore Generali expeditum, su-per executione supradictæ Resolutionis Anno MDCLXXIX. a Congregatione Concilii editæ. Verum attento, quod Causa hujusmodi ab In-nocentio Prædecessore præfato jamdudum, ut supra diximus, ad eandem Congregationem ex integro remissa fuerat, præfatum Monitorium Decreto bon. mem. Cardinalis Marcelli Passari tunc Pro-Auditoris san. mem. Decessoris No-stri Clementis Papæ XII. moderatum extitit, et Causa ipsa iterum remissa fuit ad eandem Congregationem Concilii; In qua, utraque Parte jura sua deducente, et propositis quinque Du-biis, tam super Personis, quibus præfata Pri-villegia competere, quam super qualitate Cau-sarum, ad quas Primicerii et Conservatorum prædictorum Jurisdictio se extenderet, necnon super hujusmodi Jurisdictionis privativa, die xi. Martii Anni MDCCXLI. a Venerabilibus Fra-tribus Nostris prædictæ Congregationis Cardi-nalibus talis capta fuit resolutio, per quam et omnes Doctores ipsius Universitatis Collegio non aggregati, etiamsi Causas in Civitate Avenio-nensi patrocinentur, et ii quoque ex ag-gregatis, qui cæteroquin aliquod munus parti-culare, et necessarium prædictæ Universitatis non exercerent; ipsique Lectores, aliique Uni-versitatis munia exercentes, hujusmodi exerci-

Recens
contro-
versia de
an. 1738.

Novissi-
ma Reso-
lutio Con-
gregat. U-
niversita-
ti contra-
ria.

PONT. A. VI. tio finito, a prædicti Privilegii beneficio exclusi fuerunt; et Primicerii, atque Conservatorum Jurisdictio restricta fuit ad Causas tantummodo Civiles, in quibus ii, qui Privilegio gaudere deberent, essent Rei conventi; ita tamen ut in iisdem Causis, de ipsorum Privilegiatorum consensu, aliorum quoque Judicum Jurisdictio posset prorogari.

Confirmatur per Breve. §. 10. Et nos quidem hujusmodi Resolutionem per Nostras in forma Brevis Literas Apostolicas confirmare, cum clausula tamen, *Salva in præmissis auctoritate memoratæ Congregationis*, minime recusavimus. Verum cum deinde pro parte Primicerii Universitatis prædictæ, aliorumque Judicum Conservatorum, et ipsius quoque Civitatis Avenionensis, porrecta Nobis fuerit Commissio, per quam humiliter petebatur, ut prævia, quatenus opus esset, aperi-

Instatur pro nova Causæ revisione. tione Oris adversus prædictas Nostras Literas in forma Brevis, cognitionem hujusmodi Causæ iterum eidem Congregationi Concilii, quæ procederet cum Voto Rotæ, committere dignaremur; Nosque de hujusmodi Commissionem, et petita remissione, in Signatura Gratia coram Nobis habenda deliberare statuissimus; dum, præviis studiis, totam hujus Causæ summam ejusque merita distinctius animo concepissimus, animadversis amplissimis Prædecessorum Nostrorum Privilegiis supra relatis, necnon diuturna possessione, seu quasi, quæ pro eorundem executione tam Primicerio et Conservatoribus præfatis, quam Doctoribus, aliisque Personis dictæ Universitati adscriptis respective favere dicebatur; Attendentes quoque exemplum

Primiceriatum importat Titulum Nobilitatis transmissibilis, etc. san. mem. Benedicti Papæ XIII. Prædecessoris pariter Nostri, qui ad asserendum prædictæ Universitatis decorem, per suas Litteras Apostolicas datas die xvii. Sept. Anni MDCCXXVIII. (quas etiam Nos ipsi approbamus, et confirmamus, cum conditionibus et clausulis ibi latius expressis) decrevit et declaravit, ipsius Universitatis Primiceriatum tam de præterito, quam

in posterum esse et fuisse, constituere et constituisse Titulum primordiale veræ Nobilitatis ad descendentes transmissibilem, et ad omnes et quoscumque effectus allegabilem; ac dignum, et congruum reputantes, prædictæ Universitatis, de Apostolica Sede, ac de litteraria Republica optime meritæ, Jura, Privilegia, et ornamenta Nostris temporibus augmentum potius, quam detrimentum accipere, nec, diuturniori concertatione permissa, in dubium atque discrimen adduci, aliquam viam atque rationem excogitandam Nobis esse duximus, qua et ejusdem Universitatis, ac Primicerii, Conservatorum, aliarumque Personarum prædictarum indemnitati, et simul Auditoris Generalis Curie Legationis Avenionensis, Ministri Nostri, aliorumque Judicum a Nobis et ab hac Apostolica Sede in ea Civitate deputatorum, juribus et jurisdictioni consultum foret.

§. II. Quocirca in prædicta Signatura Gratiae coram Nobis habita die XII. Januarii proxime elapsi, responsum interim dedimus, quod *provisum foret in Camera*: deinde vero negotium hoc universum examinandum commisimus Dilecto Filio Magistro Clementi Argenvillers Auditori Nostro, cujus prudentia et consilio res tota feliciter explicata fuit. Pervento siquidem ad Urbem Dilecto Filio Josepho Testa Juris Utriusque Doctore in eadem Universitate Avenionensi aggregato, et publico Professore, a Dilectis Filiis ipsius Universitatis Primicerio, et Collegii Doctoribus, ad hoc negotium tractandum ablegato, eoque, simul cum prædictæ Universitatis, aliisque ex adverso Patronis et Defensoribus, coram præfato Magistro Clemente Auditore non semel convenientibus, nonnulla capita concordata et communi Partium consensu laudata fuerunt; quæ deinde Nobis exhibita, cum rationi, et honestati consentanea, et tam Auditoris præfatæ Curie Legationis, quam Primicerii et Conservatorum prædictorum, Jurisdictioni, atque ipsius Universitatis Privilegiis

A P P O
1745.Pontifex
deliberat
extinctio-
nes litis.Rescri-
ptum edi-
tum in Si-
gnatura
Gratiæ.Negotium
examina-
tur coram
R. P. Au-
ditoreSan-
ctissimi.

PONT.
A. VI. conservandis, et certo fine stabilendis, opportuna esse dignoverimus; eisdem inhærendo, decrevimus præsentibus Nostris Litteris, omnia in posterum dissidiorum germina super his amputare, et prædictarum Jurisdictionum limites præfiniendo, ut infra, statuere.

Avocatio
Cause
cum clau-
sulis op-
portunis.

§. 12. Volentes igitur prædictam Universitatem, ejusque Primicerium, Conservatores, Doctores, Magistros, Licentiatos, Baccalaureos, Scholares, et Ministros specialis gratiæ favore cumulare, atque omnium prædictorum singulares Personas a quibusvis Excommunicationis, Suspensionis, et Interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris, et pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum seriè absolventes, et absolutas fore censentes; Necnon prædictarum Litterarum Joannis, Sixti, Innocentii, et Leonis Prædecessorum Nostrorum; Resolutionum quoque a præfata Congregatione Concilii diversis temporibus editarum; ac Sententiarum, ut supra, ab Avenionensi Archiepiscopo et Vice-Legato latarum; tenores etiam veriores, præsentibus, pro plene, ac de verbo ad verbum expressis habentes; Motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, et de Apostolicæ potestatis plenitudine, memoratam controversiam, et quaslibet alias Lites, et Causas, si quæ sint, occasione Privilegii Fori, et Conservatoriæ hujusmodi quomodolibet suscitatas, et in quibusvis Tribunalibus pendentes (illarum omnium, et singularum statum, et merita, nominaque et cognomina Judicum, et Collitigantium quorumvis, etiam speciali mentione dignorum, et alia etiam de necessitate specialiter exprimenda; præsentibus pariter pro plene et sufficienter expressis habentes,) ad Nos avocamus, illasque penitus et omnino supprimimus et extinguimus, ac Partibus perpetuum desuper silentium imponimus.

§. 13. Porro quod pertinet ad Personas in sæpedito Privilegio Fori seu Conservatoriæ comprehensas, ac deinceps comprehendendas, decernimus primo atque statuimus, quod tam Primicerius, quam omnes et singuli Magistri, et Lectores, qui in dicta Universitate studii Generalis Avenionen. actu legunt, omnesque et singuli Scholares in ea actu pro tempore studentes, item Bidelli, et quicumque alii Ministri servitiis dictæ Universitatis actualiter addicti, vel ab ipsa Universitate Salaria et stipendia recipientes, hujusmodi Privilegio perpetuis futuris temporibus omnino frui et gaudere debeant.

§. 14. Præterea reliquos quoque Doctores, et Graduatos, sive de numero aggregatorum Collegio prædictæ universitatis existant, sive de eodem numero non existant, dummodo in eadem Universitate Lauream susceperint, et in Civitate Avenionensi stabiliter commorentur, quamvis in ipsa Universitate actu non legant, nec peculiaria, et necessaria ejusdem Universitatis munia re ipsa exercent, aut etiam nunquam antea legerint, vel hujusmodi peculiaria, et necessaria munia exercuerint; pro eo tamen, quod ipsi omnes prompti et parati esse debeant ad quamcumque Commissionem subeundam, quam Primicerius pro tempore in ejusmodi Universitatis commodum eis demandaverit, proindeque ipsius Universitatis onera, et officia, habitu saltem, sustinere dicendi sunt; ac in certis quibusdam functionibus, et publicis Universitatis actibus, omnes simul frequenter convenire soleant, unumque corpus cum Doctoribus de Collegio, et Magistris atque Lectoribus in dicta Universitate actu docentibus constituent; Volumus imposterum eodem Privilegio Fori et Conservatoriæ pariformiter frui et gaudere, ad formam Sententiarum anno MDXCIX., a tunc existente Archiepiscopo Avenionen., tamquam prædictæ Congregationis Concilii Commissario, et Delegato, ut supra diximus, prolatarum;

ANNO
1743.
Confirmatur Pri-
vil. Fori
pro Pro-
fessori-
bus, Scho-
laribus, et
Salarjatis

Decerni-
tur com-
petere et-
iam aliis
Doctori-
bus Ave-
nionem com-
moranti-
bus.

POST. non obstantibus relatis resolutionibus ab ipsa
A. VI. Congregatione postmodum emanatis, a quibus
 in hac parte recedere opportunum ducimus.

Idque in Causis Civilibus passivis in prima Instantia. **§. 15.** Quod autem pertinet ad genera et qualitates Causarum, in quibus Personæ prædictæ Privilegio Fori aut Conservatoriæ gaudere debent, Nos in Civilibus quidem Causis, passivas ab activis, in Criminalibus vero, leviores a gravioribus distinguentes; volumus pariter et statuimus, quod in Causis Civilibus, Privilegium Fori seu Conservatoriæ, memoratis Personis nullatenus in activis, sed in passivis dumtaxat Causis hujusmodi, et in primâ tantum Instantia, suffragetur: Declarantes nihilominus, eas quoque Causas passivas censendas esse; in quibus Privilegiatus petat alicujus spoliî reintegrationem, vel refectionem alicujus damni in propriis bonis sibi quomodolibet ab aliis illati.

Item in Causis Criminalibus, levioribus, activis, et passivis. **§. 16.** Insuper Causarum Criminalium leviorum cognitionem, earum nempe, in quibus secundum juris, aut statutorum Civitatis, vel Bannimentorum Legationis Avenionen. respective dispositionem, alia gravior pœna, quam pecuniaria, vel simplicis exilii, constituta non reperitur, Primicerio, aliisque Judicibus Conservatoribus prædictis attribuimus; sine ulla differentia vel distinctione, utrum Causæ hujusmodi activæ sint, vel passivæ, et an inter duos Privilegiatos, an vero inter Privilegiatum ex una, et extraneum non Privilegiatum ex altera parte introductæ existant; Reservato tamen semper reo condemnato appellationis beneficio, prout de jure, et quatenus de jure.

Graviores reservantur Vice-Legato, e. jusque Congregationi. **§. 17.** Contra vero Causarum Criminalium graviorum, in quibus nempe secundum juris, ac statutorum, vel Bannimentorum prædictorum dispositionem, pœna Corporis afflictiva reorum criminibus imposita reperitur; omnimodam

modam cognitionem, Processusque desuper habendos, Nostro et Sedis Apostolicæ pro tempore Vice-Legato, ejusque Congregationi Criminali, omnino reservamus, ita tamen ut in Causis gravioribus hujusmodi, in quibus Privilegiatus sit Reus, vel Inquisitus, (non autem in quibus Privilegiatus ipse actor existat, vel Fisco adhærens,) eidem Primicerio, aut, eo impedito, alteri ex Judicibus Conservatoribus prædictis, jus competat et facultas interessendi eidem Congregationi Criminali, suumque consultivum dumtaxat, nunquam vero decisivum, suffragium ferendi.

ANNO
1745.
Si agatur
de Causis
pass. Pri-
vilegiati,
Conserva-
tor inter-
sit Con-
greg. cum
Voto con-
sultivo.

§. 18. In omnibus autem superius expressis Causis, quas Primicerii, aliorumque Judicum Conservatorum Foro in prima Instantia cognoscendas et decidendas attribuimus, volumus, quod eisdem Primicerio, et Conservatoribus, non cumulativa tantum, sed privativa vere competat Jurisdictio; salvo tamen jure Ordinarii in iis, quæ pertinent ad morum correctionem. Verumtamen postquam Primicerius, aut alius ex Judicibus Conservatoribus prædictis, super hujusmodi Privilegiatorum Causis Civilibus in prima Instantia definitive pronuncia verit, si contingat easdem Causas in secunda Instantia, vel in gradu appellationis, vel in gradu recursus, adhuc revidendas, sive retractandas esse; volumus, et per easdem præsententes mandamus, ut eadem Causæ tam appellabiles, quam recurribiles, ad Auditorem Generalem Curiae Legationis Avenionensis, cujus jurisdictionis, et dignitatis æquum est rationem haberi, semper et omnino pertinere censeantur; ita ut illæ per Nostrum et Sedis Apostolicæ Vice-Legatum in dicta Civitate Avenionensi pro tempore commorantem, alteri cuicumque Judici, nisi quatenus eundem Auditorem Generalem suspectum allegari contingat, in secunda Instantia, ut præfertur, nullatenus committi valeant.

Jurisdic-
tio Pri-
micerii,
et Conser-
vatorum
in præ-
missis pri-
vative de-
claratur.

Secunda
instantia
Auditori
Generali
privative
attribui-
tur.

P. O. N. T.
A. VI.
Causæ
Fiscales,
et aliæ
præter
præmis-
sas, ex-
cipiuntur
a jurisdic-
tione Pri-
mic., et
Conserva-
torum.

§. 19. Cæterum ipsis Primicerio, aliisque Judicibus Conservatoribus prædictis districtius inhibemus, ne ipsi in Causis Fiscalibus, et interesse Fisci quomodolibet tangentibus, quas a Privilegio Fori, et Conservatoriæ hujusmodi penitus excludimus, et excipimus; Nec in aliis quibuscumque Causis, præter superius expressas, etiam de consensu Partium, ullatenus se intromittere, vel ingerere quovis modo audeant, seu præsumant.

De per-
petuo Lit-
terarum
vigore.

Decreta
irritantia.

§. 20. Præsentes quoque Nostras Literas semper firmas, validas, et efficaces esse et fore; suasque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab omnibus et singulis, ad quos spectat, et pro tempore quomodocumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime, et inviolabiliter observari, et ita ab omnibus censi; Sicque et non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, et delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, et Sedis prædictæ Nuntios, aliosque quoslibet quacumque præ eminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et defini debere; Et si secus super præmissis, vel eorum aliquo, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, et inane decernimus.

Deroga-
tiones.

§. 21. Non obstantibus omnibus illis, quæ Joannes, Sixtus, Innocentius, et Leo Prædecessores prædicti in singulis superius relatis Literis voluerunt non obstare; Nec non, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, ejusdemque Congregationis Concilii Tridentini Interpretis resolutionibus prædictis, aliisque Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac quibusvis Civitatis, et Universitatis Avenionen. prædicta-

rum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, Consuetudinibus, usibus, Stylis, et stabilimentis, Privilegiis quoque, Indultis, et Literis Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, et insolitis Clausulis, irritantibusque, et aliis Decretis, etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, in genere, vel in specie, seu aliis quomodolibet concessis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, presentibus pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris ad premissorum omnium et singulorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse, motu, scientia et potestatis plenitudine similibus derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 22. Volumus autem ut earundem presentium transumpta sive exempla, etiam impressa, manu alicujus Notarii publici subscripta, et sigillo Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munita, eandem ubique fidem, et auctoritatem obtineant in judicio, et extra, quæ ipsis presentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Fides præstanda transumptis.

§. 23. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrarum absolutionis, avocationis, extinctionis, ordinationis, deliberationis, Constitutionis, irritationis, derogationis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Sanctio Constitutionis.

PONT. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majori
 A. VI. rem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo
 Dat. die septingentesimo quadragésimo quinto, sexto Idus
 10. Oct. Octobris, Pontificatus Nostri Anno Sexto.
 1745.

J. Dalarius.

Pro D. Card. Passioneo.

Joannes Florius Substitutus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

CXLIII.

DE USURIS

Aliisque injustis quæstibus.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis et Ordinariis Italiae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, et Apostolicam Benedictionem.

Erroneæ
 sententiæ
 disseminantur.

Vix pervenit ad aures nostras, ob novam controversiam (nempe, an quidam contractus validus judicari debeat) nonnullas per Italiam disseminari sententias, quæ sanæ doctrinæ hæud consentaneæ viderentur; cum statim nostri Apostolici muneris partem esse duximus, opportunum afferre remedium, ne malum ejusmodi, temporis diuturnitate, ac silentio, vires magis

acquireret; aditumque ipsi intercludere; ne latius serperet, et incolumes adhuc Italiae Civitates labefactaret. ANNO
1745.

§. 1. Quapropter eam rationem, consiliumque suscepimus, quo Sedes Apostolica semper uti consuevit: Quippe rem totam explicavimus nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, qui Sacrae Theologiae scientia, et Canonicae Disciplinae studio ac peritia plurimum commendantur: Accivimus etiam plures Regulares in utraque facultate praestantes; quorum aliquos ex Monachis, alios ex Ordine mendicantium, alios demum ex Clericis Regularibus selegimus; Praesulem quoque Juris utriusque laurea praeditum, et in Foro diu versatum adhibuimus. Diem quartam indiximus Julii, qui nuper praeteriit, ut coram Nobis illi omnes convenirent, quibus naturam totius negotii declaravimus; quod illis antea cognitum, perspectumque deprehendimus.

§. 2. Post haec percepimus, ut omni partium studio, omnique cupiditate soluti, rem totam accurate perpenderent, suasque opiniones scripto exararent; non tamen expetivimus ab ipsis, ut judicium ferrent de contractu, qui controversiae causam initio praebuerat, cum plura documenta non suppeterent, quae necessario ad id requirebantur; Sed ut certam de usuris doctrinam constituerent, cui non mediocre detrimentum inferre videbantur ea, quae nuper in vulgus spargi coeperunt: Jussa fecerunt universi; nam suas sententias palam declararunt in duabus Congregationibus, quarum prima coram Nobis habita est die 18. Julii, altera vero die prima Augusti, qui menses nuper elapsi sunt; ac demum easdem sententias Congregationis Secretario scriptas tradiderunt.

§. 3. Porro haec unanimi consensu probaverunt:

I. Peccati genus illud, quod usura vocatur, quodque in contractu mutui propriam suam sedem, et locum habet, in eo est repositum, Canones.
Usura
lucrum
supra sortem, ex
mutuo.

PONT. quod quis ex ipsomet mutuo, quod suapte natura tantumdem dumtaxat reddi postulat, quantum receptum est, plus sibi reddi velit, quam est receptum; ideoque ultra sortem, lucrum aliquod, ipsius ratione mutui, sibi deberi contendat. Omne propterea hujusmodi lucrum, quod sortem superet, illicitum, et usurarium est.

Quantitas lucri, vel qualitas mutuarii lucrum hujusmodi ab usu-ræ labe non liberant. II. Neque vero ad istam labem purgandam, ullum arcessiri subsidium poterit, vel ex eo, quod id lucrum non excedens, et nimium, sed moderatum; non magnum, sed exiguum sit; vel ex eo, quod is, a quo id lucrum solius causa mutui deposcitur, non pauper, sed dives existat; nec datam sibi mutuo summam relicturus otiosam, sed ad fortunas suas amplificandas, vel novis cœmendis prædiis, vel quæstuosis agitandis negotiis, utilissime sit impensurus. Contra mutui siquidem legem, quæ necessario in dati atque redditi æqualitate versatur, agere ille convincitur, quisquis, eadem æqualitate semel posita, plus aliquid a quolibet, vi mutui ipsius, cui per æquale jam satis est factum, exigere adhuc non veretur: proindeque si acceperit, restituendo erit obnoxius, ex ejus obligatione Justitiæ, quam commutativam appellant, et cujus est, in humanis contractibus æqualitatem cujusque propriam et sancte servare, et non servatam exacte reparare.

Quidam Tituli, vel contractus a mutuodiversi, justum reddere proventum ultra sortem. III. Per hæc autem nequaquam negatur, posse quandoque una cum mutui contractu quosdam alios, ut ajunt, titulos, eosdemque ipsimet univrsim naturæ mutui minime innatos et intrinsecos, forte concurrere, - ex quibus justa omnino legitimaque causa consurgat quiddam amplius supra sortem ex mutuo debitam rite exigendi. Neque item negatur, posse multoties pecuniam ab unoquoque suam, per alios diversæ prorsus naturæ a mutui natura contractus, recte collocari et impendi, sive ad proventus sibi annuos conquirendos, sive etiam ad

licitam mercaturam, et negotiationem exercendam, honestaque indidem lucra percipienda.

ANNO
1745.

IV. Quemadmodum vero in tot ejusmodi diversis contractuum generibus, si sua cujusque non servatur æqualitas, quidquid plus justo recipitur, si minus ad usuram, (eo quod omne mutuum tam apertum, quam palliatum absit), at certe ad aliam veram injustitiam, restituendi onus pariter afferentem, spectare compertum est; Ita si rite omnia peragantur, et ad Justitiæ libram exigantur, dubitandum non est, quin multiplex in iisdem contractibus licitus modus et ratio suppetat humana commercia et fructuosam ipsam negotiationem ad publicum commodum conservandi, ac frequentandi. Absit enim a Christianorum animis, ut per usuras; aut similes alienas injurias, florere posse lucrosa commercia existiment; cum contra ex ipso Oraculo Divino discamus, quod *Justitia elevat gentem, miseros autem facit populos peccatum.*

Vitandi
tamen excessus
contra justitiam.

V. Sed illud diligenter animadvertendum est, Nec tituli falso sibi quemquam, et non nisi temere persuasurum, reperiri semper, ac præsto ubique esse, vel unà cum mutuo titulos alios legitimos, vel secluso etiam mutuo, contractus alios justos, quorum vel titulorum, vel contractuum præsidio, quotiescumque pecunia, frumentum, aliudve id generis alteri cuicumque creditur, toties semper liceat auctarium moderatum, ultra sortem integram salvamque recipere. Ita si quis senserit, non modo Divinis Documentis, et Catholicæ Ecclesiæ de Usura judicio, sed ipsi etiam humano communi sensui; ac naturali rationi procul dubio adversabitur. Neminem enim id saltem latere potest, quod multis in casibus tenetur homo, simplici ac nudo mutuo alteri succurrere, ipso præsertim Christo Domino edocente: *Volenti mutuari a te, ne avertaris*: et quod similiter multis in circumstantiis, præter unum mutuum, alteri nulli vero justoque contractui locus esse possit. Quisquis

legitimi, cum mutuo, nec justæ causæ ineundi contractus a mutuo diversos, ubique suppetunt.

PONT. igitur suæ conscientiæ consultum velit, inquit
A. VI. rat prius diligenter, oportet, vere ne cum mutuo justus alius titulus; vere ne justus alter a mutuo contractus occurrat, quorum beneficio, quod quærit lucrum, omnis labis expers et immune reddatur.

Pontifex §. 4. His verbis complectuntur, et explicant
relatam Sententias suas Cardinales, ac Theologi, et Viri
doctrinam Canonum peritissimi, quorum consilium in hoc
probat. gravissimo negotio postulavimus; Nos quoque privatum studium nostrum conferre in eandem causam non prætermisimus, antequam Congregationes haberentur, et quo tempore habebantur, et ipsis etiam peractis; Nam præstantium Virorum Suffragia, quæ modo commemoravimus, diligentissime percurrimus. Cum hæc ita sint, adprobamus, et confirmamus quæcumque in Sententiis superius expositis continentur; cum Scriptores plane omnes, Theologiæ, et Canonum Professores, plura Sacrarum Literarum testimonia, Pontificum Decessorum Nostrorum Decreta, Conciliorum, et Patrum auctoritas, ad easdem Sententias comprobandas pene conspirare videantur. Insuper apertissime cognovimus Auctores, quibus contrariæ Sententiæ referri debent; et eos pariter, qui illas fovent, ac tuentur, aut illis ansam, seu occasionem præbere videntur; Neque ignoramus quanta Sapientia, et gravitate defensionem veritatis susceperunt Theologi finitimi illis Regionibus, ubi controversiæ ejusmodi principium habuerunt.

Eamque §. 5. Quare has literas Encyclicas dedimus
doceri et universis Italiæ Archiepiscopis, Episcopis, et
servari jubet. Ordinariis, ut hæc Tibi, Venerabilis Frater, et cæteris omnibus innotescerent; et quoties Synodos celebrare, ad Populum verba facere, eumque sacris doctrinis instruere contigerit, nihil omnino alienum proferatur ab iis Sententiis, quas superius recensuimus. Admonemus etiam vehementer, omnem sollicitudinem impendere, ne quis in vestris Diocæsisibus audeat

Literis, aut Sermonibus contrarium docere: Si quis autem parere detraxerit, illum obnoxium et subjectum declaramus pœnis per Sacros Canones in eos propositis, qui mandata Apostolica contempserint ac violaverint.

ANNO
1745.

§. 6. De contractu autem, qui novas has controversias excitavit, nihil in præsentia statuimus; Nihil etiam decernimus modo de aliis contractibus, pro quibus Theologi, et Canonum Interpretes in diversas abeunt Sententias; At tamen pietatis vestræ Studium ac Religionem inflammandam existimamus, ut hæc, quæ subijcimus, executioni demandetis.

De pecu-
liaribus
contracti-
bus nihil
nunc de-
cernit.

§. 7. Primum gravissimis verbis Populis vestris ostendite, usuræ labem ac vitium a Divinis Literis vehementer improbari; illud quidem varias formas atque species induere, ut Fideles Christi Sanguine restitutos in libertatem et gratiam, rursus in extremam ruinam præcipites impellat; Quocirca si pecuniam suam collocare velint, diligenter caveant, ne cupiditate omnium malorum fonte rapiantur: sed potius ab illis, qui doctrinæ ac virtutis gloria supra cæteros efferuntur, consilium exspectant.

Usuram
et avari-
tiam ca-
veri; sa-
pientum
consilia
exquiri
admouet.

§. 8. Secundo loco, qui viribus suis, ac sapientiæ ita confidunt, ut responsum ferre de iis quæstionibus non dubitent, (quæ tamen haud exiguum Sacræ Theologiæ, et Canonum scientiam requirunt;) ab extremis, quæ semper vitiosa sunt, longe se abtineant: Etenim aliqui tanta severitate de iis rebus judicant, ut quamlibet utilitatem ex pecunia desumptam accusent, tamquam illicitam, et cum usura conjunctam; Contra vero nonnulli indulgentes adeo, remissique sunt, ut quodcumque emolumentum ab usuræ turpitudine liberum existiment. Sujs privatis opinionibus ne nimis adhæreant; sed priusquam responsum reddant, plures Scriptores examinent, qui magis inter cæteros prædicantur; Deinde eas partes suscipiant, quas tum ratione, tum auctoritate plane

Consultos
caute pro-
nunciare:
dissent-
tientes
moderate
agere ju-
bet.

PONT. confirmatas intelligent. Quod si disputatio in-
 A. VI. surgat, dum contractus aliquis in examen ad-
 ducitur, nullæ omnino contumeliæ in eos con-
 fingantur, qui contrariam Sententiam sequun-
 tur, neque illam gravibus Censuris notandam
 asserant, si præsertim ratione, et præstantium
 Virorum testimoniis minime careat; Siquidem
 convicia, atque injuriæ vinculum Christianæ
 charitatis infringunt, et gravissimam Populo
 offensionem, et scandalum præferunt.

Contra-
 ctuum na-
 turam et
 conditio-
 nes aperi-
 ri suadet.

§. 9. Tertio loco, qui ab omni usuræ labe
 se immunes et integros præstare volunt, suam-
 que pecuniam ita alteri dare, ut fructum le-
 gitimum solummodo percipiant, admonendisunt,
 ut contractum instituendum antea declarent,
 et conditiones inserendas explicent, et quem
 fructum ex eadem pecunia postulent: Hæc ma-
 gnopere conferunt non modo ad animi sollici-
 tudinem et scrupulos evitandos, sed ad ipsum
 contractum in Foro externo comprobandum:
 Hæc etiam aditum intercludunt disputationibus,
 quæ non semel concitandæ sunt, ut clare pa-
 teat, utrum pecunia, quæ rite data alteri esse
 videtur, revera tamen palliatam usuram con-
 tineat.

Temera-
 ria dicte-
 ria con-
 primi
 mandat.

§. 10. Quarto loco vos hortamur, ne aditum
 relinquatis ineptis illorum Sermonibus, qui di-
 ctitant, de usuris hoc tempore quæstionem in-
 stitui, quæ solo nomine contineatur; cum ex
 pecunia, quæ qualibet ratione alteri concedi-
 tur, fructus ut plurimum comparetur. Etenim
 quam falsum id sit, et a veritate alienum plane
 deprehendimus, si perpendamus, naturam unius
 contractus ab alterius natura prorsus diversam
 et sejunctam esse; Et ea pariter discrepare ma-
 gnopere inter se, quæ a diversis inter se con-
 tractibus consequuntur. Revera discrimen aper-
 tissimum intercedit fructum inter, qui jure
 licito ex pecunia desumitur, ideoque potest in
 utroque Foro retineri; Ac fructum, qui ex pe-
 cunia illicite conciliatur; ideoque Fori utrius-
 que judicio restituendus decernitur. Constat igi-

tur haud inanem de usuris quæstionem hoc ANNO
 tempore proponi ob eam causam, quod ut plu- 1745.
 rimum ex pecunia, quæ alteri tribuitur, fru-
 ctus aliquis excipiatur.

§. II. Hæc potissimum vobis indicanda cen- Præsen-
 suimus, sperantes fore, ut mandetis executioni tium exe-
 quæcumque per has Literas a Nobis præscri- cutionem
 buntur: Opportunis quoque remediis consu- Episcopis
 letis, uti confidimus, si forte ob hanc novam commen-
 de usuris controversiam in Diocesi vestra turbæ dat.
 concitentur, vel corruptelæ ad labefactandum
 sanæ doctrinæ candorem et puritatem inducan-
 tur. Postremo vobis, et Gregi curæ vestræ con-
 credito, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die Dat. die
 prima Novembris MDCCXLV. Pontificatus Nostri 1. Nov.
 Anno Sexto. 1745.

PONT.
A. VI.

CXLIV.

DIEBUS FESTIS

Prohibentur haberi *Mercatus* rerum venalium.
Tolerantur vero *Nundinæ* sub certis conditionibus.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, Episcopis, et Ordinariis Ditionis Ecclesiasticæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

*Venerabiles Fratres, salutem, et Apostolicam
Benedictionem.*

De rebus **A**B eo tempore, quo copiosus in misericordia
ctione die- Dominus, Nos, licet immeritos, ad summum
rum Fe- Catholicæ Ecclesiæ Pontificatum evexit, com-
storum plures diversi ordinis illustres Viri, itemque
alias deli- Episcopi, et Archiepiscopi in Italia, et extra
beratum. commorantes, iteratis precibus institerunt, ut
Dies Festos, ubique fere nimis auctos, quibus
Christianus Populus feriat, Apostolica aucto-
ritate, imminueremus. Hoc enim prudenti tem-
peramento, Pauperibus, qui quotidiano labore
sibi victum quærunt, facile consuleretur, ac
simul gravia adimerentur absurda, quæ ex Fe-
storum dierum multitudine, ac frequenti vio-
latione oriri solent, non sine aperto Religionis
dissidio. Re expensa, negotii difficultatem
probe intelleximus: quare peculiari Scripto,
publicis etiam typis vulgato, rationes varias
indicavimus, quibus ea immutatio fieri poterat:
Et requi- consilium pariter exquirentes nonnullorum S.
sita An- R. E. Cardinalium, Episcoporum Italiæ, alia-
tistitum rumque Regionum, Ecclesiasticorum Præsulum,
aliorum- Theologorum, Jurisconsultorum, aliorumque
que con- Virorum Doctorum, humanas, civilesque res
silia.

callentium, an hujusmodi petitio esset exaudienda: Si vero illam exaudiri æquum esset, et congruens, ipsi quoque rationes significant, quibus utiliter, ac prudenter immunitio præscriberetur.

ANNO
1745.

§. 1. Petita responsa tam varia, ut solet contingere, suo tempore accepimus, ut fere sua cuique fuerit sententia. In aliud proinde tempus negotium rejecimus; eam in spem adducti, ut Episcopi cujusque Provinciæ, vel Ditionis, unanimi voto in sententiam imminuendi Dies Festos primum convenirent; deinde vero, quo commodius id fieri posset, concorditer suffragio medium aliquod suggereret ex tot memoratis in Scripto Nostro, ac pro illius executione Pontificium assensum exposcerent. Hoc sane pacto inita ab Ordinariis consilia in re tanti momenti non illorum voluntati referri potuissent, sed tantum Supremæ Apostolicæ Sedis auctoritati, quam fel. record. Urbanus Papa VIII. Prædecessor Noster integram esse voluit in decernenda imminutione dierum Festorum, qui in sua Constitutione recensentur. Demum una eademque Episcoporum deliberatio, Apostolicæ auctoritatis tecta munimine, nedum plurimum valisset ad compescenda Censorum ingenia; sed etiam sublata fuisset disparitas illa ritus, quæ hodie viget, Disciplinæ Ecclesiasticæ injuriosa, ut intra paucorum miliarium ambitum, et inter finitimos Populos, unus idemque dies ab aliquibus Festis de Præcepto, ab aliquibus vero ferialis haberetur.

Quibus
inter se
non con-
venienti-
bus, reso-
lutio di-
lata.

§. 2. Hæc methodus feliciori sorte in universa fere Hispania excepta est: Cum enim postremi Tarraconensis Concilii Patres regulam quandam constituerint Dierum Festorum, quibus, pro illorum conditione, atque discrimine, Populi Divino interesse Sacrificio, et servilibus operibus abstinere debent; et aliorum, quibus Missæ tantum interesse debent, tributa postmodum libertate vacandi operibus servilibus; fel. record. Benedictus XIII. Decessor, et Be-

Hispaniæ
Populis
interim
provisum

PONT. nefactor Noster disposita in eadem Provinciali
A. VI. Synodo ad preces Episcoporum approbavit. Quò
exemplo alii subinde Hispaniarum Antistites ex-
citati, Nobis humiliter supplicarunt, ut ad mi-
nuendum nimis auctum Festorum numerum,
liceret ipsis etiam servare regulam in præfato
Tarraconensi Concilio provide constitutam. An-
nuimus instantiæ, exindeque omnium fere Hi-
spaniarum Dioceseon uniformitas in dierum
Festorum celebratione, et ritu exorta est.

Item ali- §. 3. Aliis quoque Catholici Orbis Regioni-
quot Po- bus servata a Nobis in hoc negotio conficiendo
loniæ Dio- matura dilatio profuit. Interea siquidem aliquot
cesibus. Regni Poloniæ Episcopi, mentis aciem ad sub-
stantiam, et modum imminuendi dies Festos
dirigentes, per Literas Nobis significarunt, in
illis Diocesisibus, suos late fines protendentibus,
æstivo tempore Incolas, Agrorum culturæ, et
aliis servilibus operibus, quibus vivunt, et
sustentantur, dantes operam, difficillime ab il-
lis abstinere posse diebus festis inter hebdoma-
dam occurrentibus: Enixe propterea Nos ro-
garunt, ut quæ per hebdomadam æstivo tem-
pore occurrunt Festa, in Dies Dominicos trans-
ferremus, excepto Festo Assumptionis B. Mariæ
Dei Genitricis, quæ quovis die accideret, reli-
giose ab universis celebraretur. Quorùm petitio
per Nos, maturo præmisso examine, exaudita,
in Regionibus illis optatam ab Episcopis, et
Populis tranquillitatem peperit.

Pontifex §. 4. Quo vero ad Italiam pertinet, credi vix
optat Epi- potest, quam prudens, ac religiosus de re ipsa
scopos fuerit sermo, quem Nobiscum instituit Cha-
utriusque rissimus in Christo Filius Noster Carolus utrius-
Siciliæ in que Siciliæ Rex Illustris. Non sine intimo, ac
unam sen- plane acerbo animi sui mœrore Nobis exposuit,
tentiam Dies Festos, quibus Christiani Populi feriari
convenire debent, in subjectis sibi regionibus passim vio-
lari, ob nimis auctum illorum numerum; huic
porro malo non aliam adhiberi posse mede-
lam, præter diminutionem Suprema Auctoritate
Nostra opportune faciendam. Significare illi non

A N N O
1745.

omissimus, gravem ac molestam utrique sollicitudinem oborituram, si rem tanti ponderis inconsultis Episcopis conficere vellemus. Idecirco ut omnia feliciter procederent, non solum exquirendas esse illorum sententias; sed oportere, ut Antistites finitimi, vel Metropolitæ cum suis Provincialibus, studia, et voluntates in eundem scopum dirigentes, quid tandem facto opus esset, ad Nostri deferrent Apostolatus auditum. Par omnium suffragium communem tranquillitatem subjectis Populis allaturum, et quod potissime in rebus sacris quærendum est, ritus uniformitatem, et disciplinæ concordiam.

§. 5. Id ipsum significavimus Episcopis temporalis nostræ Ditionis, quorum nonnulli privato sermone Nobiscum habito, nonnulli vero suis ad Nos datis Literis, Apostolicam auctoritatem ad Festos dies imminuendos enixe implorarunt. At cum ipsi nihil hactenus præstiterint, nihil et Nos egimus; liberam, prudentemque Episcoporum concordiam in hoc negotio præstolantes, non imperantes, et exigentes. Etenim moderatio numeri Dierum Festorum non a voluntate, sed a sola pendet necessitate, quam nemo melius, quam Episcopi norunt; ideoque ad eos potissimum pertinet, mali conditionem, et apta eidem remedia proferre: Nec facile adduci possumus, ut in hoc adeo gravi, et implexo negotio quidquam decernamus, nisi audita prius concordia quoad *substantiam*, et quoad *modum*, Episcoporum sententiâ.

Id ipsum
suadet E-
piscopis
Status Ec-
clesiasticiNihil sine
eorum
consilio
acturus.

§. 6. Hæc Vobis, Venerabiles Fratres, eum in finem scribimus, ut non solum cuique Vestrum plane cognita, ac perspecta sit agendi ratio a Nobis inita in hac gravi causa imminutionis Dierum Festorum; verum etiam ut opportune nunciarem, si vestra consilia ex voto nostro Nobiscum communicavissetis, vel sublata prorsus, vel saltem magna ex parte submota fuissent mala, quibus curandis congruum, ac

PONT. salutare remedium non semel a Nobis expositu-
A. VI. lastis.

Abusus Complures etenim vestrum voce, aut scripto
in celebra improbarunt abusum Mercatum, et Nundina-
tioneNun rum, quæ fieri solent Diebus Festis, quibus fe-
dinarum riari oportet, ut Populus unice in res sacras
diebusFe- incumbat, rationem a Nobis poscentes, qua
stis. grassanti in diem malo occurri possit.

Dierum §. 7. Inter modos propositos, atque servandos
Festorum in imminutione, ac celebratione Festorum,
non par præcipuus ille est, quo inter ipsos Festos dies
solemni- describimur constituitur. Etenim in diebus Domi-
tas. nicis, itemque in Celebritatibus Domini, Beatæ
Mariæ semper Virginis Dei Genitricis, ac in aliis
solemrioribus in memorato Scripto Nostro in-
dicatis, debet Christianus Populus nedum in-
teresse Divino Sacrificio, sed etiam abstinere
ab operibus vetitis; In cæteris vero minus so-
lemnibus, qui tamen ex præcepto celebrari con-
sueverunt, imposita est Christifidelibus obliga-
tio interessendi Missæ Sacrificio, tradita in re-
liquis cuique illorum potestate ea faciendi, quæ
fieri solent diebus ferialibus.

Nundinæ §. 8. Quo cautius, ac tutius incederemus,
in dies consulere voluimus Chirographa Summorum
miq̄us so- Pontificum Decessorum Nostrorum, quibus pe-
lemnes cularibus Urbibus, et Oppidis temporalis suæ
plerum- Ditionis habendarum Nundinarum facultatem
que inci- tribuerunt. Multi iis diebus Nundinas fieri per-
dunt. miserunt, quibus Christifideles (juxta proposi-
tum Thema) servilibus operibus abstinere de-
bebant, divinoque adesse Sacrificio; sed nume-
rum longè majorem illarum comperimus, quæ
incidunt in eos Dies Festos ex Præcepto, qui-
bus, si expetita fieret illorum imminutio, satis
fuisset Missam audire, excluso debito abstinendi
ab operibus servilibus, sublatoque onere pera-
gendi, quæ in aliis superioris ordinis Festis
Christianus Populus debet implere.

Quibus §. 9. Hac via, si non omni, magna certe ex
Divini si- parte sublata essent mala, quibus, memorata
mal cal- de causa, congruens et opportunum a Nobis re-

medium postulastis. Enimvero bifariam divisis, ut præmonuimus, diebus Festis, affixoque inferiori ipsorum ordini debito interessendi dumtaxat Divino sacrificio; celebratæ in illis Nundinæ nullum deinceps peperissent absurdum, ne libertas operum servilium, cum interessentia Missæ compatibilis, refragari potuisset præcepto ab Ecclesia Fidelibus injuncto. Præterea nullus Urbibus, et Oppidis relictus fuisset timor, ne, cum Incolarum, et Concurrentium detrimento, Nundinarum frequentia imminueretur. Quippe juxta hypothesim præmissam, recolente adhuc Clero solemnî ritu diem Festum intra Ecclesiam, sumptuoso ornatu, omnique nitore instructam; in ipsa Sacri concentus Musices haberi de more potuissent; permitti quoque potuissent citatorum Equorum cursus, aliaque id genus, quæ Populi augere solent numerum, Mercatorum frequentiam, et Nundinarum celebritatem. Sed de re hujusmodi, veluti extranea, sermone relicto, ad propositæ quæstionis examen progredimur, dierum Festorum imminutione seclusa.

§. 10. Eruditioni vestræ, Venerabiles Fratres, De Festo ignotum non erit quod hac de re Theologi tradunt. S. Thomas in 2. 2. quæst. 122. art. 4. ad quartum docet, arctiorem in antiqua lege fuisse observantiam Sabbathi, quam sit in nova observantia diei Dominici; dieque Sabbatho vetita fuisse opera, quæ non vetantur die Dominico. Cardinalis vero Cajetanus in Commentario ad hunc locum asserit, licere Villicis diebus Festis Urbem petere, ut calceos emant, et his similia. De Alma vero Urbe sermonem instituens, morem profert hac tempestate jam obsoletum; Inquit enim: *Licitum est diebus Festis emere, ac vendere Asinos, Equos, quia sic est consuetudo in publico foro in diebus Festis, spectante Mundo; hæc enim omnia ubi antiquata consuetudo, ac per hoc a Prælatiis soita, cum sint omnibus notoria, licita sunt ex ipsa consuetudine, fundata super libertate Evangelica, qua*

ANNO
1745.

tus, et
commer-
ciorum
ratio ha-
beri pos-
set.

De Festo-
rum die-
rum ob-
servantia,
Theologo-
rum sen-
tentia.

PONT. non tenemur stricto jure Veteris Legis de obser-
 A. VI. vatione Festorum : Cajetano subscribunt Syl-
 vestr. in Summ. Verb. Negotium §. 2. Sylvius ad
 S. Thom. 2. 2. tom. 3. q. 122. art. 4. §. Ad prius,
 Suarez de Relig. tom. 1. lib. 2. c. 29. n. 3. ad
 plur. sequen. Giballin. de Negotiation. tom. 1. lib.
 2. cap. 3. art. 2. n. 9. in fin.

Item Ca-
 nonista-
 rum.

Qui di-
 stinguunt
 inter Mer-
 catum, et
 Nundinas

§. 11. Ejusdem sententiæ sunt etiam Eccle-
 siastici Juris Interpretes, ut videre licet apud
 Fagnan. in cap. Multa n. 54. et seqq. ne Cleric.
 vel Monach. idemque sentiunt Gonzal. in cap.
 Omnes n. 8. de Fer. Pirhing. ad Tit. Decretal.
 de Feriis n. 18., Anaclet. eod. tit. n. 22. Engel.
 ibid. §. 2. n. 13. Pikber. n. 9. Schmalzgrueber
 n. 23. aliique multi, qui facile citatis addi pos-
 sent. Nonnulli vero ex Doctoribus Sacrorum
 Canonum inter *Mercatus* et *Nundinas* discrimen
 constituunt; Ac primos quidem Diebus
 Festis ex præcepto observandis permitti non
 posse censent, secus tamen aliàs; quoniam non-
 nisi Diebus Festis Populi habetur frequentia,
 celebrationi Nundinarum congrua et necessaria,
 teste Cappon. discept. 91. art. ult. n. 4. Alii tan-
 dem docent, quavis consuetudine minime ob-
 stante, posse Episcopum in sua Diocesi vetare,
 ne *Mercatus*, aut *Nundinæ* Festis Diebus ha-
 beantur; idque præter alios asserunt Cappon.
 loco cit. n. 6. Gratian. decis. Marchiæ 21. Ven-
 trigl. in Prax. Rer. Eccl. tom. 1. Annot. 16. §. 1.
 n. 19. Zaul. ad Statut. Favent. tom. 1. l. 7. observ.
 ad rubric. 2. n. 24. Nicol. in Prax. Canonic. tom.
 1. lit. C. §. 1. num. 44.

Quid in
 Synodali-
 bus Con-
 stitutio-
 nibus de-
 cretum.

§. 12. Ne quid præteriremus, consulimus
 etiam illustriores Synodos Diocesanæ, habitas
 ab Episcopis Ditionis nostræ temporalis. In ce-
 leberrima Farfensi Synodo Cardinalis Caroli
 Barberini anni 1684. et in Cesenatensi Cardina-
 lis Denhoff anni 1693. interdicitur quidem Mer-
 catus diebus Festis, nihil tamen de Nundinis
 constituitur. In aliis nullo discrimine *Mercatus*
 prohibentur, et *Nundinæ*, ut constat ex Sy-
 nodo Lauretana Cardinalis Romæ anni 1626.

maxime vero deficiente Indulto , ut expresse decernitur in Senogalliensi Cardinalis Antonii Barberini anni 1627. innovata anno 1737, ab Episcopo Isolano. Senogalliensi præterea Synodo Cardinalis Barberini consonat etiam Synodus Ariminensis Cardinalis de Via , edita anno hujus sæculi vigesimo quarto.

ANNO
1745.

§. 13. Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum Responsa ad Episcopos, qui de suis Diocesisibus retulerunt, pari cura a Nobis perlecta sunt. De re ipsa consulta, rescripsit Episcopo Placentino, ut juxta antiquam consuetudinem sineret haberi Nundinas rerum parvi pretii die Festo S. Bartholomæi Apostoli, dummodo id non fieret in Atrio Ecclesiæ ut ex lib. *Decret. anni 1629. lib. 14. pag. 207.* Episcopo Casalensi anno 1665. responsum fuit : curaret sedulo, ne Mercatus haberentur Festis diebus, sed transferrentur in diem sequentem; omnemque pro viribus impenderet sollicitudinem, ut id ipsum imposterum fieret, *si privilegium, vel immemorabilis consuetudo non adsit.* Anno 1697. Episcopo Theanensi respondit : *Tolerari posse Mercatus Diebus Festis, dummodo ad alium diem transferri nequeant; et ex eorum omissione jurgia, et scandala exoriri possint.*

Responsa
Congreg.
Concilii.

§. 14. Probe insuper scientes, fieri non posse Nundinæ Nundinas sine expresso Supremi Principis permissu, cum id juris pertineat ad Regalia, et celebrantur diebus quidem majora, ad tradita per Sixtin. de Regalibus lib. 1. cap. 6. num. 30. hac etiam in parte opportuna doctrinæ lumina quæsituri, non omisimus (ut paulo antè monuimus) inspicere Chirographa Summorum Pontificum Decessorum Nostrorum, qui veluti Supremi Provinciâ suarum Domini, eam facultatem multis Urbibus, et Oppidibus concessere, haberique Nundinas indulserunt etiam diebus Festis institutis in honorem Domini Nostri Jesu Christi, Beatæ Mariæ Genitricis ejus, frequentissime vero Sanctorum Patronorum Principalium, vel Titularium lo-

celebrantur
diebus
Festis so-
lemn.

PONT. A. VI. corum, et Ecclesiarum, ad majorem Populi frequentiam, atque celebritatem conciliandam.

Pontifex rei naturam sedulo scrutatur. §. 15. Quæ omnia vel secum pugnancia, vel implexa, viam propositæ dissolvendæ quæstioni non compararunt, immo potius difficiliorem, et abstrusiorum reddiderunt. Ne igitur ullæ diligentiae Nostræ partes deessent pietati, et zelo vigiliam Antistitum Responsa Nostra cupientium; his omnibus seorsim positis, manus ad-

movimus Ecclesiasticis Historiis, et Conciliis, e privatæ Bibliothecæ Nostræ penu depromptis. Quibus pressius insistentes, semper tamen præ oculis habito præsentis rerum statu, longo usu et antiquitate fulto, significandum Vobis esse censemus.

Nundinæ diebus Festis celebrari non debent. §. 16. PRIMO, Mercatus, et Nundinas Festis diebus non licere. Nundinas autem intelligimus, quæ sunt de rebus majoribus, et semel in anno fiunt, vel raro in eodem loco, et de longinquo ibidem conveniunt homines: Mercatus vero, qui fiunt in rebus minoribus, ad quotidianas necessitates pertinentibus, et fiunt singulis septimanis, et ab Hominibus de vicino ibidem convenientibus: Verba sunt Venèrab. Servi Dei Umberti de Romanis, Quinti Magistri Generalis Ordinis Prædicatorum, in egregio opere de eruditione Religiosorum, Prædicatorum lib. 2. Tract. 2. n. 92. pag. 351. editionis Romanæ. Id autem pronunciamus, non quia vendere, ac emere sit opus servile, ideoque vetitum diebus Festis; sed quia actiones hujusmodi impediunt et distrahunt Christifideles a cultu divino, ad quem dies Festi sunt instituti.

Sed abusus con-suetudine firmatum. SEGUNDO: Antiquum profecto esse abusum Mercatum, itemque Nundinarum iisdem diebus. TERTIO: Ecclesiasticis legibus quovis tempore illas fuisse vetitas.

QUARTO: Hujusmodi justas sanctasque leges caruisse effectum.

Nec nisi prudentia et maturitate. QUINTO tandem: quia malum universale est, ac alte radices egit; opus est prudentia, et maturitate, ne fructu careat medela, ac

vulnus exasperet : Quod possumus exigendum est, non quod optamus. Admonitionibus proinde uti satius videtur, quam minis ; et si minæ quandoque intententur, servandum est exacte monitum sapientissimum S. Augustini in Epistola 22. ad Aurelium Carthaginensem Episcopum, qui agens de auferenda Conviviorum licentia totam passim Africam fœde occupante sub inani obtentu honorandi Festa Sanctorum Martyrum, scripsit : *Non aspere, quantum existimo, non duriter, non modo imperioso ista tolluntur ; magis docendo, quam jubendo ; magis monendo, quam minando ; sic enim agendum est cum multitudine. Severitas autem exercenda est in peccata paucorum, Et si quid minamur, cum dolore fiat, de Scripturis comminando vindictam futurorum ; ne nos ipsi in nostra potestate, sed Deus in nostro sermone timeatur, Ita prius movebuntur spirituales, vel spiritualibus proximiores ; quorum auctoritate, et lenissimis quidem, sed instantissimis admonitionibus, cætera multitudo frangatur.*

§. 17. Ad propositam a Nobis rationem firmam, sufficit legere Catechismum Tridentini Concilii part. 3. præcept. 3. n. 3. ut simul addiscatur, in quæ opera Christifideles festis diebus debent incumbere. Ea nimirum sunt, Divino Sacrificio reverenter adesse ; Dei verbum attente, pioque corde audire ; Ecclesias frequentare ; mundare conscientiam ; Deo laudes persolvere ; aliasque salutares exercitationes obire. Diu ante Romanum Catechismum idipsum feliciter enunciatum fuit a Sancto Nicolao Papa. hujus nominis I. in Responsis ad Consulta Bulgarorum T. 22. *Collect. Concilior. edit. Regiæ n. 10. p. 441. Sane inquit, sciendum est, quoniam idcirco in diebus Festis ab opere humano cessandum est, ut liberius ad Ecclesiam ire, psalmis et hymnis, et canticis spiritualibus insistere, orationi vacare, oblationes offerre, memoriis Sanctorum communicare, ad imitationem eorum assurgere, eloquiis divinis intendere, eleemosynas indigentibus mini-*

ANNO
1745.

ritate cor-
rigi posset

Festi dies
in pietatis
operibus,
non in ne-
gotiis sæ-
cul. tran-
sigendi.

POST. *strare valeat Christianus* : Inde etiam coacti in
 A. VI. Conciliis Patres rationem potissimam hausere
 denunciandi, illicitam esse diebus Festis cele-
 brationem Mercatus, et Nundinarum. Qua de
 re videnda Concilia Rhemense, ac Turonense
 habita an. Domini 1583. In eandem sententiam
 Narbonense anni 1609. decrevit : *Mercatus,*
Emporia, et Nundinæ nusquam fiant diebus Fe-
stis, sed in antecedentem, vel subsequentem Fe-
stivitatis diem transferantur ; Eorum porro Con-
 ciliarum verba fidei calamo recensentur a Pouget
in Institutione Catholic. Tom. 1. pag. 724. et se-
quentibus.

De abusu §. 18. Cæterum habendarum Nundinarum,
 Nundina- et Mercatum diebus festis corruptelam anti-
 rum die- quo jam tempore invaluisse, plurima evincunt
 busFestis monumenta. S. Basilius Cæsarensis Archiepi-
 pridem in scopus, qui quarto Christianæ Ecclesiæ sæculo
 ducto, vixit, in Regula Monachorum *interrogatione* 38.
 Testimo- post stabilitum ipsorum laborem, propriis ma-
 nium S. nibus dietim absolvendum, indicavit in *sequenti*
 Basilii. *interrogatione*, quomodo peracta opera vendi de-
 berent, ut eorum pretio sustentarentur. Mox
 in *interrogatione* 40. scripsit : *Neque vero quo-*
niam alii jam eam, quæ apud Sanctos obtinebat,
consuetudinem violavere, qui cum pro se invicem
orare debuissent, et una cum pluribus Deum
adorare, et cum lacrymis implorare, ipsumque
pro peccatis propitium reddere, gratias pro be-
neficiis rependere, ac verbis hortativis sese ædi-
ficare (quod adhuc nostra etiam memoria usi-
tatum, et observatum fuisse novimus) ; pro his
omnibus forum, Nundinasque, ac commune em-
porium ac tempus illud, et locum efficiunt, con-
tinuo nos etiam hos imitari par est, ejusque rei
participatione absurda, et inepta confirmare : ut
videre licet in Tom. 2. Operum ejusdem S. Basilii
editionis Parisien. pag. 346. Aurelius Cassiodorus
 Cassio- Senator, et ab Epistolis Theodorici Regis Go-
 dori. thorum, qui vivebat sæculo sexto, in *Epistola* 33.
lib. 88. tom. 1. Festum celeberrimum describens,
 quod in Lucania agebatur in honorem S. Cy-

ANNŌ
1745.

priani Martyris, itemque Miraculum a Deo hac occasione edisolutum ad Fontem Marcillianum; mentionem pariter ingerit de Nundinis longe frequentissimis ad augendam Festi celebritatem ibidem institutis. *Quidquid enim (inquit) præcipuum aut industriosa mittit Campania, aut opulenti Brutii, aut Calabri pecuniosi, aut Apuli idonei, vel ipsa potest habere Provincia, in ornatum pulcherrimæ illius venalitatibus exponitur, ut merito tam ingentem copiam iudices de multis Regionibus congregatam.* Jubet deinde Severo Provinciæ Præsidi, ut vim tumultuariam Villicorum quorundam comprimat, qui commeantes Mercatores spoliabant. Ad finem ejusdem sæculi vixit S. Gregorius Turonensis Episcopus. Is autem in lib. 1. de gloria Martyrum c. 32. editionis Parisien. p. 758. describit nobile Festum, quod in honorem S. Thomæ Apostoli fiebat Edessæ, ubi sacræ illius exuviæ ex India translata quiescebant. Fontem mirifice scaturientem memorat, potum confluentibus ad Festum, quod triduo agebatur, tribuentem: nec reticet liberam a vectigalibus Nundinas, quæ sacram celebritatem illustriorem reddebant: *In supradicta igitur Urbe, in qua beatos artus diximus tumulatos, adveniente Festivitate, magnus aggregatur Populorum Cætus, ac de diversis Regionibus cum votis, negotiisque venientibus, vendendi, comparandique per triginta dies sine ulla telonii exactione licentia datur.* Theodoricus Ruinartius in notis ad hunc locum animadvertit, in quibusdam exemplaribus legi: *Negotiatoribusque venientibus*; in aliis vero: *Negotiisque venientes*: negotiique nomine res venales indicari: Tandem undecimo ineunte sæculo, cum Mediolani in Templo S. Mariæ ad Portam septimo Idus Maji aliquot insignes Sanctorum Reliquiæ fuissent inventæ, constitutum est a Clero, ut ad perennem rei memoriam Dies ipse quotannis Festus haberetur; Populusque universus feriretur, *tamquam in die Resurrectionis, et Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi. Quo etiam die,*

S. Gregorii
Turonensis.Landulphi
Junioris.

PONT. *ad frequentationem solemnitatis, statutum est;*
 A. VI. *annuale esse Mercatum, teste Landulpho Junio*
re cap. 2. suæ Historiæ, apud Muratorium tom. 5.
Collect. Script. rer. Italicar.

Ecclesia- §. 19. Quod autem vigiles Ecclesiarum Præ-
 sticæ Le- sides nunquam omiserint, in hujusmodi abusum
 ges adver- celebrandarum Nundinarum atque Mercatum
 sus pra- diebus Festis, invehere, agnoscere potestis ex
 vam con- tom. 4. *Anecdotorum Parisiis editorum a Martene;*
 suetudi- et Durand. pag. 335. et 1133. Ex amplissima col-
 nemLata. lectione Scriptorum, et monumentorum ab iis-
 dem publicata, præsertim tom. 7. pag. 1401. et
 tom. 8. pag. 1006., 1560. et sequent.; Itemque ex
 Labbeana Collectione Conciliorum editionis Pa-
 risiensis tom. 7. pag. 1177. tom. 8. pag. 111. et
 127. tom. 9. pag. 422. et 584. tom. 13. p. 1380. et
 tom. 14. pag. 702. Inter Acta Mediolanensis Ec-
 clesiæ idipsum liquet ex Tertio Provinciali Con-
 cilio, et Undecima Synodi Diœcesana S. Caroli.
 Quod si id genus testimonia ex Canonico quo-
 que Jure petenda sint; in prima Decretali sub
Titulo de Feriis vobis occurrit præceptum, quo
 jubentur Christifideles *diebus Dominicis ab omni*
illicito opere abstinere, ut in eis Mercatum mi-
nime fiat. Quo nomine comprehenduntur etiam
 Nundinæ, ut in Commentariis ad allegatum
 Textum docent plerique Canonici Juris Inter-
 pretes. Præterea in Bullario Romano extat Con-
 stitutio quinta S. Pii V. in cujus §. 8. Pontifex
 vigilantissimus cavet: *Ut omnes Dies Domini,*
et præcipue in honorem Dei, Beatæ Mariæ Vir-
ginis, Sanctorum Apostolorum feriati, cum omni
veneratione observentur, et omnes in diebus præ-
fatis Ecclesias frequentent, Divinis Officiis devote
intendant, ab omni illicito, et servili opere abs-
tineant, Mercatus non fiant, profanæ negotia-
tiones, et judiciorum strepitus conquiescant.

Quæ ta- §. 20. Adversus tot saluberrimas Ecclesiæ
 men ef- Sanctiones provide editas, suborta jam diu cor-
 lectu ca- ruptela adhuc perseverat, et a Populis pertina-
 ruerunt. citer retinetur non in nostra solum temporali
 Ditione, verum etiam in tota Italia, ut testa-
 tur

tor Muratorius tom. 2. *Antiquitatum Italicarum* Anno
dissert. 32. ubi postquam asseruit magnis Mer- 1745.
 catibus tributum fuisse nomen *Feriae* vulgo di
Fiera : *Hisce vero hoc nomen inditum* , quod
plerumque diebus feriatis haberentur , hoc est , in
Natali alicujus Sancti , aut *Dominicis Festivita-*
tibus , opportune ad rem prosequitur : *Quem*
morem parum alioqui laudabilem adhuc Italia
servat : In Transalpinis quoque Provinciis idem
 abusus , antiquo tempore invecus , hodie viget ,
 quemadmodum videre licet apud Theologos ,
 et Sacri Juris Interpretes a Nobis paulo ante
 memoratos , qui tamen patrium morem , etsi
 minus probum , excusant obtentu Indulti , vel
 consuetudinis antiquae constanter toleratae . Qua-
 propter suspicari merito possumus , toti fere
 Orbi Christiano accidisse , quod in Anglia con-
 tigit duodecimo Christi Saeculo . Abbas Flajen-
 sis , ut refert Matthæus Parisius , subjectæ sibi
 regionis populis vetaverat Mercatus , et Nundi-
 nas diebus Dominicis , quamvis illæ in tota
 Anglia fierent ; sed vix aliquandiu relicto abusu ,
 in vetitum morem Gentes illæ rediere . *Verum-*
tamen tempore procedente , plerique , ut canes , ad
vomitum sunt reversi .

Etiā
 extra Ita-
 liam.

§. 21. Reliquum modo est , ut dispiciamus , Pontificis
 quod ultimo tandem loco expendendum propo- consilium
 suimus , quo scilicet remedio prudenter ac sa-
 lubriter uti debemus , ut grassans ætate nostra
 tollamus absurdum .

§. 22. Debito procedentes ordine . *Mercatus u.* Mercatus
Nundinis distinguimus . Textus Juris Canonici omniq
 paulo ante allegatus in *cap. 1. de Feriis* loquitur prohibet
 de *Mercatu* . Idem quoque Verbum in Consti- diebus Fe-
 tutione sua usurpat S. Pius V. Communis præ- stis.
 terea sententia est , (quidquid sit de Nundinis)
 Mercatum haberi non posse Diebus Festis , sed
 esse transferendum in antecedentem , vel in
 subsequentem diem , si in Festum incidit .
 Huic regulæ Nos inhæsimus , facultatem tribuen-
 tes die 9. Maji 1742. Viro Nobili Ferrariensi
 habendi Mercatum in quo Rure qualibet feria

PONT.
A. VI.

V. dummodo in illam non incideret Festum servandum ex præcepto, quo casu Mercatus transferretur in feriam quartam. Qua de re omnem dubitandi ansam præcidentes, Vobis per hæc Apostolica scripta mandamus, ne in Dioecesium Vestrarum Urbibus, et Locis, *Mercatus* fieri Festis Diebus patiamini.

Eaque de re confirmat Decretum Concilii in Ripana Mercatus.

Tenor Decreti.

§. 23. Libentius præterea id Vobis præcipimus, quia post sedulum ac maturum examen, consentaneæ idipsum decrevit die 2. Maji 1711. Congregatio Cardinalium Concilii Tridentini Interpretes in Causa *Ripana Mercatus*, ut ex lib. 61. *Decretor. pag. 203. a terg.* Quod Decretum Apostolica auctoritate Nostra comprobantes, instar regulæ esse volumus, ac in omnibus Temporalis Ditionis Nostræ Provinciis, Urbibus, ac Locis S. Sedi Apostolicæ mediate, vel immediate subjectis, inviolabiles observari præcipimus. Decreti hujusmodi sequens est exemplum: *Cum modernus Episcopus Ripanus die mense Septembris 1709. edictum typis mandaverit super observantia dierum Festorum, in quo signanter illud præscripsit §. 2. Le fiere, che sogliono sarsi in alcune Feste determinate dell' Anno, si tollerano dopo celebrata la Messa Maggiore. Ma i Mercati, che si fanno in giorno fisso della settimana, cadendo in questo qualche Festa, si trasferiscano nel giorno antecedente, o susseguente non festivo, secondo la disposizione di tutti i Sinodi Dioecesani da' nostri Antecessori stampati sotto le infrascritte pene etc. Nihilominus Civitas, et Homines Ripani ad impediendam ejusdem Edicti promulgationem, ex asserta immemorabili consuetudine habendi Mercatum in die Sabbathi, etiamsi in eum incidat dies Festus, obtinuerunt ab A. C. Monitorium super manutentione cum inhibitione. Sed. R. P. Auditoris Sanctissimi Decreto Causa remissa fuit ad hanc Sacram Congregationem, in qua concordato infrascripto Dubio, contingit hodie ex deducendis hinc inde a Partibus momentis disputari: An liceat Communitati, et Hominibus Ripæ habere mercatum die*

Sabbathi, intus, vel extra Civitatem, quando occurrit quod sit dies festivus in casu etc. Die 2. Maji 1711. Sacra Congregatio Concilii respondit NEGATIVE, et hujusmodi causam amplius non proponi mandavit.

ANNO
1745.

§. 24. Et sane nullum hic locum habet quævis consuetudo, etiam immemorabilis, ut, omnis generalibus jurisprudentiæ regulis, perspicue liquet ex aliis momentis mox adducendis. Antememoratam Causam Ripanam, proposita in Congregatione Concilii fuit alia, inscripta *Barchinonen. Observationis Festorum*: Contendebant Mercatores Barchinonenses, vendere posse Mercatores suas diebus Festis, consuetudine fulti immemorabili, rite probata, ac etiam speciem, et imaginem necessitatis præseferente. Finitimorum siquidem Locorum Incolæ reliquis hebdomadæ diebus victui quærendo, ac laboribus intenti, non nisi die Festo ad Urbem accedebant. Adversante nihilominus Episcopo, Causa proposita fuit in Congregatione, quæ die 13. Maji 1669. respondit: Id Mercatoribus non licere quacumque consuetudine immemorabili nequaquam obstante. Putarunt tamen Mercatores succumbentes, hujusmodi rescripto fundamentum præbuisse opinionem ingestam fortè Partibus: *Se distrahere velle Merces apertis apothecarum foribus*. Instaurato proinde judicio, ac mente patefacta, validiore conatu objectæ consuetudini immemorabili institerunt. Congregatio tamen die 27. Martii 1683. in priori sententia, et decreto perstitit, silentiumque Mercatoribus imposuit.

Consuetudinem immemorabilem non suffragaridecernit.

Ejusdem Congreg. judicium in Causa Barchinonen.

§. 25. Mercatibus succedunt *Nundinæ*, quarum respectu propositum nostrum esset ea decernere, quæ de Mercatibus statumimus, pleno corde illis inhærentes, qui Festos Dies, qua decet cura ac sedula religione, sanctificari a Christianifidelibus cupiunt, et pro viribus enituntur. Sed ne pejora contingant absurda, præcipimus quod possumus, non quod optamus.

De Nundinis.

§. 26. Neminem certe latet, quo flagraverit zelo, quantumque divini honoris fuerit studio.

Observantia die

PONT. sus, celebratissimus Pontifex Alexander III. No-
 A. VI. ster Prædecessor; Ratione tamen pari, ac ne-
 rum Fe- cessitate compulsus, indulgit quibusdam Populis,
 storum re ut diebus Dominicis; aliisque Festis, piscaren-
 mittitur, tur, majoribus dumtaxat Solemnitatibus exce-
 necessi- ptis; dummodo piscatione peracta, congruentem
 tate id exi eleemosynam impertirent vicinis Ecclesiis, et
 gente, ab pauperibus Jesu Christi, ut habetur *in Cap.*
 Alex. III. *Licet de Feriis.*

Similiter §. 27. Dum in minoribus constituti a Secretis
 a Sixto V. eramus memoratæ Congregationis Concilii Tri-
 dentini Interpretis; præ manibus habuimus In-
 dultum fel. record. Sixti Papæ V. Prædecessoris
 Nostri, qui ad preces cujusdam Abbatis Ordinis S. Benedicti Diocesis Gerunden. facultatem
 impertitus est piscandi Diebus Festis habitato-
 ribus Castri, mari adjacentis, post auditam
 Missam, et post meridiem, adjecto onere tri-
 buendi Abbati, ejusque Monasterio tertiam luci
 partem, in Ecclesiæ instauracionem pie erogan-
 dam. Quæ conditio progressu temporum cum ni-
 mis onerosa visa sit Piscatoribus, paupertate pres-
 sis, et exhaustis dispendio, quod Naves Piscato-
 riæ exigebant; re ad Sacram Congregationem
 delata, imminutum fuit primævum onus ad
 septimam partem; ut ex *Decreto edito die 24.*
Augusti 1720.

Rationes §. 28. Fatemur sane, necessitatem, quæ sese
 indulgen- Alexandro III. objecerat; cum illa, in qua ver-
 di cele- samur, non esse conferendam. Nostra tamen
 brationem gravis est, si illa fuit gravissima. Durum enim
 Nundina- est, atque asperum a Populis adimere, quod
 rum die- Decessores Nostri peculiaribus Literis indulse-
 bus Festis runt: Res præterea hujusmodi conditionis est,
 quæ pluries vetita, atque sublata, denuo in
 pristinum morem emersit: De ipsa non una
 est Theologorum, et Canonistarum sententia:
 Quinimo aliquot doctrina, et pietate illustres
 illam illicitam non habent. De re tandem agi-
 tur, qua sublata, minuerentur Populorum com-
 moda, atque commercia; humanæ vitæ longe
 opportuna. E contra vero retineri alio modo

non potest, quam quo viget; Etenim difficillimum, ne dicamus impossibile, deprehenditur, frequentes haberi posse Nundinas extra dies Festos, quibus confertim Populi confluunt, quovis alio soluti labore, ac negotio.

§. 29. Inter Nundinas, quæ in Provinciis nostris aguntur, Illustriores, ut bene nostis, sunt Senogallienses protractæ multis diebus. Cum Anconitanam Ecclesiam Senogalliensi finitimam regeremus, non sine mœrore intelleximus, tempore Nundinarum ea omnia fieri Festo etiam die, quæ aliis hebdomadæ diebus Divino cultui non consecratis, peragebantur. Huic malo occurrere satagentes, die 24. Augusti superioris anni Constitutionem Nostram de Nundinis Senogalliensibus publicavimus, qua præter cætera jussimus, ut Diebus Festis Apothecæ clauderentur; Neque matutinis horis; aut vespertino tempore, quibus Divina Officia in Ecclesiis celebrantur, vel Dei verbum Populo nuntiatur, Contractus fierent. Imminutum vero hac de causa sæcularibus negotiis tempus compensaturi, Nundinarum dies, cum iisdem Privilegiis et immunitatibus, opportune multiplicavimus. Executioni debitæ jussa nostra hoc anno mandata, meliorem atque utiliorem rerum ordinem pepererunt. magno omnium Civium, et bene moratorum hominum solatio.

§. 30. Id ipsum, Ven. Fratres, et vos agite. Constituite, Auctoritate Nostra, matutinas et vespertinas horas, quibus Festo Die, quo Nundinæ habentur, claudi debeant Apothecæ, nec publica possint exerceri commercia, ut qui ad Nundinas confluerunt, Missæ Sacrificio, et Divinis Officiis interant, aliisque Christianis operibus Festum sanctificent. Vigilare, ut omnia plena, et exacte impleantur. Nos autem per Publicum Edictum non prætermittemus extendere Nundinarum privilegia ad diem sequentem, qui Festus non erit; ut temporalia negotia paucarum horarum spatio, propter Dei cultum

Condi-
tiones ad-
jectæ pro
Nundinis
Senogal-
lensibus.

Compen-
satio.

Né certis
per diem
Festum
horis com-
mercia a-
gantur.

PONT. et animarum salutem, intermissa, integri diei
A. VI. accessione commode peragantur.

Dies Nun- §. 31. Hæc sunt, Ven. Fratres, quæ post ma-
dinarum turum examen, auditamque gravium atque do-
prorogan- ctorum Virorum sententiam, de proposita qua-
tur. stione Vobis significanda censuimus, quibus om-
nibus Apostolicam benedictionem peramanter
impertimur.

Dat. die Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die
5. Nov. quinta Novembris MDCCXLV. Pontificatus No-
1745. stri Anno Sexto.

CXLV.

DIVISIO MATERIARUM

Et Gratiarum Apostolicarum, quæ per Data-
riam Apostolicam, quæque per Secretariam
Brevium Secretorum sunt expediendæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Officio- **G**RAVISSIMUM Ecclesiæ Universæ reique pu-
rum et ja- blicæ regimen humilitati Nostræ concreditum,
risdictio- publica, quantum Nobis ex alto conceditur,
num di- optima, quantum Nobis ex alto conceditur,
stinctio ratione moderari; simulque ab omnibus iis,
recto re- quorum opera ac ministeriis utimur; concordi-
gimini bus atque in unicum publicæ utilitatis scopum
necessaria collineantibus studiis procurari cupientes; id
maxime interesse arbitramur, ut singulis Offi-
ciis, quibus tam Justitiæ administratio, quam
Gratiarum dispensatio continetur, proprias at-
que distinctas in Republica partes, certosque
auctoritatis tum jurisdictionis limites de-
signemus: Constat enim, non aliunde certio-
rem gubernii concordiam, quam ex recta divi-

sione munerum, et Officiorum partitione coalescere; nec magis firmam corporis stabilitatem, quam ex apta atque ordinata membrorum omnium distinctione consistere. Quapropter, cum anno proxime elapso, editis Apostolicis Literis XII. Kalendas Januarii, quarum initium est: *Romanæ Curie præstantiam*, hujusmodi munerum et jurisdictionum divisionem pro Judiciis et Tribunalibus hujus Nostræ Curie, in quæ pertinent ad legitima Causarum judicia, opportune statuerimus: animum in præsentia adjicimus ad certos constituendos fines, intra quos ea quoque Officia se in posterum continere debeant, quibus demandata est expeditio Gratiarum, quæ de Apostolicæ Sedis liberalitate tam in universos Christifideles, quam in Subditos Ditioni Nostræ Populos, assidue diffunduntur.

ANNO
1745.

Reformatio
Tribunalium a
Sanctissimo
Domino No-
stro per-
acta.

§. 1. Porro ad expedienda complura hujusmodi Gratiarum genera, inter cæteros Apostolicæ Sedis Ministros et Officiales, unus in Dataria Apostolica ab immemorabili tempore extitit; Magister Brevium nuncupatus, cujus electionem ante Pontificatum felicitatis recordationis Prædecessoris Nostri Pauli Papæ V. ad Collegium Secretariorum Apostolicorum absque controversia pertinuisse dignoscitur. Verum quum de anno 1614. post-obitum olim Joannis Mileti ad hujusmodi Officium Magistri Brevium a prædicto Collegio Secretariorum Apostolicorum electi, super jure novum Magistrum Brevium eligendi et deputandi, triangularis orta esset lis et controversia; num scilicet ad Datariam Apostolicam, an vero ad prædictum Collegium Secretariorum Apostolicorum, vel potius ad Collegium Scriptorum Brevium, prædicti Officialis electio et deputatio spectaret; eaque Lis et Causa coram bon. mem. Marco Aurelio Maraldo tunc temporis Datario discuteretur, atque adhuc indecisa penderet; idem Prædecessor Paulus hujusmodi Litem et Causam auctoritate Apostolica ad se avocavit, atque omnibus rite perpen-

De Offi-
cio Magi-
stri Bre-
vium in
Dataria
Aposto-
lica.

PONT. sis, per suam Schedulam Motus proprii de-
 A. VI. crevit et declaravit, electionem personæ, quæ
 Officium Magistri Brevium exerceret, a prædi-
 cto Collegio Secretariorum Apostolicorum sem-
 per faciendam esse et fore, factamque tunc ab
 ipso Collegio electionem in persona Joannis Ja-
 cobi Bulgarini ratam habuit, approbavit, et
 confirmavit.

Quod a §. 2. Postea vero recolendæ memoriæ Præde-
 Gregorio cessor pariter Noster Gregorius Papa XV. Anno
 XV. in Of- MDCXXII. Officium hujusmodi Magistri Brevium
 ffcium Va- in Officium Vacabile sub eodem titulo, cum
 cabile ere adnexis Prælaturæ insigniis et honoribus, et
 ctum fuit. cum facultate illud resignandi pro justo pretio,
 ad instar aliorum Officiorum Vacabilium, erexit,
 ipsique pro tempore Prælato hujusmodi Officii
 possessori, omnia et singula emolumenta, quæ
 de cætero in Gratiarum expeditionibus a Magi-
 stro Brevium percipi et exigi consueverant,
 perpetuo cessit et assignavit; atque ita de una
 in alteram personam transeundo, Officium præ-
 dictum in proprietatem devenit Venerabilis Fra-
 tris Alexandri de Abbatibus, nunc Viterbiensis
 Episcopi. Cum autem Nos, conservandis au-
 gendisque Apostolici Ararii utilitatibus sollicite
 intenti, uberes ejusdem Officii redditus, cum
 primum illud ex persona moderni ipsius Pos-
 sessoris vacare contigisset, Camerae Nostræ Apo-
 stolicæ in perpetuum applicare et appropriare
 statuissimus; ut etiam citius hujusmodi appli-
 catio et appropriatio suum sortirentur effe-
 ctum, Officium ipsum a prædicto Alexandro Epi-
 scopo pro competenti pretio resignari curavi-
 mus. Quod quum ipse de facto in manibus No-
 stris sponte resignasset; Nos resignationem hu-
 jusmodi admittentes ad commodum et favorem
 ejusdem Camerae Apostolicæ, per speciale Chi-
 rographum manu Nostra signatum sub die 6.
 Junii Anni Domini MDCCXLII. mandavimus,
 ipsi Resignanti persolvi ex pecuniis prædictæ
 Camerae tredecim millia scutorum monetæ Ro-
 manæ de Juliis decem pro quolibet scuto, pro

Ipsius
 redditus
 Camerae
 Apostoli-
 cæ appli-
 cati a Sum-
 mo Ponti-
 fice.

pretio convento prædicti Officii, quemadmodum soluta fuerunt; et ex tunc hujusmodi Officii Magistri Brevium nuncupati annum fructum, et emolumenta ex ipsius Officii exercitio pro tempore redigenda, eidem Cameræ Apostolicæ applicavimus, et perpetuo incorporavimus; ita tamen, ut ea Nostro et Pontificum Successorum Nostrorum pro tempore Datario, unus aliquis Officialis eligi, et cum congrua mercedis assignatione deputari debeat, ad hoc ut sub ejusdem Datarii directione; nomine vero Cameræ Apostolicæ, Officium ipsum fideliter exerceat, et administret, prout supradictus Alexander Episcopus ejusque in dicto Officio Prædecessores pro tempore exercuerunt; ac de perceptis seu exactis emolumentis; statutis temporibus, et quandocumque opportunum visum fuerit, rationem reddat, prout in prædicto Chirographo manu Nostra signato, et in instrumento indidem per acta dilecti Filii Gregorii Castellani unius ex ejusdem Cameræ Apostolicæ Secretariis sub die quinta Julii ejusdem anni confecto et stipulato, latius et uberius continetur.

§. 3. Ut autem certa ratione constet, quænam gratiarum, et concessionum genera per Datarium prædictam, et per organum hujusmodi Magistri Brevium in posterum expediri oporteat; quænam vero sint expeditiones, quæ per Literas sub Annulo Piscatoris, et per Secretariam Brevium Nostrorum Secretorum fieri permittuntur; omnisque inordinatio et confusio tollatur, quæ ex promiscuo recursum ad prædictas Datarium, et Secretariam Brevium, aliàs usitato, oriebatur; non sine fraudum periculo, et Officiorum Vacabilium de expeditionibus participantium, adeoque ipsius Cameræ Nostræ Apostolicæ detrimento; mandavimus Dilecto Filio Nostro Dominico Tituli Sancti Bernardi ad Thermas Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Presbytero Cardinali Passioneo nuncupato Brevium Nostrorum secretorum Secretario, necnon dilecto Filio Magistro Joanni Jacobo Millo Datario No-

Qui separari jubet gratiarum genera per dictum Officium expedien. ab aliis, quæ per Secretariam Brevium expediri possunt.

PONT.
A. VI.

stro, ut unapimi studio, perpensis veteri stylo et consuetudine, atque etiam ipsa multiplicis generis gratiarum et concessionum natura, consilium suum Nobis aperirent super hujusmodi negotiorum divisione et congrua partitione inter prædicta Officia inviolabiliter in posterum stabilienda et respective servanda.

§. 4. Ipsi vero præmissa omnia sedulo et accurate pensantes, auditis etiam utriusque Officii prædicti Ministris in eorum praxi, stilo, et consuetudinibus, respective peritis, post maturum examen, Elenchum quemdam, communi ipsorum consensu conceptum, et utriusque subscriptione signatum Nobis obtulerunt, in quo sigillatim continebantur materiarum seu gratiarum Apostolicarum genera: Primo quidem earum, quarum expeditionem ad dictam Secretariam Brevium Secretorum privative; secundo earum, quarum expeditionem, tam ad ipsam Secretariam, quam ad Datariam Apostolicam promiscue; tertio demum earum, quarum expeditionem ad ipsam Datariam privative spectare debere convenientius judicarunt.

Elenchus
Gratiarum
per
Secretariam
Brevium
privative
expediendi.

§. 5. Porro concessiones, et gratiæ, quarum expeditio, juxta prædictum Elenchum, Secretariæ Brevium Secretorum privative tribuitur, tales sunt: *Altaria portatilia: Altaria privilegiata: Concessionones habitus Militiæ Domini Nostri Jesu Christi, aut alterius Militiæ similis: Avocationes Causarum, et extinctiones Litium: Abbreviatoriæ Nuntiaturarum: Indulta gaudendi privilegio antianitatis pro Advocatis Consistorialibus Coadjutoribus: Creationes in Militem curatæ Militiæ, et in Comitem Palatinum: Licentiæ ingrediendi in Monasterium educationis causa: Facultates permanendi in Monasterio in habitu sæculari: Capiendi possessionem nomine Camere: Vescendi prohibitis: Brevia facultativa Magnis Magistris cujuslibet Ordinis Equestris, vel Militiæ: Benedictiones Agrorum contra Animalia nociva: Commutationes voluntatis: Confir-*

mationes Decretorum Congregationum, et Litterarum patentium Nuntiorum, aut Legatorum Sedis Apostolicæ: Commutationes Officii Divini in alias preces: Creationes in Generalem, aut alios Officiales Regulares: Clericatus Cameræ: Admissiones ad privilegia Civitatis, vulgo Cittadinanze: Deputationes Coadjutorum in Officiis et muneribus sæcularibus: Communicationes privilegiorum et Indulgentiarum: Confirmationes electionum Personarum, non tamen super re Beneficiaria: Creationes Magistrorum, Abbatum, et aliorum Graduatorum Regularium: Commissiones contra Episcopos: Dispensationes super defectu ætatis tredecim mensium, vel alterius temporis, ad effectum suscipiendi Ordines: Declarationes Cappellæ publicæ: Derogationes Fideicommissorum: Doctoratus: Deputationes Commissariorum, Visitorum, Collectorum, Auditorum, et Notariorum Nuntiaturarum et aliorum similium: Dispensationes super Bigamia, aut alio simili impedimento obsistente receptioni in Militiis, et Ordinibus Equestribus: Licentie concedendi Bona Ecclesiastica in emphyteusim ad tempus, et ad tertiam generationem, dummodo tamen Canon, aut Census annuus, summam decem ducatorum auri de Camera non excedat, prout reperitur in registis: Erecciones Marchionatus in Principatum, aut Ducatum vel Comitatum: Erecciones Montium, Collegiorum et Provinciarum pro Regularibus: Dismembrationes Conventuum ab aliqua Provincia ad effectum erigendi aliam: OEconomatus: Erecciones Archiconfraternitatum cum facultate aggregandi: Facultates Universitatibus Studiorum: Facultates Episcopis suscipiendi munus Consecrationis: Licentiæ patrocinandis in Causis Civilibus: Retinendi Famulam in Monasterio: Facultates absolvendi a casibus reservatis: Retinendi Sacrum Oleum Infirmorum: Et asservandi Sanctissimum Eucharisticæ Sacramentum: Facultates S. R. E. Cardinalium, Legatorum, Nuntiorum, et Episcoporum Pontificio Solio assistentium: Facultates

PONT.
A. VI.

assumendi nomen et Titulum Archiepiscopi, etiamsi Pallium quis non habeat : Gubernia : Indulgentiæ ordinariæ, et extraordinariæ : Indulta emittendi professionem ante completum annum Novitiatus : Emittendi pariter professionem in Conventu non destinato : Utendi Birettino : Non incedendi in habitu, ratione pensionum, juxta Constitutionem Sixti V. ad triennium : Impositiones super Ecclesiasticis : Cruciatæ : Prorogationes pensionum : Exemptiones a vectigalibus, Processionibus, et oneribus : Licentiæ ingrediendi Monasteria et pernociandi in eis : Creandi Census, eosque extinguendi : Permutationes Bonorum, non tamen super materia beneficiâ vel Ecclesiastica : Indulta capiendi possessionem post signatam supplicationem, et ante expeditionem Literarum, tam pro Episcopis, quam pro quocumque Beneficio Ecclesiastico, ad sex menses : Percipiendi fructus in absentia et non residendo : Permanendi extra Statum Ecclesiasticum : Habendi Fenestram, Cancellos, et Januam in publicis Ecclesiis : Recipiendi Sacram Communionem in privatis Domus Oratoriis : Retinendi, et legendi Libros prohibitos : Exercendi Opera servilia diebus festivis : Celebrandi in loco patrati delicti : Incedendi in habitu laicali, ad effectum dumtaxat gaudendi privilegio Fori, et retinendi pensiones, ut supra. Legitimationes : Concessionnes habendi locum in Consilio Ferrarien., aut alterius Civitatis, et Terræ Status Ecclesiastici : Dispensationes Matrimoniales pro Principibus Supremis : Oratoria privata : Creationes Prototonotariorum Apostolicorum non participantium : Prohibitiones extrahendi Libros, Paramenta, et utensilia sacra : Revocationes talium prohibitionum : Prorogationes ad tempus, non tamen ad præsentandum, aut publicandum, vel ad suscipiendos Ordines, sive aliquem gradum, juxta decretum appositum in supplicatione per Datariam : Facultates privativæ imprimendi Libros Revalidatoricæ, seu perinde valere super Brevibus jam expeditis : Loca seu Officia Quadraginta

Virorum Reformatorum status libertatis Civitatis Bononien., et resignationes eorumdem Locorum seu Officiorum: Restitutiones in integrum, dummodo non sint in materia beneficiaria: Reductiones onerum et Missarum: Concessiones privativæ venationis: Provisiones Ecclesiarum in Partibus Infidelium ad instantiam vel commodum Congregationis de Propaganda Fide, favore Vicariorum, necnon Ecclesiarum Scotiæ, et Hiberniæ, quæ a prædicta Secretaria gratis conceduntur, Auditoratus Rotæ Maceraten., Ferrarien., et Bononien.: Officia Signaturæ: Alia Officia, et munera sæcularia, quæ a Romano Pontifice Sæcularibus conferuntur, et quæ per Breve expediri consueverunt, et similia, quæ respiciunt sæcularitatem sine ulla connexionione cum re beneficiaria, cujusmodi sunt Capitaneatus, Baroncellatus, Fiscalatus, et similia; necnon Deputationes Coadjutorum in eisdem: Licentia Personis Ecclesiasticis suscipiendi tutelam Minorum, et nobilibus Mulieribus viduis suscipiendi tutelam Filiorum: Item Personis Ecclesiasticis, studendi Juri in publicis Studiorum Universitatibus: Extrahendi Reliquias: Versandi cum Hæreticis: Locandi ad tempus: et Indulta liberandi Reos pro Confraternitatibus.

ANNO
1745.

§. 6. Gratiaæ autem et concessionis, quæ tam per Secretariam Brevium prædictorum, quam per Datariam Apostolicam promiscue, juxta dictum Elenchum, poterunt expediri, sunt quæ sequuntur. *Confirmationes Contractuum, Statutorum, Privilegiorum, Ordinationum, Concordiarum, et Transactionum, tam in forma communi, quam in forma specifica: Absolutiones cum dispensationibus ad Ordines super Irregularitate proveniente ex defectu corporis, vel ex delicto, non tamen homicidii in Statu Ecclesiastico commissi: Confirmationes Decreti Judicis: Derogationes Statutorum Urbis, Spoletan., et aliarum Civitatum super excessu Dotis: Dispensationes super præmissis Irregularitatibus cum prædictis restrictivis: Extra Tempora, tam pro Italis, quam*

Item earum, quæ tam per Datariam, quam per Secretariam Brevium expediri possunt.

PONT. *pro Ultramontanis : Erectiones Confraternitatum :*
A. VI. *Indulta medendi, et exercendi Chirurgiam : Indulgentiæ perpetuæ pro Confraternitatibus : Licentiæ transeundi ad Ordinem strictiorem : Licentiæ se immiscendi in Criminalibus, et restitutiones adversus lapsum quinquennii.*

Quæcumque per Datariam tantum expediti debent. §. 7. Demum Concessioniones, et Gratiæ, quarum expeditio, juxta relatum Elenchum, Dataria Apostolicæ privative quoad Secretariam prædictam reservatur, sunt generaliter quæcumque aliæ Concessioniones et gratiæ in superioribus non comprehensæ nec expressæ; et signanter illæ omnes, in quarum expeditione, de stilo et consuetudine immemorabili, solvenda est Compositio in ipsa Dataria, aut Taxa Cancellariæ, sive Jocalium.

Pontifex confirmat relatum divisionem, et privativam inter dicta Officia respective constituit §. 8. Nos igitur, quum præmissam materiarum, et gratiarum Apostolicarum divisionem et partitionem justa lance liberaverimus, eandemque rationabilem, et æquitati consonam, et tam Secretariæ et Dataria prædictarum juribus congruentes distinguendis, quam Camera et Cancellariæ Apostolicarum, illarumque respective Ministrorum, Officialium, et Collegiorum indemnitatibus conservandis et stabiliendis, aptam opportunamque agnoverimus; non modo ipsam, prout superius expressa est, ratam et gratam habemus; verum etiam perpetuæ ipsius firmitati, et observantiæ consulere et providere volentes, motu proprio, et ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostris, eandem, Apostolica Auctoritate, tenore præsentium, in perpetuum approbamus et confirmamus, illique inviolabilem Sanctionis Nostræ firmitatem et robur adjicimus. Decernentes, et eadem auctoritate statuentes, quod gratiæ et concessioniones Apostolicæ alterutri ex Secretaria Brevium, et Dataria prædictis privative, ut præmisimus, attributæ, si quas forte per alterum ex dictis Officiis, contra hujusmodi partitionis et divisionis præscriptum, expediti quocumque in posterum contingat; necnon ipsæ Literæ Apo-

Sub pœna nullitatis expeditionum.

ANNO
1745.

stolicæ super iisdem confectæ, nullitatis et invaliditatis vitio subiaceant : prout nos illas ex nunc, prout ex tunc, et e contra, tamquam non rite et legitime, seu etiam nullo modo expeditas, processusque forsitan habitos vel habendos per easdem cum omnibus et singulis inde quomolibet secutis et sequendis, dicta Apostolica auctoritate, ipsarum tenore præsentium, annullamus, irritamus, et invalidamus, neminique ad quemcumque effectum ullatenus suffragari posse decernimus.

§. 9. Quamobrem iisdem Dominico Cardinali, et Magistro Joanni Jacobo Dataro, eorumque pro tempore in muneribus hujusmodi respective Successoribus, per easdem præsentibus districtè præcipimus et injungimus, ut ipsi in posterum in quarumcumque gratiarum et concessionum Apostolicarum expeditione, superius præscriptam divisionem et partitionem præ oculis habentes, eam firmiter observent, ac ab omnibus et singulis sibi respective subjectis Personis, Officialibus, vel Ministris inviolabiliter observari faciant. Et pro hujusmodi observantia, omnes et quascumque petitiones, aut supplicationes pro impetratione gratiarum in alterutro ex dictis Officiis per Sollicitatores Agentes, negotiorum Expeditores, aut alios quoscumque, contra præscriptæ petitionis normam, forsitan porrectas et præsentatas, seu quandocumque porrigendas et præsentandas, ad alterum ex eisdem Officiis, ad quod, juxta præmissæ partitionis continentiam, pertinere dignoscuntur, fideliter dirigant, et remittant : Non obstantibus aliis quibuscumque ipsarum petitionum, aut supplicationum remissionibus, quæ forsitan ab alio quolibet ex Nostris Administris et Officialibus, etiam a Secretaria Nostra supplicum Libellorum, ac Nostro et Romani pro tempore Pontificis nomine, ac etiam a quacumque ex Congregationibus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium emanaverint, vel extortæ fuerint. Nos enim remissiones ejusmodi, contra memoratæ par-

Jubet
supplica-
tiones di-
rigi ad
quem de
jure.

Non ob-
stantibus
remissio-
nibus ali-
unde ob-
tentis nisi
præsen-
tibus legi-
time de-
rogatum fue-
rit.

PONT. titionis præscriptum quomodolibet pro tempore
A. VI. emanatas, vel obtentas, nisi illæ de speciali
 Nostro aut Successorum Nostrorum mandato,
 expressam ipsarum præsentium derogationem
 contineant, tamquam per errorem factas, sive
 per subreptionem aut obreptionem obtentas,
 ab ipsis Brevium Secretario, atque Datario,
 eorumque Successoribus prædictis, omnino
 spernendas, et nullatenus attendendas fore de-
 claramus.

Clausulæ salutares. §. 10. Præsentis quoque Literas de subre-
 ptionis, obreptionis, aut cujuscumque nullita-
 tis vel invaliditatis vitio, intentionisque Nostræ,
 ac quocumque alio defectu, etiam ex eo, quod
 in præmissis quomodolibet interesse habentes,
 vel habere prætendentes, illis non consenserint,
 ac ad ea vocati, et auditi non fuerint, vel
 quocumque alio colore, prætextu, occasione,
 vel causa, a quoquam notari, impugnari, in
 jus vel controversiam revocari nullatenus un-
 quam posse, sed eas semper et perpetuo validas,
 firmas, et efficaces esse et fore, suosque plena-
 rios et integros effectus sortiri et obtinere, ac
 ab omnibus et singulis, ad quos spectat et
 spectabit quomodolibet in futurum, inviolabi-
 liter observari: Sicque et non aliter in præ-
 missis per quoscumque Judices Ordinarios aut
 Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici
 Auditores, ac prædictæ S. Rom. Ecclesiæ Car-
 dinales, et alios quoscumque quavis auctoritate
 et potestate fungentes et functuros, sublata eis
 et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, de-
 clarandi, et interpretandi facultate, judicari,
 declarari, et interpretari debere, et si secus
 super his a quoquam quavis auctoritate scien-
 ter vel ignoranter contigerit attentari, irritum
 et inane decernimus.

**Deroga-
 tiones.** §. 11. Non obstantibus quibusvis Constitutio-
 nibus et Ordinationibus Apostolicis, ac quate-
 nus opus sit, de non tollendo jure quæsito,
 aliisque Nostris et Cancellariæ Apostolicæ Regu-
 lis, necnon Privilegiis, Indultis, facultatibus, et

Literis Apostolicis ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali Brevium prædictorum Secretario, ac Datario seu Pro-Datario pro tempore existentibus, quomodolibet, et ex quacumque causa hic forsân de necessitate exprimenda, respective forsân concessis, approbatis, et innovatis, usibus quoque, stilis, tolerantis, permissionibus, consuetudinibus etiam diuturnis et inveteratis, in contrarium præmissorum quomodolibet forsân facientibus, vel extantibus. Quibus omnibus et singulis, illorum omnium et singulorum tenores etiam veriores præsentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, illis aliàs in suo rebore permansuris, ad præmissorum effectum, specialiter et expresse, motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus, derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

ANNO
1745

§. 12. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostræ approbationis, confirmationis, constitutionis, irritationis, annullationis, præcepti, statuti, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Sanctio

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quinto, sexto Kal. Decemb. Pontificatus Nostri Anno VI.

Dat. die
26. Nov.
1745.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 9. Decembris ejusdem Anni.

PONT.
A. VI.

CXLVI.

CIVIUM ROMANORUM

Gradus certa ratione distinguuntur: Nobilium Ordo, et Nobilium Conscriptorum numerus designatur; ac methodus præscribitur in cooptatione aliorum Nobilium deinceps servanda.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

EXORDIUM. Pontificis studium de Urbis utilitatibus et ornamentis.

URBEM Romam Imperii quondam amplitudine toto Terrarum Orbe clarissimam, nunc autem, Sacerdotalis fastigii Sede, atque præcipuo religionis domicilio, longe clariorem, dum, in subeundo Sacrosancti Apostolatus onere, unà cum reliquis Ecclesiasticæ Ditionis Civitatibus et Provinciis, in potestatem et fidem Nostram reciperemus; statim intelleximus id Nobis negotii datum esse, ut eam imperio Nostro non modo tutam atque beatam, sed etiam honestam atque omni ex parte illustrem, quantum in Nobis esset, servare et præstare niteremur. Quod quum, pro singulari Nostro erga eandem Almam Urbem amore, vel potius pietate ab ineunte ætate animo Nostro concepta, ac toto vitæ cursu, in ipsa plerumque Urbe a Nobis honorifice jucundeque transacto, in dies aucta et confirmata, libentissime curandum, et pro viribus efficiendum susceperimus; difficile dictum est, et tamen aliqua etiam ex parte satis cognitum atque testatum, quot et quam assiduas curas, cognitiones, expensas, in duplicem hu-

jusmodi propositi Nobis Officii scopum ad hunc diem conferre debuerimus. Quoniam vero assumptum paterno studio opus non intermittere, sed ad finem usque urgere et promovere, auxiliante Domino, firmum et constitutum habemus; nunc unum potissimum, ad conservandum augendumque ipsius Urbis Nostræ splendorem et decus; in illius constitutione reformandam Nobis esse, atque emendandam statuimus; quod pluries mirati sumus, non satis distinctos in ea esse Civium gradus, nec certos adesse et præstitutos limites, quibus Nobilium Romanorum Coetus a reliquis Civium et Incolarum Ordinibus discerneretur. Et sane in omnibus recte constitutis Civitatibus hujusmodi Ordinum et graduum distinctio, tam municipalium Legum et Statutorum præscripto, quam ipsa Principum voluntate et auctoritate diligentissime custodiri, atque servari consuevit: idque ad utilitatem et decus Reipublicæ magnopere pertinere existimatur: propterea quod hominum animis id veluti insitum atque innatum videtur; ut si qua potissimum laus in Familia aliqua floruerit, hanc ferè qui sunt ejus stirpis, vel ipso naturæ ductu, vel patriæ virtutis memoria et sermonibus hominum excitati, cupidissime prosequantur. Quapropter non solum decere, sed etiam expedire judicavimus hujusmodi certam in Romana Urbe distinctionem Ordinum a Majoribus neglectam, aut multis modis, hominum fraude, turbatam, accuratius stabilire.

§. 1. Cumque magis aptam viam, atque rationem ad inventas pridem inordinationes tollendas; simulque in posterum præcavendas, inire ouperemus; mandavimus dilecto Filio Nostro Prospero Sancti Georgii in Velabro Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Diacono Cardinali Columna nuncupato, ut ipse cum dilectis Filiis tunc existentibus Conservatoribus Cameræ Urbis prædictæ, et quatuor præterea Romanis Civibus Nobili loco natis, prudentia et rerum usu præstantibus, a Nobis designatis, de tota re ma-

ANNO
1745.

Civium
Ordines
in Urbe
aptius di-
stinguere
statuit.

Concilia
hac de re
habita.

PONT. turo consilio deliberaret. Is vero, prædictis
 A. VI. omnibus plurium mensium spatio frequenter
 coram se congregatis, atque auditis, quum eorum
 sententias diligentissime enucleatas atque
 digestas, iudicio Nostro detulisset; Nos demum
 omnibus liberatis atque perpensis, motu proprio,
 et certa scientia, infrascripta mandata atque
 præcepta inviolabiliter in posterum observanda,
 ad perpetuam Urbi dignitatem asserendam,
 Apostolicæ potestatis plenitudine edere atque
 sancire decrevimus.

Adscripti §. 2. Cum itaque, sicut accepimus, plures
 inter Ci-olim fuerint, et nonnulli adhuc forsitan existant,
 ves, non qui adeptis tantummodo Romanæ Civitatis ju-
 ideo No-ribus, se tamquam de Nobilium Romanorum
 biles cen-ri de-Cœtu jactare, atque etiam in publicis Actis,
 seri de-et scriptis, seu monumentis, hujusmodi Nobilium
 hent. titulo et nomine semetipsos decorare, et
 ab aliis compellari facere non dubitaverint;
 freti fortasse aliqua expressionum et clausularum
 exuberantia, qua in concessæ sibi Civitatis
 Diplomatis honestari, et cumulari meruerint;
 Nos in primis decernimus atque statuimus,
 nemini licuisse, aut licere, Nobilibus Romani
 gradum aut honores et privilegia sibi arrogare,
 quem constet a Conservatoribus pro tempore
 Cameræ Urbis prædictæ Romana tantummodo
 Civitate donatum fuisse, neque deinceps ad
 superiores honores, ut infra, adscendisse;
 sed illos dumtaxat, et non alios, pro veris
 Nobilibus Romanis nunc quidem haberi volumus,
 et reputari, quorum infra seriem et qualitates
 exhibebimus; non obstante quacunque
 hujusmodi nominis usurpatione, vel præ-
 tensa etiam longissimi temporis possessione,
 seu quasi; et non attentata qualibet
 expressionum amplitudine aut clausularum
 exuberantia, quæ in eorum receptionis
 Diplomatis, etiam ipsorum, vel Progenitorum
 suorum merito intuitu, adscripta, inserta,
 seu adjecta fuerit; quam quidem ipsis
 decernimus nullum tribuere gradum
 majorem ea Civitate, quam

ANNO
1745.

ex ipsis Camerae Capitolinae Tabulariis, in quæ successivis temporibus, de mandato Concilii Generalis, nomina Civium adscriptorum sive creatorum referuntur, eisdem concessam fuisse dignoscitur. Quapropter volumus et mandamus, novum confici Librum, seu Regestum, in quo omnium hujusmodi creatorum Civium nomina, sub simplici Civium Romanorum denominatione et titulo describantur; atque hujusmodi dumtaxat Librum, seu Regestum, de cætero attendi debere; Nullatenus vero præfata Diplomata; quæ omnia et singula, pro eo quod pertinet ad Patriciatus, sive Nobilitatis concessionem in ipsis forte enunciata, prædictis motu, scientia, atque auctoritatis Nostræ plenitudine annullamus, et irritamus, et nemini ad hujusmodi effectum, sive ad nobilitatis probationem, ullibi, aut ullo unquam tempore suffragari decernimus.

Eorum nomina inter Civis simpliciter referenda.

Diplomata Nobilitatis contra formam Decret. concessa annullantur

§. 3. Porro Nobilitatis Romanæ gradum et honores iis tantummodo jure competere, ac in posterum deferri volumus atque statuimus, qui vel ipsi, vel ipsorum Progenitores ad hunc diem, Conservatorum Camerae Capitolinae, aut Priorum Capitum Regionum Urbis, Officia et munera gessisse comperti fuerint; aut qui deinceps ad eandem Romanam Nobilitatem rite admissi, et præviis probationibus, ut infra, faciendis, adscripti fuerint. Qua de re quum ad habendam certam eorum seriem, qui prædictis Conservatorum aut Priorum muneribus atque honoribus hucusque functi fuerunt, Libros, et Fastos Capitolinos accuratissime inspici et describi jusserimus; infrascriptæque Familiae Civium Nobilium tam Romanæ, quam aliarum Civitatum Italicarum, repertæ fuerint; Nos easdem Familias ad hujusmodi munera et honores olim admissas, quarum scilicet descendentes masculos, sive fœminas extare accepimus, præsentibus Nostris Literis adnotamus.

Qui Nobiles Romani habendi sint

PONT.
A. VI.

Elenchus
Familia-
rum re-
quisitis
qualitati-
bus gau-
dentium.

4. EARUM IGITUR SERIES HÆC EST.

<i>Abbati.</i>	<i>Capponi.</i>
<i>Acciajuoli.</i>	<i>Capranica.</i>
<i>Accoramboni.</i>	<i>Carandini.</i>
<i>Alberici.</i>	<i>Cardelli.</i>
<i>Alberici.</i>	<i>Carpegna.</i>
<i>Alberini.</i>	<i>Casali.</i>
<i>Aldrovandi.</i>	<i>Cavalieri.</i>
<i>Amadei.</i>	<i>Cavalletti.</i>
<i>Americi.</i>	<i>Caucci.</i>
<i>Androsilla.</i>	<i>Cellesi.</i>
<i>Androsilla.</i>	<i>Cenci.</i>
<i>de Angelis.</i>	<i>Cenci.</i>
<i>Anguillara.</i>	<i>Cerri.</i>
<i>Annibali.</i>	<i>Ceva.</i>
<i>Antamori.</i>	<i>Chigi Montoro.</i>
<i>Aquilani.</i>	<i>Ciccolini.</i>
<i>Astalli.</i>	<i>del Cinque.</i>
<i>d' Aste.</i>	<i>Ciogni.</i>
<i>d' Aste.</i>	<i>Circi.</i>
<i>degli Atti.</i>	<i>Collicola.</i>
<i>Baldassini.</i>	<i>Colonna.</i>
<i>Bentivogli.</i>	<i>Correa.</i>
<i>Bentivogli.</i>	<i>Costaguti.</i>
<i>Bernardini.</i>	<i>Cremona.</i>
<i>Bernini.</i>	<i>Crescensi.</i>
<i>Bichi.</i>	<i>Curti.</i>
<i>Boccapaduli.</i>	<i>Dandini.</i>
<i>Bolognetti.</i>	<i>del Drago.</i>
<i>Bonaccorsi.</i>	<i>Eustachi.</i>
<i>Bonarelli.</i>	<i>Fagnani.</i>
<i>Bonecchi.</i>	<i>Falconieri.</i>
<i>Bufalini.</i>	<i>Fani.</i>
<i>del Bufulo.</i>	<i>Fantuzzi.</i>
<i>Buratti.</i>	<i>Febei.</i>
<i>Bussi.</i>	<i>Filonardi.</i>
<i>Butii.</i>	<i>Fioravanti.</i>
<i>Caccia.</i>	<i>Florenzi.</i>
<i>Caffarelli.</i>	<i>Fonseca.</i>
<i>Capizucchi.</i>	<i>Frangipani.</i>

ANNO
1745.

<i>Gabrielli.</i>	<i>Olgiati.</i>
<i>Gabrielli.</i>	<i>Origo.</i>
<i>Galli.</i>	<i>Orsini.</i>
<i>Gavotti.</i>	<i>Ottieri.</i>
<i>Genga.</i>	<i>Palagi.</i>
<i>Gentili.</i>	<i>Paleotti.</i>
<i>Ghistieri.</i>	<i>Palombara.</i>
<i>Ginnasi.</i>	<i>Papi.</i>
<i>Giori.</i>	<i>Paracciani.</i>
<i>Gottifredi.</i>	<i>Parenzi.</i>
<i>Grassi.</i>	<i>Passerini.</i>
<i>Grassi.</i>	<i>Passionei.</i>
<i>Grillo.</i>	<i>Patrizi.</i>
<i>Gualtieri.</i>	<i>Petroni.</i>
<i>Incoronati.</i>	<i>Pierleoni.</i>
<i>Inghirami.</i>	<i>della Porta.</i>
<i>Lancetta.</i>	<i>del Pozzo.</i>
<i>Lercari.</i>	<i>Raggi.</i>
<i>Maccarani.</i>	<i>Rasponi.</i>
<i>Macchiavelli.</i>	<i>Ravenna.</i>
<i>Mandosi.</i>	<i>Ricci.</i>
<i>Manfroni.</i>	<i>Roberti.</i>
<i>Mantica.</i>	<i>Rocchi.</i>
<i>Marciano.</i>	<i>Rocci.</i>
<i>Marcolini.</i>	<i>Rondanini.</i>
<i>Mariacotti.</i>	<i>Rosolini.</i>
<i>Massimi.</i>	<i>de Rossi.</i>
<i>Massimi.</i>	<i>de Rossi.</i>
<i>Melchiorri.</i>	<i>Sacchetti.</i>
<i>Mellini.</i>	<i>Sacrati.</i>
<i>Mignanelli.</i>	<i>Sacripanti.</i>
<i>Molara.</i>	<i>Sampieri.</i>
<i>del Monte.</i>	<i>Scarlatti.</i>
<i>Montecatino.</i>	<i>Serlupi.</i>
<i>Moroni.</i>	<i>de Signoribus.</i>
<i>Muti.</i>	<i>Sinibaldi.</i>
<i>Muti.</i>	<i>Soderini.</i>
<i>Nari.</i>	<i>Soderini.</i>
<i>Negrone.</i>	<i>Sorbolongi.</i>
<i>Nunez.</i>	<i>Spada.</i>
<i>Nunez.</i>	<i>Spada.</i>
<i>Nuzzi.</i>	<i>Stati.</i>
<i>Olivieri.</i>	<i>Tanara.</i>

PONT.
A. VI.

Turugi.
Theodoli.
Testa.
Testa Piccolomini.
Tibaldeschi.
Tbmati.
Torres.
Varani.
Vecchiarelli.

Vermiglioti.
Verospi.
della Vetera.
Vettori.
Vidaschi.
Vitelleschi.
Zambeccari.
Zizanni.

Nobilium Libercon- §. 5. Itaque volumus et mandamus peculia-
fici et ser- rem quemdam Librum, seu Regestum confici
vari jube- in Capitolino Tabulario deinceps asservandum,
tur. in quo cum assistentia Dilectorum Filiorum Con-
servatorum Camerae praedictae, et Prioris Ca-
pitum Regionum Urbis nunc et pro tempore
existentium, per manus Dilecti pariter Filii
nunc et pro tempore existentis Scribae Senatus
Participantis nuncupati, describantur tam om-
nes et singuli praemissi, quam alii deinceps in
Civium Nobilium Romanorum ordinem rite, ut
infra, cooptandi.

Liber
quoque
et Urna
LX. No-
bilium
Conscri-
ptorum
institut-
tur.

§. 6. Praeterea motu, scientia, et potestate
similibus, ex Familiis superius enunciatas cer-
tum et constantem numerum sexaginta Fami-
liarum, et non ultra, designari volumus, quas
quidem Nos pro prima vice, ut infra, designa-
mus; quae Familiae Civium Nobilium Romano-
rum *Conscriptorum* appellari debeant, quaeque
per manus praedicti Scribae Senatus, et cum
assistentia, ut supra, describantur, in alio pe-
culiari Libro, in Archivo Capitolino pariter as-
servando; earum vero nomina Tabellis, seu
Chartulis inscripta in Urna quadam, vulgo
Bussolo, includantur, ad effectus infra di-
cendos.

Nobiles
Conscri- §. 7. Nomina igitur Familiarum Civium No-
pti a Pon- bilium Romanorum Conscriptorum, quae a No-
tificae de- bis designantur, sunt quae sequuntur.
signati.

Accoramboni, Marius.
Anguillara, Carolus.

Astalli,

Astalli, Tiberius.
d' Aste, Franciscus.
d' Aste, Mauritius.
Bichi, Carolus.
Boccapadali, Petrus.
Bolognetti, Jacobus.
Bonarelli, Petrus.
del Bufalo, Hyacinthus.
Bussi, Raynerius.
Capizucchi, Marius.
Capponi, Alexander.
Capranica, Camillus.
Cardelli, Antonius.
Carpegnu, Franciscus.
Casali, Alexander.
Cavalieri, Æmilius.
Cenci, Virginius.
Cenci, Christophorus.
Ceva, Hortensius.
Chigi Montoro, Joannes.
Costaguti, Joannes Georgius.
Crescenzi, Virgilius.
del Drago, Paulus.
Falconieri, Horatius.
Filonardi, Scipio.
Frangipani, Pompejus.
Gabrielli, Angelus.
Gabrielli, Antonius.
Gavotti, Stephanus.
Grassi, Marcus Antonius.
Maccarani, Joseph.
Mariscotti, Horatius.
Massimi, Camillus.
Massimi, Franciscus.
Melchiorri, Joannes Baptista.
Mignanelli, Jacobus.
Molara, Terentius.
Muti, Innocentius.
Muti, Vincentius.
Nari, Fabritius.
Olgiati, Joannes Baptista.
Origo, Vincentius.

POST.
A. VI.

Orsini, Benedictus.
Ottieri, Lotarius.
Palombarà, Maximilianus.
Patrizi, Patritius.
Petroni, Alexander.
Raggi, Thomas.
Ricci, Julius.
Sacchetti, Joannes Baptista.
Sampieri, Joannes Baptista.
Serlupi, Hieronymus.
Soderini, Nicolaus.
Spada, Clemens.
Theodoli, Hieronymus.
Verospi, Hieronymus.
Vettori, Franciscus.
Vitelleschi, Franciscus.

Ratio §. 8 Ut autem in posterum nulli liceat in-
 servanda digno in Civium Nobilium Romanorum Tabulas
 in adscri- irreperere, quoties aliquis ejusdem Urbis, sive
 ptioneNc- alterius Civitatis Civis, petierit se, suamque
 bilium. Familiam in hujusmodi Nobilium Romanorum
 Ordinem adscribi; volumus, ut quatuor ex præ-
 fatis Nobilibus Conscriptis, quorum nomina
 singulis vicibus, coram Conservatoribus, et Re-
 gionum Priore pro tempore existentibus, a
 Scriba Senatus Participante ex prædicta Urna
 sorte extracta fuerint, qui nimirum in hujus-
 modi respective Familiis personam capitis ge-
 nere dignoscantur, dummodo tamen xx. ætatis
 suæ annum expleverint, ipsius postulantis, ejus-
 que Familiæ conditiones et qualitates diligenter
 inquirent, ac de iis ad Congregationem ex in-
 frascriptis personis compositam, nimirum ex
 tribus pro tempore Conservatoribus prædictæ
 Cameræ, et Priore Capitum Regionum Urbis,
 necnon duobus Sindicis, ipsisque quatuor No-
 bilibus Conscriptis, ut supra, extractis, et
 Scriba Senatus Participante, dummodo is ex
 Civium Nobilium Romanorum cœtu existat,
 (cui quidem Congregationi privativum jus et
 auctoritatem cognoscendi de hujusmodi Nobi-

lium receptionibus harum serie perpetuo attribuimus), exactissime et verissime referant. Quod si ab hujusmodi postulante per authentica documenta probatum fuerit, tam suam, suique Patris stirpem, quam Matris, et Aviae paternae, atque maternae Familias, integro centum annorum decursu, sive Romae, sive in aliis Civitatibus, ut supra, in Nobilitatis splendore et juribus versatas esse; vel etiam, quod attinet ad Familias Matris, aut Aviae paternae, sive maternae, eas de numero Familiarum Nobilium Almae Urbis praedictae, juxta praesentium Litterarum tenorem et dispositionem, existere; atque haec omnia, iis, qui praedictam Congregationem constituent, majori scilicet ipsorum numero per secreta suffragia in affirmativam consentiente, probata fuerint; tunc volumus ipsius postulantis nomen, eadem Congregatione praesente, per manus praedicti Scribae Participantis, Civium Nobilium Romanorum Albo adscribi, ejusdemque receptionis decretum, una cum omnibus authenticis monumentis ad Nobilitatis probationem ab eo prolatis, in Tabularium Capitolinum inferri. Publicum vero Diploma Nobilitatis Romanae eidem concessae, juxta formam inferius praescribendam, confici, ipsique nuper adscripto tradi mandamus.

§. 9. Nec alia prorsus ratione agendum esse decernimus, quoties, deficiente aliqua ex Familiis Nobilium Conscriptorum superius enunciatis, aliam in eum numerum deinceps adscisci oporteat. Volumus nimirum, quatuor, ut supra, ex praefata Urna extrahi, qui postulantium qualitates, et probationes ab his afferendas, examinent; et ad praedictam Congregationem de praemissis judicaturam distincte referant; ad hoc ut illius nomen, qui dignus habitus fuerit in locum vacantem subrogari, in praefato peculiari Libro adscribatur, Urnaeque praedictae includatur; ac documentis ab eo productis, Decretoque desuper condito, in Archivum relatis, ipsius Decreti exemplum, juxta

ANNO
1745.
Probationes ad
hunc effectum con-
ficiendae.

Quomodo
suppleri
debeat nu-
merus No-
bilium
Conscrip-
torum.

PONT. aliam formam inferius pariter præscribendam,
 A. VI. eidem expediatur. Verum, ut quis, eveniente
 Requisite. hujusmodi loci vacatione, in numerum Civium
 Nobilium Conscriptorum recipi valeat, hoc in-
 super requirimus, ut nempe ipsius Familia in-
 ter Nobiles Romanas jam pridem adscripta sit,
 et fixum in ipsa Urbe Domicilium habeat; ac
 præterea illibatam ducentorum annorum, tam
 in paterna, quam in materna, et Avix pater-
 næ, maternæque stirpibus Nobilitatem, authen-
 ticas, ut supra, probationibus demonstret; Si
 quis autem requisitas probationes quoad pater-
 nam Familiam perfecerit; Matrem vero suam,
 vel Aviam paternam, sive maternam, ex aliqua
 ex Familiis Nobilium Conscriptorum esse aut
 fuisse demonstret, nolumus alias ultteriores pro-
 bationes, quoad hujusmodi Maternæ, aut alteru-
 trius Avix Familiarum nobilitatem, ad effectum
 de quo agitur, ab eo requiri. Quod si inter
 eos, qui se posterosque suos in deficientis Fa-
 miliæ locum subrogari petierint, aliquis sit, qui
 ex eadem gente, diversa vero stirpe, originem
 ducere se ostendat; volumus hunc, modo nul-
 lam in sua stirpe labem contra requisitæ Nobi-
 litatis candorem contraxerit, cæteris omnibus
 postulantis anteferri. Eos vero, qui non ex
 defectu probationum repulsam tulerint, sed pro-
 pter debitam alteri prælationem, in certum il-
 lum atque constantem Nobilium Conscriptorum
 numerum admitti nequiverint, eveniente alte-
 rius loci vacatione, ab onere novas conficiendi
 probationes absolvimus, dummodo relictis in
 Archivo Capitolino probationibus semel reco-
 gnitis et approbatis, neque se postmodum, ne-
 que Familiam suam dedecore ullo, aut imparis
 affinitatis contractæ vitio, foedatam fuisse de-
 monstrant.

De omni-
 bus judi-
 candum
 ad nor-
 mam ju-
 ris, et
 Constitu-
 tionum
 Apostoli-
 carum.

§. 10. Qui vero sint Nobilitatis tituli, qui-
 bus tam personæ, quam Familiæ illustrantur;
 quæ probationes legitimam fidem facientes;
 quidve dicendum sit Familiarum Nobilitati of-
 ficere, earumque splendorem obscurare; id ex

juris communis, Statutorum, et Constitutionum atque Ordinationum Apostolicarum præscripto colligendum, et judicandum decernimus; mandantes, ut Familiæ Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum in Petri Cathedra pro tempore sedentium, prædicto Civium Nobilium Romanorum Ordini, nullis requisitis probationibus, quamprimum adscribantur.

§. II. Ut vero hujusmodi Nobilium Romanorum Ordinis decus, adeoque ipsius Urbis dignitas, firmiter stabilisque consistant, hoc speciali Privilegio universum Civium Nobilium cœtum Apostolica liberalitate donamus, ut ne quis in posterum ad Officia et Munera Conservatorum Camerae Capitolinae, aut Prioris Capitem Regionum Urbis, vel Magistrorum Viarum, sive Consulium Artis Agriculturæ, vel demum Curatorum publicorum Ædificiorum Urbis, *Fabriceriorum* nuncupatorum, a Nobis institutorum, eligatur et deputetur, neque in numerum quinquaginta Consiliariorum Sede Apostolica vacante assumatur, nisi de Civium Nobilium Romanorum superius enunciatorum, aut deinceps rite adscriptorum, Ordine et cœtu existat; Sindici vero, qui a Conservatoribus prædictis in eorum Congregatione Oeconomica pro tempore eligi et deputari debent, consuetis modo et forma extrahantur ex prædicta Nobilium Conscriptorum Urna, quam quidem subrogari mandamus loco alterius cujuscumque Urnae, seu *Bussolo*, hactenus ad hujusmodi effectum adhibiti. Mandantes propterea Ven. Fratri Nostrò Annibali Episcopo Portuen. S. R. E. Cardinali Sancti Clementis nuncupato ejusdem S. R. E. Camerario, necnon Dilecto Filio Nostro Sylvio Tituli Sanctæ Priscæ ipsius S. R. E. Presbytero Cardinali de Valentibus etiam nuncupato Nostro Secretario Status, ipsisque Dilectis Filiis Conservatoribus Camerae Urbis prædictæ, et Priori Capitem Regionum, eorumque in prædictis Officiis et Muneribus respective Successoribus, aliisque omnibus et singulis, ad quos

ANNO
1745.

Familia
Roman.
Pontificum pro
tempore,
Nobilium
Ordini adscriban-
tur.

Aliquot
Officia No-
bilibus
privative
conferenda.

Sindici
extrahantur ex Urna Nobb.
Conscriptorum.
In adscriptione Civium serventur Statuta Urbis.

PONT. spectat, seu pro tempore spectabit in futurum,
 A. VI. ut in præfatis Electionibus et Deputationibus,
 hanc Decreti Nostri formam præ oculis habeant,
 et adamussim observent.

Mandata pro præmissorum executione. §. 12. Demum quod pertinet ad creationes Civium Romanorum, volumus, ut ea, quæ in Statutis ejusdem Almæ Urbis a fel. record. Gregorio Papa XIII. aliisque Prædecessoribus Nostris, approbatis et confirmatis, circa largitionem et communicationem Civitatis hujusmodi, præscripta sunt, exacte perpetuo serventur et impleantur.

Nihil innovetur in regimine Urbis, et Camerae Capitolinæ. etc. §. 13. Per hæc autem, quæ ad congruam certamque Civium Nobilium in Urbe Romana distinctionem, eorumque Ordinis decus, provide statuimus, non intendimus peculiare aliquod Corpus, seu Collegium, aut Magistratum Civium Romanorum Nobilium, vel Nobilium Conscriptorum, erigere aut constituere, cujus aliqua esse debeat in Urbe jurisdictio, jus, et auctoritas, extra præmissa; quodque Tribunal aliquod seu peculiare Sigillum, aut Archivum habere valeat, et retinere; neque de aliis quibuscumque rebus Decreta condere, aut publicare; vel ullum imperii actum in Officiales, et Ministros Camerae Capitolinæ, sive in alios quoscumque, exercere: Sed ipsius Camerae Capitolinæ, ejusque Tribunalium, et Officiorum regimen, eodem, quo ad hunc diem, modo, et forma, administrari jubemus. Atque insuper non alios in Consilio Generali (consuetis tantummodo temporibus, et occasionibus, convocando) adesse, aut suffragium ferre permittimus, præter eos, quos retroactis temporibus hujusmodi jure pro tempore gavisos esse dignoscitur: Districte inhibentes, ea lege, quæ de Majestate est, ne ipsi prædicti Cives Nobiles, aut Nobiles Conscripti, conventus communes habere, aut in Consilium, sive in Congregationem, extra casus, et præter numerum superius enunciatos atque præscriptos, convenire, vel aliqua communi nomine statuere aut decernere,

sine prævio Nostro, et Successorum Nostrorum assensu et beneplacito, ullo unquam tempore possint, aut valeant. ANNO
1745.

§. 14. Decernentes easdem præsentis Literas, et in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod omnes vel singuli supradicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet jus vel interesse habentes, seu habere prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præminentia, vel dignitatis, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales prædicti, seu alia specifica, et individua mentione, et expressione digni existant, eisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati seu auditi fuerint, tametsi suorum indultorum, facultatum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari semel, vel pluries quoquo modo debuissent, aut ex alia quantumvis juridica et privilegiata causa, colore, prætextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, et substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, seu in controversiam vocari nullatenus posse, sed semper et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere debere, et ab omnibus, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari.

§. 15. Sicque, et non aliter per quoscumque Judices Ordinarios; vel Delegatos, quavis auctoritate, præminentia, aut potestate fungentes et functuros, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos. sublata eis, et eorum cuilibet, quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, judicari, et definiri debere; irritum quoque, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Aliter
judicari
prohibe-
tur, cum
Decreto
irritanti.

PONT. §. 16. Non obstantibus Nostra, et Cancellaria Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, nec non aliis Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, ac prædictæ Almæ Urbis Nostræ, ejusque Cameræ, et Magistratum Populi Romani, Statutis, usibus, styli, et consuetudinibus etiam immemorabilibus, Privilegiis quoque, Facultatibus, Indultis, seu Diplomatum, quibuslibet personis sub quacumque forma, et expressione concessis; omniumque præmissorum, etiam juramento, vel Apostolica Auctoritate, seu quavis firmitate alia roboratis, confirmationibus, et innovationibus; quibus omnibus, et singulis, ad præmissorum effectum dumtaxat, illis aliàs in suo robore permansuris, motu, et scientia, et potestate prædictis, amplissime ut præfertur, derogamus, et derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Diplomatum expediendorum certa forma statuitur. §. 17. Cæterum Diplomatum, quæ in concessione Civitatis, quæque in adscriptione Nobilium, expedienda erunt, exempla subjicimus, quæ quidem sub eadem invariabili forma Typis imprimi, et in singulis respective casibus tum a Conservatoribus pro tempore Cameræ Urbis prædictæ, tum etiam a Scriba Senatus Participante subscribi, et publico S. P. Q. R. signo muniri mandamus. Decretorum quoque in Nobilium Conscriptorum cooptatione conficiendorum authentica exempla, juxta aliam formam pariter infra subjectam, ab eodem Scriba Participante subscribi, eodemque publico signo firmari volumus, et jubemus.

Diploma in creatione Civium Romanorum expeditur. §. 18. Forma igitur Literarum seu Diplomatum in Creatione Civium Romanorum expeditur, hæc est:

vis Romani.

BENEDICTO XIV.

Pontifice Maximo sedente, Anno VI.

— *Conservatores Cameræ Almæ Urbis — Officiosam erga Populum Romanum, utilemque Urbi Nostræ adfectionem, cujus non obscura ad hunc diem specimina dedit N. congruis muneribus, et præmiis ornare decrevimus. Itaque placuit ipsum N., Filios, Posterisque ejus, in Civium Romanorum numerum cooptari: ipsum, filios, posterisque ejus Civium Romanorum Tabulis adscribi; eidemque tradi publicas Literas, quarum auctoritate omnibus pateat, ipsum cum filiis, posterisque suis, studio nostro, jussu mandatoque Populi Romani, Civitate nostra donatum, hujus Privilegii ergo, omnibus Civium Romanorum jure cum cæteris Civibus æqua lege gaudere, in fide et clientela Populi Romani. Actum in Capitolio Kalendis etc. MDCC. etc. — Nomina Conservatorum Cameræ Urbis — N. N. Scriba Senatus.*

§. 19. Forma vero Diplomatum expedien. in receptione Civium Nobilium Romanorum talis est:

Diploma
in crea-
tione No-
bilis Ro-
mani.

BENEDICTO XIV.

Pontifice Maximo sedente, Anno VI.

— *Conservatores Cameræ Almæ Urbis. — Cum Magistratus Populi Romani N. N. etc. et NN. N. N. Nobiles Romani Conscripti, inquisitores sortito electi, convenissent in Ædibus Capitolii, ibique verba facta essent de N. spectatis virtutibus, ejusque adfectione erga Populi Romani nomen multis argumentis testata, deque ejus Familiæ antiquo splendore certis monumentis comprobato, placuit universis ipsius merita amplissimis Urbis Nostræ honoribus cumulare. Quapropter sancitum est, ipsum N., Filios, Posterisque ejus in conspectum Nobilium Romanorum Ordinem*

PONT. *cooptari ; publicasque Literas perscribi , quantum*
A. VI. *auctoritate omnibus palam fieret , ipsum N. ple-*
nissima Romana Nobilitate donatum fuisse ; eum-
que Nobilium Romanorum numero habendum
esse : ipsi , filiis , posterisque ejus licere omnibus
Nobilium Romanorum juribus , honoribus , mu-
niis , ac privilegiis frui , et gaudere. Ut qua-
cumque ad hunc diem ab ipso , ejusve Majoribus
prodierunt præclare consilia , atque facinora , haud
dissimilia his in posterum ab eodem , ejusve Fa-
milia , ad Urbis Nostræ utilitatem , et decus per-
petuum , conferantur. Actum in Capitolio Kalendis
etc. MDCC. etc. Nomina Conservatorum Camerae
Urbis — N. N. Scriba Senatus.

Decretum §. 20. Forma demum Decretorum expedien-
 in rece- in cooptatione Civium Nobilium Conscriptorum
 ptione No- Urbis Romæ est , quæ sequitur videlicet : *Kalendis*
 bilis Ro- etc. MDCC. etc. In *Ædibus Capitolii : Quod*
 mani Con- *Nobiles Romani Conscripti , N. N. N. N. in-*
 scripti. *quisitores sortito electi , cum Magistratibus Populi*
Romani verba fecerunt de N. Nobili Romano
cum Filiis Posterisque ejus inter LX. Nobiles
Conscriptos cooptando , in locum Familiae N.
pridem extinctæ : quod ipsius N. spectata virtus ,
ejusque Familiae antiqua , et probata Nobilitas
postulare visa est : D. E. R. I. C. , uti auctoritas
perscriberetur , qua idem N. in numerum LX.
Nobilium Romanorum Conscriptorum adlegeretur ;
eoque numero deinceps esset : liceretque ei No-
bilium Conscriptorum Privilegiis frui , et publica
ejusdem Collegii munia obire : Ut ipse , filii , poste-
rique ejus omni tempore de Patria bene mereri per-
gant , Populi Romani nomen augeant , Urbis No-
stræ utilitates dignitatemque , opera , consilio , fide
tueantur — N. N. Scriba Senatus.

Sanctio. §. 21. Nulli ergo omnino Hominum liceat pa-
 ginam hanc Nostrarum Constitutionis , ordina-
 tionis , adscriptionis , prohibitionis , derogatio-
 nis , Mandati , Decreti , et voluntatis infringere ,
 vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem
 hoc attentare præsumperit , indignationem Om-

nipotentis Dei, et Beatorum Petri, et Pauli ANNO
Apostolorum ejus se noverit incursum. 1746.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majori Dat. die
rem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo 4. Jan.
septingentesimo quadragesimo sexto, pridie 1746.
Nonas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Sexto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Læo ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

A P P E N D I X

AD TOMUM I.

BULLARI

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI D.

BENEDICTI PAPÆ XIV.

N. I.

NUM. I.

Constit. VII. Vol. I. pag. 37.

INSTRUCTIO

Sacræ Congregationis Concilii pro Episcopis, Archiepiscopis, Primatibus, et Patriarchis, super modo conficiendi Relationes statuum suarum Ecclesiarum, quas, occasione Visitationis Sacrorum Liminum, eidem Sac. Congr. exhibere tenentur.

SUMMUS Pontifex Sixtus Papa Quintus, qui tempora statuit, quibus singuli Episcopi, Archiepiscopi, Primates, et Patriarchæ per seipsos, vel eorum certum Nuntium, visitare tenentur Limina Beatissimorum Apostolorum Petri, et Pauli, antiquissimæ observantiæ inhærendo, nedum voluit, ut ultra Sacrorum Liminum visitationem, Romano pro tempore Pontifici de toto eorum Pastoralis Officio, et de rebus omnibus ad ipsarum, quibus præsent, Ecclesiarum statum, ad Cleri, et Populi disciplinam, animarum denique, quæ illorum fidei creditæ sunt,

salutem, quovis modo pertinentibus, rationem redderent, uti fusius habetur in prædicti Pontificis *Constitutione*, quæ incipit *Romanus Pontifex*; sed in alia etiam *Constitutione*, quæ incipit *Immensa æterni Dei*, Sacræ Congregationi præpositæ Interpretationi Sacrosancti Concilii Tridentini, curam demandavit, prædictam rationem, quæ dicitur *Relatio status Ecclesiæ*, perpendendi, et examinandi, ac postulatis in eadem proponendis respondendi.

Sixtinæ hæ *Constitutiones* suo non caruerunt effectu, tum quoad Sacrorum Liminum visitationem, tum quoad Relationem statuum Ecclesiarum; sed cum nulla unquam edita fuerit instructio pro dictis Relationibus exarandis, factum hinc est, ut aliquæ ex eis aliquando fuerint exhibitæ abundantes in superfluis, et aliquæ aliquando deficientes in necessariis: cumque ad hæc avertenda, in Synodo Romana; hoc anno 1725. a SS. Domino Nostro Benedicto Papa XIII. habita in Basilica Lateranensi, præscriptum sit, ut Instructio hactenus omissa, a Sacra Concilii Congregatione ederetur; hæc idcirco Instructio publici juris fit, ut in Relationibus statuum suarum Ecclesiarum ad eandem Sacram Congregationem in posterum transmittendis, curent Episcopi, Archiepiscopi, Prælati, et Patriarchæ, ipsi se conformare, et suas Relationes ad quædam distincta Capita reducere, quorum Primum ad statum Ecclesiæ materiale: Secundum ad Personam ipsius Referentis: Tertium ad Clerum Sæcularem: Quartum ad Clerum Regularem: Quintum ad Moniales: Sextum ad Seminarium: Septimum ad Ecclesias, Confraternitates, et Loca Pia: Octavum ad Populum: et Ultimum denique referatur ad Postulata, quæ ab ipso Referente Sacræ Congregationi proponuntur.

N. I.

§. I.

*De Primo Relationis Capite, pertinente ad
statum Ecclesiæ materialem.*

In hoc primo Relationis Capite sequentia erunt
exponenda:

I. Institutio.

II. Confinia.

III. Privilegia, et prærogativæ Episcopatus,
Archiepiscopatus, aut Patriarchatus.

IV. Numerus Civitatum, Oppidorum, aut
Locorum, qui Episcopatus, Archiepiscopatus,
aut Patriarchatus subjecti sunt.

V. Status Cathedralis, Metropolitanæ, aut
Patriarchalis Ecclesiæ, unà cum numero Cano-
nicorum, et aliorum, servitio Chori addicto-
rum; et an erectæ fuerint Præbendæ Pœnitenti-
aria, et Theologalis.

VI. Status Ecclesiarum Collegiatarum unà
cum numero pariter Canonicorum, et cætero-
rum, qui Choris earum intersunt, et an in
Collegiatis erecta sit Præbenda Theologalis.

VII. Status, et numerus Ecclesiarum Paro-
chialium, nec non aliarum Ecclesiarum, et Ora-
toriorum in Episcopatu, Archiepiscopatu, aut
Patriarchatu existentium; referendo signanter,
an Cathedralis, Metropolitana, aut Patriarcha-
lis, et Collegiatæ, Oratoria, nec non Parochiales,
cæteræque Ecclesiæ, sint sacris suppellectilibus
instructæ, et quænam ex eis habeant redditus
pro fabrica assignatos.

VIII. Numerus Monasteriorum tam Virorum,
quam Mulierum; exprimendo, an aliqua ex
Monasteriis Virorum sint subjecta suæ juris-
dictioni; et an, et quæ Mulierum Monasteria sibi
subjecta sint, vel Prælati Regularibus.

IX. An adsit in Diocesi Seminarium Cleri-
corum, quot Clerici in eodem alantur, an fue-
rit statuta taxa, et in qua quantitate, et an
aliqua Beneficia fuerint eidem unita, et in uni-

versum quinam, et quot sint redditus prædicti Seminarii.

X. Numerus Hospitalium, Collegiorum, Confraternitatum, et aliorum Locorum piorum, quæ sunt in Episcopatu, Archiepiscopatu, aut Patriarchatu, et quinam sint eorum redditus.

XI. An adsint Montes Pietatis, et quot sint: unà cum aliis consimilibus, ad statum materialem Ecclesiæ spectantibus, cum advertentia tamen, ut plena status materialis Relatio in prima Relatione tantum, quæ fit ab Episcopo, Archiepiscopo, aut Patriarcha exhibeatur; in subsequentibus etenim Relationibus satis erit, quod ipsi se referant ad primam, nisi aliquid novi, pertinens ad dictum statum materialem, contigisset, quod Referens notificandum Sacræ Congregationi existimaret.

§. II.

De Secundo Relationis Capite, pertinente ad ipsum Episcopum, Archiepiscopum, Primatem, Patriarcham.

In hoc Capite exponi debebit :

I. An Residentiæ præceptum, a Sacris Canonibus, Concilio Tridentino, et Constitutione Urbana præscriptum, adimpleverit; et an aliquo, et quo tempore abfuerit, et an ultra menses Conciliares, et an cum, vel sine Sedis Apostolicæ licentia.

II. An, et quoties Diœcesis sibi commissæ visitationem expleverit.

III. An per se, vel per alium Episcopum, sacras Ordinationes expleverit, et Sacramentum Confirmationis administraverit.

IV. An, et quoties Synodum Diœcesanam coegerit: et, si Episcopus nulli Archiepiscopo subiectus sit, an ad Synodum Provinciale[m] ejus Archiepiscopi, quem ad tramites Tridentini eligere tenetur, ut ejus Synodo Provinciali intersit, accesserit; et si sit Archiepiscopus, an Synodum

N. I. Provincialem habuerit, et quinam Suffraganeis eidem interfuerint.

V. An verbum Dei per seipsum prædicaverit, et an, legitimo concurrente impedimento, viros idoneos assumpserit ad hujusmodi prædicationis officium salubriter exequendum.

VI. An habeat Depositarium pœnarum, et mulctarum pecuniarum, et an eadem fuerint piis usibus applicatæ.

VII. Quænam Taxa, et an Innocentiana in sua Cancellaria observetur.

VIII. An aliquod habeat, quod sibi obstet circa exercitium Episcopalis Officii, Jurisdictionis Ecclesiasticæ, necnon tuendæ libertatis, et immunitatis Ecclesiarum.

IX. An aliquod pium opus peregerit pro Ecclesia, pro Populo, aut pro Clero.

§. III.

De Tertio Capite ad Clerum Sæculare pertinente.

In hoc Capite exponendum erit:

I. An Canonici, cæterique Choro addicti Cathedralis, Metropolitanæ, aut Patriarchalis Ecclesiæ, necnon Collegiatarum, Choro jugiter intersint.

II. An, ultra Matutinum, Laudes, cæterasque alias Horas Canonicas, quolibet die celebrent Missam Conventualem.

III. An quolibet die eam applicent pro Benefactoribus.

IV. An suas habeant Constitutiones, et eas punctualiter observent.

V. An, qui obtinent Præbendam Pœnitentiarum, aut Theologalem, adimpleant, quæ adimplenda sunt, et quomodo.

VI. An Parochi in suis Parochiis resideant.

VII. An librum Matrimonii, et Baptizatorum, aliosque libros, quos ad normam Ritualis Romani retinere debent, retineant.

VIII. An aliqui ipsorum indigeant aliorum Sacerdotum opera, ut Sacramenta Populo administrent.

IX. An iidem per se, vel per alios idoneos, si legitime impediti fuerint, diebus saltem Dominicis, et Festis solemnibus, plebes sibi commissas, pro sua, et earum capacitate, pascant salutaribus verbis, docendo, quæ scire omnibus necessarium est ad salutem, juxta monitum Tridentini, et præcitati Concilii Romani.

X. An saltem Dominicis, et aliis Festis diebus, in suis Parochiis, Fidei rudimenta, et obedientiam erga Deum, et Parentes, Pueros, cæterosque hoc adjutorio indigentes, doceant; et an, et qui eis operam præsent in hoc opere adimplendo, et an fructuose hoc opus adeo necessarium in singulis Parochiis proficiat.

XI. An singuli Parochi, cæterique curam animarum exercentes, singulis Dominicis, Festisque de præcepto, Missam applicent pro Populo eorum curæ commisso.

XII. An, et quæ præmittantur, antequam quis ad Primam Tonsuram, et Minores Ordines admittatur, et an sacris Ordinibus initiandi, ante cujuscumque Ordinis sacri receptionem, piis meditationibus, vulgo spiritualibus exercitiis, vacent per aliquot dies in aliqua Domo Religiosa.

XIII. An omnes prædicti vestes jugiter deferant Clericales, et an, quo ad fori privilegium, serventur disposita a Sacrosancta Synodo Tridentina Sess. 23. Cap. 6. de Reformat. et a Constitutione Sanctissimi Domini Nostri BENEDICTI Papæ XIII. in eodem Concilio Romano emanata.

XIV. An habeantur Conferentiæ Theologiæ Moralis, seu Casuum conscientiæ, et etiam Sacrorum Rituum, et quot vicibus habeantur, et qui illis intersint, et quinam profectus ex illis habeatur.

N. I. XV. Quinam sint mores Cleri sæcularis, et an aliquod in eo adsit scandalum, quod remedio indigeat potentiori.

§. IV.

De Quarto Capite, ad Clerum Regularem pertinente.

In hoc Capite exponendum erit :

I. An Regulares, curam animarum exercentes qui Episcopali jurisdictioni, visitationi, et correctioni subsunt in iis, quæ ad curam pertinent, et administrationem Sacramentorum, munus sibi commissum fideliter adimpleant, juxta ea, quæ in præcedenti capite dicta sunt de Parochis sæcularibus.

II. An aliquis Regularis extra Monasterium degat : an aliqui adsint in Diocesi, a suis Superioribus, servatis servandis, ejecti, vel aliquis fuerit Regularis intra Claustra Monasterii degens, sed qui extra ea ita notorie deliquerit, ut Populo scandalo fuerit, et quomodo in hisce casibus in sic delinquentes animadvertit.

III. An sua jurisdictione delegata usus sit in explenda Visitatione Conventuum, et Granciarum Monasteriorum, in quibus Religiosi non aluntur in numero a Sacris Constitutionibus præfixo; et quinam sint Religiosorum mores, in dictis Conventibus, et Granciis degentium.

IV. Denique, an aliquod habeat cum Regularibus offendiculum in exercitio jurisdictionis delegatæ in illis casibus, in quibus eadem ipsi tributa est a Sacro Concilio Tridentino, vel a Summorum Pontificum Constitutionibus, et signanter a Bulla Clementis Papæ X. quæ incipit, *Superna*.

§. V.

*De Quinto Relationis Capite ad Moniales
pertinente.*

In hoc Capite exponendum erit :

I. An Moniales, Episcopo subjectæ, suas servant Constitutiones.

II. An Clausura in earum Monasteriis inviolate custodiatur.

III. An aliqui abusus in iisdem Monasteriis irrepserint, qui consilio, aut auxilio Sacræ Congregationis indigeant.

IV. An, præter ordinarium Confessorem, alius extraordinarius ab ipso bis, aut ter in anno fuerit oblatus.

V. An dictorum Monasteriorum redditus fideliter administrantur, et Monialium dotes fuerint persolutæ, et quomodo erogata.

VI. An in Monasteriis Monialium, quæ sunt Prælati Regularibus subjecta, curaverit, ut Clausura dictarum Sanctimonialium fuerit exacte observata; et an contra inobedientes, et contradictores, per censuras Ecclesiasticas, et alia juris remedia processerit.

VII. An harum Monialium Confessarii Regulares, sive ordinarii, sive extraordinarii fuerint ab ipso approbati, antequam earum confessiones exceperint.

VIII. An, adhibitis Superioribus Regularibus, singulis annis exegerit rationem administrationis ab his, qui administrarunt bona pertinentia ad hæc Monialium Monasteria Regularibus subjecta: et an fideliter eorum redditus administrantur, et alia fuerint adimpleta, quæ præscribuntur in Bulla Gregorii XV. quæ incipit *Inscrutabili*.

N. I.

§. VI.

De Sexto Relationis Capite, pertinente ad Seminarium.

In hoc Capite exponendum erit :

- I. Quot sint in Seminario Alumni.
- II. An in Ecclesiastica disciplina recte instituantur.
- III. Quibusnam studiis vacent, et quo profectu.
- IV. An Cathedrali, et aliis locis Ecclesiæ, diebus Festis inserviant.
- V. An cum consilio duorum Canonicorum seniorum, a se electorum, necessaria pro recto regimine statuerit.
- VI. An illud aliquando visitet, et operam det, ut Constitutiones adimpleantur.
- VII. An statuta sit Taxa ad Tramites Concilii Tridentini, eademque exigatur; et an aliqui sint morosi in ejus solutione.

§. VII.

De Septimo Capite, ad Ecclesias, Confraternitates, et Loca pia pertinente.

In hoc Capite exponendum erit :

- I. An in Sacristiis omnium, et singularum Ecclesiarum exposita sit Tabella onerum Missarum, et Anniversariorum, ad tramites Decretorum san. mem. Urbani VIII., et an eis punctualiter satisfactum sit.
- II. An in Confraternitatibus, Scholis, aliisque Locis piis, punctualiter executioni mandentur pia opera, a Testatoribus injuncta.
- III. An quolibet anno sibi fecerit reddi rationes ab horum locorum Administratoribus.
- IV. An Montem Pietatis, sive Charitatis visitaverit; et an idem habeat redditus, qui superabundent sustentationi Ministrorum, aliis-

que necessariis expensis ; et in quas causas red-
ditus illi erogentur ; et si quid exigatur ab il-
lis, qui pecuniam, aut frumentum, si agatur
de Monte frumentario, ab eo recipiunt.

V. An Infirmorum Hospitalia visitaverit, red-
dituum rationes ab Administratoribus exegerit,
et an Infirmis necessaria, quoad salutem ani-
mæ, et corporis, in eis subministrentur.

§. VIII.

De Octavo Relationis Capite, ad Populum.

In hoc Capite exponendum erit :

I. Quinam sint Populi mores, et an in pie-
tate proficiat.

II. An aliquis irrepperit abusus, aut prava
quædam in eodem inoluerit consuetudo, quæ
consilio indigeat, et Sedis Apostolicæ adjutorio.

§. IX.

De Ultimo Capite, ad Postulata pertinente.

Ultimo loco Episcopi, Archiepiscopi, Prima-
tes, et Patriarchæ, qui suarum Ecclesiarum
Relationes ad Sacram transmittunt Congregatio-
nem, si quæ habent Postulata proponenda pro
suarum regimine Ecclesiarum, proponere po-
terunt, cum clara facti, et omnium circum-
stantiarum expressione ; et quatenus Postulata
spectent ad negotia forensia, exponant, an ea
sint in alijs Tribunalibus introducta, an adsint
super iisdem aliorum Tribunalium sententiæ,
ut, omnibus mature pensatis, possit Sacra Con-
gregatio congruum suppeditare prædictis Postu-
latis responsum.

Et hæc sunt, quæ opportuna visa fuerunt,
ut in hac Instructione inserantur. Quod si ali-
qua fuerint, quæ Episcopi, Archiepiscopi, Pri-
mates, et Patriarchæ pro suarum indigentia
Ecclesiarum, atque Diocesum, addenda exis-

- N. I. timaverint, sciant sibi liberum esse addere, quæ ipsis addenda videbuntur, et ad notitiam Sacræ Congregationis deferre; quæ ex charitatis, et justitiæ norma per se expediet, quæ poterit, et majora ad Summum Pontificem deferret, qui Fratribus suis Episcopis, quantum cum Domino licet, gratificari semper exoptabit.

C. Card. Origus Præfectus.

Loco ✕ Sigilli.

P. Archiepisc. Theodosiæ Secret.

N. II.

NUM. II.

Ad Constit. XVIII. Vol. I, pag. 95.

LEGES,

Et Instituta Cœremonialia edita pro Provincia-
rum Præsilibus, Gubernatoribus Prælati,
et Apostolicis Vice-Legatis.

DECRETUM,

CUM Sanctissimus Dominus noster **BENE-
DICTUS** Papa XIV. ex Cardinalibus, qui Con-
gregationibus Sacrorum Rituum, et Cœremoniali
præpositi sunt, quatuor selegisset, Eminentissi-
mos nempe Rufum Sacri Collegii Decanum, Ler-
carium, Accorambonum, et de Gentilibus, ut
ab eisdem uniforme statueretur Cœremoniale a
Provinciarum Præsilibus, Gubernatoribus Præ-
latis, et Vice-Legatis, in suis respective Pro-
vinciis, vel Civitatibus, Sanctitate Sua prius
approbante, posthac perpetuo, et inconcusse ob-
servandum; Ipsi Eminentissimi Patres pluribus
ideirco præhabitis sessionibus, hæc, quæ se-

quuntur, mihi peculiaris hujus Congregationis Secretario, Sanctitati Suae referenda demandarunt.

Factaque per me de infrascriptis omnibus Sanctitati Suae relatione, Sanctissimus non tantum ea approbavit, verum etiam pro omnimoda illorum observantia publicari mandavit, Hac die 18, Aprilis 1741.

*T. Card. Rufus Episcopus Ostien.,
et Veliternen.*

Loco ✕ Sigilli.

Ignatius Reali Secretarius.

CAPUT PRIMUM.

Quomodo se gerere debeat Præses, aut Gubernator, seu Vice-Legatus in primo accessu ad suam Provinciam, vel Civitatem: et quid, dum in ea permanebit, erga illarum Antistites.

STATIM ac Præses, vel Gubernator Prælatus venerit in Provinciam, vel Civitatem temporali suæ jurisdictioni demandatam, digniorem de sua familia mittet ad Archiepiscopum, sive Episcopum inibi residentem, adventum suum patefaciendo, simulque significando se curaturum quamprimum, ut eum solemniori, qua poterit forma, publice visitatum adeat.

Officio perhumaniter accepto, non immorabitur Antistes hanc Præsidis, seu Gubernatoris publicam visitationem prævenire, invisens illum privatim amiceque sub noctem, brevioribus indutus vestibus nigri coloris; ac inter eundem, ut quælibet Nuncii forma devitetur, sciscitari dumtaxat curabit, an Domi existat: quo comperto, ascendet ad illum, qui eodem prorsus habitu erit indutus. In discessu respuet omnino Familiarium, atque luminum comitatum, ut

N. II. *privatæ visitationis assumptam methodum non excedat.*

Præses autem, vel Gubernator pari sub forma Archiepiscopum, seu Episcopum continuo revisitabit, quamvis paucos post dies de hoc eodem visitationis actu sit ei publice et solemniter satisfacturus.

Imminente itaque publicæ visitationis die, Præses, aut Gubernator illam Archiepiscopo, sive Episcopo, mane pro Vespere, et Vesperi, pro subsequenti mane renuntiabit; et dum ad Episcopale Palatium se transferet, in limine Portæ Familiæ, in summitate vero Scalarum Antistitem ipsum, qui aliquos etiam gradus descendet, obviam habebit. Sicque comiter exceptus ad dexteram ipsius Antistitis in audientia aulam introducetur. Hinc, postquam ambo in æqualibus sedibus e regione locatis assidentes, mutuis sese officiorum colloquiis ad libitum recreaverint, discedentem Præsidentem, aut Gubernatorem, Archiepiscopus, vel Episcopus usque ad finem Scalarum comitabitur; Familiæ vero ipsius ad currum usque, non recessuri donec Præses, seu Gubernator prorsus abierit.

Præmisso item Nuntio, ut dictum est supra, diutius haud differet Archiepiscopus, sive Episcopus publicam restituere visitationem Præsidi, seu Gubernatori, qui occurrendo tam per se, quam per Familiæ, sedendo, et comitando adamussim ea omnia servabit quæ idem Archiepiscopus, aut Episcopus in ejus visitatione secum peregerat.

Quod si, residente jam Præsidente in Provincia, vel Gubernatore in Civitate, ad eam primo accesserit novus illius Ecclesiæ Antistes; tunc istius erit ante de adventu suo certiolem reddere Præsidentem ipsum, vel Gubernatorem, qui hujusmodi recepto officio, visitabit quantocyus eum, non jam private, sed enunciata sub forma publica; et ita ab Archiepiscopo, sive Episcopo subinde revisetur.

Advenientibus

Advenientibus Natalitiis Domini Feriis, Præses, aut Gubernurator perget primus ad Archiepiscopum, sive Episcopum, ut illas ei faustas felicesque adprecetur: nec prætereundum quidquam tunc erit ex iis, quæ de prima publica visitatione dicta sunt. Idemque præstabit Archiepiscopus, seu Episcopus, quando Præsidentem, aut Gubernuratorem hoc omine vicissim erit prosequuturus.

Quamquam superius statutum sit, quod Archiepiscopus, aut Episcopus Domi ponere debeat a dextris Præsidentem, seu Gubernuratorem, secus tamen extra Domum servabit; quia semper, et in quocumque tertio loco, cum ipse, tum cæteri Provinciæ Antistites, dexteram supra Præsidentem, vel Gubernuratorem retinebunt.

Quæ hactenus pro Præsidentibus, et Gubernuratoribus præscripta fuere, a Vice-Legatis etiam tam erga Archiepiscopum, quam Episcopos non Cardinales, in locis eorum ditioni subjectis erunt omnino adimplenda.

CAPUT SECUNDUM.

Quo habitu induti Archiepiscopi, seu Episcopi, et Præsides, sive Gubernuratores mutuo publicas Visitaciones exequentur.

QUOTIESCUMQUE Archiepiscopus, vel Episcopus ad Præsidentem, seu Gubernuratorem diverterit ut eum visitet in forma publica, sive ut in executione pro prima tantum vice Literarum Apostolicarum, Oratorium privatum in Palatio præfatorum Præsulum de novo erigendum approbet: supra talarem vestem capiet Mozzettam cum Rocchetto discooperto. Et Domi eodem utetur habitu, dum accedentem ad se pro enunciatis publicis visitationibus Præsidentem, seu Gubernuratorem, aut Vice-Legatum suscipiet.

Archiepiscopus autem utens Cruce, nullatenus illam ante se deferri permittet in consimilibus actibus.

- N. II. Talari etiam Veste, Rocchetto, et Mantelletto amictus erit Præses, sive Gubernator, vel Vice-Legatus publice invisens Archiepiscopum, seu Episcopum; et quando eum pro publica visitatione, aliave de causa in publica forma advenientem, excipere debet.

CAPUT TERTIUM.

De accessu Præsidis, aut Gubernatoris unâ cum Archiepiscopo, seu Episcopo Cappa induto, ad Metropolitanam, vel Cathedralē Ecclesiam, pro publicis solemnibus Functionibus explendis.

ANNUIS solemnioribus festis diebus recurrentibus, qui in capite primo Libri secundi Cæremonialis Episcoporum enumerantur, videlicet: Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, Epiphaniæ, Ascensionis, Pentecostes, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, Assumptionis Beatæ Mariæ Virginis, Omnium Sanctorum, Dedicatōnis Ecclesiæ Metropolitanæ, vel Cathedralis, Sancti Titularis illarum Ecclesiarum, et Patroni Civitatis, vel Festivitatibus aliis extraordinariis juxta peculiare locorum mores, et circumstantias, pari cum solemnitate celebrandis; Præsidis, vel Gubernatoris erit sub horam ab Archiepiscopo, seu Episcopo designatam, et per certum Nuntium ei patefactam, unâ cum Magistratu se conferre intra Januam Episcopi. Eo quidem tempore, et nulla prorsus interposita mora Antistitem gradus Scælæ descendentem adinveniet, quem post debita urbanitatis verba vicissim expleta, ipso Magistratu præeunte, usque ad Portam sive Metropolitanæ, sive Cathedralis Ecclesiæ comitabitur Præses, seu Gubernator, semper ad ejus sinistrum latus incedendo.

Cum ambo in limine præfati ostii steterint, accipiet Archiepiscopus, sive Episcopus aspersorium, et postquam se lustrali aqua munierit, de illa primum porriget per contactum asper-

sorii ipsi Præsidi, vel Gubernatori : sicut ante ingressum cujuscumque alterius Ecclesiae, aut privati Oratorii pariter cum eo semper faciet : ac deinde Capitulum, Magistratum, et circumstantem Populum asperget.

N. II.

CAPUT QUARTUM.

De adoratione Augustissimi Sacramenti, atque inde progressu ad Altare majus : ubi de loco, et sella Præsidis, seu Gubernatoris, aut Vice-Legati : ac de recessu a Metropolitana, vel Cathedrali, Sacris actionibus absolutis.

ARCHIEPISCOPUS, sive Episcopus, aspersione completa, eo, quo venerat ordine, Eucharisticum Sacramentum in ejus Altari adoratum simul cum Præside, vel Gubernatore progredietur. Intra Cappellam, ubi illud asservari solet, genuflectent ambo : Antistes super ligneo Scabello (quod genuflexorium vocitatur) ante Altare accommodato, pannq viridi, seu violaceo pro qualitate temporum cooperto ; appositis pulvinaribus superius, et inferius. Præses autem vel Gubernator in alio genuflexorio ex latere Evangelii præparato, violacei semper coloris panno, ac pulvinaribus instructo ; non in æquali linea, sed per transversum locato ; ac tali forma, ut illud Archiepiscopi, sive Episcopi respiciat ; Ad Præsidis autem, vel Gubernatoris dexteram erit Magistratus directo ordine super pulvinaribus tantum genuflexus.

Post debitam Sacramenti venerationem, præstituto jam ordine procedetur ad Altare majus : Parum distans ab eo Archiepiscopus, sive Episcopus, mutuis consalutationibus sese dividet a Præside, vel Gubernatore, qui dum ille iterum oraturus ad suum faldistorium, ut in eo procumbat, accesserit, petet et ipse Residentiam suam hacce sub forma comparatam.

Prope, et inter Solium Pontificale, ac immobile consuetum scamnum pro Magistratu, con-

N. II. stituetur suppedaneum, unicus nempe ligneus gradus, in cuius planitie decens Sedes Cameralis collocabitur. A tergo autem ipsius Sellæ attolletur Postergale non præaltum palmorum septem aut octo, nec latum magis quam sex, quod panno coloris violacei, nulla auri, argenteve textura, sive ornatu distincto contegetur. Ante præfatam sedem congruum insuper apponetur genuflexorium, tapete, et pulvinariibus enunciati violacei coloris non absimiliter stratum, super quo Præses, aut Gubernator queat submittere genua. Haud tamen stabilis unquam, fixaque detinebitur inibi hujusmodi Residentia, sed sicut opportune apponenda, quoties Præses, vel Gubernator sacris erit interfuturus actionibus, ita singulis vicibus illico removenda, Functionibus ipsis expeditis.

Quando pro Concionibus commodius audientis, Archiepiscopo, vel Episcopo discedendum erit a stia pontificali Cathedra fixa, ut propiorum locum e conspectu suggesti comparatum adeat; tunc, si pro ipso Archiepiscopo, seu Episcopo solium cum umbella fuerit ibidem erectum; pariter, et pro eodem Præsidente, seu Gubernatore supradescriptum Postergale cum gradu, et sella præstabitur. Si autem Baldachinum nequaquam fuerit Antistiti exhibitum, tali casu parabitur absque postergali dumtaxat sella, alteri Antistitis prorsus uniformis, ac similis.

Quoniam vero juxta diversas locorum consuetudines contingere potest, ut seorsum ab Archiepiscopo, aut Episcopo, vel ipso etiam astante, Præsidente, seu Gubernatore, Divinis cum Magistratu interfuturus, ad aliquam Ecclesiam a Cathedrali, seu Metropolitana alienam divertere debeat: In hac etiam erit tunc præfata Residentia pro Præsidente, vel Gubernatore comparanda, modo sit in illa pariter erectus, et comparatus Thronus Pontificalis pro Archiepiscopo, sive Episcopo; adeo ut, non erecto Pontificali Solio, neque Residentia unquam sit atollenda.

Ea tamen uti poterit Præses, vel Gubernator, quoties alicujus Thesis disceptationi, aut literariis lusiis, consimilibusque publicis actibus, tamquam præcipuus et principalis Patronus, præerit, licet eo tempore, nec appositus, nec apponendus unquam sit Thronus pro Archiepiscopo, seu Episcopo.

Post exactas sacras Functiones, quibus una cum Archiepiscopo, sive Episcopo cappa induto astiterit Præses, vel Gubernator, repetendo augustissimi Sacramenti Altare pro fundendis in gratiarum actionem novis precibus ante illud, quidquid de primo accessu statutum fuit, ad unguem servabitur. Nullatenus tamen in discessu sinet Archiepiscopus, seu Episcopus, se a Præsede, vel Gubernatore rursus perducere usque ad januam proprii Palatii, sed ab illo comitatum accipiet in limine ipsius Ecclesiæ.

CAPUT QUINTUM.

De Thure, ac Pace, Præsidi, seu Gubernatori, aut Vice-Legato deferendis: ac insuper de loco eorum, pro accipiendis Candela, Cineribus, et Palma; nec non de adoratione Crucis Fera sexta in Parasceve,

CIRCA Thus, et Pacem omnimodo servabitur dispositio Cæremonialis Episcoporum, et Præses, vel Gubernator, sive Vice-Legatus nunquam erit thurificandus a Presbytero, Archiepiscopo, sive Episcopo Assistente, qui Antistitem ipsum in Vesperis officium facientem, aut iis, vel solemnibus ab alio celebratis Missis, apud Solium astantem thurificavit: sed duplici ductu ipsum Præsidem, seu Gubernatorem, aut Vice-Legatum, post tres Canonicos in eodem Solio assistentiam Archiepiscopo, vel Episcopo exhibentes, atque unà cum eo individuum corpus efformantes, solum debet incensare. Minister ille, cui subinde cæteros Canonicos de Choro, licet sacris indutos paramentis, inerit onus thu-

N. II. rificandi. Et iste modus, et ordo, quoad locum, et Personam, servabitur in delatione Pacis: Eam etenim Præses, vel Gubernator, aut Vice-Legatus, recipiet ab eo, qui distributurus mox erit illam enunciatis Canonicis in Choro existentibus.

Candelam in die Purificationis, et Palmam in distributione earum, Præsidi, seu Gubernatori, aut Vice-Legato dabit ipsemet Archiepiscopus, sive Episcopus, statim ac, propria recepta, alteram reddiderit digniori Canonico parato, a quo ipse suam prius receperat. Præses autem, aut Gubernator, seu Vice-Legatus, cum ascenderit ad Archiepiscopum, vel Episcopum, ut ab illo Candelam, seu Palmam accipiat, non genuflectet, sed stans ipsam capiet cum debitis osculis tum illius, tum manus Archiepiscopi, sive Episcopi eam sibi porrigentis.

Stans pariter recipiet Cineres ab Archiepiscopo, vel Episcopo, postquam hic eos imposuerit Canonico in illa die Missam cantaturo.

Feria sexta in Parasceve, non celebrante Episcopo, Præses, vel Gubernator, aut Vice-Legatus, ad Canonici Officium facientis sinistram incedendo, ad adorandam Crucem procedet. Episcopo vero celebrante, ibit immediate post eum, ante omnes Dignitates, et Canonicos.

CAPUT SEXTUM.

De generali Communione Feria quinta in Cæna Domini, quoad habitum, locum, et ritum Præsidis, seu Gubernatoris, vel Vice-Legati.

QUANDO Præses, aut Gubernator, vel Vice-Legatus sit in Sacro Presbyteratus, seu Diaconatus ordine constitutus; quia multum decet, et convenit, ut cum aliis eo die communicet: adventante Communionis tempore, Cottam superinduet Rocchetto, cum Stolum sumere, et a Collo, vel ab humero sinistro pendentem

etiam habere debeat. Communionem primus omnium accipiet, et manum Archiepiscopi, sive Episcopi ante illam osculabitur.

Si autem neutro fuerit charactere insignitus, cunctorum primus pariter ad communicandum procedet, Rocchetto, et Mantelletto tantummodo indutus.

CAPUT SEPTIMUM.

De mutuis reverentiis inter Ecclesiarum Antistites, et Præsidem, sive Governatorem, aut Vice-Legatum: deque salutatione Concionatoris erga alterutrum.

PONTIFICALIS salutio regulariter inter sacras actiones in eo consistit, ut manu aperta singulis benedicat: nihilominus, ut a communi cæterorum Fidelium cœtu, velut filiorum spiritualium Antistiti subjectorum distinguatur Præses, sive Governator, vel Vice-Legatus: sicut erga Canonicos servari jubet Cæremoniale Episcoporum *Libro primo, Capite decimo octavo*; oportebit, ut Archiepiscopus, seu Episcopus capitis inclinatione Præsidem, vel Governatorem, aut Vice-Legatum salutet, quoties ad sedem suam ascendere, seu ab illa descendere incipiet; eique Præses sive Governator, vel Vice-Legatus cominus bireto deposito assurgens mutuam rependet salutationem, caput similiter inclinando.

Verum enimvero in hujusmodi consalutationibus exequendis, regula a laudato Episcoporum Cereemoniali eodem in Capite designata omnino erit attendenda, videlicet: ut, dignitate gradus minime attenda, sed præ oculis actionis modo, et commodo dumtaxat posito; reverentia semper fiat *primo ei, a quo disceditur, et ultimo ei, ad quem itur; nullo habito respectu quis eorum sit major*. Sicque quælibet præ eminentiarum, et præcedentiarum discrepantia, quæ forsan Canonicos inter, et enunciatos Præsules fuisset unquam exorta, prorsus dirimetur.

N. II. Quos quidem reverentiales mutuos actus omittere necesse erit in Matutinis Tenebrarum, per integram Feriam sextam in Parascève, ac Sabbatho Sancto, usque ad solemnem Missam exclusive: Sicut etiam in singulis Mortuorum Officiis, quæ obvenire fortasse poterunt. Consentaneum quippe hoc erit legi, et praxi usque adhuc servatæ, abstinendi in præfatis conventibus etiam a benedictionibus tum solemnibus, tum privatis, et Cleri inferioris, et Populi circumstantis, utpote quæ sunt actus potestatis, et solemnitatis, luctuosis hisce actionibus repugnantibus.

Concionator vero salutationem hujusmodi nunquam prætermittet, sive eadem Feria sexta in Parascève sermonem de Passione, sive de laudibus alicujus Defuncti post mortualem Missam sit factururus, prout in præcitati Cæremonialis Episcoporum Libro secundo, Cap. II., et 25. super utroque casu decernitur: Et ideo post illam primo loco debitam Episcopo, vel Archiepiscopo, speciatim versus Præsidentem, seu Gubernatorem, aut Vice - Legatum, reverentiam aliam semper faciet.

CAPUT OCTAVUM.

Præsidi, vel Gubernatori in incessu variatur locus, quando Episcopus vel Archiepiscopus fuerit sacris Paramentis indutus.

QUOB in superiori capite tertio stabilitum fixumque fuit circa locum Præsidis, seu Gubernatoris accedentis cum Episcopo, sive Archiepiscopo ad Ecclesiam, et ab Altari augustissimi Sacramenti divertentis ad principem Aram, ut scilicet ad sinistram ipsius Antistitis incederet, est solummodo intelligendum, quando Archiepiscopus, vel Episcopus fuerit sola Cappa Pontificali indutus. Nam de cætero, si sacris indumentis exornatus processerit, sive ut Deo sacrificium offerat, sive publicis solemnibusque

supplicationibus cum Pluviali intersit , ibit Præses , aut Gubernator in habitu suo ordinario , hoc est Mantelletto supra Rocchetum , non amplius ad sinistram , sed immediate post Archiepiscopum , seu Episcopum. N. II.

CAPUT NONUM.

De Archiepiscopi , sive Episcopi descensu in Ecclesiam per Scalam interiorem , et privatam Portam.

SI ob aeris intemperiem , aut peragendarum Functionum qualitatem , seu ob aliam quamcumque causam aptiorem commodioremque judicaret Antistes descensum in Metropolitanam , seu Cathedralē , tam obeundi gratia omnes illas sacras actiones a Cæremoniale circumscriptas , quam aliās ab eo minime definitas , per Scalam interiorem Palatii in ipsamet Ecclesiam porrigentem ; Præsides , aut Gubernatoris tunc erit , præstituta sub hora , unā cum Magistratu ad eam accedere , et in illa Antistitem jam cappa indutum descendentem officiosis verbis excipere , ac subinde comitari , prout supra fusius explicatum est. Quæ quidem obviatio a solo etiam Magistratu erit explenda , Præsidente , aut Gubernatore absente.

CAPUT DECIMUM.

Quo accedere debeat Magistratus , ut Archiepiscopo , seu Episcopo inserviat , absente Præsidente , vel Gubernatore ; ac generatim de loco illius in incessu , adsit vel absit Præsides , aut Gubernator.

MAGISTRATUS sæcularis , quotiescumque legitimo impedimento detentus abfuerit Præsides , vel Gubernator , non ad ostium Episcopi tantum , sed superius ascendere debet in Aulam , seu Cubiculum ab Archiepiscopo , vel Episcopo ad

N. II. hoc destinatum : Atque ibi præstolari , ut eum , postquam fuerit opertus Cappa , progredientem ad Ecclesiam comitetur , et deducat ; procedet autem immediate ante illum , sit quidem præsens , aut absens Gubernator ; aut Præses.

Quod si fuerit Archiepiscopus utens Cruce , tunc Magistratus ibit immediate ante ipsam Crucem. Nullus enim inter eam , et Archiepiscopum incidere debet , cum sit peculiare ipsius insigne.

CAPUT UNDECIMUM.

Quid si Archiepiscopus , vel Episcopus Cardinalitia præstet dignitate ?

SI Archiepiscopus , sive Episcopus non Pontificali dumtaxat refulgeat potestate , sed præter hanc Cardinalatus superemineat dignitate , quoties Eminentia Sua erit descensura in Ecclesiam , tempestive Præses , aut Gubernator aderit in ejus Aula , seu Cubiculo præsignato , ut in illius obsequiis comitatuque sit , cum progredietur : et tunc præeunte omnino Magistratu , permittet Cardinalis , ipsum Præsidem , aut Gubernatorem ad sui sinistram incidere.

In limine Ecclesiæ , postquam Cardinalis Episcopus , seu Archiepiscopus lustrali se aqua signaverit , aspersorium tangendum porriget Præsidi , vel Gubernatori , qui deinde apud Augustissimi Sacramenti aram genuflectet super unico tantum pulvinari , quod ei præstabitur in terra post Eminentiam Suam in consueto genuflexorio procumbentem.

Postergali prorsus amoto , Residentia pro ipso Præsidi , vel Gubernatore apud Altare majus relinqui poterit quoad cætera ornatus genera , prout in capite quarto describitur.

Si audiendi causa Conciones exegerit commoditas , ut pro Cardinali alius aptetur locus sermocinaturus propinquior : Eminentia Suæ præstanda quidem erit prænobilis Sedes supra li-

gneum gradum tapete contactum, non omisso, ut desuper dependeat Baldachinum. At Præsidi, sive Governatori nil aliud, quam inferior Sella super nudo pavimento, et aliquantulum post illam Cardinalis locata, exhibebitur.

Consueta Concionatoris reverentia unice ad ipsum Cardinalem dirigetur: Quod generatim, et universe ab aliis etiam, sermonem quacumque de causa habentibus, præsentem Cardinali erit inconcusse adimplendum.

Sacris actionibus expeditis, nisi aliter Archiepiscopo, seu Episcopo Cardinali visum fuerit, et Præsides, vel Governator, et Laicus Magistratus Eminentiam Suam iterum comitabuntur ad Cameram usque, sive Cubiculum, unde procedentem susceperant.

NUM III.

Ad Constit. LXXII. Vol. II. pag. 36.

SYNOPSIS

Decretorum Congregationis Lauretanæ.

Administratio Bonorum, Pecuniarum etc.

ADMINISTRATIO Bonorum, Pecuniarum, aliorumque effectuum relictorum, vel Capitulo, vel cuilibet de dicto Capitulo, vel Inservientibus Ecclesiæ, aut Altaribus, pro Capellaniis, et Legatis Missarum, sive ad tempus, sive perpetuo, etiam de Jurepatronatus Laicorum, spectat ad ipsum Sanctuarium, et per ipsum ad Governatorem. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 1. Marzo 1700, e 25 Agosto 1717.*

Armorum Custodes.

Sex Armorum Custodes, vulgo *Armaroli*, sunt subjecti Parocho Almæ Domus, a quo ipsis Sacramenta sunt administranda. *Lettere a' Monsignore Vescovo, e Governatore 18. Febbraro 1704.*

Avunculi vero dictorum Armorum Custodum licet cohabitent cum Nepote, non sunt subjecti dicto Parocho Almæ Domus, cum non possint dici de Familia Nepotum exempta. *ibidem.*

Artifices, et Professores.

Artifices, et Professores quicumque inservientes Almæ Domui intra annum in eorum Professionibus, non tamen continuo sed juxta Sanctuarii necessitatem, absque constitutione annui salarii, licet Litteris patentibus Almæ Domus cum inhibitione fuerint muniti, non gaudent exemptione a jurisdictione Episcopi. *Dub. 15. ex 33. concordat. Anno 1734.*

Arx Ecclesiæ.

Arx Ecclesiæ Lauretanæ existens super dictam Ecclesiam, ubi sunt Mansiones Clericorum Sacristiæ, et Inservientium Missarum, et Lampadariorum, non est sub Ditione Episcopi, ita ut possit ab eo visitari jure ordinario quoad Clericos Sacristiæ, et dictos Inservientes; quo vero ad Lampadarios jure delegato. *Dub. 6. ex. 33.*

Janua dictæ Arcis erit omnino claudenda, ne Mansiones ejusdem accommodentur, ut moris est, illis, qui confugiunt ad Ecclesiasticam Immunitatem. *Ibidem ut supra.*

Administratio Sacramentorum. Vide Baptisma, Eucharistia.

Affictuarii. Vide Coloni exempti.

Altare Sanctissimi Sacramenti. Vide Visitatio.

Alumni Collegii Illyrici. Vide Collegium.

Baldachinum,

Neque Episcopo, neque Gubernatori licet uti Baldachino intra limites Palatii Almæ Domus. *Resolut. 2. Decembre 1729.*

Baptisma.

Baptizare Infantes Confluentium, et eorum Cadavera tumulare, spectat ad Parochum Sanctuarii. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 2. Decembre 1717.*

Parocho Sanctuarii ægrotanti licet sui loco deputare Sacerdotem sibi benevisum, ex approbatis tamen ab Episcopo, pro administratione Sacramenti Baptismatis. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 24. Agosto 1705.*

Si contingat, Capellano Almæ Domus cum Nepote convivente, Filiam ex ipso Nepote nasci, Baptizanda erit a Parocho dictæ Almæ Domus, licet Pater et respective Nepos litteras patentales Episcopi haberet. Litteræ enim patentales Episcopi non possunt æquivalere Literis patentibus dictæ Almæ Domus. *Lettera a' Monsignor Vescovo 20. Gennaro 1740.*

Bona. Vide Administratio Bonorum.

Breve pro aperienda Capsula Eleemosynæ. Vide Eleemosynæ.

Campanarius, seu Pulsator Nolarum.

Ad Episcopum, uti Delegatum, spectat private ordinatio pulsandi Campanas pro signo canendi Litanias in quocumque Sabatho de sero, et in quacumque Festivitate Beatæ Mariæ Virginis, et earum Vigiliis. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 6. Settembre 1698. Resolut. ad Dub. 5. 17. Aprilis 1708.*

Licet autem Episcopo in parte Palatii, ubi residet apud Lauretum, uti Campanula ad usum proprium tantum. *Resolut. 2. Augusti 1729.*

- N. III. Qui habent officia Almæ Domus, sed ea exercent per interpositas Personas, veluti Pulsator Nolarum, Cantinerius, et similes, frui debent exemptione tam ipsi, ut Officiales, quam eorum Substituti, dummodo facultas exercendi per substitutum fuerit a Sacra Congregatione approbata. *Dub. 17. ex. 33.*

Cancellaria, Cancellarius.

Episcopus procedens jure delegato, debet uti Cancellario Sanctuarii, nec sufficit, si emolumenta omnia, quæ aliàs ad ipsum spectarent, ipsi relinquat. *Lettera a' Monsignor Governatore li 16. Maggio 1701. et Dub. 7. ex 33.*

Episcopus aliquando, et attenta aliqua suspitione, poterit, prævia licentia Sacræ Congregationis Lauretanæ, in causis contra Privilegiatos Almæ Domus uti suo Cancellario in examinandis Testibus pro sumendis, et Captivandis indiciis, dummodo tamen dicta examina Testium reproducantur per acta Cancellariæ Almæ Domus, antequam Reus constituatur, et Processus per eadem Acta Cancellariæ Almæ Domus proseguatur. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 28. Febbraro 1701. Dub. 8. ex. 33.*

Item poterit Cancellarius Almæ Domus compelli ab Episcopo ad conficiendum Inventarium omnium Processuum, Beneficialium, Matrimonialium, Civilium, et Criminalium, Actorum, et aliarum Scripturarum factarum, et respective exhibitarum in dicta Cancellaria coram Episcopo tanquam Delegato Apostolico, vel ejus Vicario, ad effectum asservandi dictum Inventarium in Archivio Episcopali ad formam novissimi Concilii Romani, et Constitutionis Benedicti XIII., et in casu renitentia, compellendus erit a Sacra Congregatione. *Dub. 10. ex 33.*

Episcopus vero tenetur registrare in Cancellaria Almæ Domus tam Ordinationes Exemptorum, quam eorum Litteras testimoniales. *Let-*

tere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 11. N. III.
Marzo 1704.

Candelæ, Cera.

Benedictio Candelarum in Solemnitate Purificationis est facienda, juxta solitum, in Ecclesia Lauretana, non autem in Sancta Cappella. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 28. *Gennaro* 1720.

Quando in Ecclesia Lauretana de ordine Episcopi fit Communio Generalis, vel fit aliqua Processio, aut Expositio Sanctissimi Sacramenti ad implorandum Divinum Auxilium pro necessitatibus Populi, vel Ecclesiæ Catholicæ, debent a Ministris Almæ Domus subministrari Cerae, et alia necessaria pro supradictis Functionibus explendis. *Dub. 2. ex 33.*

Cantores, Musici, Magister Cappellæ, Organista.

Musicis, et Cantoribus se absentare petentibus a servitio Ecclesiæ ad breve tempus, ob aliquod eorum negotium, concedenda est licentia ab Episcopo, aut ejus Vicario Generali, jure delegato, non autem a Governatore. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698., e 28. *Giugno* 1700. *Dub. 4. ex 33.*

Ad Episcopum pariter, privative quoad Governatorem, spectat præscribere Ordines Magistro Cappellæ, Cantoribus, et Organistæ, circa servitium Chori, et Functionum Ecclesiasticarum. *Dub. 5. ex 33.*

A Governatore vero danda est possessio Magistro Cappellæ et Organistæ post eorum destinationem, in sequelam Litterarum patentium, quas ipse de mandato Sacræ Congregationis expedire solet. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 28. *Febbraio* 1701. *Vide Punctaturæ.*

N. III.

Cappellanus, Cappella, Cappellania.

Cappellanus Vivaldus est subjectus, unà cum Fratre, et tota Familia secum vivente, Parocho Almæ Domus. *Resol.* 19. *Septembris* 1710.

Institutio Præsentati ad Cappellaniam Domus Farsettæ, reservata tempore foundationis Cardinali Protectori, spectat ad Sacram Congregationem. *Lettera a' Monsignor Vescovo* 19. *Decembre* 1710.

Episcopo competit facultas ingrediendi in Sacram Cappellam cum Mozzetta, et Rocchetto detecto, nec non benedicendi Populo jure delegato. *Resol.* 10. *Julii* 1731.

Non licet autem ipsi Episcopo die Præsentationis Beatæ Mariæ Virginis, et aliis diebus, quibus Missa cantari solet in Sacra Cappella, illam canere in Ecclesia. *Lettere a Monsignor Vescovo* 28. *Novembre* 1701. 10. *Gennaro* 1702.

Cappellanus possessor Cappellaniæ Micucci, cujus nominatio spectat ad Venerabilem Societatem Sanctissimi Rosarii Laureti, Episcopo subjectam, gaudet exemptione, ex quo destinatos proventus prædictæ Cappellaniæ recipit ab Alma Domo, uti hærede supradicti Micuccii. *Dub.* 21. *ex* 33.

Carceres.

Personæ, quæ carcerantur de mandato Episcopi, vel ejus Vicarii procedentis jure delegato, detineri debent in Carceribus Almæ Domus, ad exclusionem illarum ipsius Curie Episcopalis. *Dub.* 9. *ex* 33.

Causa.

Non potest Gubernator, attento privilegio Sanctuarii, trahendi ad suum Tribunal omnes causas tam activas, quam passivas ejusdem Almæ Domus, procedere in Causis activis motis a Ministris, et Exemptis Almæ Domus contra Ecclesiasticos non privilegiatos; id autem spectat

ad Episcopum jure ordinario. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 1. Marzo, 1700. *Resol.* 10. Luglio 1731. *Dub.* 25. ex 33. N. III.

Quo vero ad Causas tam activas, quam passivas, in quibus agitur de interesse Almæ Domus, spectare debent privative ad Governatorem, *dict. Dub.* 25. ex 33.

Spectat autem ad Episcopum, jure tamen delegato, cognoscere Causas activas motas a Ministris, et Exemptis Almæ Domus contra Ecclesiasticos privilegiatos nisi agatur de iis, quæ respiciunt eorum Ministerium, in quibus subesse debent Governatori. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 1. Marzo, e 26. Aprile 1700. Instantia Cherubinorum, et Fratrum Alexandrinorum petentium, eorum Causam contra Sanctuarium coram Episcopo agitatam, et a Governatore reassumptam, iterum committi Episcopo, aut pro ea deputari Judicem in Curia Romana, rejecta fuit, ne inferretur præjudicium privilegiis ejusdem Sanctuarii. *Lettere a Monsignor Governatore* 11. Maggio 1699.

Coadjutores.

Coadjutores Officialium Almæ Domus gaudent et ipsi exemptione, dummodo Coadjutoria fuerit a Sacra Congregatione approbata. *Dub.* 18. ex 33.

Collegium Illyricorum.

Concessio Dimissorialium Alumnis Collegii Illyrici, et reliqua omnia concernentia eorum ordinationem, spectat privative ad Episcopum. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 6. Febraio 1699.

Quoad Convictores vero ejusdem Collegii, Episcopus procedit jure ordinario. *Lettera a Monsignor Governatore* 30. Agosto 1700.

Ordinatio Alumni dicti Collegii est etiam licita, non obtentis Litteris Dimissorialibus

N. III. Episcopi Lauretani. *Lettera a' Monsignor Vescovo*
4. Aprile 1709.

Concursus.

Concursus pro Curia Almæ Domus committitur per Sacram Congregationem Episcopo, et firmatur, Curatum esse perpetuum, et non ad nutum amovibilem. *Lettere a' Monsignori Vescovo e Governatore* 28. Giugno 1700.

Intimatio Concursus pro Ecclesia Parochiali Almæ Domus facienda est ab Episcopo jure delegato, et Acta Concursus transmittenda ad Sacram Congregationem. *Lettera a Monsignor Vescovo* 29. Ottobre 1729.

Concursui tamen non est necesse, quod Delegatio et inseratur, et indicetur peculiariter, cum habeatur vigore Bullæ. *Resol. 20. Decembre* 1729.

Acta Concursus Parochialis referuntur in Sacra Congregatione, et per Vóta fit electio *ibidem*.

Confirmatio.

Episcopus, qui Sacramentum Confirmationis conferre potest subditis ordinario jure, exemptis vero delegato, ad hoc ut dicti ordinarii, et delegati juris differentia elucescat, declarare debet in actu Collationis per Acta Cancellariæ Gubernii, quoad Exemptos se procedere jure delegato: non tenetur tamen Exemptorum Nomina describere in dicta Cancellaria. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 24. Agosto 1705.

Confluentes.

Expressione Confluentium a qualibet Mundi parte devotionis gratia ad Almam Domum, qui juxta litteram Constitutionis Innocentianæ §. *Ac primo quidem*, a jurisdictione Episcopi eximuntur, non comprehenduntur illi, qui petunt Lauretum propter eorum temporalia negotia,

vel in dicta Civitate remanent ultra decem dies. N. III.

Lettera a Monsignor Governatore 8. Gennaro 1738.

Dub. 13. ex 33.

Hinc Confluentes illi, qui a Birruariis Episcopalibus apprehenduntur cum Mulieribus suspectis, Fures, aliique quomodolibet, gaudent privilegio confluentiæ, dummodo captura sequatur intra decem dies ab illorum adventu.

Lettera a Monsignor Vescove 8. Ottobre 1713.

Dub. 14. ex 33.

Quoad dictos tamen Delinquentes, Conscientia Gubernatoris oneratur eos puniendi prout de jure; additis pœnis arbitrio Sacræ Congregationis, et Summi Pontificis, in casu omissionis; *d. Dub. 14. ex 33. Cætera Vide Licentiæ.*

Constitutio.

Constitutio San. mem. Innocentii XII. nihil innovat quoad jurisdictionem privativam in Constitutione Sa. me. Pauli V. concessam Gubernatoribus in Causis activis, et passivis Sanctuarii, contra Debitores, et Possessores bonorum ipsius Sanctuarii. *Lettera a Monsignor Governatore 7. Agosto 1699.*

Minores Conventuales.

Quatuor ex Patribus Minoribus Conventualibus, qui sunt Cappellani addicti servitio Sanctuarii, ex gratia ipsis concessa a clar. mem. Cardinali Alterio Protectore, juxta Constitutionem San. mem. Pauli V., subsunt solum delegatæ Jurisdictioni Episcopi. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 3. Ottobre 1702.*

Nomina tamen dictorum quatuor Patrum, et aliorum Regularium similibus Cappellaniis fruentium, scribenda sunt in Rollo, et in Tabella, sicuti Nomina cæterorum Cappellanorum, et hoc ita, ut uno ex ipsis quomodolibet deficiente, Nomen alterius in ipsius locum subrogati, describatur: *ibidem ut supra.*

Sanctæ Crucis Lignum.

Lignum Sanctæ Crucis, quod servatur in Cappella, occasione alicujus particularis Processionis ab Episcopo indictæ, subministrari debet, ad effectum illud exponendi in Altari Sanctissimæ Annunciationis, illudque processionaliter deferendi per Civitatem, et cum illo Populum benedicendi. *Dub. 2. ex 33.*

Custodes.

Custodes omnino obedire tenentur sine ulla exceptione licentiis ab Episcopo concessis Confluentibus, et Diocesanis se muniendi Eucharistia in Sacra Cappella, et Episcopo conceditur facultas procedendi contra ipsos inobedientes, et crescente contumacia, ab officio removendi; hac tamen adjuncta lege, quod ante remotionem, de voluntate Episcopi super hoc certior reddenda sit Sacra Congregatio. *Lettere a' Monsignori Vescovo e Governatore 19. Novembre 1699., e 28. Giugno 1700.*

Cæremoniæ. Vide Missa.

Cantinerius. Vide Campanarius.

Concursus. Vide Edicta.

Sacra Congregatio. Vide Jurisdictio, Solitum, Sede vacante.

Curatus. Vide Parochus, Concursus, Edicta.

Custodes. Vide Licentiæ.

Deputatio.

Deputatio trium Custodum Sacræ Cappellæ, duorum Sacerdotum Lampadariorum, duorum Ministrorum Cappellæ Sanctissimi Sacramenti, Ministrorum Sacristiæ, ubi subministratur Vinum, et Cera pro celebratione Missarum in Ecclesia Cathedrali, Campanarii, et Servientis pro pulsatione Campanarum, tam pro Sacra Cappella, quam pro Ecclesia Cathedrali, spe-

ctat privative ad Sacram Congregationem. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 1. *Settembre* 1698. N. III.

Dimissoriales.

Litteræ Dimissoriales Cappellanis, et Ministris Sanctuarii concedendæ sunt ab Episcopo, jure delegato. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 1. *Marzo* 1700.

Gubernator vero debet in dictum finem exhibere Cancellariæ Episcopali notulam Cappellanorum, et Privilegiatorum, *ibidem ut supra.*

Debitorum Sanctuarii. Vide Constitutio.

Dimissoriales. Vide Collegium Illyricorum, Licentiæ.

Edicta.

Edicta super observatione Festorum sunt ex juribus Episcopi ordinariis quoad Subditos, quoad Exemptos vero sunt juris delegati. *Lettera a Monsignor Governatore* 2. *Ottobre* 1703.

Si in Edictis non exprimitur auctoritas delegata, non obligant Curatum Almæ Domus. *Lettera a Monsignor Vescovo* 1. *Decembre* 1704.

Edictum pro convocatione Concursus Ecclesiæ curatæ Almæ Domus faciendum est ab Episcopo jure delegato, et per acta Cancellarii Almæ Domus. *Lett. a Monsig. Vescovo* 28. *Febraro* 1701.

Episcopus, neque uti Delegatus, valet, inconsulta Sacra Congregatione, Edicta affigere in Sacratio Sacræ Cappellæ, nuncupato *La Sagrestia del Tesoro*, circa concernentia decentiam Sacrificii, tempus celebrandi, et similia. *Resol. ad Dub.* 4. 17. *Aprilis* 1708.

Eleemosynæ.

Ad formam Bullæ Innocentianæ, spectat ad Gubernatorem aperire Capstulas Eleemosynarum, et ad ipsum dirigendum est Breve pro facultate ipsas aperiendi. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 20. *Decembre* 1700.

SS. Eucharistia.

Ad formam Bullæ Pauli V. . competit Episcopo facultas administrandi Populo, quotiescumque voluerit, Sanctissimam Eucharistiam ab Altari Sanctissimi Sacramenti. *Resol. ad Dub. 2. 18. Agosto 1727.*

Debet tamen idem Episcopus, ad evitandas confusiones, super hoc verbum facere cum Gubernatore. *Resol. 24. Luglio 1711.*

Ecclesiastici. Vide Causæ.

Exempti, exemptio. Vide Cappellanus, Causæ, Ordines, Status liber.

Extractio a Loco immuni. Vide Immunitas.

Familiæ. Vide Exemptio.

Exemptio.

Ministri, et gaudentes Literis patentibus Sanctuarii, uni tantum Famulo exemptionem participare valent. *Lettera a Monsignor Governatore 14. Luglio 1705, et Dub. 11. ex 33.*

Pistores conficientes Panem in Civitate Laureti pro Inservientibus Almæ Domui, hoc est, qui panem conficiunt, quem Alma Domus Inservientibus facit distribuere, gaudent exemptione; Non gaudent vero, qui conficiunt Panem venalem ad usum publicum, et propriam utilitatem *Dub. 24. ex 33.*

Familiæ Servitorum, et Famulorum, qui inserviunt Ministris, Officialibus, aliisque Privilegiatis, non gaudent dicta exemptione. *Dub. 11. ex 33.*

Neque Famuli, aliique Inservientes Patentis Sanctuarii, in Cauponis, et Apothecis. *Dub. 19. ex 33.*

Neque commorantes continuo in Civitate Lauretana, et habentes Litteras patentales Quæstuatorum; Denunciatorum Legatorum piorum Sanctuarii, et similium, in eorum Patriis ab eadem Civitate distantibus. *Dub. 20. ex 33.*

Neque Coloni, et Affictuarii pro tempore existentes in Prædio sito in territorio Lauretano, spectante ad Venerabilem Societatem Sanctæ Annæ Recineti, tamquam Emphyteutæ Almæ Domus. *Dub. 22. ex 33.*

Neque Coloni, et Affictuarii Venerabilis Societatis Laureti, existentes in Prædio, quod ipsa Societas possidet uti Emphyteuta Almæ Domus. *Ibidem.*

Exercitia Spiritualia.

Occasione Exercitiorum Spiritualium, concessa fuit Episcopo a Sacra Congregatione facultas exponendi Sanctissimum Sacramentum prima, et secunda Dominica Quadragesimæ in Altari Sanctissimæ Annunciationis, et cum eodem Benedicendi Populum. *Lettera a Monsignor Vescovo 7. Febro 1728.*

Gabella.

Clerico Petro Philippo Riccardi convento a Gabellario Laureti pro Gabella Vini, decretum fuit, Causam spectare ad Episcopum, ipsique Episcopo injunctum, ut Sacram Congregationem super hoc instructam redderet. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 10. Luglio 1699.*

Hospitalarii.

Hospitalarii Hospitalis directi a Confratribus Sanctissimi Sacramenti, non spectantis ad Sanctuarium, subsunt ordinariæ Jurisdictioni Episcopi. *Lettera a Monsignor Governatore 18. Febro 1704.*

Immunitas, seu Loca immunia.

Si contingat, Furtum committi in Sacra Cappella, et Furem confugere ad Loca immunia,

- N. III. extractio dicti Furis a dictis Locis immunibus spectat ad Episcopum, in reliquis procedit Gubernator. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore* 1. Settembre 1698. e 23. Febraro 1732.

Jurisdictio.

Episcopus, vigore Bullæ Innocentianæ, est Delegatus perpetuus nec est astrictus pro exercitio Jurisdictionis delegatæ recurrere ad Sacram Congregationem, salva tamen Superioritate ipsius Congregationis, et salva obedientia ab Episcopo eidem debita ad tramites ejusdem Bullæ. *Dub. 32. ex 33.*

Jurisdictio in Causis Civilibus Militum subjectorum in Civilibus, et Criminalibus, Gubernatori, competit Episcopo cumulative cum Gubernatore. *Lettera a Monsignor Governatore* 8. Gennaro 1738.

Jurisdictio Cappellæ Sanctissimi Sacramenti destinatæ ad solam Sanctissimæ Eucharistiæ administrationem, non spectat privative ad Episcopum. *Dub. 3. 17. Aprilis 1708.*

Inventarium. Vide Cancellariâ.

Libri.

Episcopo competit facultas visitandi libros Baptizatorum, Desponsatorum, et Defunctorum Parochi Almæ Domus ad formam Bullæ. *Resol. ad Dub. 4. 18. Augusti 1727.*

Non potest tamen idem Episcopus inspicere libros, et inquirere circa adimplementum onerum Missarum, aliarumque Functionum Piarum. *Resol. ad Dub. 12. 17. Aprilis 1708.*

Licentiæ.

Episcopo, uti Delegato, privative competit licentias concedere Confluentibus, et Diocesanis, sese muniendi Eucharistia in Sacra Cappella. *Dub. 12. ex 33.*

Et

Et hoc etiam post discessum trium Custodum discedentium ab Ecclesia post absolutum officium, id petentibus Confluentibus nobilioris conditionis. *Resol. ad Dub. 8. 17. Aprilis 1708.*

Excepto tamen Governatore, ejusque Familia. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 1. Settembre 1698.*

Competit etiam Episcopo, eodem jure delegato, approbare Dimissorias petentium licentiam celebrandi in dicta Cappella. *Resol. 13. Februarii 1731.*

Licetque ulterius recognoscere, an a Clericis, qui præsunt Sacristiæ dictæ Cappellæ, paritum sit licentiæ a se impertitæ : *Lettere a' Monsignori Vescovo e Governatore 1. Settembre 1698.*

Horam vero, et tempus assignare competit Ministris Sanctuarii. *Resol. 13. Februarii 1731.*

Ad Governatorem privative spectat impertiri licentiam tam Confluentibus, quam Diœcesanis, ingrediendi in parva Sacra Cappella, seu Camino : *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 1. Settembre 1698.*

Pro cantandis Missis extraordinariis in Sacra Cappella cum invitatione Capituli, et Cleri, non debet præcedere licentia, vel assensus Episcopi, antequam invitetur Capitulum; non potest tamen id peragi, nulla requisita dicti Episcopi licentia. *Resolut. ad Dub. 11. 17. Aprilis 1708. Cætera Vide Cantores, et Custodes.*

Missæ.

Episcopo auscultanti Sacrum in Altari Sanctissimæ Annunciationis, vel in eo Sanctissimi Sacramenti, uti Delegato Apostolico, servari debent a Cappellanis Almæ Domus cæremoniæ servari solitæ in Missis, quæ celebrantur coram Episcopo in sua Diœcesi : eadem pariter servari debent ab Inservientibus, et signanter circa Evangelium porrigendum Episcopo ad osculandum. *Dub. 1. ex 33. Vide Cappella.*

Ministri. Vide Causa, Deputatio.

Tom. III.

Q

N. III. Exemptio, Synodus.

*Mons Pietatis. Vide Visitatio.**Magister Cappellæ, Musici. Vide Cantores.**Officiales.*

Episcopus, sive ejus Vicarius Generalis, procedens jure delegato, tam in Causis Civilibus, quam in Criminalibus contra Privilegiatos Almæ Domus, tenetur uti Officialibus ipsius Almæ Domus, ad exclusionem illorum suæ Curia Episcopalis. *Lettere a' Monsignor Vescovo, e Governatore 1. Settembre 1698. Dub. 7. ex 33.*

Ordines.

Episcopo non licet ordinare auctoritate delegata Exemptos Almæ Domus extra Ecclesiam Lauretanam. *Lettera a Monsignor Vescovo 11. Marzo 1704. Dub. 10. ex 33.*

Et servanda sunt ab ipso omnia, ex quibus dignosci possit, in Ordinatione processisse jure delegato. *Lettera a Monsignor Vescovo 9. Settembre 1719.*

Ordinationes. Vide Cancellaria, Collegium Illyricorum.

Paramenta.

Episcopo, juxta Constitutionem San. mem. Pauli V., debetur usus Paramentorum Ecclesiasticorum, in suo Sacrario separato assignandorum. *Dub. 31. ex 33.*

Non valet tamen ipsis Paramentis uti etiam in Functionibus explendis in Diœcesi Lauretana *ibid.*

Neque licet Episcopo uti Sacris Suppellectilibus Almæ Domus, tempore Visitationis; et ad mentem: Mens autem fuit, quod scriberetur Governatori, ut ratione urbanitatis ipsas suppellectiles tribueret dicto tempore. *Resolut. 13. Februarii 1731.*

Episcopo pro devotione sua celebrare volenti private in Sacra Cappella, aut solemniter in Ecclesia cum Paramentis ab R. P. D. de Carolis donatis, et a Summo Pontifice benedictis : dicta Paramenta a Governatore subministranda sunt. *Lettera a Monsignor Governatore 28. Gennaro 1720.*

Parochus.

Functiones Parochiales in Matrimonio contracto inter privignam Substituti Montis Almæ Domus, et Famulum Hospitalis Sanctuarii, spectant ad Parochum ejusdem Sanctuarii. *Resol. 14. Septembris 1722.*

Administratio Sacramentorum, et tumultatio Cadaverum Sororis Aromatarii, Matris Musici, et Matris Curati Sacræ Cappellæ, conviventium in eadem Domo cum iisdem respective Officialibus, prævia revocatione contrariarum resolutionum, firmatum fuit, spectare ad Parochum ejusdem Sanctuarii. *Lettera a Monsignor Vescovo 10. Gennaro 1702.*

Proclamationes Matrimonij Filix Promontistæ Sanctuarii, resolutum fuit, faciendas esse a Parocho ipsiusmet Sanctuarii; probationem vero status liberi Contrahentium, per Acta Cancellariæ Almæ Domus : attento quod Promontista est Minister dictæ Almæ Domus, ideoque Filia est de Familia exempta : juxta Constitutionem San. mem. Pauli V. *Lettere a' Monsignori Vescovo, e Governatore 16. Gennaro 1703.*

Proclamationes, et exhibitio Fidei status liberi Mulieris conviventis cum Fratre, qui non est Operarius stabilis, sed in dies conductus a Fabro lignario Almæ Domus, spectant ad Parochum Episcopalem : Mareschalli vero dictæ Almæ Domus, spectant ad Parochum Sanctuarii. *Lettere a Monsignor Vescovo, ed al Parocco della Santa Casa 1. Febbraro 1721.*

Declarata fuit nulla, et attentata tumultatio Cadaveris Filii Pastoris habentis Literas patentes Almæ Domus, facta per Parochos Episco-

N. III. pales de licentia Vicarii itidem Episcopalis, pendente inhibitione quoad hoc de nihil innovando, et demandata fuit restitutio emolumentorum Parocho Almæ Domus. *Lettera a Monsignor Vescovo* 3. *Luglio* 1737.

Confluentibus Peregrinis, et Forensibus, intra decem dies eorum adventus ad Almam Domum, administranda sunt Sacramenta per Parochum Almæ Domus, et funera peragenda. *Lettera a Monsignor Vescovo* 29. *Maggio* 1737. Cætera *Vide* Baptisma, Armorum Custodes.

Pontificalia.

Episcopo Bussi concessa fuit ex gratiâ a Sacra Congregatione, die solemnis sui ingressus, facultas exercendi Pontificalia ad Altare Sanctissimæ Annunciationis. *Resol. ad Dub.* 1. 18. *Augusti* 1726. Cætera *Vide* Solitum.

Pradella.

Nihil est innovandum quoad Pradellam, qua utitur Governator dum assistit Sacris Functionibus prope Altare Sanctissimæ Annunciatæ. *Lettera a Monsignor Vescovo* 11. *Febraro* 1711. *Dub.* 27. *ex* 33.

Præventio.

In captura Philippi Angeli Palmerii, resolutum fuit, Governatorem fuisse ab Episcopo præventum, et ideo confectionem Processus ad eundem Episcopum spectare, et Reum ipsius Curie Episcopalis Carceribus esse tradendum. *Lettera a Monsignor Vescovo* 10. *Luglio* 1699.

Punctaturæ.

Episcopus jure delegato tantum potest cogere Cantores ad retinendum Librum Punctaturarum, illasque solvendum in casu deficientiæ,

ut practicatur in Patriarchalibus Urbis. *Dub.* N. III.
16. 17. *Aprilis* 1608.

Pecuniæ. Vide Administratio Bonorum.

Peregrini. Vide Confluentes.

Pistores Panis. Vide Exempti.

Possessores Bonorum Sanctuarii. Vide Constitutio.

Processio. Vide Candelæ, Lignum S. Crucis, Vicarii.

Proclamations. Vide Parochus.

Sede Vacante.

Vacante Sede Lauretana, Sacra Congregatio subdelegat Vicarium Capitularem in concernentibus gubernium Spirituale Almæ Domus, secluso Governatore. *Lettera a Monsignor Governatore* 19. *Aprile* 1727.

Semestre scutorum viginti, quod Sanctuarium persolvit Episcopo partim pro stabulo, partim pro Coquina, decursum Sede Episcopali vacante, non debetur Episcopo. *Resolut. 2. Augusti* 1729.

Solitum.

Solitum semper servandum est, et si aliqua prætensio insurgat, antequam quidquam innovetur, exhibenda est Sacræ Congregationi, et ejus resolutio expectanda. *Lettera a Monsignor Vescovo* 28. *Novembre* 1701.

Solitum item servandum est quoad celebrationem Missarum in Pontificalibus ab Episcopo apud Altare Sanctissimæ Annunciationis.

Episcopo non licet, postquam Pontificaliter celebravit primas Vesperas Sanctissimæ Circumcisionis Domini, incedere cum Vestibus Pontificalibus, Pastoralibus, et Mitra, contra solitum, ad incensandum Altare Sanctissimæ Annunciationis, et Imaginem Beatissimæ Virginis in Sacra Cappella. *Lettera a Monsignor Governatore* 10. *Gennaro.* 1733.

1870

1870

[Illegible text]

[Illegible text]

[Illegible text]

[Illegible text]

Visitatio.

Episcopo competit facultas visitandi Sanctissimum Sacramentum in ejus Altari, ad effectum recognoscendi, an asservetur debitâ decentiâ, ac veneratione. *Dub. 2. 18. Augusti 1727.*

Item visitandi Sanctissimum Sacramentum, quod asservatur in Hospitali ejusdemmet Almæ Domus, ac recognoscendi libros, in quibus notantur Infirmi, et Defuncti ejusmet Hospitalis, ibique facere absolutionem Defunctorum occasione suæ Visitationis. *Dub. 5. ut supra.*

Non potest autem jure delegato Episcopus visitare Montem Pietatis, ad solum effectum inquirendi, et recognoscendi, an adimpleantur Legata, et alia opera pia cum onere a Particularibus; relicta. *Dub. 3. 17. Aprilis 1708.* Cætera *Vide* Arx Ecclesiæ.

Vicarius Capitularis. Vide Sede Vacante.

DUBIA

A BENEDICTO XIV.

SUMMO PONTIFICE

Decisa, et Resoluta.

Primum Dubium.

AN Episcopo auscultanti Sacrum in Altare Sanctissimæ Annunciationis, vel in eo Sanctissimi Sacramenti, uti Delegato Apostolico, servari debeant a Cappellanis Almæ Domus Cæremonie servari solitæ in Missis, quæ celebrantur coram Episcopo in sua Diœcesi; Et an ab Inservientibus eadem debeant servari, et signanter circa Evangelium porrigendum Episcopo ad osculandum?

Resolutio. Affirmative quoad utranque partem.

Status liberi Fides.

Probatio Status liberi unius Fratris, qui aliunde habet unde vivat, licet sit Socius Mensæ duorum aliorum exemptorum, facienda est coram Episcopo jure ordinario. *Lettera a Monsignor Vescovo 1. Marzo 1700.*

Synodus.

Licet Episcopo, occasione convocationis Synodi, vocare ad se Ecclesiasticos privilegiatos Almæ Domus, tam ad Concilium quam ad reliquos actus necessarios pro explenda dicta Synodo, eodem modo, quo se gerit respectu suorum subditorum. *Dub. 28. ex 33.*

Licet etiam, facultate delegata, renuentes debitis pœnis compellere. *ibid.*

E contra vero occasione Synodi promulgandæ in Ecclesia Lauretana, non tenentur Almæ Domus Ministri subministrare ea omnia, quæ necessaria sunt pro promulgatione. *Dub. 29. ex 33.*

Sacramenta. Vide Parochus.

Sacrarium. Vide Edicta.

Suppellectiles Sacræ. Vide Paramenta.

Tumulatio Cadaverum. Vide Parochus.

Vicarius Generalis.

Vicarius Episcopi, in his, quæ respiciunt exercitium Jurisdictionis delegatæ, non debet procedere uti Subdelegatus Apostolicus, sed uti Subdelegatus Episcopi. *Dub. ultimo ex 33.*

Licet Vicariis Generalibus Laureti, et Recineti, processionaliter cum Capitulis ambarum Civitatum, ad Almam Domum, in Festivitate Sanctissimæ Annunciationis, vel alia die non impedita, ingredi in Sacram Cappellam indutis Mantelletta supra Rocchettum, dummodo habeant privilegium utendi dictis Mantelletta, et Rocchetto. *Dub. 3. ex 33.*

Visitatio.

Episcopo competit facultas visitandi Sanctissimum Sacramentum in ejus Altari, ad effectum recognoscendi, an asservetur debitâ decentiâ, ac veneratione. *Dub. 2. 18. Augusti 1727.*

Item visitandi Sanctissimum Sacramentum, quod asservatur in Hospitali ejusdemmet Almæ Domus, ac recognoscendi libros, in quibus notantur Infirmi, et Defuncti ejusmet Hospitalis, ibique facere absolutionem Defunctorum occasione suæ Visitationis. *Dub. 5. ut supra.*

Non potest autem jure delegato Episcopus visitare Montem Pietatis, ad solum effectum inquirendi, et recognoscendi, an adimpleantur Legata, et alia opera pia cum onere a Particularibus relicta. *Dub. 3. 17. Aprilis 1708.* Cætera *Vide Arx Ecclesiæ.*

Vicarius Capitularis. Vide Sede Vacante.

DUBIA

A BENEDICTO XIV.

SUMMO PONTIFICE

Decisa, et Resoluta.

Primum Dubium.

AN Episcopo auscultanti Sacrum in Altare Sanctissimæ Annunciationis, vel in eo Sanctissimi Sacramenti, uti Delegato Apostolico, servari debeant a Cappellanis Almæ Domus Cæremonia servari solitæ in Missis, quæ celebrantur coram Episcopo in sua Diœcesi; Et an ab Inservientibus eadem debeant servari, et signanter circa Evangelium porrigendum Episcopo ad osculandum?

Resolutio. Affirmative quoad utranque partem.

II. *Dubium.*

An quando in Ecclesia Lauretana de ordine Episcopi fit Communio generalis, vel fit aliqua Processio, aut Expositio Sanctissimi Sacramenti, ad implorandum Divinum Auxilium pro necessitatibus Populi, vel Ecclesiae Catholicae, debeant a Ministris Almae Domus subministrari Ceræ, et alia necessaria pro supradictis Functionibus explendis, et præcipue Lignum Sanctissimæ Crucis, quod servatur in Sacra Cappella, occasione alicujus particularis Processionis, ad effectum illud exponendi in Altare Sanctissimæ Annunciationis, illudque processionaliter deferendi per Civitatem, et an liceat in hujusmodi Casibus Episcopo, uti Delegato, cum Sanctissimo Sacramento, vel Ligno Sanctissimæ Crucis, solemniter Populo benedicere in eodem Altari Sanctissimæ Annunciationis, vel in eo Augustissimi Sacramenti?

Resolutio. Affirmative in omnibus.

III. *Dubium.*

An liceat Vicariis Generalibus Laureti, et Reineti processionaliter cum Capitulis dictarum ambarum Civitatum, ad Almam Domum, in Festivitate Sanctissimæ Annunciationis, vel alia die non impedita, ingredi processionaliter, ut supra, in Sanctam Cappellam, indutis Mantelletta supra Rocchettum?

Resolutio. Affirmative, dummodo habeant.

IV. *Dubium.*

An Musicis, et Cantoribus se absentare petentibus a servitio Ecclesiae ad breve tempus ob aliquod eorum negotium, sit concedenda licentia a Governatore, vel potius ab Episcopo, aut ejus Vicario Generali, jure delegato?

Resolutio. Negative quoad primam partem, N. III.
et affirmative quoad secundam.

V. Dubium.

An ad Episcopum, privative quoad Gubernatorem, spectet præscribere Ordines Magistro Cappellæ, Cantoribus, et Organistæ, circa servitium Chori, et Functionum Ecclesiasticarum?

Resolutio. Affirmative.

VI. Dubium.

An Arx Ecclesiæ Lauretanæ existens super dictam Ecclesiam, ubi sunt Mansiones Clericorum Sacristiæ, et Inservientium Missarum, et Lampadariorum, sit sub Ditione Episcopi, ita ut possit ab eo visitari jure ordinario, quoad Clericos Sacristiæ, et supradictos Inservientes; quo vero ad Lampadarios jure delegato?

Resolutio Negative: Sed cum Personæ in Dubio descriptæ non habitent in Arce, sed Mansiones Arcis accommodentur illis, qui confugiunt ad Ecclesiasticam Immunitatem, Januam Arcis esse omnino claudendam.

VII. Dubium.

An Episcopus, sive ejus Vicarius Generalis Laureti, procedens jure delegato tam in Causis Civilibus, quam in Criminalibus contra Privilegiatos Almæ Domus, teneatur uti Officialibus Tribunalis Almæ Domus, seu potius uti valeat illis suæ Curix Episcopalis: Et quatenus affirmative quoad primam partem?

Resolutio. Affirmative quoad primam partem, et negative quoad secundam.

VIII. *Dubium.*

An possit aliquando, et attenta aliqua suspicione, uti suo Cancellario Episcopali in examinandis Testibus, pro sumendis, et captivandis indiciiis, dummodo tamen dicta *Examina Testium* reproducantur per acta Cancellariæ *Almæ Domus*, antequam Reus constituatur, et Processus per eadem acta Cancellariæ *Almæ Domus* prosequatur?

Resolutio. Affirmative, præviâ tamen licentiâ Sacræ Congregationis.

IX. *Dubium.*

An Personæ, quæ carcerantur de mandato supradicti Episcopi, vel ejus Vicarii, procedentis jure delegato, detineri debeant in Carceribus *Almæ Domus*, vel potius in illis ipsius Episcopalis?

Resolutio. Affirmative quoad primam partem, et negative quoad secundam.

X. *Dubium.*

An Dominus Cancellarius *Almæ Domus* possit ab Episcopo compelli ad conficiendum Inventarium omnium Processuum Beneficialium, Matrimonialium, Civilium, et Criminalium Actuum, et aliarum Scripturarum factarum, et respective exhibitarum in dicta Cancellaria coram Episcopo, vel ejus Vicario, tanquam delegato Apostolico, ad effectum asservandi dictum Inventarium in Archivo Episcopali, ad formam novissimi Concilii Romani, et Constitutionis Benedicti XIII?

Resolutio. Teneri, et in casu renitentia, compellendum esse a Sacra Congregatione Laurentana.

XI. *Dubium.*

An juxta prætensam dispositionem Constitutionis san. mem. Pauli V. §. *Nihilominus*, privilegio Exemptionis a Jurisdictione Episcopi gaudere debeant Familiæ Servitorum, et Famulorum, qui inserviunt Ministris Officialibus, aliisque Privilegiatis Almæ Domus?

Resolutio. Negative: Nihil tamen esse innovandum quoad jus exemptionis concessum Ministris pro uno tantum eorum Famulo.

XII. *Dubium.*

An Episcopo uti Delegato Apostolico, private competat licentias concedere Confluentibus, et Diocesanis, sese muniendi Eucharistia in Sacra Cappella?

Resolutio. Affirmative.

XIII. *Dubium.*

An sub expressione Confluentium a qualibet Mundi parte devotionis gratia ad Almam Domum, qui, juxta Literam dictæ Constitutionis Innocentianæ §. *Ac primo quidem*, a jurisdictione Episcopi eximuntur, comprehendantur illi, qui petunt Laetum propter eorum temporalia negotia, vel in dicta Civitate remanent per plures dies: Et quatenus affirmative, per quantum temporis durare debeat privilegium Confluentiæ?

Resolutio. Quoad primam partem negative; et quoad secundam, privilegium confluentiæ durare per decem dies.

XIV. *Dubium.*

An hujusmodi privilegio Confluentiæ gaudeant Confluentes illi, qui a Birruariis Episcopalibus apprehenduntur cum Mulieribus suspectis, Fures, aliique quomodolibet Delinquentes?

N. III. *Resolutio.* Affirmative, dummodo captura sequatur intra decem dies, juxta responsionem ad Dubium præcedens : oneratâ quoque Gubernatoris conscientiâ, eos puniendi prout de jure ; additisque pœnis arbitrio Sacræ Congregationis Lauretanæ, et Summi Pontificis, in Casu omissionis.

XV. Dubium.

An eadem exemptione a jurisdictione Episcopi gaudere debeant Artifices, et Professores quicumque inservientes Almæ Domui intra annum in eorum Professionibus, non tamen continuè, sed juxta Sanctuarii necessitatem, absque constitutione annui Salarii, licet Literis patentibus Almæ Domus cum inhibitione fuerint muniti ?

Resolutio. Negative.

XVI. Dubium.

An frui debeant eadem exemptione omnes Coloni, Affictuarii, et Emphyteutæ etiam parvorum Prædiorum Almæ Domus cum tenui Canonis responsione ?

Resolutio. Negative.

XVII. Dubium.

An, qui habent Officia Almæ Domus, sed ea exercent per interpositas Personas, veluti Pulsator Nolarum, Cantinerius, et similes, frui debeant dicta exemptione tam ipsi uti Officiales, quam eorum Substituti ?

Resolutio. Affirmative, dummodo facultas exercendi per Substitutum fuerit a Sacra Congregatione Lauretana approbata.

XVIII. Dubium.

An gaudeant dicta exemptione etiam Coadjutores Officialium Almæ Domus ?

Resolutio. Affirmative, dummodo Coadjutoria fuerit approbata a Sacra Congregatione Laurentana.

XIX. Dubium.

An eadem exemptione gaudeant Famuli, aliique Inservientes Patentatis Sanctuarii in Cauponis, et Apothecis ?

Resolutio. Negative.

XX. Dubium.

An aliqui commorantes continuo in Civitate Laureti, et habentes Literas patentes Quæstuatorum, Denunciatorum Legatorum piorum Sanctuarii, et similium in eorum Patriis ab eadem Civitate distantibus, eadem exemptione gaudere debeant ?

Resolutio. Negative.

XXI. Dubium.

An Sacerdos Possessor Capellaniæ Micucci, cujus nominatio spectat ad Ven. Societatem Sanctissimi Rosarii Laureti Episcopo subjectam, eodem privilegio exemptionis fruatur, ex quo destinatos proventus prædictæ Cappellaniæ recipit ab Alma Domo, uti hærede supradicti Micucci ?

Resolutio. Affirmative.

XXII. Dubium.

An Coloni, et Affictuarii pro tempore existentes in quodam Prædio sito in Territorio Laurentano, et spectante ad Ven. Societatem S.

N. III. Annæ Recineti, tanquam Emphyteutæ Almæ Domus, gaudeant supradicta exemptione?

Resolutio. Negative.

XXIII. *Dubium.*

An hujusmodi exemptione gaudeant Coloni, et Affictuarii Ven. Societatis Laureti existentis in Prædio, quod dicta Societas possidet uti Emphyteuta Almæ Domus?

Resolutio. Negative.

XXIV. *Dubium.*

An Pistores Panis venalis Civitatis Laureti gaudeant eadem exemptione?

Resolutio. Pistores Panis, quem conficiunt pro Inservientibus Almæ Domui, hoc est, qui Panem conficiunt, quem Alma Domus Inservientibus facit distribuere, gaudere; Secus illos, qui Panem venalem conficiunt ad usum publicum, et propriam utilitatem.

XXV. *Dubium.*

An liceat Governatori, attento privilegio Sanctuarii trahendi ad suum Tribunal omnes Causas tam activas, quam passivas ejusdem Almæ Domus, procedere contra Clericos, Ecclesiasticasque Personas, et Loca Pia, in dictis Causis Almæ Domus, uti Reos conventos, seu potius id competat Episcopo tanquam Delegato Apostolico, vel ejus Vicario uti Subdelegato?

Resolutio. Non posse Governatorem procedere in Causis Activis motis a Ministris, et Exemptis Almæ Domus contra Ecclesiasticos non privilegiatos, idque ad Episcopum pertinere jure ordinario; Et hoc ipsum quoque ad eundem pertinere jure delegato, in Causis activis motis a Ministris, et Exemptis Almæ Domus contra Ecclesiasticos privilegiatos, nisi agatur de iis, quæ respiciunt eorum Ministerium, in quibus subesse debent Governatori; Quo vero ad Causas tam activas,

quam passivas, in quibus agitur de interesse N. III.
 Almæ Domus, spectare privative ad Gubernatorem.

XXVI. Dubium.

An Episcopo liceat ubique in sua Diœcesi, ubi ordinationes habuerit, etiam extra Ecclesiam Lauretanam, ordinare auctoritate delegata Exemptos Almæ Domus, ita tamen, ut Episcopus teneatur registrare in Cancellaria Almæ Domus, tam Ordinationes Exemptorum, quam eorum Literas testimoniales?

Resolutio. Negative quoad primam partem, et affirmative quoad secundam.

XXVII. Dubium.

An reducenda sit ad mensuram præscriptam Pradella, qua utitur Gubernator, dum assistit Sacris Functionibus prope Altare Sanctissimæ Annunciatæ, ad instar Pradellæ, quæ pro eodem Gubernatore extat in Choro?

Resolutio. Nihil esse innovandum.

XXVIII. Dubium.

An occasione Convocationis Synodi liceat eidem Episcopo vocare ad se Ecclesiasticos privilegiatos Almæ Domus tam ad Concilium, quam ad reliquos Actus necessarios pro explenda dicta Synodo, eodem modo, quo se gerit respectu suorum Subditorum; Et an, facultate delegata, possit renuentes debitis pœnis compellere?

Resolutio. Affirmative quoad utramque partem.

XXIX. Dubium.

An occasione Synodi promulgandæ in Ecclesia Lauretana, debeant Almæ Domus Ministri subministrare ea omnia, quæ necessaria sunt pro dictæ Synodi promulgatione?

Resolutio. Negative.

XXX. *Dubium.*

An Episcopo, uti Delegato Apostolico, liceat Infirmis in Hospitali Almæ Domus degentibus impartiri Benedictionem in Articulo mortis?

Resolutio. Affirmative.

XXXI. *Dubium.*

An eidem Episcopo, juxta Constitutionem San. mem. Pauli V. debeat usus Paramentorum Ecclesiasticorum in suo Sacratio separato assignandorum; Et an valeat ipsis uti etiam in Functionibus explendis in Diœcesi Laurentana?

Resolutio. Affirmative quoad primam partem, et negative quoad secundam.

XXXII. *Dubium.*

An Episcopus vigore Bullæ San. me. Innocentii XII. sit Delegatus perpetuus? sive potius: An, et in quibus casibus recurrere teneatur ad Sacram Congregationem Laurentanam?

Resolutio. Episcopum vigore Bullæ Innocentianæ esse Delegatum perpetuum, nec esse ad strictum recurrere ad Sacram Congregationem Laurentanam pro exercitio dictæ jurisdictionis delegatæ, salva tamen superioritate dictæ Sacræ Congregationis, et salva obedientia eidem ab Episcopo debita, ad tramites ejusdem Constitutionis Innocentianæ?

XXXIII. *Dubium.*

An Vicarius ejusdem Episcopi possit procedere uti: Subdelegatus Apostolicus, sive ipsius Episcopi.

Resolutio. Vicarium Episcopi in his, quæ respiciunt exercitium jurisdictionis delegatæ, non

debere procedere uti Subdelegatum Apostolicum, N. III.
sed uti Subdelegatum Episcopi.

Sequens XXXIV. Dubium jussu Sanctissimi Domini Nostri inter Partes concordatum, et ab eadem Sanctitate Sua, ut infra, resolutum.

XXXIV. Dubium.

An, et cui competat Electio Approbatio, et respective Expeditio Literarum Patentium Rectoris Ecclesiæ Parochialis Sancti Petri Castri Fiddardi, in casu etc.

Resolutio. Electionem, et Litterarum Patentium Expeditionem pertinere ad Governatorem, nomine Congregationis Lauretanæ: Examen vero, ac Approbationem ad Episcopum, jure delegato.

APPENDIX

AD

SYNOPSIS LAURETANAM.

CUM post prælo traditam Synopsim Lauretanam, jussu ac auctoritate Sanctissimi Domini Nostri BENEDICTI XIV. in unum collectam, nonnullæ aliæ insurrexerint Controversiæ jurisdictionales inter Curiam Episcopalem, et alteram Domini Governatoris Lauretani, eas itidem definire Apostolico suo Oraculo dignatus est idem Pontifex Optimus Maximus; Ut vero Resolutiones hujusmodi in posterum pro quibuscumque similibus casibus inservire valeant, eo quo pollet zelo in dirimendis litibus, et dissensionibus pro publica utilitate, jussit præfatæ Synopsi hanc superaddi Appendicem, expresse decernens, decisiones, et resolutiones in ea contentas, vim, et efficaciam legis perpetuo obtinere, perinde ac si illæ impressæ, ac insertæ in ipsa Synopsi reperirentur.

DUBIA

A BENEDICTO XIV.

SUMMO PONTIFICE

Resoluta post Annum 1743. quo evulgata fuit
Synopsis Lauretana.

Primum Dubium.

AN tumultatio Cadaverum, et administratio Sacramentorum, quoad Cappellanos, qui pro Principibus exteris Missam assidue celebrant in Sancta Capella, et ab Alma Domo mercedem non recipiunt, spectet ad Curatum Almæ Domus, seu potius ad Parochos Episcopales?

Resolutio. Affirmative quoad primam partem, et negative quoad secundam.

II. Dubium.

An Pictor Cereorum, qui die Purificationis benedicuntur, et Culcitrarum Confector pro servitio Almæ Domus, gaudeant exemptione a jurisdictione Episcopi?

Resolutio. Negative.

III. Dubium.

An privilegio Exemptionis frui debeat Affictuarius parvi Prædii Almæ Domus ad usum Fornacis lateritiæ, ex quo ipse tantum retrahit ab eodem Prædio, quantum sufficit ad illius, et Familiæ sustentationem pro toto anno, vel saltem pro ejus majori parte?

Resolutio. Affirmative.

IV. Dubium.

An cognitio furti commissi in Ecclesia Lauretana, extra tamen Territorium exemptum, pertineat ad Governatorem, seu potius ad Episcopum; et quatenus affirmative ad secundam partem:

V. Dubium.

An, ubi Fur sit confluens devotionis gratia, et non Clericus, idem Episcopus procedere possit jure delegato?

Resolutio. Ad primum, pertinere cumulative ad Governatorem, et ad Episcopum, ita ut sit locus præventioni: Ad secundum, negative.

VI. Dubium.

An, et quando Exteri censeri debeant Lauretum petere propter eorum temporalia negotia, seu potius devotionis gratia ad Almam Domum, ita ut intret privilegium Confluentiæ?

Resolutio. Omnes, et quoscumque Exteros ex quacumque Mundi parte Lauretum accedentes, censendum esse, illuc petere devotionis gratia, exceptis iis, qui in Civitate, vel Territorio bona possident; ita tamen, ut privilegium Confluentiæ duret dumtaxat per decem dies, nisi longior permanentia procedat ex causa gravis Infirmitatis contractæ infra decem dies.

VII. Dubium.

An Administratio Sacramentorum quoad Joannem Rubeum, ejusque Conjugem, conviventes quidem cum Gaetano Borgognoni privilegiato, sed tamen propriis eorum redditibus, spectet ad Curatum Almæ Domus, seu potius ad Parochos Episcopales?

N. III. *Resolutio.* Negative ad primam partem, et affirmative ad secundam.

VIII. *Dubium.*

An probatio status liberi Francisci Raffaelli continui Commensalis Antonii Nicoli patentati, qui etiam dictum Raffaelli tanquam unice proprio servitio adscriptum declaravit, fieri debeat per acta Cancellariæ] Almæ Domus, seu potius in Curia Episcopali?

Resolutio. Affirmative ad primam partem, et negative quoad secundam.

IX. *Dubium.*

An quoties de mandato sive Sacræ Congregationis Lauretanae, sive Gubernatoris ejusdem Civitatis, aliquis ex Canonicis, Beneficiatis, seu aliis Capitularibus Basilicæ Lauretanae, nullo ei assignato stipendio, eligitur pro servitio Almæ Domus, pro quo ipse, sive attenda absentia a dicta Civitate, sive aliter, præpeditus remaneat interessendi Divinis Officiis; taliter electus, et deputatus, possit percipere omnes distributiones quotidianas; ita quod a quodam nullo modo punctari possit?

Resolutio. Affirmative, quamdiu necessitas servitii Almæ Domus perduraverit: et quoad Custodes, et Sacristas observetur Constitutio San. mem. Pauli V. §. *Decernimus.*

NUM. IV.

Ad Const. LXXXIII. Vol. II. pag. 108.

DECRETUM

Quod SS. Apostolorum Principes PETRUS et PAULUS Urbis Romæ Patroni Principales nuncupentur.

CUM omnium communi æque, ac pio Ecclesiarum more institutum sit, ut quos e Sanctorum numero sibi singulæ Patronos elegerint, eos etiam, adjecto illustri Patronorum titulo, suis unaquæque Calendariis inscribant: Minime dubitandum est, quin Romana potissimum Ecclesia, Principum Apostolorum PÆTRI, et PAULI Martyrio consecrata, ac supra aliàs in summum honoris, et gloriæ culmen evecta, a Fidei primordiis eisdem Apostolos uti Patronos habuerit apud Deum, seque in illorum tutela positam jure putaverit. Clarum antiquæ huic traditioni perhibent testimonium tum Sanctus Leo Papa *serm. 1. de SS. Petr., et Paul.* ubi eos Romæ Patronos nominat speciales: *Sicut autem, inquit, et Nos experti sumus, et Nostri probavere Majores, credimus, atque confidimus inter omnes labores istius vitæ, ad obtinendam misericordiam Dei, semper Nos specialium Patronorum Orationibus adjuvandos: tum quoque Sanctus Maximus Episcopus, Taurinensis Homil. 3. de iisdem ubi eos Romæ Patronos appellat peculiare: Horum hodie concursu lætissimo recolit Roma Martyrium: et quorum dudum impia persecuta est sanguinem, eorum nunc peculiari devota Patrocinio gloriatur.* Eisdemque

N. IV. celebri Disticho concinit Sanctus Venantius Fortunatus :

*A facie hostili duo propugnacula præsumt :
Quæ Fidei Turres Urbis caput Orbis habet.*

At quia compertum est, in Ordine Divini Officii, debita hac nota, ac insigni titulo Patronorum principalium Almæ Urbis, Sanctos eosdem Apostolos nuncupari non consuevisse, eam fortasse ob causam, quod SS. PETRUS, et PAULUS Catholicæ Ecclesiæ Patroni cæteroque Generales habeantur, eaque propter in communibus suffragiis ubique per Ecclesiam ipsam invocentur ; Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS PAPA XIV. solerter advertens, per hujusmodi Ecclesiæ universæ generale Patrocinium non effici, quominus iidem sint quamplurimum per Orbem Ecclesiarum Patroni simul etiam peculiare, sive ut ajunt, Principales, et hoc nomine in earum Calendariis inscribantur ; ratus est, non decere, ut quæ ipsorum Patrocinio Roma præ cæteris lætatur, eos, ubi maxime oportet, Sacris videlicet in Fastis, Patronos non appellet.

Qua de re Sanctitas Sua, ut imposterum debita honoris et obsequii ratio seryetur in recolenda memoria Principum Apostolorum, quorum præsentis ope, ac tutela Christiana Respublica, undique procellis acta, ac gravioribus in diem ærumnis confecta, tandem erigatur : Mandat, ac præcipit, memoratos Apostolorum Principes SS. PETRUM, et PAULUM posthac Romano quoque Calendario, siye Ordini Divini Officii pro degentis in Urbe Cleri directione quotannis imprimendo, similiter inscribi, titulo scilicet principalium Urbis Patronorum non omisso.

Præterea eadem Sanctitas Sua, inhærens Decretis aliàs editis a Sacra Rituum Congregatione, et a Prædecessoribus suis Romanis Pontificibus approbatis, declarat, quod Commemorationi, quæ in unaquaque Civitate, et Diœcesi, ex laudabili consuetudine, et Rubricarum dis-

positione, fit Sanctorum suorum Patronorum Principalium inter Suffragia Sanctorum, post Laudes, et Vesperas in Divinis Officiis, quando Commemorationes, sive Suffragia Sanctorum recitantur, tum Romæ, tum alibi, ubicumque Sancti Apostoli PETRUS et PAULUS uti Patroni principales coluntur, satisfactum censeatur per eam Commemorationem ordinariam, seu communem, quæ fit eorundem in univèrsa Ecclesia, post Commemorationem Beatissimæ Virginis Mariæ. Atque ita Sanctitas Sua mandat, decernit, et declarat. Hac die 16. Octobris 1743.

Fr. J. A. Card. Guadagni
Pro-Præfectus.

Loco ✕ Sigilli.

T. Patriarcha Hierosolymitanus Secret.

NUM. V.

Ad Constitut. LXXXIV. Vol. II. pag. 117.

DE DELATIONE

Et usu Rocchetti.

Sacræ Congregationis Cæremonialis Decreta

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

Jussu edita.

CUM de mandato Sanctissimi Domini Nostri BENEDICTI PAPÆ XIV. propositi fuerint in Sacra Congregatione Cæremoniali nonnulli abusus, qui de recenti irrepserunt, inter quos est, quod Prælati Rocchetti usum habentes, illo indiscriminatim induti per Urbem incedant, ac

N. V. insuetis, indebitisque lemniscis, vulgo *Fiocchi*, equos proprii currus exornent: brevioribus insuper nigris vestibus amieti Ecclesias adhuc lucente die, ingrediantur, Sacramentum publice expositum veneraturi, vel recurrentibus Sanctorum solemnitatibus Cultum adhibituri: atque debita erga Sacrum Cardinalium Collegium publica visitationis officia, aliquando non expleverint, tam in prima Prælatitii habitus susceptione, vel in nova Dignitatum, aut munerum assecutione, quam erga eosdem Eminentissimos extra Urbem degentes, dum per Civitates, ubi ipsi resident, Prælati iter agentes, quamvis tempus congruum id permetteret, eos invisere non sategerint.

Eadem proinde Sacra Congregatio ad eos omnino eliminandos, enunciatis die, et mense, ita decrevit.

I. Nulli Prælatorum, cujusvis ordinis, aut Collegii fuerit, qui Rocchetti prærogativa potitur, imposterum liceat eodem induto per Urbem incedere; cum hoc gestare unice ex Summorum Pontificum munificentia unà cum lemniscis nigris ad equos proprii currus appensis, præcipuorum suorum officiorum ratione ac præstantia, permissum sit Almæ Urbis Gubernatori Vice-Camerario, Generalibus Reverendæ Cameræ Apostolicæ Auditori, ac Thesaurario, nec non utriusque Sacri Palatii Apostolici Præfecto, atque insuper ob distincti habitus accessionem, Mozzettæ scilicet a San. mem. Benedicto XIII. quatuor Patriarchis, Constantinopolitano videlicet, Alexandrino, Antiocheno, et Hierosolymitano concessæ, dum Mantelletto, ac prædicta Mozzetta ornati processerint.

II. Prælati autem, qui Rocchetti prærogativa fruuntur, tunc tantum sument illud per Scalas Palatii Pontificii, Apostolicam Aulam, vel in antecedenti Cubiculo, illud Congregationum, aut Collegialium Actionum, quæ in eodem Palatio cum Rocchetto fient, ingressuri; nec non quando primum in promotione Sacro Senatui
de

de novo adscriptos, et iterum Cardinalatus Insigniis decoratos, eos in suis Domibus visitabunt; quoties quemcumque ex DD. Cardinalibus primo invisent, vel Cardinali Rocchetto similiter induto in comitatus obsequiis erunt, sive Domi fuerit, sive extra : Conveniendo insuper cum Oratoribus Principum, qui Aula gaudent Regia, publica solemnī pompa procedentibus, et in acta pariter dumtaxat cujuscumque alterius publicæ, vel privatæ actionis, in qua Rocchetti usus, Dignitatis, vel muneris ratione eis competere potest.

III. Jussit item, ut Lemnisci, vulgo *Fiocchi*, aut quid similis ornatus, quocumque prætextu, titulo, colore, aut forma, in Ehippiis Equorum Præsulum currus raptantium non apponantur. Et si forte apposita fuerint ornamenta, omnino amoveantur.

IV. Nulli præterea Prælatorum, nisi Prælatio habitu induto, publicas Ecclesias, in quibus Sanctissimum Sacramentum Fidelium venerationi fuerit expositum, vel alia quæcumque solemnīa inibi peragantur, diuturno tempore ingredi liceat.

V. Statuit insuper S. Congregatio ut Decreto aliàs per eam emanato die scilicet 16. Aprilis 1701., et a San. mem. Clemente XI. approbato, nempe : Prælati usum Rocchetti habentes, eodem induti, Eminentissimos Dominos nuper creatos visitabunt, quos denuo cum Rocchetto, ut supra, visitabunt, post suscepta Cardinalatus Insignia : adderetur, quod ipsi Prælati ejusdem visitationis officium explere teneantur, non solum statim ac Prælatitium sumpserint habitum; sed etiam cum aliqua distincta nova Dignitate, vel munere fuerint insigniti, et occasione publici alterius Officii sibi ab Apostolica Sede collati, pro quo explendo ab Urbe sint recessuri, et quando, illo adimpleto, in Urbem redierint permansuri.

VI. Utque suprema Cardinalatus Dignitas semper, et ubique debito non fraudetur honore,
Tom. III. R

N. V. decrevit itidem eadem Sacra Congregatio, quod Prælati tam privatâ, quam publicâ Causâ itinerantes, dum eos per Civitates, in quibus aliquis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis adfuerit, transire acciderit, erga ipsum, præfactum visitationis officium, prout tempus, et circumstantiæ ferent, explere non prætermittant.

Et facta per me Secretarium Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO Papæ XIV. de præmissis omnibus relatione, Idem Sanctissimus Dominus Noster prædicta Decreta, non solum approbavit, sed inviolabiliter præcepit servari, ac peculiariter Collegiis omnibus Prælatorum jussit significari, ne sub quovis prætextu, tolerantia, causa vel colore, quæ superius præscripta sunt, secus interpretando, variationi, vel omissioni subjaceant; sed omnino prout exprimuntur, ab omnibus servanda mandavit, et quatenus opus fuerit, pro eorundem Decretorum executione ad omnia alia necessaria, et opportuna remedia se deventurum expressit. Hac die 23. Novembris 1742. Sanctissimi Domini Nostri Pontificatus Anno III.

T. Episcopus Ostien., et Veliternen.
Card. Rufus. Sac. Collegii Decanus,
Vice-Cancellarius, Præfectus.

Loco ✕ Sigilli.

Ignatius Reali Secretarius.

NUM. VI.

N. VI.

Ad Constit. XCII. Vol. II. pag. 194.

ACTA CONSISTORIALIA

Pro Concessione Pallii Patriarchæ Antiocheno
Græco-Melchitarum.

*In Consistorio Secreto habito die
3. Februarii 1744.*

ARGUMENTUM.

SERAPHINUS Tanàs, qui, juxta Græcorum morem, electus Patriarcha Antiochenus Græco-Melchitarum, Cyrilli nomen assumpserat, et jam a Sancta Sede Apostolica Electionis confirmationem obtinuerat, per Johannem Aminionem Sacerdotem ejusdem Ritus Procuratorem specialiter deputatum Pallii honorem instanter, atque humiliter postulavit. Itaque in Aulam Consistorialem, in qua Prælati, Nobiles plurimi, ac Collegiorum tam de Propaganda Fide, quam Græcorum Alumni jam frequentissimi convenerant, antequam fores Consistorii de more clauderentur, præcedentibus ad arcendum populum duobus ex servientibus armorum, qui et Mazzerii vocantur, ab uno ex DD. Cæremoniarum Magistris D. Thomas Franciscus Scaramutius Advocatus Consistorialis, et præfatus Electi Patriarchæ Cyrilli Procurator introducti fuere, et e regione Pontificiæ Sedis flexis genibus antedictus D. Scaramutius Sanctitatem Suam sic fuit allocutus.

N. VI.

BEATISSIME PATER.

AD Patriarchatum Antiochenum, qui a pluribus sæculis a Sanctæ Sedis unione desciverat, electus juxta Græcorum morem fuit sub anno millesimo septingentesimo yigesimo quarto R. P. Seraphinus Tanàs, qui Cyrilli nomen *assumpsit*, pietate, bonisque moribus, ac scientiis imbutus apud Collegium Urbanum de Propaganda Fide, cui inter Alumnos diu fuit adscriptus. Romano Pontifici B. Petri Successori obedientiam præstiturus, prompte ablegavit ad San. mem. Benedictum XIII. Joannem Amenionem Sacerdotem ejusdem Ritus Græco-Melchitarum, et Alumnum antea ejusdem Collegii, cum speciali mandato, ut suæ confirmationem Electionis a Sancta Sede, et a Summo Pontifice, a quo omnis Ecclesiastica potestas descendit, humiliter postularet, et pro concessione Pallii suo Nomine deprecaretur. Acta Electionis talia comperta fuere, ut confirmatione digna visa fuerit Electio. Sed ut certiora de perfecta unione, et obedientia erga Sanctam Sedem a Cyrillo haberentur testimonia, non prius confirmationis actus probato Religioso Viro delegatus, publici juris factus est quam idem Patriarcha Fidei Catholicæ professionem juxta præscriptam formam *emitteret*, ac mandatis Sanctæ Sedis parere jurejurando adfirmaret. *Æquo libentique animo omnia implevit* Cyrillus, et licet commissas sibi Gentes ad obsequium, et unionem Sanctæ Sedis alacrius excitans, persecutionem a schismaticis passus sit, adhuc vigilis Pastoris curas gerens, et novum sinceræ fidei erga Sanctam Sedem documentum exhibens, dubitationes in sui Gregis regimine exortas, ejus judicio submisit. Earum tamen discussio assumi non potuit ob superventam Apostolicæ Sedis vacationem. Reservatum sane erat, Deo Optimo Maximo sic disponente, hujus operis complementum Tibi, *Beatissime Pater*, qui summo zelo duce, et omni-

gena sapientia comite ; ab illa die , qua ad supremam hanc Cathedram euectus fuisti , Catholicæ Fidei ubique servandæ studuisti , et in orbem totum diffundendæ. Idcirco Sanctitas Vestra dubitationes a Patriarcha exhibitas , coram se discussit , ac matura deliberatione composuit , prout in Litteris ; quas ad eundem Patriarcham , eique suffraganeos Episcopos Græco-Melchitarum Ecclesiarum scribere dignata est , disertissime explicavit. Plene sic unione cum Sancta Romana Ecclesia constituta , Cyrilli Procurator spondens , quod ille Sanctitatis Vestræ mandatis erit omnimode pariturus , resumpsit intermissam Pallii postulationem ; quæ cum non nisi in hoc loco , ubi auctoritate Sanctitatis Vestræ graviora negotia peraguntur , tractari possit , ideo supplicatio ista nunc reverenter exponitur : petitque Cyrillus Patriarcha Antiochenus , quo par est , obsequio , totaque animi submissione , Pallium , quod e Corpore Divi Petri sumitur , et in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur ; spemque fovet , ut voti compe fieri mereatur ; quia Antiochenæ Ecclesiæ prærogativæ illi viam sternunt amplissimam , ac tali honore ipse Cyrillus se dignum exhibet , dum erga Sanctam Sedem semper fuit obsequentissimus. Decens propterea videtur , quod Eum Sanctitas Vestra hoc dignetur cumulare beneficio , pro quo idem Joannes Aminion hic præsens Orator legitimo suffultus mandato , supplicat instanter , instantius , et instantissime.

Venerabiles Fratres.

MAGNUS Pontifex Innocentius Primus in Epistola ad Alexandrum Antiochenum , nunquam futurum affirmavit , ut Sedes Antiochena Romanæ cederet , nisi quod illa in transitu meruit , ista susceptum , et apud se consummatum gaudet. Primis quidem temporibus eam Sedem occuparunt Episcopi Sanctitate clarissimi , Evodius , Ignatius Martyr , Meletius , et Flavianus. At

N. VI.

vero sæculo quinto vergente, dilacerato per Nestorii, et Eutychetis hæreses Oriente, Antiochena Ecclesia turpiter deformata est : quippe quæ divisa fuit inter eos, qui Concilii Chalcedonensis definitionibus sese opposuerunt, quique adhuc per hos dies Jacobitarum nomine subsistunt ; et inter illos, qui e contrario Concilii dogmata ac decreta venerantes, Marciani Imperatoris edictis obsequentes fuerunt, atque hinc Melchitæ, hoc est Regii, nuncupati sunt. Cum vero subinde Antiochenam Ecclesiam Patriarchæ hæretica pravitate infecti invasissent, omnem lapidem Patriarchæ Constantinopolitani moverunt, ut illam sibi subjicerent ; maxime vero postquam OEcumenici titulum sibimet arrogarunt : Neque id frustra. Nam occupatâ sæculo septimo Syriâ una cum proximis Provinciis a Saracenis, et inde sæculo decimo ab Imperatore Nicephoro Phoca ex eorum manibus ereptâ ; in Græcorum Imperatorum potestatem Antiochia devenit : proinde Antiocheni Patriarchæ a Constantinopolitano selecti, ordinatique sunt ; atque ita Melchitæ Græcorum schismatici sese immescentes, Melchitæ Græci mox appellati sunt.

Post hæc, ineunte sæculo undecimo, Petrus III. Patriarcha Antiochenus de more Antecessorum suorum, S. Leoni IX. Romano Pontifici se ad Patriarchatus dignitatem fuisse promotum significavit, in ea petens ab illo confirmari, sicuti revera confirmatus est, a schismate hac ratione secedens. Dorotheus I. cum Ecclesia Romana in Concilio OEcumenico Florentino sese conjunxit. Cum autem idem Patriarchatus rursus esset in schismatis tenebras delapsus, nulla resipiscentiæ lux affulsit, nisi labente sæculo decimo septimo, ad quam iter primo stravit Euthymius Melchita Tyri, et Sidonis Archiepiscopus : deinde Athanasius Patriarcha, quique ei Primus successit Cyrillus, transmissa ad hanc Sanctam Sedem Fidei professione : cui Sancta Sedes penitus

nōn acquievit, proinde nec Pallii dignitatem illis concedere opportunum judicavit.

Unus id temporis Patriarcha Cyrillus alter est, qui præsentī sæculo ad Patriarchatum euectus, electionis suæ a Sancta Sede confirmationem obtinuit, cum suæ erga hanc Sanctam Sedem obedientiæ signa minime dubia dederit, fortissimumque se gesserit in ea asserenda adversus Sylvestrum schismaticum, qui Sedem Patriarchalem invasit; quamobrem in Monte Libano exulare cogitur. Præest insuper Cyrillus noster genti, quæ hodiè Catholicos ingenti numero complectitur, quæque a decem Episcopis, qui ipsum tamquam legitimum Patriarcham venerantur et colunt, provide gubernatur. Atque in Melchitis hisce vere Orthodoxis Venerabiles Antiochenæ Ecclesiæ reliquiæ, jampridem consepultæ, reviviscunt. Huic itaque venerando viro huic præclaro Orthodoxæ Fidei propugnatori Nos in hoc ipso Consistorio honorem Pallii de Corpore Beati Petri sumpti, in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur, postquam Orthodoxæ Fidei professionem coram eo, cui id delegabimus, emisit, libenter impertimur; ut factis comprobemus, id quod Leo XI. dixit Petro III. Antiochenæ Patriarchæ respondens: » *Maxima Mater, Romana scilicet ac prima Sedes, tam dilectæ sibi Filicæ: immo Consociæ, nusquam, et nunquam deerit.* »

Peracta Oratione, Pontifex, benedictione signo Crucis eis impertita, dimisit, atque etiam omnibus aliis simul exclusis Aulæ Consistorialis fores de more clausæ fuerunt, et Sanctissimus cum DD. Cardinalibus solus remansit, ut quæ in Consistorio Secreto peragenda erant, absolveret; Sicque Antiochenæ Ecclesiæ Negotio, quoad Consistorium attinet, completo, quoniam laudati Patriarchæ Cyrilli Procurator desiderio flagrabat pro singulari impertito beneficio Sanctitati Suæ ejusdem Patriarchæ nomine gratias saltem privatim reddere, cum in publico id fa-

N. VI.

cere ei non licuerit, ideo post Consistorium, voti compos a Pontifice perhumaniter effectus in intimo suo Cubiculo, familiaribus tantum admissis, in hunc modum verba fecit.

EST sane, BEATISSIME PATER, cur hodie Antiochenus meus electus Patriarcha Cyrillus III. et immortaliter gaudeat, et glorietur in Domino, et gratias amplissimas Tibi non agat modo, sed referat. Pallium Patriarchale, tandem ab illo desideratum, ac per tria et ultra lustra sine intermissione quæsitum, en tandem a Te, et per Te hodierno die summa cum celebritate consequitur; Causæ quamplurimæ, quæ ad Spirituale totius Patriarchatus sui regimen spectabant, et quæ nunquam tot annorum cursu ex omni parte expediri potuere, a Te felicissime expeditæ: omnia Rituum dissidia, quæ universam Græcorum Gentem exagitabant, et quæ nunquam hactenus componi valuerunt, a Te sapientissime composita, Patriarcha tandem, exul, afflictus, Patria, Domo, bonis cunctis expoliatus, undequaque vitæ periculis circumseptus, et ab omnibus destitutus, ita adjutus est a Te, ita defensus, et beneficiis, atque honoribus cumulatus, ut in Te uno invenerit, et Julium I., qui Sanctissimum Athanasium in Patriarchalem Sedem, e qua Ariatorum fraudibus, ac perfidia dejectus fuerat, restituit; et Paschalem II., qui nullo modo Antiochenæ

Breviar.
Roman.
die 2. Maji
Baron. ad
ann. 1113.
Tom. 3.
Epist.
Rom. Pon-
tif. Epist.
5.

Sedis dignitatem imminui passus est; et Leonem IX., qui conatibus omnibus tutatus est honorem, quem Antiochenæ Ecclesiæ reliquerunt omnia Sanctorum Patrum Concilia. Quantum autem ponderis, accedit his omnibus, si pensetur, facta hæc esse a Te eo tempore, in quo publicæ, gravissimæque totius Orbis Christiani calamitates, et curæ sollicitum Te semper distentumque habent, ac momentis singulis agitatum? Tanta hæc profecto sunt, ut Cyrillus ab his potissimum excitatus, glorietur ad instar Apostoli in infirmitatibus, in contumeliis, in neces-

sitatibus, in persecutionibus, in angustiis, pro Christo, et Sede Apostolica toleratis, paratusque sit ad majora in dies ex hac ipsa de causa toleranda. Quid autem dicam de Decretis, a Sanctitate Tua nuper publicatis? Sicut sexcenti Chalcedonensis Concilii Patres, auditis Leonis literis, exclamarunt: *Petrus per os Leonis loquutus est*: ita Cyrillus cum suis Episcopis, acceptis literis Tuis, exclamabit: *Petrus per os Benedicti loquutus est*. Filius scilicet ille est obsequentissimus Sanctæ Sedis a tenerrimis etiam unguiculis: In hac enim Urbe educatus, in hac sacris literis imbutus fuit, et in hac se totum Deo, et Sedi Apostolicæ consecravit, in Pontificio nimirum Collegio de Propaganda Fide, ubi per integrum decennium ad pietatis, et literarum studia totus incubuit. Hi sunt, Pater Sanctissime, genuini Cyrilli sensus; hæ totius Melchitarum Gentis, a Te in pristinum splendorem suum restitutæ, gratæ æternumque memores significationes, quas in hoc amplissimo Orbis terrarum, augustissimoque Consessu, omnium nomine Tibi contestor. Et quoniam pauperies nostra, debitas Apostolicæ Tuæ, qua nos complecteris, charitati, grates referre non potest; vices saltem referet Fides, Obedientia, Veneratio, Amor, Tuorumque in nos beneficiorum immortalis memoria. Augebitur scilicet in nobis omnibus, Religionis Catholicæ propagandæ studium, et indefessus erit in omnibus labor, ac vigilantia in extirpandis erroribus, in Ecclesiastica disciplina restituenda, et in Sedis Apostolicæ juribus defendendis. Prædicabitur a nobis nomen Tuum in sæcula, requiratur a generatione in generationem; Sapientiam Tuam enarrabunt Gentes, et laudes Tuas enuntiabit Orientalis Ecclesia.

N. VII.

NUM. VII.

Ad Constit. CI. et CII. Vol. II. pag. 299. et 302.

ACTA CONSISTORIALIA

Pro approbatione Synodi super obedientia præstita Patriarchæ Antiocheno Maronitarum, cum concessione Pallii dicto Patriarchæ.

*In Consistorio Semipublico habito die
13. Julii 1744.*

ARGUMENTUM.

POSTQUAM R. P. D. Simon Petrus Evodius Patriarcha Antiochenus, et Archiepiscopi, atque Episcopi nationis Maronitarum, omnia quæcumque ipsis Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS Papa XIV. per suas Apostolicas Literas in forma Brevis die 1. Septembris 1741., 14. Februarii 1742., 13. et 16. Martii 1743. injunxerat et præceperat, exacte accurateque in Conventu Hariassæ in Monte Libano mense Octobri anni 1743. exequuti sunt; Synodicas Literas rerum gestarum seriem complectentes ad Sanctitatem Suam, et ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide scripserunt, quas Romam hoc anno 1744. die 31. Maji P. Desiderius de Domo Basciana, P. Jacobi Lucensis Alegantis Apostolici Secretarius, pertulit. His in Literis significant, terrimum schisma, quod ex duplici in Patriarcham Maronitarum Electione conflatum fuerat, utroque Electo mandatis Pontificis obtemperante, penitus evanuisse; ac Simonem Evodium auctoritate Apostolica electum Patriarcham, ab universis Maronitis exceptum fuisse; Synodi

præterea, Montis Libani a Sanctitate Sua probatæ, ac confirmatæ statuta, legesque sese adamussim servaturos; Patriarcham ipsum, Archiepiscopos, et Episcopos coram antedicto Ablegato Apostolico sponondisse.

Tam læto accepto nuncio, Sanctissimus Dominus Noster statuit in proximo Consistorio facti tam memorabilis seriem Fratribus suis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus palam facere; eaque insuper peragere, quæ Electus Simon Petrus Patriarcha, et Præsules Maronitæ postulabant. Indictum itaque fuit de more Secretum Consistorium die 13. Julii 1744. et peculiariter nomine Sanctitatis Sux per R. P. Ignatium Reali primum Cœremoniarum Magistrum Collegiis tam Episcoporum Pontificio Solio Assistentium, quam Protonotariorum de numero Participantium, nec non Reverendæ Cameræ Apostolicæ Procuratore Fiscali hac de re admonitis, eadem die, postquam in Secreto Consistorio Ecclesiarum propositiones, ac alia occurrentia negotia fuerant absoluta, Aulæ Consistorialis foribus undequaque apertis in illam, præter prædictos Prælatorum ordines, quamplurimis etiam Nobilibus, et Collegiorum Pontificiorum Alumnis, aliisque Orientalibus, et præcipue Maronitis, introeundi patuit aditus.

His dispositis, admonitisque Eminentissimis Marino, et Mosca antiquioribus ex præsentibus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus Diaconis, ut ad lætus Sanctitatis Sux accederent, eidem Assistentes, præcedentibus ad arcendum populum duobus ex servientibus armorum, qui et Mazzerii vocantur, ab uno ex DD. Cœremoniarum Magistris, per Aulæ portam e regione Pontificiæ Sedis in Consistorium introducti fuere D. Joseph Andreas Scaramutius Sacræ Consistorialis Aulæ Advocatus, R. P. Josephus Simonius Assemanus Procurator Electi Patriarchæ, et P. Desiderius de Domo Basciana ab antedicto Ablegato Apostolico cum literis ejusdem Patriarchæ, et Præsulum Maronitarum in Urbem adlegatus. Cum au-

N. VII. *tem ante Consistoriale scamnum antcrius in Tetragoni exitu in genua provoluti essent, Dominus Scaramutius scilicet in medio, R. P. Assemanus a dextris, et P. Desiderius a sinistris, idem Dominus Scaramutius Sanctitatem Suam sic fuit alloquutus.*

Allocutio D. Advocati Sacræ Aulæ Consistorialis.

BEATISSIME PATER.

HABET SANCTITAS VESTRA ad sacros provolutum pedes Procuratorem Simonis Petri Electi Patriarchæ Antiocheni Maronitarum. Nunciat idem Procurator, Reverendus nempe Pater Joseph Assemani, quid ante, quid post Electionem tum ab Electo Patriarcha, tum ab Archiepiscopis, et Episcopis dictæ Nationis opportune gestum est, Deo Optimo Maximo annuente piissimæ SANCTITATIS VESTRÆ voluntati, quâ sicuti universis Catholicis gentibus prospicere indesinenter curat, ita sapientissima dedit mandata, quibus Maronitas ad Religionis, ac disruptæ inter ipsos pacis tranquillitatem restitueret; Et profert transmissa authentica documenta, SANCTITATI VESTRÆ exhibenda, quibus hæc omnia humillime significet, atque testetur.

Tum vero Sanctissimus de Maronitarum patria, origine, Patriarchatu, fide, et eximio in Sanctam Sedem obsequio præfatus, quid ante et post electionem Patriarchæ in Monte Libano a Maronitis Præsulibus, et hic in Urbe a Sanctitate Sua gestum fuerit, ornatissima et doctissima hac Allocutione exposuit.

Allocutio Sanctissimi Domini Nostri.

Venerabiles Fratres.

ANTEQUAM Vos certiores faciamus de iis, quæ contigerunt in electione Venerabilis Fratris Si-

monis Petri Patriarchæ Antiocheni, nonnulla N. VII.
Vobis in antecessum referre necesse est.

Non dubitamus eruditioni vestræ compertum esse Maronitas Christianos Syros ad Patriarchatum Antiochenum pertinere : quippe qui Syriam, et Phœniciam maritimam ac mediterraneam, tum etiam Palæstinam, Cyprum, Ægyptum, aliasque Orientis partes incolunt; quorum tamen maxima pars in Monte Libano commoratur.

Eruditioni pariter vestræ notum esse censemus, quod sæculi septimi prope finem cum hæresis Monothelitarum in Patriarchatum Antiochenum grassaretur, Maronitæ, quo se ab ea contagione integros servarent, statuerunt sibi Patriarcham eligere, qui a Romano Pontifice confirmaretur, ab eoque Pallii dignitatem acciperet. Cum autem, pluribus deinde sæculis elapsis, Saraceni Antiochiam, depulsis inde Latinis, occupassent; cumque Latini ipsi Catholici in Montem Libanum, ubi a Patriarcha Maronitarum perbenigne recepti sunt, secessissent; Alexander IV. Romanus Pontifex Patriarcham ipsum Maronitarum Antiocheni Patriarchæ titulo decoravit : quem quidem titulum ad hanc usque diem Patriarchæ Maronitæ retinent, etiamsi in Monte Libano Sedem perpetuam habuerint.

Profecto Maronitæ fuerunt semper, quales et hodie sunt, integre Catholici, cum hac Sancta Sede conjuncti, et erga suum Patriarcham, tum etiam erga Romanum Pontificem obsequii ac reverentiæ pleni. Cum autem homines sint, mirandum non est, aliquando humani quicquam inter eos accidisse, et accidere, in eo præsertim, quod eorum Patriarcham spectat.

Recordari potest unusquisque Vestrum, quid acciderit in Pontificatu felicis recordationis Clementis XI. qui, Patriarcha Jacobo deposito, cum injuriam præclaro illi Præsuli, tum etiam Apostolicæ Sedis juribus, quæ electionem ejus confirmaverat, illatam nosset, Patrem Lauren-

N. VII.

tium a Sancto Laurentio ex Minoribus Observantia, tum Sancti Sepulcri Custodem, deinde Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem, eo misit, ut, auditis iis, quæ Patriarchæ opponebantur, ad hanc Sanctam Sedem illa referret. Quo facto, cum in Congregatione de Propaganda Fide fuisset res mature discussa, Congregatio ipsa, optimi Præsulis innocentia cognita, in Patriarchalem Sedem, unde fuerat injuste dejectus, eum esse restituendam censuit. Cumque sententiam hanc Summus Pontifex ratam habuisset, ad optatum finem deducta res fuit. Quocirca Maronitæ hoc novum suæ erga Romanam Sedem obedientiæ dederunt argumentum.

Pontificatus quidem nostri tempore nullus fuit, Deo favente, apud eos Patriarcha depositus. Sed aliud contigit, quod molestia non exigua animum nostrum affecit. Decessit anno millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Josephus Petrus Gazenus Patriarcha: et cum Archiepiscopi, et Episcopi Maronitæ ad Successorem eligendum de more convenissent, in factiones duas divisi sunt; quarum altera elegit, seu postulavit Patriarcham Eliam Archiepiscopum Arcensem, altera Tobiam Archiepiscopum Cypri. Facile erit unicuique vestrum animo concipere, qualis esset Maronitarum Catholicorum Montis Libani ex duplici illa electione conflictus animorum, ac perturbatio. Alii quidem uni, alii alteri electo adhærebant: et ecce dissensio, et schisma eo magis periculosum, quò magis regio illa ab Apostolica Sede remota est, et in medio Principum infidelium, immo, dici potest, in manibus Turcarum posita. Quare Nos ex his omnibus summam Catholicæ Religionis perniciem in ea regione metuebamus, in qua perpetuo, peculiari Dei gratia, incorrupta viguit.

Uterque electus, seu postulatus Romanæ Sedis auctoritatem imploravit: uterque nuntium ad Nos ablegavit, precibusque institit, ut competitoris electione, seu postulatione rejecta penitus ac deleta, electionem, seu postulationem

sui firmam ratamque haberemus, cum utraque pars opportuna ad id documenta, et bene longas facti et juris Scripturas a Patronis et Advocatis utriusque partis Romæ compositas Nobis exhibuisset.

Cum igitur de electione, aut postulatione in Oriente facta res ageretur, visum fuit Nobis expedire, ut Cardinales aliquot ex Congregatione Generali de Propaganda Fide seligerentur, qui coram Nobis congregati, utriusque competitoris jura rationesque accurate perpenderent. Examinatis itaque, quanta potuit diligentia, pro utraque parte juribus, et rationibus, una eademque fuit Cardinalium sententia, neutram electionem, seu postulationem posse a Nobis ex præscripto Sacrorum Canonum admitti, seu confirmari. Ex quo autem neutra subsisteret, propositum fuit, an, et quænam ex illis a Nobis sanari, seu Apostolica auctoritate roborari deberet. Sed communi pariter consensu decretum est, nullam esse sanandam. Consultum fuit denique, quid consilii in ejusmodi rerum statu capere expediret. Summa fuit, illud arbitrio, et prudentiæ nostræ relinqui.

Obversabantur animo nostro variæ, et graves cogitationes propter ejusmodi rei difficultates, quæ passim occurrebant. Communicata itaque re cum Venerabili Fratrem nostro Vincentio Cardinali Petra Episcopo Prænestino, et Congregationis de Propaganda Fide Præfecto, cujus doctrinæ, et spectatæ in rebus Canonicis intelligentiæ atque usus, præter tot præclara Opera edita, nos certe Testes sumus, cum sæpe, dum in minoribus essemus, frequenti cum eo congressu convenerimus; statuimus aliquorum Pontificum Prædecessorum nostrorum vestigiis insistere: qui licet sedulo caverent, ne jus alienum læderetur, neque electionum canonicarum jure privarentur ii, qui illud obtinebant, cum nihilominus animadverterent, electum, nulla licet sua culpa, Ecclesiæ tamen bono minime profuturum; aut pluribus electis, si alter alteri

N. VII. præferretur, turbas nequaquam sedari, sed magis augeri; neque inde pacem populorum regimini adeo necessariam sperari ullo modo posse; alium quidem extra electos, seu postulatos assumpserunt, sive assumptum probaverunt.

Quocirca illustre satis exemplum Nobis in Annalium Ecclesiasticorum monumentis occurrit. Defuncto S. Eustachio Patriarcha Antiocheno, cum Ariani quemdam ex suis, Euzojum nomine, Catholici vero Meletium Patriarcham elegissent. Lucifer Calaritanus, et Eusebius Vercellensis Episcopus, qui id temporis in Oriente Sedis Apostolicæ legatione fungebantur, electionem utriusque nullam irritamque declararunt, et Patriarcham statuerunt Paulinum: id quod Summis Pontificibus Liberio, et Damaso confirmatum fuit, tum etiam Sancto Athanasio cum Ecclesia Alexandrina, et Divo Hieronymo, qui ab eodem Paulino ordinatus fuerat Presbyter, maxime probatum.

Hoc præclarum exemplum et nos secuti, ad elidenda discordiarum semina, pacemque inter Maronitas conciliandam, Simonem Petrum Evodium Damasci Archiepiscopum in Patriarcham Antiochenum Maronitarum elegimus, et constituimus. Fuit Evodius Romæ a puero in Collegio Maronitarum educatus, ibique liberalibus disciplinis institutus, clarum de se nomen reliquit. Est ille inter Episcopos Maronitas Decanus. Aberat longe a turbarum præsentium tumultu, quibus se minime miscuerat; seseque ab omni ambitu alienum ostenderat, cum omnem operam posuisset, ne Patriarcha eligeretur. Hunc itaque Patriarchatu præ cæteris dignum censuimus, atque illi Patriarchæ dignitatem contulimus, spe freti, hac ratione Nos Ecclesiæ illius bono maxime profuturos, et schisma omne penitus extinctum iri. Complures igitur Apostolicas Litteras expediri mandavimus, easque Fratri Aloysio e Casali majori ex Ordine Minorum de Observantia, in Collegio Sancti Bartholomæi ad Insulam linguæ Arabicæ Lectori traditas,

per ipsum deferri curavimus ad Patrem Jacobum Luccensem ejusdem Ordinis in Terra Sancta Visitatorem, et Vicarium Apostolicum, quem quidem Nos ad Maronitas Apostolicæ Sedis Ablegatum constituimus. In iis autem Literis illud expresse declaravimus, hanc Patriarchæ electionem non a Nobis esse factam ad jus tollendum Episcopis Maronitis in futuris successive electionibus suorum Patriarcharum, sed ad dissensiones amputandas, eorumque Ecclesiæ pacem, ac tranquillitatem restituendam.

Ecce, quod Vobis exponendum erat, antequam Patriarchæ electi, tum Episcoporum, et Archiepiscoporum Maronitarum literæ, tum etiam documenta perlegerentur, ex quibus quidquid in ejusmodi re factum sit, facile intelligetis.

Expleta Sanctissimi Allocutione, R. P. Assemanus Procurator, et P. Desiderius Literas Patriarchæ, et Præsulum Maronitarum in theca auro ornata repositas præ manibus gestans, comitante Cæremoniarum Magistro, ad deosculandum Sanctitatis Suæ pedes, consuetis emissis genuflexionibus, accessere. Et Assemanus quidem eductas e theca literas, ori prius in obsequii signum admotas, Sanctissimo Domino Nostro humillime obtulit: Sanctissimus autem illas R. P. Vincentio Lucchesinio Brevium Apostolicorum ad Principes Secretario tradidit, ut prius Arabice a D. Andrea Scander, lingue Arabicæ in Urbis Archigymnasio, et in Collegio Urbano de Propaganda Fide Professore, atque Interprete, recitarentur; deinde Latine ab eodem R. P. Lucchesinio. Inde vero præfati R. P. Assemanus, et P. Desiderius redeuntes, in loco suo juxta D. Advocatum Consistorialem genuflexi constituerunt; donec Literæ, quo hic impressæ sunt ordine, legerentur.

N. VII.

ARCHIEPISCOPORUM, ET EPISCOPORUM
Maronitarum Documentum.

IN NOMINE DOMINI AMEN.

DIE septima mensis Octobris Anno 1743. hora quarta post meridiem, convenerunt Illustrissimi ac Reverendissimi Domini Archiepiscopi, et Episcopi Nationis Maronitarum in Ecclesia Sanctæ Mariæ et Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli Fratrum Minorum in Arissa, jussu Reverendissimi Patris Jacobi de Luca Ablegati Apostolici. Postquam autem idem Ablegatus antedictos Antistites adhortatus fuisset, eorumque animum ad hoc præparasset, ut debitam Decretis Sanctæ Sedis obedientiam, submissionemque exhiberent, invocato Sancto Spiritu jussit, primum quidem recitari, atque promulgari Ablegationis suæ Breve Pontificium: deinde alterum Breve, quo Illustrissimorum ac Reverendissimorum Episcoporum Eliæ, ac Tobiaë ad Antiochenum Nationis Maronitarum Patriarchatum Electiones irritæ, ac nullæ declarabantur. Tertium denique Breve, quo Simon Archiepiscopus Damasci a Summo Pontifice feliciter Regnante ad eundem Patriarchatum evehebatur. Cumque hæc Brevia omnes auditione accepissent, ut propensiori quodam studio se obedientes, ac morigeros mandatis Pontificiis ostenderent, illico ad Aram maximam, cujus in medio Illustrissimus ac Reverendissimus electus ac declaratus Patriarcha sedebat, sese contulere, eique tanquam suo Patriarchæ se subditos subiectosque professi sunt.

His quiete tranquilleque gestis, agitari.cœptum est de modo ac tempore peragendæ publicæ Ecclesiasticæ Cæremoniæ, quæ ab ipsis in Patriarcharum inauguratione servari consuevit. Ea vero ad undecimum ejusdem mensis diem, divino favente Numine, indicta fuit. Sacram autem illam functionem, qua majori optandum

esset pace ac tranquillitate, circa, horam
 diēi septimam, in eadem Ecclesia inchoavit,
 perfecitque Illustrissimus ac Reverendissimus
 Dominus Elias, unā cum reliquis Illustrissimis
 ac Reverendissimis Archiepiscopis, et Episcopis,
 qui ut horum omnium indubium darent testi-
 monium, præsentibus literis scripto chirogra-
 phum, propriumque sigillum apposuerunt.

Datum in Arissa die 12. Octobris anno 1743.

Archiepiscopi, et Episcopi.

Elias Arcæ.
 Philippus Lystræ.
 Stephanus Botri.
 Gabriel Ptolemaidis.
 Ignatius Tyri.
 Joannes Beryti.
 Michael Paneadis.
 Tobias Neapolis.

Epistola electi Patriarchæ ad Sanctissimum.

*Sanctissimo ac Beatissimo Patri, ac Domino
 Nostro*

BENEDICTO XIV.

PONTIFICI MAXIMO

Christi Domini Vicario, et Petri Apostoli
 Successori.

SANCTISSIME PATER.

Ego Simon Petrus Evodius, olim Damasci
 Archiepiscopus, nunc vero miseratione Dei, et
 Sanctitatis Tuæ beneficio Patriarcha Antioche-
 nus, flexis genibus ad purissimos tuos Pedes
 submisce ac reverenter provelutus, Beatitudini
 Tuæ expono, Apostolicas me literas accepisse,

N. VII. quibus mihi demandasti; ut Patriarchalem Nationis Maronitarum Dignitatem susciperem. Tua igitur ipsius gratia, et in obsequium Apostolici mandati tui, id munus suscepi, tametsi nihil esse in me cognoscerem. quare hoc mihi beneficium conferatur, aut quo pacto humeris meis onus istud portare queam. Venerabiles autem Fratres mei Archiepiscopi, et Episcopi non modo non sunt mihi reluctati, sed summa potius cum reverentia et obsequio, subjectionem, et obedientiam coram Reverendissimo Patre Jacobo de Luca, Sanctitatis Tuæ Ablegato, exhibere. Oro itaque, quæsoque, pro tua illa Tibi insita erga omnes benignitate singulari, ut cœleste mihi auxilium precibus tuis a Deo implores, cujus in terris vices geris: sum etenim undequaque calamitatibus, ac molestiis circumseptus.

Porro nostrarum apud Sanctam Apostolicam Romanam Sedem causarum Procuratorem deputavi, ac præfeci R. P. D. Josephum Assemanum, Virum in Ecclesia Dei celebritate nominis clarum: qui Pallium confirmationis a Sanctitate Tua supples nomine meo petat, impetret, atque recipiat: Quam mihi gratiam in Apostolicis literis, pro tua Te humanitate non denegaturum significasti. Eidem vero Procuratori ante omnia mandavi, ut debitam Sanctitati Tuæ, et Apostolicæ Sedi, quæ Orthodoxæ Fidei petra est, et fundamentum, sine quo salus æterna obtineri nequit, obedientiam omnino præstet; et quoniam mihi procul agenti, quantum vellem, et optarem, fas non est, ipse coram maximas Beatitudini Tuæ gratias verbis accuratissimis agat, de collato mihi Patriarchalis Dignitatis beneficio, deque acceptis muneribus omnibus, quæ ad bonæ memoriæ Decessorem meum a Te transmissa fuerant: quæque per Ablegatum tuum sunt mihi tradita. His sane donis incredibilem tuum erga me amorem, ac singularem humanitatem, ut libenter agnosco, ita studio colam sempiterno.

Idem Ablegatus tuus recitavit mihi, et Venerabilibus Fratribus meis Archiepiscopis, et Episcopis alias Apostolicas literas, quibus nostram Synodum in Monte Libano nuper celebratam Sanctitas Tua confirmare dignata est. Reliqua præterea Decreta ad eam rem spectantia, quæ post confirmatam Synodum edita fuere. Hæc porro omnia, qua decet animi submissione, et excepimus, et probavimus: Nosque eadem ad exitum perducturos spondimus: quod Apostolicis tuis Deo acceptis, gratisque precibus freti speramus.

Antequam autem Patriarchalem Dignitatem inirem, orthodoxæ Fidei Professionem, ac juramentum fidelitatis de more præscriptum emisi coram Venerabili Fratrem meo Elia Masebi, Archiepiscopo Arcensi, et coram Apostolico Ablegato tuo, quem commissi sibi muneris partes omnes prudenter, diligenter, accurateque implevisse testamur.

Obsecro itaque, ut me in tuorum servorum numerum amodo adscribas: sunt enim et alia quædam negotia, quæ ad Me, et ad nostram Antiochenam Sedem pertinent, quæque laudatus noster Præcurator Sanctitati Tuæ est expositurus. Id quæso gratiæ mihi novellæ plantæ tuæ concede, ut quas ille nomine meo porriget, ne patiaris pro tua eximia, ac universum terrarum orbem complectente benignitate, irritas esse, et inanes preces.

Ipsius vero Procuratoris mei rationem habere velis. Sunt enim magna illius in Apostolicam Sedem merita, nec minora erga Antiochenam Ecclesiam nostram beneficia. Nos autem non fugit, extitisse quosdam, qui apud Sanctitatem Tuam ipsi labem infamiæ aspergere sunt conati. Te igitur etiam, atque etiam rogo, ut pro tua, quæ in universo mundo celebratur clementia, illius rationem habeas, neve fidem tribuas eorum dictis, qui eidem adversantur. Præclara etenim, quæ gessit opera, animique ipsius candor, ac fervens Religionis studium,

N. VII. eundem declarant contra jus, et æquum ab adversariis insimulatum fuisse.

Hæc omnia, Sanctissime Pater, precibus a Te, quam possum, studiosissime contendo, tuisque iterum sanctis pedibus demississima oscula defigens, Deum oro, et obtestor, ut ad multos Te annos sanum, et incolumem servet.

Datum in Conyentu Arissæ in Chesroano die 12. Octobris Anno 1743.

Sanctitatis Tuæ humillimus et obsequentissimus Servus, et Creatura,

Simon Petrus Evodius Patriarcha Antiochenus.

Epistola Archiepiscoporum, et Episcoporum ad Sanctissimum.

Sanctissimo ac Beatissimo Patri, ac Domino Nostro

BENEDICTO XIV.

PONTIFICI MAXIMO

Christi Domini Vicario, et Petri Apostoli Successori.

SANCTISSIME PATER.

Nos Archiepiscopi, et Episcopi Antiochenæ Sedis, Sanctitatis Vestræ Servi, ad puros Vestros Pedes submissee, ac reverenter provoluti significamus, Reverendissimum Patrem Jacobum de Luca Ablegatum Vestrum, statim atque huc pervenit, Apostolicas ad Nos literas Vestras pertulisse, quibus lectis et auditis, continuo Nos omnes Reverendissimo Domino Simoni Patriar-

chæ a Sanctitate Vestra constituto obedientiam exhibuimus, tanta cum animorum consensione ut nemo nostrum contra vel hiscere, vel unum verbum proferre ausus sit. Idque in obsequium Sanctitatis Vestræ, et Sedis Apostolicæ: est enim Nobis exploratum, et compertum, Apostolicam Sedem esse Petram Orthodoxæ Fidei, quam a Majoribus nostris accepimus: Nosque universi parati sumus sanguinem nostrum in illius gratiam profundere. Gratias igitur Sanctitati Vestræ agimus, quam possumus maximas de Apostolica, quam nostri gessistis cura, in hoc præsertim calamitoso rerum statu, in quo eramus constituti.

Idem Reverendissimus Ablegatus Vester, qui munere suo apud Nos prudenter, sapienter, ac studiosissime defunctus est, alias Nobis tradidit Apostolicas literas Vestras, quibus Synodum nostram Libaniticam confirmatis: quas quidem literas, qua filios obsequentissimos decet, reverentia suscepimus: obsecrantes Deum Optimum Maximum, ut quæ in ea Synodo sunt constituta, opere impleamus, quod sanctis precibus Vestris, et Apostolica Benedictione freti, Nos facturos speramus.

Quod reliquum est, Te etiam atque etiam, Beatissime Pater, rogamus, ut antedicto Patriarchæ nostro unà cum reliquis consuetis spiritualibus muneribus Pallium confirmationis mittatis; atque iterum prono corpore ad terram procumbentes, Sanctos Pedes Vestros reverenter deosculamur, Deumque rogamus, ut Sanctitatem Vestram diu servet incolumem. Amen.

Datum in Conventu Arissæ in Chesroano die undecima Octobris Anno Christi 1743.

Sanctitatis Vestræ humillimi, et obsequentissimi Servi Archiepiscopi, et Episcopi.

Elias Arcæ.

Philippus Lystræ.

Stephanus Botri.

Gabriel Ptolemaidis.

N. VII.

Ignatius Tyri.
 Joannes Beryti.
 Michael Paneadis.
 Tobias Neapolis.

Absoluta antedictarum Epistolarum Arabica lectione , et Latina eorundem interpretatione , D. Advocatus Consistorialis hanc Allocutionem adjecit.

Allocutio D. Advocati Consistorialis.

AUDIVIT ex his SANCTITAS VESTRA , quanta Electus Patriarcha se gesserit humilitate simul , atque solertia : quanta Archiepiscopi , et Episcopi obedientia , ut quæ sibi per Literas in forma Brevis injuncta fuerunt , sedulo executioni mandarent. Dum ergo obsequentissimos sese Filios præstiterunt , paternam SANCTITATIS VESTRÆ exorant clementiam , ut Apostolicam , quatenus opus est , confirmationem iis omnibus , quæ in ipsorum Synodo tam ante , quam post receptam præfati Patriarchæ Electionem acta sunt , elargiri dignetur.

Post hæc Sanctissimus , intermissam Allocutionem prosequens , Electum Patriarcham , et Præsules , totamque Maronitarum nationem , necnon ipsum Ablegatum Apostolicum , hoc laudum præconio exornare , simulque quæcumque ab ipsis in executionem Brevium Apostolicarum gesta fuerunt , benigne approbare , et quatenus opus sit , Apostolica auctoritate confirmare dignatus est.

ALLOCUTIO SANCTISSIMI.

INTELLEXISTIS jam , Venerabiles Fratres , omnipotentis Dei ope , Antiocheni Patriarchæ electioni finem summa cum pace impositum , et ea ratione , quam Nos , Deo ipso , ut putamus ,
 inspirante ,

inspirante, proposuimus. Simon Petrus Evodius Damasci Archiepiscopus ad Patriarchatum evectus est. Apostolica nostra Brevia singulari veneratione recepta sunt, et executioni mandata. Pater Jacobus Lucensis, Abligatus Apostolicus, multa cum laude se gessit. Duo illi Præsules, Elias, et Tobias, qui, ut paulo ante audistis, in Patriarcham electi fuerant, vix audita Patriarchæ electione a Nobis facta, statim acquieverunt; et ipsimet Patriarchæ sese subjicientes, palam profecto fecerunt, quanta sit eorum erga hanc Sanctam Sedem obedientia. Commendatione pariter summa digni sunt Archiepiscopi, et Præsules Maronitæ, tum etiam tota Maronitarum gens. Proinde Nos amplissima illa elogia quibus Romani Pontifices Prædecessores nostri eam cohonestarunt, libenter subscribimus, cum Pius IV. in quibusdam suis Apostolicis Literis affirmaverit, tot millia hominum, quibus componitur, nunquam adorasse Baal; qui tametsi hæreticis, et schismaticis circumsessi, semper tamen in Christiana Fide, et Catholica Religione constantes perstiterunt: cum Clemens VIII. hoc ipsum confirmaverit, addendo, Maronitas Romanæ Ecclesiæ, Parenti omnium fidelium, et Magistræ, semper obedientiam præstitisse: cum Paulus V. in suis Literis Maronitas rosarum similes esse dixerit, quod, singulari Dei gratia, inter spinas infidelitatis in Oriente florerent: cum Urbanus VIII. in suis pariter Apostolicis Literis asseruerit, non concidisse Carmeli decus, neque extinctam esse Libani gloriam; quandoquidem Patriarcha, Præsules, et Sacerdotes Maronitæ in Apostolica Sede, ac Romano Pontifice Divi Petri auctoritatem venerantur; cum denique Clemens XI. in suis Apostolicis Brevibus in lucem editis similia, et alia plurima in Maronitarum commendationem congesserit.

Utuntur Maronitæ Ritu huic Sanctæ Sedi probato, quique ad Ritum Romanum quamproxime accedit: cum et ipsi in azymo, non in fermento.

N. VII. tato conficiant : Sacras Vestes ad Ecclesiæ Romanæ formam adhibeant : Missas privatas, pluresque in diem super eodem Altari celebrent : neque in Missa aquam calidam, ut Græci, apponant ; cum denique soli Episcopi Confirmationis Sacramentum conferant : et novum Calendarium juxta correctionem Gregorianam apud eos in usu sit. Quare nonnulla legentes ipsorum monumenta ad Nos hac occasione transmissa, mirati sumus, quod quæ circa novum suum Patriarcham, licet antea ordinatum Episcopum, præstant, ea Consecrationis nomine vocarent : At vero si conferantur, quæ ipsi faciunt cum Patriarcha, qui Episcopus non sit, cum iis, quæ facere solent cum Patriarcha ad Episcopatum jam promotum, facile erit intelligere, hanc quidem non esse Ordinationem, neque veram Consecrationem, sed solemnem potius benedictionem, ac publicæ obedientiæ protestationem, aut etiam Divini super ipsum Patriarcham, ejusque regnum auxilii implorationem. Et sane apud nostrates quoque Auctores, immo in quibusdam Pontificum Romanorum Literis Ordinatio, et Consecratio pro benedictione, electione, ac solemni auguratione usurpantur. Neque vero apud illos id novum ac recens inventum ; sed ritus, et cæremonia ex vetusto Rituali Syriaco deprompta : quemadmodum Petrus Maronitarum Patriarcha ad Leonem X. retulit, et in ultima Libanensi Synodo ab hac Sancta Sede confirmata, tantoque, ut audistis, plausu recepta, explicatur.

Ut vero eo revertamur, unde discessimus, primum Deo immortalis, bonorum omnium datori, gratias, quantum possumus, ex corde agimus. Deinde quæcumque gesta sunt in executionem Brevium nostrorum ab Episcopis, et Archiepiscopis Maronitis pro Simone Evodio Damasci Archiepiscopo, et a Nobis Patriarcha Antiocheno per Literas Apostolicas constituto, approbamus, et, quatenus opus sit, auctoritate Apostolica confirmamus.

Peracta Sanctissimi Allocutione, Dominus Scaramutius Advocatus Consistorialis instantissime, eidem Pontifici pro Pallio supplicavit, in hæc verba.

Instantia D. Advocati pro Pallio.

NON beneficentiæ Tuæ, PATER SANCTISSIME, hic finis est. Ecclesiam Antiochenam a dissidiis purgasti : Patriarcham ei dedisti acceptissimum, ac meritissimum : Quæ acta sunt, Tua benignitate, atque auctoritate confirmasti. Superest nunc, ut quod complementum est Patriarchalis Dignitatis, eidem pari humanitate concedas ; Pallium scilicet de Corpore Beati Petri Apostolorum Principis sumptum, in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur, et pro quo obtinendo idem Rev. Pater Joseph Assemani hic præsens peculiari legitimo mandato suffultus, Electi Patriarchæ Simonis Petri nomine, instanter, instantius, et instantissime supplicat.

Cui postulacioni Sanctissimus Dominus Noster benigne annuit, inquiens :

ALLOCUTIO SANCTISSIMI.

NON semel hac nostra ætate Archiepiscopi, et Patriarchæ Orientales honore Pallii donati sunt. Consimili celebritate Pallium a Clemente XI. pro Patriarcha Alexandrino Nos postulavimus, et obtinuimus, cum inter Advocatos Consistoriales. ageremus. Nos item manibus nostris eodem ornavimus Petrum Abrahamum Armenorum Catholicorum Patriarcham. Nos ipsi hoc anno ad Cyrillum Patriarcham Antiochenum Græcorum Melchitarum electum illud solemni ritu misimus. Itaque libenter admittimus petitionem Pallii Nobis factam pro Simone Petro Patriarcha Maronitarum electo, statim ac ipse Fidei professionem rursus emisit, erga hanc

N. VII. Sanctam Sedem juramento fidei de more præstito.

Quin etiam uberiora tam erga ipsum Patriarcham electum, quam erga Clerum universum, et Populum Maronitarum, benevolentiae Nostrae argumenta exhibere cupientes, Pauli V. Prædecessoris Nostri exemplo, qui peculiari sua Constitutione ad Petrum Patriarcham Maronitarum Apostolicam Benedictionem misit, cum facultate Clero, et Populo Maronitarum benedicendi, et Indulgentias elargiendi, Nos quoque prædicto Simoni Patriarchæ Apostolicam Nostram Benedictionem amantissime impartimur, eique facultatem tribuimus, ut sive per se, sive per alium Episcopali dignitate fulgentem, dilecto Clero ac Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, prædiis, et bonis quibuscumque, solemniter semel benedicere; iis vero utriusque sexus, qui per Pœnitentiæ Sacramentum a peccatis expiati, et Sanctissima Eucharistia refecti, benedictioni hujusmodi præsentibus interfuerint, Plenaria omnium peccatorum suorum Indulgentiam, eadem auctoritate nostra Apostolica largiri possit ac valeat.

Hac allocutione completa, Procurator Generalis Sanctitatis Suae, et Camerae Apostolicæ in Consistorio Cappa indutus, ad RR. PP. Protonotarios et Notarios Apostolicos conversus, in hunc modum interpellavit.

Ego Johannes Philippus Toppi Sanctissimi Domini Nostri, et Camerae Apostolicæ Procurator Generalis rogo vos omnes Protonotarios, et Notarios Apostolicos hic præsentibus, ut de omnibus gestis a R. P. Simone Petro Electo Patriarcha Antiocheno, ut ex authenticis Literis ejusdem nuper lectis, audistis; nec non de Actorum per eundem Electum Patriarcham, Archiepiscopos, et Episcopos, gestorum approbatione, ac concessione Pallii eidem Patriarchæ a Sanctissimo Domino Nostro, Decretoque super illius concessione a Sanctitate Sua benigne edito,

unum, seu plura, publicum, seu publica conficiatis Instrumentum, vel Instrumenta ad perpetuam rei memoriam. N. VII.

Tunc antedictorum Protonotariorum Decanus subdidit: Conficiemus. Et ad intimos Sanctitatis Suae Cubicularios conversus, dixit: Vobis Testibus.

Denique R. P. Assemanus electi Patriarchæ Procurator, pro singularibus a Sanctitate Sua collatis beneficiis, ejusdem Patriarchæ nomine gratias acturus, in hunc modum verba fecit.

Gratiarum actio nomine electi Patriarchæ.

BEATISSIME PATER.

NON uno Tibi nomine Simon Petrus Evodius, Consanguineus meus, a Te electus, et confirmatus Antiochenus Maronitarum Patriarcha, gratias agit immortales, et referet quotidie maximas. Nam Synodum Nationalem in Monte Libano Apostolica auctoritate celebratam, cujus ipse pars magna fuit, ejusque leges, atque Constitutiones, quibus *Ecclesiastica Disciplina facilius retineri possit, et omnis suspiciosa consuetudo a rebus sacris prorsus amoveatur*, summo Tuo judicio decretoque probasti, ratas habuisti, servandasque jussisti. Quum vero Maronitarum Archiepiscopi, et Episcopi *duas in factiones divisi, ac duplici electo suæ Nationis Patriarcha, schisma conflassent, et Catholicum suum Gregem, Deo, et Apostolicæ Sedi fidissimum, in discrimen adduxissent, ne per domesticas discordias a vera pietate discederet*, huic malo sapientissime occurrere properasti, deleta utraque illa in Patriarchalem Sedem illegitima cooptatione. Cumulus denique eximiæ Tuæ in Maronitas omnes, et in ipsum præcipue Simonem Petrum, benevolentiam ac benignitatis tum accessit, quum eundem, ad tantam Dignitatem

Breve SS. D. N. ad Josephi Patriarc. die 27. Sept. 1741. et Brevia ejusdem die 1. Sept. 1741. et die 14. Feb. 1742. Brevia ejusdem die 13. Mart. 1743. et 17. April. 1744.

N. VII. non modo sua studia non conferentem, sed ne cogitantem quidem, Patriarcham Antiochenum delegisti, eique honorem Pallii de Corpore Beati Petri sumpti, in quo Pastoralis officii plenitudo continetur, summa cum celebritate contulisti. Verum his omissis, quæ tantopere testata vulgataque sunt, illud plane verbis exprimere haud facile fuerit, quantum Sanctitati Tuæ debeat, quod cum ipsius, tum suæ Gentis fidem, et obedientiam tam diserta oratione, tamque incomparabili eloquentia, laudum præconiis exornasti. Quidquid autem hoc est, quod nuper Maronitæ fecerunt, Tui unius nutus omnes intuentes, et sequentes; id Tibi, BEATISSIME PATER, omni jure debebatur propter immortalia Tua, tuorumque Civium erga illos beneficia. Te enim admirante vehementissime, quod in tanta Dignitate vigil semper et intentus, quum maxima quæque totius Christiani orbis optime ac prudentissime regas atque disponas, in rebus etiam Montis Libani mira diligentia atque sedulitate, quasi id Tibi solum agendum esset, verseris. Bononiensium vero Civium Tuorum, qui de Maronitis optime sunt meriti, memoria nunquam apud ipsos consenescent; Gregorii, inquam, Tertii decimi Pontificis Maximi, Gabriëlis Palæotti Cardinalis, primi Bononiæ Archiepiscopi; et Joannis Baptistæ de Lambertinis Societatis Jesu, gentilis Tui, viri Dignitatum additione clarissimi: quorum primus Collegium hic in Urbe pro Maronitis fundavit, ex quo Card. Pa. Collegio, tanquam ex Equo Trojano, tot Palæottus Archiepiscopi, Episcopi, Abbates, et Protector. præstantissimi doctrina atque pietate Viri Collegii prodiere: in quo etiam electus meus Patriarcha a Maronit. prima ætate literis humanioribus eruditus, cæteras ab anno facultates, cum humanas, tum divinas 1591. ad annum summa cum laude est adsequutus. Alter ejusdem 1597. P. Collegii Protector, Tertius denique Rector, Joanne cum laborum curarumque suarum fructum re- Baptista de Lambertinis Soc. Jesu, Rector ejusdem Collegii a die 17. Jun. 1594. ad diem. Feb. 1596.

Gregor.
XIII. Bul.
iu fundat.
Collegii
Maronit.
die 27. Ju-
nii 1584.

Gabriel
Card. Pa.
leottus
Protector.
Collegii
Maronit.
ab anno
1591. ad
annum
1597. P.
Joanne

tulere, ut complures insignis eruditionis, eximixque probitatis Alumnos temporibus suis floruisse gauderent. Hæc igitur studiose, diligenterque meus Patriarcha apud se cogitans, Tuorumque magnitudine meritorum inductus, quod olim Decessori Tuo Leoni Decimo Petrus Maronitarum Antiochenus Patriarcha pietate ac religione conspicuus, exemplo Majorum, palam ac publice professus est: *quia sive vivimus, sive morimur, pro Dei, Ecclesiæ, ac SANCTITATIS VESTRÆ honore, quæcumque etiam durissima perpeti æquanimitè parati sumus: sumus namque sub perfecta obedientia SANCTITATIS VESTRÆ, et Sanctæ Romanæ Ecclesiæ in omnibus, quæ nobis præcipit, et imponit: Eandem ultro hodie Maronitæ omnes, eandem Electus meus Patriarcha, in SANCTITATEM TUAM, et Apostolicam Sedem non verbis tantum, sed illustribus etiam factis ostendunt, et pollicentur obsequii significationem. Sibi enim, suæque Genti testantur devinctam beneficio voluntatem ob susceptam, gestamque perpetuam ab hac Sanctissima Sede curam fovendæ in ipsis Catholicæ Religionis, quam a Petro Apostolorum Principe sibi traditam, integreque a majoribus suis conservatam, nec Infidelium jugum tam grave corrumpere, nec Hæreticorum, aut Schismaticorum propinquitas labefactare potuit.* Ita Electus meus Patriarcha, et Maronitæ omnes, de fide Catholica, deque suo erga Sanctam Romanam Ecclesiam obsequio, ac veneratione senserunt semper, ac sentire pergunt. Hac grati animi significatione studium Tibi suum agnoscendis, et prædicandis Tuis erga ipsos beneficiis in hoc Augustissimo Consessu declarant. Quod superest, SANCTISSIME PATER, *Nationem istam tot tantisque inter Hæreticos, Schismaticos, et Infideles, veluti rosam inter spinas, circumdatam angustiis, et calamitatibus* †, amplius

N. VII.
Concil.
Labbanen
Tom. 14.
p. 334.
Vide E-
pist. Mo-
nach. S.
Maronis
ad Hor-
misdam
Papam
Tom. 4.
Concil.
Labb. p.
146r. et
Respon-
sionem
ejusdem
Hormis-
dæ Tom.
5. Concil.
Labb. pag.
143.
Pius IV.
Epist. ad
Moysem
Maronit.
Patriarc.
1 Sep. 1562
Clement.
VIII. ad
Sergium
Patriarch.
1. Aug.
1595. Urb.
VIII. ad
Johann.
Patriarc.
30. Aug.

1625. Clement. XI. ad Jacobum Patriarcham, Episcopos et Maronites omnes 29. Jan. 1721.

† Breve SS. D. N. die 16. Mar. 1743.

N. VII. **simo SANCTITATIS TUÆ** patrocinio, quod Innocentius III. Decessor Tuus fecerat, fulcire velis, et in clientem accipere, Tuo Patriarcham Bulla ad ipsum præsidio tuere. *Perfice eam, quam plan-*
Hiere- *tavit dextera tua: Fiat manus Tua super virum*
miam Ma- *dexteræ tuæ, et super filium hominis, quem con-*
rouitarum *firmasti Tibi.*

Patriar-
 cham die
 3. Jan.
 1715. Ps.
 79.

His expeditis, unà cum P. Desiderio idem
R. P. Assemanus ad deosculandum Sanctitatis
Suæ pedes, factis de more genuflexionibus, ite-
rum accessit.

N. VIII

NUM. VIII.

Ad Const. XX. Vol. I. pag. 101. et CXX.
Vol. III. pag. 82.

DECRETUM

Sanctæ Universalis Inquisitionis super perpetua
inhabilitatione Sacerdotum ad turpia sollici-
tantium, vel Sacrificio Missæ abutentium ad
sorthelegia.

Feria V. Die 5. Augusti 1745.

IN Generali Congregatione Sanctæ Romanæ, et Universalis Inquisitionis habita in Palatio Apostolico Quirinali coram Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO Divina Providentia Papa XIV, et Eminentiss., ac Reverendiss. DD. S. R. E. Cardinalibus adversus hæreticam pravitatem Inquisitoribus Generalibus a S. Sede Apostolica specialiter deputatis.

Sanctissimus Dominus Noster sollicite animadvertens, quam grave sit delictum illorum perditorum hominum, qui Sacrosancto Missæ Sacrificio, ac salutari Pœnitentiæ Sacramento, ad Animarum reparationem a Christo Domino institutis, in illarum perniciem, et damnatio-

nem abutuntur, decrevit, quod in posterum Sacerdotes tam Sæculares, quam Regulares cujuscumque Ordinis, Instituti, Congregationis, et Societatis etiam de necessitate exprimendæ, vel in actu Sacramentalis Confessionis, sive illius occasione, aut prætextu, ad turpia sollicitantes, vel Sacrificio Missæ abutentes ad sortilegia, præter pœnas a Jure, et Apostolicis Constitutionibus, ac signanter san. mem. Sixti V., et Gregorii XV. contra eosdem inflictas, perpetuam etiam inhabilitationem incurrant ad præfati Sacrificii celebrationem; Quodque ejusmodi Decretum significetur singulis cujuscumque Ordinis Superioribus, ac Præpositis, ad hoc ut de illo, sicuti, et de prædictis, aliisque Summorum Pontificum Constitutionibus, juxta præscriptum in generali Decreto Supremæ Inquisitionis diei 15. Decembris 1633. semel saltem in Anno, Feria sexta post Octavam Assumptionis B. Mariæ Virginis in publica Mensa, vel in Capitulo ad hoc specialiter convocato, ac insuper in quocumque Generali, vel Provinciali Capitulo, vel alio quovis nomine nuncupato Capitulari Congressu suos Subditos, ac Religiosos commonendos curent, ejusdemque commonitionis coram Suprema Congregatione juratum Testimonium exhibeant.

Paulus Antonius Cappellanus S.
Romanæ, et Universalis Inquisitionis Notarius.

Loco ✕ Sigilli.

Die 21. Augusti 1745. supradictum Decretum affixum, et publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum Palatii S. Officii, ac aliis locis solitis, et consuetis Urbis per me Petrum Romolatum Sanctissimæ Inquisitionis Cursorem.

N. IX.

NUM. IX.

Ad Constit. CXXI. Vol. III. pag. 86.

CELEBRATIO CAPPELLÆ

Pontificiæ in Basilica S. Mariæ Majoris die
Festo CONCEPTIONIS Beatæ Mariæ Vir-
ginis decernitur.

*In Consistorio Secreto habito die 26.
Novemb. 1742.*

Venerabiles Fratres.

PATERNA animi nostri commiseratione non minus quam consilio vestro permoti statuimus, publicas in hac Urbe preces indicere, ut Pater Misericordiarum Deus dignetur vota Nostra respicere, quæ ad pacem Christianorum Principum unice tendunt, et ad optatam tranquillitatem Orbis, qui (quod nemo Vestrum ignorat) horribili malorum procella concutitur.

In plures itaque Urbis Ecclesias variæ distribuentur Missiones, ut per veram peccatorum pœnitentiam obsecrationes, et vota fiant coram Deo magis accepta, et unusquisque ad Sanctæ Indulgentiæ fructum percipiendum magis aptus ac paratus accedat. Cessabunt Sacræ Missiones pridie Festum CONCEPTIONIS Virginis Immaculatæ, in quo solemni die Nos Cappellam Pontificiam in Liberiana Basilica haberi volumus. Quod quidem non hoc anno tantum, sed singulis quibusque annis fieri mandamus, ac præcipimus, ut Cappella hæc Pontificia in honorem Immaculatæ Virginis quôtannis celebranda cæteris annumeretur, ut nimirum ipsa Beatissima Virgo a Deo pro Nobis implorare di-

gnetur, quod petimus; suoque patrocínio non minus Catholicam Religionem, quam hanc Apostolicam Sedem benigne tegere velit ac fovere. Hoc Vobis significandum esse censuimus.

Sequitur Decretum de Cardinali, a quo Missarum solemnía dicta die celebranda sint.

Cum Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS PAPA XIV. in Secretario Consistorio diei 26. Mensis Novembris proximi præteriti alloquutionem habuerit Eminentissimis Patribus, qua publicas in Urbe indictas preces, ut Pater misericordiarum Deus sua vota respiceret, quæ ad Pacem Christianorum Principum, et ad optatam Orbis tranquillitatem unice tendunt, significavit; Eisdemque de Missionibus in variis Urbis Ecclesiis distributis certioratos reddidit, ut quisque Fidelium per veram peccatorum pœnitentiam Plenariæ, quam indulisit, Indulgentiæ fructum uberiorém perciperet, nec non ut B. M. V. Intercessione, cujus CONCEPTIONIS Festum imminabat, ferventius Urbs tota deposceret, singulis annis in Basilica Liberiana Pontificiam Cappellam, ipsa recurrente CONCEPTIONIS die, perpetuo habendam decrevit. Ut autem de Cardinali celebrante in prædicta sic instituta Cappella in futurum consuleret; Pontificum Prædecessorum suorum exemplo, qui in recurrentibus anni solemnitatibus Missas celebrandas nonnullis S. R. E. Cardinalibus, quibus vel ordinis, vel muneris ratione id congrue competere videbatur, assignarunt, a Cardinali pro tempore Burghesiani Sacelli Protectore singulis annis die Festo CONCEPTIONIS B. Mariæ Virginis, sive dicta Cappella Papalis in Liberiana Basilica, sive propter obvientiens aliquod impedimentum in Palatii Apostolici, vel Vaticanæ, vel Quirinalis, publico respectivo Sacello habeatur, semper, et ubique Pontificalem Missam fore concinendam, statuit: Hanc vero Sanctissimam suam voluntatem, perpetuis futuris temporibus valituram, idem Do-

- N. IX. *minus Noster suæ vivæ vocis oraculo in Diariis redigendam, ac in forma Decreti publicandam, ubi necessitas expostularet, ex injuncto mihi officio demandavit. In quorum omnium, et singulorum fidem præsens hoc documentum proprio caractere subscriptum, solitoque sigillo munitum dedi Romæ die 3. Decem. 1742. ejusdem Sanctissimi in Christo Patris Pontific. III.*

Ignatius Reali Apostolicis
Cæremoniis Præfectus.

N. X.

NUM. X.

Ad Constit. CXLVI. Vol. III. pag. 306.

ADMISSIO

Nonnullarum Familiarum inter alias Civium
Nobilium Romanorum.

S. P. Q. R.

CUM post editam a Sanctissimo Domino Nostro Domino BENEDICTO PP. XIV. Constitutionem quæ incipit *Urbem Romam sub datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 4. Januarii 1746.* porrectus fuerit Sanctitati Suæ per Illustrissimos et Excellentissimos Dominos Alnæ Urbis Conservatores libellus supplex nomine aliquarum Nobilium Familiarum, quæ Magistratibus Capitolinis perfunctæ, in enumeratione Familiarum, quæ in antedicta Bulla ad Rom. Nobilitatem adsciscebantur, fuerant prætermisæ; Placuit Sanctitati Suæ dictis Dom. Conservatoribus rescribere, Constitutionem non obstare, quin immo consentaneum esse menti, et voluntati Sanctitatis Suæ, ut Familiæ prædictis honoribus olim

perfunctæ, demonstrata Personarum nunc existentium descendentiâ, absque aliis Nobilitatis probationibus Nobilium Romanorum libro adscribantur, prout de his omnibus constat ex dicto supplici libello cum rescripto ex Audientia Sanctissimi die 12. Januarii 1746. in Tabulario secreto Excellentissimæ Cameræ Capitolinæ asservato, ad quod etc. In horum igitur executionem, præviis probationibus ad formam supradicti rescripti fuerunt usque adhuc plures Familiæ de mandato Illustrissimorum et Excellentissimorum DD. almæ Urbis Conservatorum per me infrascriptum Sacri S. P. Q. R. Scribam in albo Nobilium Romanorum adscriptæ, nempe de anno 1746. die 25. Jan. Familiæ *Bonadies*, et *Boncompagni*, die 28. Apr. Familia *Cenci* bo. me. Joannis, 15. Sept. Familia *Brandani*, die 5. Octob. Familia *Gherardi*, die 14. Dec. Familia *Mazzini*; De anno vero 1747. proxime elapso die 30. Maji Familia *Olignani*, die 30. Augusti Familia *Orsini*, et die 2. Martii currentis anni 1748. Familia *Mazzanti*. De quibus omnibus plenissime constat ex publicis documentis in Tabulario secreto Excellentissimæ Cameræ Capitolinæ asservatis, nec non ex libro Decretorum penes me Scribam Senatus infrascriptum existente. Insuper attentis probationibus in prælaudata Bulla decretis coram quatuor ex Illustrissimis Nobilibus Conscriptis scrutatoribus singulis vicibus sortito electis per authentica documenta peractis, fuerunt aliquæ Familiæ in hujusmodi Nobilium Romanorum Ordinem per secreta suffragia cooptatæ, nimirum de anno 1746. die 21. Julii Familia *Roncioni*, die 10. Novembris Familia *Panemolle*, ac de anno proxime præterito 1747. die 30. Januarii Familia de *Particella*, et die 25. Maji Familiæ de *Làviniis*. De quibus pariter satis superque constat ex publicis Diplomatum, ac Scripturis in prædicto Tabulario secreto Excellentissimæ Cameræ Capitolinæ repositis, ac etiam, ex libro præfato Decretorum penes me asservato. Ut autem de his omnibus et singulis veritas ubique pateat, has præsentis Literas

N. X. manu mea subscriptas, et solito, quo utor, Sacri S. P. Q. R. Signo munitas, dedi, ac publicavi requisitus. In quorum fidem etc. Ex Capitolio anno ab urbe condita 2498. Ab Orbe autem redempto 1748. Quarto non. Martii.

*Ita est Virginius Cincius
S. P. Q. R. Scriba.*

Loco ✕ Sigilli.

FINIS TERTII VOL. ET TOMI PRIMI.

INDEX

INITIORUM SINGULARUM CONSTITUTIONUM

QUÆ IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

	<i>Pag.</i>
R EDDITÆ Nobis. cxiii.	5
Redditæ Nobis fuerunt. cxiv.	36
Romanæ Curiaë. cxv.	35
Dilectus Filius. cxvi	64
In suprema. cxvii	69
Jampridem. cxviii.	73
In regimine. cxix.	77
Apostolici muneris. cxx.	82
Ad Romanum. cxxi.	86
Pastoralis sollicitudinis. cxxii.	95
Omnibus et singulis.	103
Cum multorum. cxxiii.	108
Nullis verbis. cxxiv.	110
Insignem. cxxv.	112
Inter Maximas. cxxvi.	115
Ad Populorum. cxxvii.	120
Inter sollicitas. cxxviii.	125
Eo quamvis tempore. cxxix.	128
Libentissime. cxxx.	152
Hieronymo De Bock. cxxxi.	166
Altissimo. cxxxii.	170
Ad Pastoralis. cxxxiii.	173
Suprema omnium. cxxxiv.	177
Quod inscrutabili. cxxxv.	181
Tam præclaram. cxxxvi.	204

Singularem. cxxxvii.	208
Nuper pro parte. cxxxviii.	213
Ci è stato riferito. cxxxix.	216
Gravissimum. cxl.	220
Sollicitudini nostræ. cxli.	230
Bonarum artium. cxlii.	253
Vix pervenit. cxliii.	268
Ab eo tempore. cxliv.	276
Gravissimum Ecclesiæ. cxlv.	294
Urbem Romam. cxlvi.	306

IN APPENDICE.

Summus Pontifex. I.	324
Cum Sanctissimus. II.	334
Administratio. III.	347
Cùm omnium. IV.	381
Cùm de mandato. V.	383
Ad Patriarchatum. VI.	387
Habet. VII.	394
In Generali. VIII.	416
Paterna. IX.	418
Cùm post editam. X.	420

FINIS INDICIS.

INDEX

ARGUMENTORUM EARUMDEM CONSTITUTIONUM

ANNO MDCCXLIV.

PONTIFICATUS ANNO V.

- CXIII.** **Q**UÆSTIONI propositæ, an Filii ex adulterio procreati legitimentur per subsequens matrimonium, disserendo rescribitur. 5. *Decembris.* 5
- CXIV.** De Apostolicis Constitutionibus circa Ritus Sinenses editis omnimode observandis. 19. *Decembris.* 30
- CXV.** Reformatio Tribunalium Urbis. Firmatur auctoritas Judicum Romanæ Curiæ et singulorum jurisdictio certis limitibus præfinitur: Confirmantur Decreta super Judicum recusationibus, et declinationibus jam edita, et certa forma servanda præscribitur, tum in delendis vinculis impositis super Locis Montium, Officiis Vacabilibus, et pecuniis depositis etc. tum in Decretis jurisdictionis voluntariæ in Urbe, et Statu Ecclesiastico interponendis. 21. *Decembris.* 35

ANNO MDCCXLV.

- CXVI.** Altare a Pontifice consecratum, super quo Sacrum fecit, variis privilegiis decoratur. 15. *Januarii.* 64
- CXVII.** Cum Neophytis in loco Pio Catechumenorum Venetiis ad Fidem conversis dispensatur super interpellatione prioris Conjugis in infidelitate relictæ, ad effectum contrahendi Matrimonium cum fidei. 16. *Januarii.* 69

- cxviii. Esus Carnium diebus Sabbathi per annum
 permittitur in Regnis Castellæ, Legionis, et In-
 diarum. 23. *Januarii.* 73
- cxix. De Rotuli partitione inter S. R. E. Cardinales
 in Urbe residentes tantummodo facienda; deque
 non residentium accessu ad Curia, atque recessu
 etc. 3. *Februarii.* 77
- cxx. Declaratio super Constitutione, quæ incipit *Sa-*
cramentum Pœnitentiæ, adversus sollicitantes. 8.
Februarii. 82
- cxxi. Annuus Censûs constituitur pro sartis tectis
 Basilicæ S. Mariæ Majoris. 11. *Februarii.* 86
- cxxii. De processione generali in solemnitate SS. Cor-
 poris Christi tempore Apostolicæ Sedis Vacantis
 in Urbe peragenda. 16. *Februarii.* 95
- Scheda Motus Proprii, de qua fit mentio in Con-
 stitutione. 18. *Martii.* 103
- cxxiii. Jubilæum pro Italia, et Insulis adjacentibus
 concessum extenditur ad Regnum Galliæ. 18.
Februarii. 108
- cxxiv. De Jubilæi Concessione pro Regno Galliæ, a
 cujus Indulgentiæ beneficio excluduntur refracta-
 rii. 20. *Februarii.* 110
- cxxv. Clericorum Regularium Teatinorum Ordini
 unus locus Consultoris in Congregatione Sacrorum
 Rituum perpetuo attribuitur. 20. *Martii.* 112
- cxxvi. Capitulo Generali Fratrum Eremitarum S.
 Augustini facultas conceditur eligendi deinceps
 Priorem Generalem ad vitam in Officio mansurum.
 31. *Martii.* 115
- cxxvii. Providetur Regimini Civitatum, et Locorum
 ditionis Ecclesiasticæ, eveniente obitu Gubernato-
 rum. 1. *Aprilis.* 120
- cxxviii. Indultum vacandi operibus servilibus, die-
 bus aliàs de præcepto, vel ex voto festivis, pro
 Diœcesi Niciensi. 11. *Aprilis.* 125
- cxxix. Instructio super dubiis ad Ritus Ecclesiæ, et
 Nationis Cophtorum pertinentibus, de tempore
 conferendi Sacramentum confirmationis, ejusque
 Ministro: De recipiendis ad Communionem Pastro-
 ribus Schismaticis: De ordinatione Infantium, ac
 de continentia lege et horarum Canonicarum

- recitatione, quo ad Diaconos in puerili ætate ordinatos. 4. *Maji*. 128
- CXXX. De jejunii disciplina conservanda, vel reintegranda. De dispensationibus generalibus pro Oppidis, aut Diocesisibus integris, nonnisi certa ratione, et justa de causa petendis, et concedendis. 10. *Junii*. 152
- CXXXI. Electio Joannis Van-Stiphout in Episcopum Harlemensem nulla, et illicita declaratur; cum censuris, et inhibitione, ne Consecrationem suscipere præsumat. 26. *Junii*. 166
- CXXXII. Damnatio, et prohibitio libri, cujus Titulus est: *Illustrissimorum ac Reverendissimorum Archiepiscopi Ultrajectensis et Episcopi Harlemensis Instrumentum Appellationis ad Concilium Generale futurum a duobus Brevibus a Sanctissimo aliàs expeditis ad Catholicos in Fœderato Belgio*. 26. *Junii*. 170
- CXXXIII. Privilegium elevandi Crucem more Archiepiscoporum conceditur Episcopis Eystetensibus. 3. *Julii*. 173
- CXXXIV. Ne Confessarii a Pœnitentibus exquirant sociorum in Crimine, seu complicum nomina etc. 7. *Julii*. 177
- CXXXV. De Capacitate Canonicorum Regularium Lateranensium, et Sanctissimi Salvatoris ad obtinenda beneficia Ecclesiastica sæcularia cum cura, et sine cura, atque pensiones Ecclesiasticas. 9. *Julii*. 181

PONTIF. ANNO VI.

- CXXXVI. Consecratio Joannis Van-Stiphout in Pseudo-Episcopum Harlemensem damnatur; ac suspensionis, et excommunicationis sententia in ipsum edicitur. 28. *Augusti*. 204
- CXXXVII. Decreta quædam a Cardinali Patriarcha Lisbonensi edita collaudantur, et confirmantur. 31. *Augusti*. 208
- CXXXVIII. Dierum Festorum de Præcepto æstivis mensibus occurrentium reductio pro nonnullis Locis Regni Poloniæ. 1. *Septembris*. 213

- CXXXIX. Fructus Censuum, Cambiorum etc. a Communitatibus Ditionis Ecclesiasticæ contractorum ad æquitatis rationem reducuntur. 7. *Septembris*. 216
- CXL. Sacras Missiones in Dioecesibus Regni Neapolitani frequenter haberi suadetur : Earum directio demandatur Cardinali Spinello Archiepiscopo Neapolitano cum facultatibus etc. 8. *Septembris*. 220
- CXLI. De cautelis præstandis in conficiendis Processibus super fama Sanctitatis Servorum Dei : De prohibendis Imaginibus Spiritus Sancti sub humana specie depicti : De aliis superstitionibus non tolerandis. 1. *Octobris*. 230
- CXLII. Privilegium Fori et Conservatoriæ, Scholaribus, Professoribus, Doctoribus, aliisque *Universitati Avenionensi* addictis asseritur : Primicerii, et Judicum Conservatorum jurisdictio præfinitur. 10. *Octobris*. 253
- CXLIII. De usuris, aliisque injustis quæstibus. 1. *Novembris*. 268
- CXLIV. Diebus Festis prohibentur haberi Mercatus rerum venalium : Tolerantur verò Nundinæ sub certis conditionibus. 5. *Novembris*. 276
- CXLV. Divisio materiaram et Gratiarum Apostolicarum, quæ per Datariam Apostolicam, quæque per Secretariam Brevium secretorum sunt expediendæ. 26. *Novembris*. 294
- CXLVI. Civium Romanorum gradus certa ratione distinguuntur : Nobilium Ordo et Nobilium Conscriptorum numerus designatur; ac methodus præscribitur in cooptatione aliorum Nobilium deinceps servanda. 4. *Januarii*. 306

IN APPENDICE.

- I. Instructio Sacræ Congregationis Concilii pro Episcopis, Archiepiscopis, Primatibus, et Patriarchis, super modo conficiendi Relationes statuum suarum Ecclesiarum, quas, occasione Visitationis Sacrorum Liminum, eidem Sacræ Congregationi etc. 324
- II. Leges, et Instituta Cæremonialia edita pro Provinciarum Præsibus, Gubernatoribus Prælati, et Apostolicis Vice-Legatis. 334

INDEX.

	429
III. Synopsis Decretorum Congregationis Lauretanae.	347
IV. Decretum, quod SS. Apostolorum Principes Petrus et Paulus Urbis Romae Patroni Principales nuncupentur.	381
V. De delatione, et usu Rocchetti.	383
VI. Acta Consistorialia pro Concessione Pallii Patriarchae Antiocheno Graeco-Melchitarum.	387
VII. Acta Consistorialia pro approbatione Synodi super obedientia praestita Patriarchae Antiocheno Maronitarum: Cum concessione Pallii dicto Patriarchae.	394
VIII. Decretum S. Universalis Inquisitionis super perpetua inhabilitatione Sacerdotum ad turpia sollicitantium, vel Sacrificio Missae abutentium ad sortilegia.	416
IX. Celebratio Cappellae Pontificiae in Basilica S. Mariae Majoris die Festo Conceptionis B. Mariae Virginis decernitur.	418
X. Admissio nonnullarum Familiarum inter alias Civium Nobilium Romanorum.	420

FINIS INDICIS.

CONSTITUTIONES, EPISTOLÆ etc.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

Secundum Titulos

LIBRORUM DECRETALIUM

DISPOSITÆ

LIBER PRIMUS.

Numerus Romanus denotat Volumen : sequens autem arabicus indicat paginam.

De Summa Trinitate et Fide Catholica.

Tit. I.

Constitutio LVII, quæ incipit : *Etsi Pastoralis*, §. 1. *Ac primo*. I. 345.

Constitutio LIX. quæ incipit : *Ex quo*. I. 388.

Constitutio LXXXIX. quæ incipit : *Inter omnigenas*, §. 3. *Ordientes*. II. 174.

Constitutio CVII. quæ incipit : *Omnium sollicitudinum*. II. 369.

De Constitutionibus.

Tit. II.

Constitutio XXXI. quæ incipit : *Singularis*. I. 151.

De Rescriptis.

Tit III.

Constitutio xxviii. quæ incipit : *Quamvis paternæ*. I. 135.

Constitutio xlv. quæ incipit : *Ad Apostolicæ*. I. 260.

Constitutio lxxxix. quæ incipit : *Inter omnigenas*, §. 14.
Circa dispensationes, II. 178.

Constitutio cxlv. quæ incipit : *Gravissimum*, III. 294.

De Postulatione Prælatorum,

Tit. V.

Constitutio lxxvii. quæ incipit : *Quod non humana*.
II. 74.

De Electione et Electi potestate,

Tit VI.

Constitutio lxi. quæ incipit : *Quamquam inhærens*,
I. 427.

Constitutio lxvii. quæ incipit : *Nuper nos*, I. 452.

Constitutio lxx. quæ incipit : *Obsurdescit*. II. 29.

Constitutio lxxx. quæ incipit : *Magna non minus* II. 96.

Constitutio cxxxi. quæ incipit : *Hieronymo*, III. 166.

De Translatione Episcopi,

Tit. VII.

Constitutio lxxviii. quæ incipit : *Nuper ad nos*. II. 79.

De autoritate , et usu Pallii,

Tit. VIII.

Constitutio xcii. quæ incipit : *Dum nobiscum*. II. 194.

Constitutio ci. quæ incipit : *Litteras Fraternitatis*. II. 299.

De Temporibus Ordinationum, et qualitate Ordinandorum.

Tit. XI.

Constitutio II. quæ incipit : *Ubi primum*, §. 1. *In primis*. I. 8.

Constitutio LVII. quæ incipit : *Etsi Pastoralis*, §. 7. *Romani Pontifices*. I. 361.

Constitutio LXIII. quæ incipit : *E sublimi*. I. 437.

Constitutio CXXIX. quæ incipit : *Eo quamvis*, §. 17. *Ad tertium, et quartum*. III. 137.

De Ætate, et qualitate, et ordine Præficiendorum.

Tit. XIV.

Constitutio II. quæ incipit : *Ubi primum*, §. 3. *Sed et illud*. I. 10.

Constitutio V. quæ incipit : *Ad Apostolicæ*. I. 23.

Constitutio LXVIII. quæ incipit : *Cum illud*. II. 5.

De Sacra Unctione.

Tit. XV.

Constitutio X. quæ incipit : *Cum ad infrascriptam*. I. 54.

Constitutio XI. quæ incipit : *Auget*. I. 56.

Constitutio LVII. quæ incipit : *Etsi Pastoralis*, §. 3. *Episcopi*, §. 4. *Non sunt cogendi*, et §. 5. *Nulli*. I. 352, 353, 354.

Constitutio LXX. quæ incipit : *Obsurdescit*. II. 29.

Constitutio LXXXVII. quæ incipit : *Demandatam*, §. 14. *Sacramentum*. II. 157.

Constitutio CXXIX. quæ incipit : *Eo quamvis*, §. 4. *Quod attinet*. III. 131.

Constitutio CXXXVI. quæ incipit : *Tum Præclaram*. III. 204.

De Officio Vicarii.

Tit. XXVIII.

Constitutio CXV. quæ incipit : *Romane Curie*, §. 16. *Ut autem*. III. 45. De

De Officio et potestate Judicis Delegati.

Tit. XXIX.

Constitutio IV. quæ incipit : *Nemo est.* I. 17.

Constitutio VIII. quæ incipit : *Decet Romanum Pontificem.* I. 47.

Constitutio LXXIX. quæ incipit : *Nuper ad sedandas.* II. 90.

De Officio Judicis Ordinarii.

Tit. XXXI.

Constitutio II. quæ incipit : *Ubi primum,* §. 5. *Ad hæc,* et §. 6. *Postremo.* I. 12, 13.

Constitutio CXY. quæ incipit : *Romanæ Curie,* §. 36. *Ad hæc.* III. 52.

De Officio Judicis

Tit. XXXII.

Constitutio CXY. quæ incipit : *Romanæ Curie,* §. 46. *Reliquum est.* III. 57.

De Majoritate, et Obedientia.

Tit. XXXIII.

Constitutio VII. quæ incipit : *Quod Sancta.* I. 37.

Constitutio XVIII. quæ incipit : *Quod Apostolus.* I. 95.

Constitutio XXV. quæ incipit : *Quemadmodum.* I. 125.

Constitutio LVII. quæ incipit : *Etsi Pastoralis,* §. 9. num. 17. *Cum inter,* et 19. *Ita autem.* I. 376, 377.

Constitutio LXVI. quæ incipit : *Etsi dubitare.* I. 449.

Constitutio LXXVI. quæ incipit : *Apostolicæ servitutis.* II. 59.

Constitutio LXXXVII. quæ incipit : *Demandatam,* §. 3. *De Ritibus;* §. 12. *Quod vero.* II. 150, 155.

Constitutio CII. quæ incipit : *Eximii.* II. 302.

Constitutio CXIV. quæ incipit : *Redditæ.* III. 30.

Constitutio CXXVI. quæ incipit : *Inter maximas.* III. 115.

Constitutio CXXVII. quæ incipit : *Ad Populorum.* III. 120.

Constitutio CXLVI. quæ incipit : *Urbem Romam.* III. 306.

Tbm. III.

T

LIBER SECUNDUS.

De Judiciis.

Tit. I.

Constitutio xxxiii. quæ incipit : *Dei miseratione*. I. 166.

Constitutio xlvii. quæ incipit : *Pastoralis*. I. 268.

Constitutio cxv. quæ incipit : *Romanæ Curiae*. III. 35.

De Foro competenti.

Tit. II.

Constitutio xlv. quæ incipit : *Quantum ad procurandam*. I. 245.

Constitutio cxv. quæ incipit : *Romanæ Curiae*, §. 4. *Ac primum omnium*. III. 37.

De Feriis.

Tit IX.

Constitutio lvn. quæ incipit : *Etsi Pastoralis*, §. 9. num. 3. *Cujusmodi sunt*; num. 6. *Demum*. I. 372, 373.

Constitutio lx. quæ incipit : *Nihil profecto*. I. 423.

Constitutio lxn. quæ incipit : *Cum sicut quædam*. I. 433.

Constitutio cv. quæ incipit : *Paternæ caritatis*. II. 329.

Constitutio exxviii. quæ incipit : *Inter sollicitas*. III. 125.

Constitutio cxxxviii. quæ incipit : *Nuper pro parte*. III. 213.

Constitutio cxliv. quæ incipit : *Ab eo tempore*. III. 276.

De Confessis.

Tit. XVIII.

Constitutio lxxi. quæ incipit : *Avendovi Noi*. II. 32.

De Appellationibus, Recusationibus, et Relationibus.

Tit. XXVIII.

Constitutio xlviii. quæ incipit : *Ad militantis*. I. 275.

- Constitutio LXVIII. quæ incipit : *Cum illud*. II. 5.
 Constitutio CXV. quæ incipit : *Romanæ Curie*, §. 33.
Alia pariter. III. 51.
 Constitutio CXXXII. quæ incipit : *Altissimo*. III. 170.
-

LIBER TERTIUS.

De vita, et honestate Clericorum.

Tit. I.

- Constitutio LXXXIV. quæ incipit : *Præclara debita*. III. 117.
 Constitutio CXXIX. quæ incipit : *Et quamvis*, §. 31. *Insuper*.
 III. 142.

De Cohabitatione Clericorum, et Mulierum.

Tit. II.

- Constitutio CXXIX. quæ incipit : *Et quamvis*, §. 34. *Quamvis*. III. 143.

De Clericis non residentibus in Ecclesia, vel Præbenda.

Tit. IV.

- Constitutio II. quæ incipit : *Ubi primum*, §. 4. *Jam vero*.
 I. 11.
 Constitutio XXVI. quæ incipit : *Grave et permolestum*. I. 127.
 Constitutio LXXXVII. quæ incipit : *Demandatam*, §. 13.
Et quoniam. II. 156.
 Constitutio CXX. quæ incipit : *In Regimine*. III. 77.

De Præbendis, et Dignitatibus.

Tit. V.

- Constitutio XII. quæ incipit : *Cum, sicut accepimus*. I. 59.
 Constitutio LVII. quæ incipit : *Et si Pastoralis*, §. 5. num.
 7. *Sacerdotes*; num. 8. 9. 10. 11. §. 9. num. 13. *Cum*
autem, et seq. I. 354, 355, 375.

Constitutio LXXXI quæ incipit : *Romana Ecclesia*. II. 100.
 Constitutio CIV. quæ incipit : *Fructuosa*. II. 319.

De rebus Ecclesie alienandis, vel non.

Tit. XIII.

Constitutio XXIX. quæ incipit : *Universalis*. I. 140.
 Constitutio XC. quæ incipit : *Ut primum*. II. 185.

De locato et conducto.

Tit. XVIII.

Constitutio LXV. quæ incipit : *Essendo ben gravi*. I. 443.

De Solutionibus.

Tit. XXIII.

Constitutio LXXXII. quæ incipit : *Dudum*. II. 45.

De Sepulturis.

Tit. XXVIII.

Constitutio XXXVII. quæ incipit : *Præcipuum*. I. 197.
 Constitutio LXXXIII. quæ incipit : *Dudum*. II. 45.
 Constitutio LXXXIX. quæ incipit : *Inter omnigenas*, §. 24.
Denique. II. 182.

De Parochiis, et alienis Parochianis.

Tit. XXIX.

Constitutio XLII. quæ incipit : *Etsi minime*. I. 225.
 Constitutio LVII. quæ incipit : *Etsi Pastoralis*, §. 9.
 num. 20. *Ubi vero*. I. 378.
 Constitutio CXI. quæ incipit : *Quantopere*. II. 465.

De Decimis, Primitiis, et Oblationibus.

Tit. XXX.

Constitutio LVI. quæ incipit : *Acerbi plane*. I. 338.

De Regularibus, et transeuntibus ad Religionem.

Tit. XXXI.

Constitutio XXI. quæ incipit : *Cana Sacrarum*. I. 108.

Constitutio LVII. quæ incipit : *Etsi Pastoralis*, §. 9. num. 22. *Ordinationes*. L. 379.

Constitutio LXXXVII. quæ incipit : *Demandatam*, §. 20. *Demum* et seq. II. 159.

Constitutio CXXV. quæ incipit : *Insignem*. III. 112.

De Conversione Infidelium.

Tit. XXXIII.

Constitutio CXVII. quæ incipit : *In suprema*. III. 69.

De Voto, et Voti Redemptione.

Tit. XXXIV.

Constitutio LXIX. quæ incipit : *Quo magis*. II. 23.

De statu Monachorum, et Canoniorum Regularium.

Tit. XXXV.

Constitutio XV. quæ incipit : *Sæpe Romanorum*, I. 82.

Constitutio XXXIX. quæ incipit : *Regularis Disciplinae*. I. 210.

Constitutio XI. quæ incipit : *Salutare*. I. 217.

Constitutio XLIX. quæ incipit : *Quod communi*. I. 295.

Constitutio XLVIII. quæ incipit : *Inter plures*. II. 264.

Constitutio CXXXV. quæ incipit : *Quod inscrutabili*. III. 181.

De Religiosis Domibus, ut Episcopo sint subjectæ.

Tit. XXXVI.

Constitutio XXIV. quæ incipit : *Romane Ecclesie*. I. 118.

Constitutio XXXII. quæ incipit : *Militares*. I. 160.

Constitutio LXXII. quæ incipit : *Humilitatis Nostræ*. II. 36.

De Cappellis Monachorum, et aliorum Religiosorum.

Tit. XXXVII.

Constitutio cix. quæ incipit : *Firmandis*. II. 441.

De Censibus, Exactionibus, et Procurationibus.

Tit. XXXIX.

Constitutio ii. quæ incipit : *Ubi primum*, §. 5. *Ad hæc*.
I. 12.

Constitutio xlili. quæ incipit : *Apostolica*. I. 235.

De celebratione Missarum, et Sacramento Eucharistiæ, et Divinis Officiis.

Tit. XLI.

Constitutio xxii. quæ incipit : *Quanta cura*. I. 112.

Constitutio xxiii. quæ incipit : *Pro eximia*. I. 116.

Constitutio xli. quæ incipit : *Exponi Nobis*. I. 223.

Constitutio lii. quæ incipit : *Exponi Nobis*. I. 331.

Constitutio lvii. quæ incipit : *Etsi Pastoralis*, §. 6. *De Sacramento* num. 1. *Sacerdotes* et seq. §. 9. num. 1. *Quoniam*, et seq. I. 356, 371.

Constitutio lxiv. quæ incipit : *Certiores effecti*. I. 439.

Constitutio lxxxii. quæ incipit : *Quemadmodum preces*.
II. 105.

Constitutio lxxxvii. quæ incipit : *Demandatam*, §. 8. *Simili modo*. II. 153.

Constitutio lxxxix. quæ incipit : *Inter omnigenas*, §. 18. *De Sacris*. II. 180.

Constitutio ciii. quæ incipit : *Cum semper*. II. 304.

Constitutio cxvi. quæ incipit : *Dilectus Filius*. III. 64.

Constitutio cxix. quæ incipit : *Eo quamvis*, §. 42. *Imminet etiam*. III. 147.

Constitutio cxxxvii. quæ incipit : *Singularem*, III. 208.

De Baptismo et ejus effectu.

Tit. XLII.

- Constitutio LVII. quæ incipit : *Etsi Pastoralis*, §. 2. *De Sacramento* num. 1. *Presbyteri*. I. 348.
 Constitutio LXXXVII. quæ incipit : *Demandatam*, §. 18. *Cæterum*. II. 157.
 Constitutio LXXXIX. quæ incipit : *Inter omnigenas*, §. 8. *Istarum*; §. 18. *De Sacris* et seq. II. 176, 180.
 Constitutio CXXIX. quæ incipit : *Eo quavis*, §. 4. *Quod attinet*. III. 131.

De Custodia Eucharistiæ, Chrismatis, et aliorum Sacramentorum.

Tit. XLIV.

- Constitutio CXXII. quæ incipit : *Pastoralis*. III. 95.

De Reliquiis, et Veneratione Sanctorum.

Tit. XLV.

- Constitutio XVII. quæ incipit : *Benignitatem*. I. 91.
 Constitutio XXXVI. quæ incipit : *Ad Sepulchra*. I. 191.
 Constitutio XLVI. quæ incipit : *De Congregationis*. I. 266.
 Constitutio L. quæ incipit : *In virtutibus*. I. 299.
 Constitutio LI. quæ incipit : *Rationi congruit*. I. 302.
 Constitutio LVIII. quæ incipit : *Exponi Nobis*. I. 383.
 Constitutio LXXXIII. quæ incipit : *Admirabilis*. II. 108.
 Constitutio CVIII. quæ incipit : *Quoniam*. II. 429.
 Constitutio CXLI. quæ incipit : *Sollicitudini*. III. 230.

De observatione Jejuniorum.

Tit. XLVI.

- Constitutio XIX. quæ incipit : *Non ambigimus*. I. 97.
 Constitutio XXVII. quæ incipit : *In suprema*. I. 132.
 Constitutio LV. quæ incipit : *Cognovimus*. I. 337.
 Constitutio LVII. quæ incipit : *Etsi Pastoralis*, §. 9. *Quoniam* num. 7. *Ad observationem*, I. 373. et seq. usque ad num. 13.

- Constitutio LXXXVII. quæ incipit : *Demandatam*, §. 5.
Cum itaque. II. 151.
 Constitutio IC. quæ incipit : *Si Fraternitas*. II. 284.
 Constitutio CXVIII. quæ incipit : *Jampridem* III. 73.
 Constitutio CXXX. quæ incipit : *Libentissime*. III. 152.

De Ecclesiis ædificandis vel reparandis.

Tit. XLVIII.

- Constitutio CXXI. quæ incipit : *Ad Romanum*. III. 86.

*De Immunitate Ecclesiarum, Cosmeteriorum, et rerum
 ad eas pertinentium.*

Tit. XLIX.

- Constitutio LXXXVIII. quæ incipit : *Alias*, §. 5. *Utque
 reorum*. II. 166.

*Ne Clerici, vel Monachi Sæcularibus negotiis se
 immisceant.*

Tit. L.

- Constitutio VI. quæ incipit : *Essendo Noi*. I. 28.
 Constitutio XIII. quæ incipit : *Apostolicæ servitutis*. I. 62.

LIBER QUARTUS.

De Sponsalibus, et Matrimoniis.

Tit. I.

- Constitutio XVI. quæ incipit : *Matrimoni*. I. 89.
 Constitutio LVII. quæ incipit : *Etsi Pastoralis*, §. 8.
Curent. num. 1. et seq. I. 369.
 Constitutio LXXXV. quæ incipit : *Nimiam licentiam*. II. 123.
 Constitutio LXXXIX. quæ incipit : *Inter omnigenas*, §. 9.
Illud etiam; §. 14. 16. II. 176. 178, 179.

De Desponsatione Impuberum.

Tit. II.

Constitutio LXXXIX. quæ incipit : *Inter omnigenas*, §. 15.
Specialiter. II. 178.

De clandestina Desponsatione.

Tit. III.

Constitutio xxxv. quæ incipit : *Satis Vobis*. I. 182.

Qui Clerici, vel Voventes matrimonium contrahere possunt.

Tit. VI.

Constitutio LVII. quæ incipit : *Etsi Pastoralis*, §. 7. *De Sacramento*. num. 26. *Etsi expetendum* et seq. I. 368.

De Cognatione Spirituali.

Tit. XI.

Constitutio LVII. quæ incipit : *Etsi Pastoralis*, §. 8. *De Sacramento*. num. 6. *Item in cognationis*. I. 370.

Constitutio LXXXIX. quæ incipit : *Inter omnigenas*, §. 17.
Quod pertinet. II. 179.

De Consanguinitate, et affinitate.

Tit. XIV.

Constitutio LVII. quæ incipit : *Etsi Pastoralis*, §. 8. *De Sacramento*, num. 5. *Et quoniam*. I. 370.

De Matrimonio contracto contra Interdictum Ecclesie.

Tit. XVI.

Constitutio xxxiv. quæ incipit : *Matrimonia*. I. 178.

Qui Filii sint legitimi.

Tit. XVII.

Constitutio cxiii. quæ incipit : *Redditæ Nobis*. III. 5.

De Divortiiis.

Tit. XIX.

Constitutio lxxxix. quæ incipit : *Inter omnigenas*, §. 12.
Quod si alicujus II. 177.

De secundis Nuptiis.

Tit. XXI.

Constitutio cxxix. quæ incipit : *Eo quamvis*, §. 29. *Nec turpe*. III. 142.

LIBER QUINTUS.

*De Simonia , et ne aliquid pro spiritualibus exigatur ,
vel promittatur.*

Tit. III.

Constitutio xxx. quæ incipit : *In sublimi*. I. 145.

De Magistris , et ne aliquid exigatur pro licentia docendi.

Tit. V.

Constitutio ii. quæ incipit : *Ubi primum*, §. 2. *Et quoniam*. I. 9.

Constitutio cxl. quæ incipit : *Gravissimum*. III. 220.

De Judæis , Saracenis , et eorum Servis.

Tit. VI.

Constitutio xxxviii. quæ incipit : *Immensa*. I. 204.

Constitutio LIII. quæ incipit : *A Dilecto Filio*. I. 333

Constitutio LIV. quæ incipit : *Literæ*. I. 335.

De Hæreticis.

Tit. VII.

Constitutio LXX. quæ incipit : *Obsurdescit*. II. 29.

De schismaticis, et ordinatis ab eis.

Tit. VIII.

Constitutio CXXIX. quæ incipit : *Eo quamvis*, §. II. *Hæc quoad primum*. III. 134.

De Torneamentis.

Tit. XIII.

Constitutio LX. quæ incipit : *Nihil profecto*. I. 423.

De Raptoribus, Incendiariis, et Violatoribus Ecclesiarum.

Tit. XVII.

Constitutio XCIII. quæ incipit : *Ab Augustissimo*. II. 197.

De Usuris.

Tit. XIX.

Constitutio CXXXIX. quæ incipit : *Ei è stato*. III. 216.

Constitutio CXLIII. quæ incipit : *Vix pervenit*. III. 268.

De Clerico percussore.

Tit. XXV.

Constitutio LXXXVIII. quæ incipit : *Alias*, §. 2. *Insuper*. II. 163.

De Clerico non ordinato ministrante.

Tit. XXVIII.

Constitutio XCVII. quæ incipit : *Sacerdos*. II. 255.

De Privilegiis, et excessibus Privilegiatorum.

Tit. XXXIII.

Constitutio III. quæ incipit : *Maximo*. I. 15.

- Constitutio xxiv. quæ incipit : *Romanæ Ecclesiæ*. I. 118.
 Constitutio xxxii. quæ incipit : *Militares*. I. 160.
 Constitutio lxxiv. quæ incipit : *Ad supremam*. II. 50.
 Constitutio lxxv. quæ incipit : *Inclutum*. II. 56.
 Constitutio lxxxii. quæ incipit : *Romana Ecclesia*. II. 100.
 Constitutio lxxxiv. quæ incipit : *Præclara debite*. II. 117.
 Constitutio lxxxvi. quæ incipit : *Quoniam*. II. 135.
 Constitutio xci. quæ incipit : *Simul ac Nobis*. II. 191.
 Constitutio civ. quæ incipit : *Fructuosa*. II. 319.
 Constitutio cv. quæ incipit : *Paternæ*. II. 329.
 Constitutio cvi. quæ incipit : *Inter conspicuos*. II. 335.
 Constitutio cxv. quæ incipit : *Romanæ*, §. 28. et seq.
Sed quoniam. III. 49.
 Constitutio cxxv. quæ incipit : *Insignem*. III. 112.
 Constitutio cxxxiii. quæ incipit : *Ad Pastoralis*. III. 173.
 Constitutio cxlii. quæ incipit : *Bonarum artium*. III. 253.
 Constitutio cxlvi. quæ incipit : *Urbem Romam*. III. 306.

De Pœnitentiis , et Remissionibus.

Tit. XXXVIII.

- Constitutio i. quæ incipit : *Lættora*. I. 1.
 Constitutio ix. quæ incipit : *Ad passionis*. I. 53.
 Constitutio xx. quæ incipit : *Sacramentum*. I. 101.
 Constitutio lvi. quæ incipit : *Etsi Pastoralis*, §. 5. *De Sacramentis*. num. 5. *In casu necessitatis* et seq. I. 354.
 Constitutio lxxxix. quæ incipit : *Inter omnigenas*, §. 21. *Invigilent*. II. 181.
 Constitutio xc. quæ incipit : *Pastor bonus*. II. 209.
 Constitutio xcvi. quæ incipit : *In Apostolicæ*. II. 231.
 Constitutio c. quæ incipit : *Apostolica Indulta*. II. 288.
 Constitutio cx. quæ incipit : *In suprema*. II. 458.
 Constitutio cxx. quæ incipit : *Apostolici muneris*. III. 82.
 Constitutio cxxxiii. quæ incipit : *Cum multorum*. III. 108.
 Constitutio cxxiv. quæ incipit : *Nullis verbis*. III. 110.
 Constitutio cxxxiv. quæ incipit : *Suprema omnium*. III. 177.

De sententia Excommunicationis , Suspensionis , et Interdicti.

Tit XXXIX.

- Constitutio xiv. quæ incipit : *Pastoralis*, §. 1. *Excommunicamus* et seq. I. 70.

FINIS.